

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

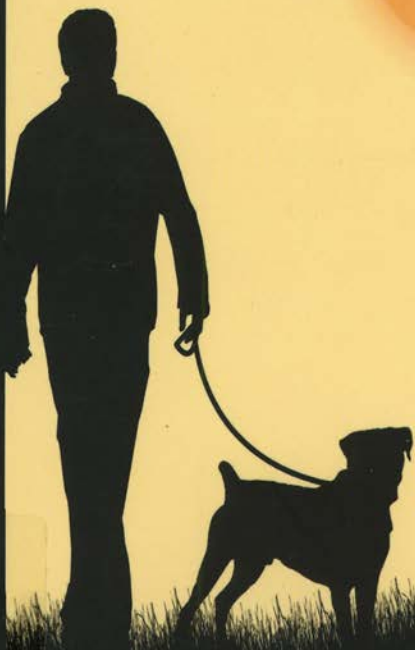
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kate Atkinson

Köpeğimi Alıp Erkenden

ROMAN

Çeviren: Tuba Geyikler

YKY

YAPI KREDİ: YAYINLARI Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

KÖPEĞİMİ ALIP ERKENDEN

Kate Atkinson 1951'de İngiltere York'ta doğdu. 1974'te İngiliz edebiyatında yüksek lisans eğitimini tamamladı. 1981'de yazmaya başladığı kısa öykülerle *Woman's Own* öykü ödülünü aldı. İlk romanı *Behind the Scenes at the Museum* 1995'te Whitbread kitap ödülüne layık görüldü, aynı zamanda radyo, tiyatro ve televizyona uyarlandı. Edebiyata katkıları nedeniyle 2011 yılında Britanya İmparatorluğu Nişanı alan Atkinson, Edinburg'da yaşamaktadır.

Kitapları: *Human Croquet* (1997), *Abandonment* (2000), *Emotionally Weird* (Acayip Hisli, Okuyan Us Yayınları) (2000), *Not the End of the World* (2002), *Life After Life* (Hayat, Sil Baştan, YKY) (2015) ile eski özel dedektif Jackson Brodie romanları *Case Histories* (Suç Dosyaları, Meridyen, YKY) (2004), *One Good Turn* (Çarkıfelek, Meridyen, YKY) (2006), *When will there be Good News?* (Güzel Haber Ne Zaman Gelir, YKY) (2012) *Started Early, Took My Dog* (Köpeğimi Alıp Erkenden, YKY) (2015).

Kate Atkinson ve kitapları hakkında daha fazla bilgi için www.kateatkinson.co.uk adresinden web sitesine bakabilirsiniz.

Tuba Geyikler "Günümüz Chicana Feminist Romanında Postmodern Tanrıçalar" başlıklı teziyle Ankara Üniversitesi, Amerikan Kültürü ve Edebiyatı Bölümü'nden doktora derecesini aldı. 2009 yılından bu yana Yaşar Üniversitesi, İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü'nde yardımcı doçent olarak görev yapmaktadır. Kuruluşundan bu yana Çevirmenler Meslek Birliği üyesidir.

*Kate Atkinson'un
YKY'deki kitapları*

Suç Dosyaları (2008)
Çarkıfelek (2010)
Güzel Haber Ne Zaman Gelir? (2012)
Hayat, Sil Baştan (2015)
Köpeğimi Alıp Erkenden (2015)

KATE ATKINSON

Köpeğimi Alıp Erkenden

Roman

Çeviren
Tuba Geyikler

Yapı Kredi Yayınları - 4375
Edebiyat - 1229

Köpeğimi Alıp Erkenden / Kate Atkinson
Özgün adı: **Started Early, Took My Dog**
Çeviren: **Tuba Geyikler**

Kitap editörü: **Berna Akkıyal**
Düzeltili: **Ömer Şişman**

Kapak tasarımı: **Nahide Dikel**
Sayfa tasarımı: **Mehmet Ulusel**
Grafik uygulama: **Akgül Yıldız**

Baskı: Promat Basım Yayım San. ve Tic. A.Ş.
Orhangazi Mahallesi, 1673. Sokak, No: 34 Esenyurt / İstanbul
Sertifika No: 12039

Çeviriye temel alınan baskı: Doubleday, Suffolk, 2010
I. baskı: İstanbul, Nisan 2015
ISBN 978-975-08-3199-7

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş. 2012
Sertifika No: 12334

Copyright © 2010, Kate Atkinson

Bu kitabın telif hakları AnatoliaLit Ajansı ve The Marsh Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Bütün yayın hakları saklıdır.

Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
İstiklal Caddesi No: 142 Odakule İş Merkezi Kat: 3 Beyoğlu 34430 İstanbul
Telefon: (0 212) 252 47 00 (pbx) Faks: (0 212) 293 07 23

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://fantey.org>
e-posta: ykykultur@ykykultur.com.tr

İnternet satış adresi: <http://alisveris.yapikredi.com.tr>

Babama

Hataların hepsi bana ait, bazılarını kasten yaptım. Her şeyi ille de olduğu gibi anlatayım diye bir derdim olmadı.

Teşekkürlerimi kimlere sunuyorum?

Her zamanki gibi Russel Equi'ye; Lothian ve Sınır Bölge Polisi, Başkomiser Malcolm Graham'a; İskoç Emniyet Müfettişi eski yardımcısı Malcolm R. Dickson'a; David Mattock ve Maureen Lenehan'a; benimle birlikte Leeds'e ve yetmişlere yeniden geldikleri için.

Çivi düşse nal durmaz
Nal olmazsa, at koşmaz
Atsız süvari olmaz
Atlı yoksa cenk olmaz
Cenk etmezsen hanlık kalmaz.
Tek bir çivi yüzünden
Hep o çivi yüzünden.
Tekerleme

'Ortalığı temizledim biraz, o kadar!'
Peter Sutcliffe

Hazine

1975: 9 Nisan

Leeds: 'Yetmişlerin Otoban Şehri.' Ne slogan ama! Dalga geçmiyorum. Sokakların bazısında hâlâ hava gazı fenerleri titreşiyor. Kuzey şehirlerinden birinde yaşam.

Bay City Rollers listelerde bir numara. Memleketin her köşesinde IRA bombaları. Muhafazakâr Parti'nin yeni lideri Margaret Thatcher. Bu ayın başında, Albuquerque'de, Bill Gates geleceğin Microsoft'unu kurdu. Ay sonunda Saygon, Kuzey Vietnam ordusuna teslim olacak. *The Black and White Minstrel Show* hâlâ yayında, John Poulson hâlâ hapiste. *Bye Bye Baby, Baby Goodbye*. Her şey bir tarafa, Waterhouse'un tek derdi, külotlu çorabının parmak ucundaki delikti. Her adımda büyüdükçe büyüyordu. Daha o sabah çıkarmıştı paketinden.

Lovell Park konutlarından birinin on beşinci katında demişlerdi ve –tabii ki– asansör bozuktur. İki polis memuru oflaya puflaya merdivenleri tırmanıyordu. Tepeye yaklaştıkça, her sahanlıkta durup dinlenir olmuşlardı. Stajını yeni bitmiş, iri yarı, hantal bir kız olan polis memuru Waterhouse ile kalbi muhtemelen yağ pompalayan Yorkshire'lı şişman polis Ken Arkwright. Everest'e tırmanıyorlar.

Karındaşın'ın cinayet cümbüşünün başlangıcına birlikte tanıklık edeceklerdi, ama Arkwright, cümbüş nihayete kavuşmadan çok önce emekliye ayrılacaktı. Bradford'un Kara Panter'i Donald Neilson henüz yakalanmamıştı; Harold Shipman ise Pontefract Hastanesi'nde eline düşen zavallı hastaları teker teker öldürmeye başlamıştı çoktan. 1975'te Yorkshire'ın batısı seri katil kaynıyordu.

Ne yalan söyleyeyim, kendi kabul etmese de Waterhouse henüz çaylağın tekiydi. Tamam, Ken Arkwright birçoğundan daha çok görmüş geçirmiş bir polisti gerçekten; fakat bu tecrübe ne nesesine halel getirmişti ne tontonluğuna. İyi polis, yeniyetme kıza sahip çıkıyordu işte. Sepette çürük elmalar da vardı tabii ki –David Oluwale'in ölümü West Riding polis teşkilatının tarihinde karanlık bir sayfa olarak anılıyordu hâlâ. Arkwright bu durumdan muaf-

tı. Ama bak, gerektiğinde şiddet kullanmaktan çekinmezdi, bazen gerekmediğinde de. Ancak, iş ödül ve cezaya geldi mi renge göre ayırım yapmazdı hiç. Kadınları sorsan, genellikle ya şıllıktı ya orospu, ama bir iki sokak kızına sigaraydı paraydı yardım etmişliği de vardı, üstelik karısını ve kızlarını da severdi.

Öğretmenleri Tracy'ye yalvarmıştı kalsın da bir baltaya sap olsun diye, ama on beş yaşında okulu bırakıp steno-daktilo kursuna gitmiş, sonra da Montague Burton'un ofisinde stajyer olarak işe başlamıştı. Bir an önce yetişkinler gibi yaşamak için bir heves bir heves. İnsan Kaynakları'ndaki adam, "Zeki bir kızsın sen," demişti sigara tutup, "ilerlersin. Kim bilir, belki bir gün genel müdür sekreteri olursun." Genel müdür nedir bilmiyordu tam olarak. Sekreterin ne iş yaptığından da pek emin değildi. Adam gözleriyle yiyordu kızını.

On altısında henüz hiçbir oğlanı öpmemiş, ağzına içki sürmemişti, Blue Nun¹ bile. Hiç avokado yememiş, hiç patlıcan görmemiş, uçağa hiç binmemişti. Öyleydi o seneler.

Etam'dan tüvit bir manto ile bir şemsiye almıştı ya, her şeyi tamamdı. Ya da kendince tamam neyse, o kadar işte. İki yıl sonra teşkilata girdi bir şekilde. İnsan kendini böyle bir şeye nasıl hazırlardı ki! Bye Bye, Baby.

Eskiden baba evinden hiç kopamayacağını sanıp dertlenirdi. Babası Muhafazakârlar lokalinde demlenirken (çok abartmadan), o da akşamlarını annesiyle televizyon karşısında geçirirdi. Annesi Dorothy'yle birlikte *The Dick Emery Show*'u ya da *Steptoe and Son*'ı ya da Mike Yarwood'un *Steptoe and Son* taklidi yapışını izlerdi. Ya da Edward Heath'in omuzlarını bir aşağı bir yukarı oynatıp duruşunu. Mike Yarwood, Margaret Thatcher'ın liderliği ele geçirdiği gün çok üzülmüştür eminim. Herkes için üzücü bir gündü. Taklitçilerin ne iş yaradığını bir türlü anlayamamıştı zaten.

Karnı gurul gurul gurulduyordu. Bir haftadır çökelek ve greyfurt diyetindeydi. Acaba hâlâ fazla kilosu olan bir insan da açlıktan ölür müydü?

Sonunda on beşinci kata vardıklarında "Allah'ım, ya rabbim" diye eğilip ellerini dizlerine dayadı Arkwright nefes nefese. "İster inan ister inanma, sağ kanatta hücum oyuncusuydum ben, ragbi takımında" dedi.

1 İçimi kolay bir Alman şarabı markası. (ç. n.)

“Eh, bak şimdi şişko ihtiyarın tekisin” dedi Tracy. “Kaç numara?”

“Yirmi beş. Koridorun sonu.”

Adını vermek istemeyen bir apartman sakini arayıp evden kötü bir koku geldiğini haber vermişti. “İğrenç bir koku var.”

“Fare ölüsüdür herhalde” dedi Arkwright. “Kedidir belki de. Chapelton’daki köpekler nasıldı ama? Yok yahu, onlar senden önceydi.”

“Duydum o olayı. Herif hayvanları mamasız bırakıp gitmiş, değil mi? Birbirlerini yemişler.”

“Birbirlerini yemediler,” dedi Arkwright “biri, öbürünü yedi.”

“Amma ukalasın Arkwright!”

“Neymişim? Çokbilmişimdir biraz belki. İşte şurası. Siktir lan, buraya kadar geliyor koku.”

Waterhouse başparmağını zile dayayıp bekledi. Zorunlu giydikleri bağcıklı, çirkin, siyah polis botlarına baktı, zorunlu giydikleri siyah çorabın içinde ayak parmaklarını kıpırdattı. Başparmağı artık çoraptaki delikten fırlamıştı ve çorap, futbolcularınki gibi fırlak dizine doğru kaçıyordu iyice. “İhtiyarın teki haftalardır yatıyor burada herhalde” dedi. “Nefret ediyorum ya.”

“Ben trenden atlayanlara uyuzum.”

“Çocuk ölüsü.”

“Ay. En kötüsü onlar” diye onayladı Arkwright. Ölü çocuklar hepsine bin basardı, daima.

Parmağını zilden çekti. Kapı kolunu oynattı. Kilitli. “Öf Allahım, Arkwright, çok pis kokuyor. İçerde yatan her kimse, kalkıp bir yere gitmeyecek valla, orası kesin.”

Arkwright kapıya vurup seslendi: “Hey! Polis! İçerde kimse var mı? Allah kahretsin, bu ses ne?”

“Sinek vızıltısı olabilir mi?”

Ken Arkwright eğilip posta deliğinden baktı. “Ay Allahım—” Öyle hızlı çekildi ki gözüne bir şey fışkırttılar sandı Tracy. Birkaç hafta önce bir polisin başına gelmişti. Çatlağın teki Squeazy şişesine çamaşır suyu doldurmuştu. O günden beri kimse posta deliğinden bakmıyordu. Ama Arkwright çömelip deliğin kapağını tekrar kaldırdı, usul usul konuşmaya başladı; hani sinirleri gerilmiş bir köpeği teskin etmeye çalışırsın ya. “Tamam, tamam, geçti artık. Anne içerde mi? Baban? Şimdi sana yardım edeceğiz. Tamam.” Ayağa

kalkıp kapıyı omuzlamaya hazırlandı. Yeri eşeledi, derin bir nefes çekti ve Tracy'ye, "Hazır ol, hiç hoşuna gitmeyecek" dedi.

Altı ay önce

Soğuk bir akşamüstü, Münih'in banliyö semtlerinden biri. Koca koca tembel kar taneleri beyaz konfetiler gibi çırpına çırpına, markası belli olmayan Alman yapımı arabaların kaputuna konuyor.

"Güzel ev" dedi Steve. Çenesi düşük, ukala, kendini beğenmiş herifin tekiydi. Adı gerçekten Steve miydi, o da belli değildi. "Büyük ev" diye ekledi.

"Evet, güzel, büyük bir ev" diye onayladı, daha ziyade Steve'in çenesini kapamak için. Evlerinin duvarlarında benek benek sivilce gibi kırmızı hırsız alarmı ampulleri yanıp sönen, müteyakkız komşuların yaşadığı o sokaklardan birinde, çevresi ne yazık ki başka güzel ve büyük evlerle çevrili, güzel ve büyük bir ev. En güzel ve en büyük evlerden birkaçının güvenlik kapıları ve duvarlarında güvenlik kameraları var.

İlk seferde bir göz atarsın, ikincisinde ayrıntılara dikkat edersin, üçüncüsünde işi bitirirsin. Bu üçüncü seferleriydi. "Bana göre fazla Alman tabii" dedi Steve. Sanırsın Avrupa'nın tamamı emlak portföyünü önüne sermiş, o beğensin diye gözünün içine bakıyor.

"Belki Almanya'da olduğumuzdandır" dedi.

Steve, "Ben Almanlara karşı değilim" dedi. "Deuxième'de² bir çift vardı. İyi çocuklardı. Bira da iyi" diye ekledi birkaç saniye düşündükten sonra. "Sosisler de güzel."

Steve *The Paras*'taymış³ önceden. Ayrıldığında bakmış sivil hayatı beceremiyor, Fransız Yabancılar Lejyonu'na katılmış. *Tam yerince sertleştim sandığın anda, sertleşmek neymiş öğretiyorlar adama.*

Doğru. Kaç kere duymuştu bunu acaba? Kendi zamanında lejyondan birkaç adamla tanışmıştı –sivil hayatın tekdüzeliğinden kaçan asker eskileri, nafaka ödememek için boşanma davalarından kaçanlar, ardına bakmadan sırf can sıkıntısından kaçanlar. Her biri bir şeylerden kaçıyordu, hiçbiri de öyle sandığı kadar çetin

2 *The Deuxième Bureau de l'État-major general*, Fransa'nın 1871-1940 yılları arasında varlık gösteren askerî dış istihbarat teşkilatı. (ç. n.)

3 Halk arasında *The Paras* diye bilinen İngiliz Ordusu'nun hava indirme piyadelerinden oluşan Paraşüt Birliği. (ç. n.)

ceviz sayılmazdı. Hele Steve. İlk kez birlikte iş yapacaklardı. Fazla hevesli bir serseriydi gerçi, ama dikkatli olduğu için sorun değildi. Arabada sigara içmiyordu, beş para etmez radyo istasyonlarını dinleyeceğim diye tutturmuyordu.

Yapılardan bazıları, zencefilli çörekten yapılmış evleri hatırlatıyordu insana. Çatısını, yağmur oluklarını süsleyen şekerine, kardan kremasına varıncaya kadar. Bir önceki akşam, yılbaşı pazarında⁴ bir tane zencefilli çörek ev görmüştü. Marienplatz'ta dolanmışlardı öyle, ellerinde yılbaşı fincanları, *Glühwein* içerek; bildiğin turist. Fincanlar için depozito ödemişlerdi, o yüzden kendi fincanını Platzl'da kaldıkları yere götürdü. Eve dönünce kızı Marlee'ye verecekti hediye niyetine; gerçi buna da burun kıvrıracaktı ya da daha kötüsü öylesine teşekkür edip bir daha dönüp bakmayacaktı.

“Dubai'deki işi sen mi yaptın?” diye sordu Steve.

“Evet.”

“Göt olmuştunuz diye duydum?”

“Evet.”

Bir araba köşeyi döndü, ikisi de gayri ihtiyari saatlerine baktılar. Yanlarından süzülerek geçti. Yanlış araba. “Onlar değil” dedi Steve, laf ola beri gele.

İyi tarafı, evi caddeye bağlayan yol bahçe kapısına doğru kıvrılıyordu ama ev yoldan bakınca görünmüyordu. Garaja giden yolun kenarları da çalılarla çevriliydi. Ne güvenlik ışığı, ne harekete duyarlı ışıklar. Karanlık, gizli iş çevirenlerin dostuydu daima; fakat bugün gün ışığında çalışıyorlardı. Yine de ışık bol ya da parlak değil. Akşam vakti. Günün minesini soluyor.

Başka bir araba döndü sokağa doğru, bu sefer doğru araba. “İşte çocuk geliyor” diyor Steve usulca. Kız beş yaşında, düz siyah saçlar, kocaman kahverengi gözler. Başına geleceklerden habersiz. Steve, Arap piçi⁵ diye bahsediyor kızıdan.

“Mısırlı” diyor Steve, “Yani yarı yarıya” diye düzeltiyor sonra. “Adı Jennifer.”

“İrkçi değilim.”

Ama.

4 *Christkindle market*. Noel öncesi dört hafta boyunca kurulan sokak pazarı. (ç. n.)

5 Özgün metinde *Paki* olarak geçiyor. İngiltere'de 60'lı yıllarda *Paki* sözcüğü Güney Asyalılar için kullanılan ırkçı bir tanımlamaydı. (ç. n.)

Kar hâlâ hafif hafif yağıyor, erimeden önce bir saniye kadar ön cama yapışıyor taneler. Birdenbire aklına ablası geliveriyor nedense, kahkahalar atarak eve geliyor, üzerindeki, saçındaki bahar tomurcuklarını silkeliyor. Büyüdükleri o ağaçsız şehir geliyor aklına, yine de ablası aklında, kara bir duvak gibi görünen saçlarında pembe parmak izlerine benzeyen o tomurcuk yapraklarıyla yer etmiş.

Araba, garaj yoluna girerek gözden kayboluyor. Bakmak için Steve'e dönüyor. "Hazır mısın?"

"Gez göz arpacık."

"Dadiya dokunmayacaksın, unutma."

"Mecbur kalmazsam."

Çarşamba

"Dikkat, ejder buralarda."

"Nerde?"

"İşte. Greggs'in yanından geçti." Grant, Waterhouse'un monitörlerden birindeki görüntüsüne işaret etti. Güvenlik kontrol odası her zaman böyle havasızdı. Dışarıda mis gibi Mayıs havası vardı, ama burada hava hep böyle, uzun zamandır yüzeye çıkmamış bir denizaltınıninki gibiydi. Öğle paydosu yaklaşmıştı, arakçıların en yoğun iş saati. Polis bir geliyor bir gidiyordu, bütün gün. Her gün. İki memur dışarıdaydı; silahlı, kabarık kemerleri, bıçak işlemez kısa kollu gömlekleriyle *Peacock*'tan çıkan bir kadına "eşlik" ediyorlar. Elindeki poşetler, parasını ödemediği kıyafetlerle tıka basa dolu. Leslie'nin monitörlere bakmaktan uykusu gelmişti. Bazen de görmezden geliyordu. Ay herkes de suçlu değildi ya canım! "Amma haftaydı" dedi Grant suratını buruşturarak. "Yarıyıl tatili, bir de üstüne resmî tatil. Başımızı alamayacağız. Canımıza okunacak, canımıza!"

Grant ağzındaki Nicorette'i canla başla çiğniyordu. Kravatına bir şey dökmüştü. Leslie, kravatın lekelenmiş desem mi diye düşündü. Vazgeçti sonra. Kan gibi görünüyordu ama büyük ihtimalle ketçaptı. Suratındaki sivilcelerle radyoaktif maddeye benziyordu Grant. Leslie güzeldi, narindi ve Kingston, Ontario'daki Queen's Üniversitesi'nden alınmış bir Kimya Mühendisliği diploması vardı. Leeds'teki Merrion Alışveriş Merkezi'nde bulduğu bu güvenlik işi, hayatındaki kısa ve keskin bir dönemeçti; hepten can sıkıcı da sayılmazdı. Ailesi "dünya turu" diyordu bu yaptığına. Atina'ya git-

mişti, Roma, Floransa, Nice ve Paris'e. Eh, dünya turu sayılmasa da... Leeds'te akrabalarını görmek için mola vermişti. Felsefe yüksek lisansı yapan, barda çalışan Dominic diye bir çocukla takılınca yazın da kalmaya karar verdi. Ailesiyle tanışmıştı, evlerine yemeğe gitmişti. Dominic'in annesi, herkes tavuk yerken, onun için Sainsbury'den aldığı tek kişilik "Vejeteryan Lazanyası"nı ısıtmıştı. Anne biraz tedirgindi, Leslie oğlunu alıp uzak bir kıtaya götürecekti, bütün torunları aksanlı konuşacak ve et yemeyecek diye bozuk atıyordu biraz. Leslie onu rahatlatmak istedi, tatil aşkı canım diyebilirdi mesela, ama o da hoş olmazdı herhalde.

İngiltere'de herkese "Adım Leslie, sonunda 'ie' var diye izah etmek zorunda kalıyordu, herkes 'y' diye telaffuz ediyordu çünkü. "Sahiden mi?" dedi Dominic'in annesi, sanki Leslie'nin kendisi yanlış biliyormuş gibi. Leslie, Dominic'i eve götürüp ailesiyle tanıştırdığını hayal etmeye çalıştı, nasıl da hiç etkilenmeyeceklerini. Evini özlemişti, köşedeki Mason and Risch marka piyanoyu, ağabeyi Lloyd'u, Golden Retriever cinsi yaşlı köpeği Holly'yi ve kedisi Mitten'ı. İlla bu sırada değil tabii. Ailesi bu yaz Huron Gölü kıyısında bir kulübe kiralamıştı. Bu öbür hayatını Grant'e nasıl anlatsındı ki! Anlatmak isteyeceğinden de değil zaten. Grant fark etmediğini sandığı zamanlarda gözünü dikip öylece bakıyordu. Deliler gibi yatmak istiyordu Leslie'yle. Aslında biraz garipti. Leslie onunla yatmaktansa kendi gözlerine bıçak saplardı daha iyi.

"Workout World'ün önünden geçiyor" dedi Grant.

"Tracy iyi bir tip" dedi Leslie.

"Nazi subayı."

"Hayır, değil." Leslie, Rayners' Optik'in önünde dolanan bir grup kapüşonlu çocuğa bakıyordu. İçlerinden bir tanesi Cadılar Bayramı'nda giyilen maskelerden takmıştı. Onu görünce irkilen yaşlı bir kadına dikleniyordu. "Cezai işleme tabi tutulacaktır"⁶ dedi Leslie. Aralarında şakalaşıyorlarmış gibi mırıldanmıştı.

"Bak şuna," dedi Grant, "Tracy, Thornton'a giriyor. Günlük istihkakını alacak."

Leslie'yi seviyordu. Onunlayken yerini biliyordu insan. Zırvalığa karnı toktu.

6 Mağazalarda kullanılmak üzere hazırlanan hırsızlık karşıtı posterlerde yazan sözler: "Hırsızlar yasalarda belirtildiği şekilde cezai işleme tabi tutulacaktır." (ç. n.)

“Şişko domuzun teki” dedi Grant.

“Şişman değil, sadece iri.”

“Ha, herkes öyle diyor.”

Leslie ufacık tefecikti, zarıftı. Grant’e sorsan, tam bir çıtır. Buralarda dolanan kıytırık kızlara benzemiyor. “Herhalde mesaiden sonra bir şeyler içmek istemezsin?” diye sordu hiç bitmeyen umuyla. “Şehirdeki şık barlardan biri. Sofistike bir hanımefendiye göre sofistike bir yer.”

“Şuraya bak,” dedi Leslie, “City Ciber’a ne idüğü belirsiz tipler giriyor.”

Waterhouse Thornton’dan çıkarken, aldığı mamaları koca memelerin üstüne palaska gibi çaprazlama astığı çirkin çantasına tıktırıyor. Viyana çikolataları, kendine hafta ortası ödülü. Acıklı hakikaten. Elalem sinemalara, lokantalara, birahanelere, lokallere giderken, arkadaşlarını ziyaret ederken, sevişirken, Tracy’nin tek istediği kanepesine kıvrılıp bir paket Viyana çikolatasını kemirerek *Yetenek Sizsiniz*’i izlemektir. Bir de körili tavuk alacaktı giderken yoldan, yanında da bir iki kutu *Beck’s*, tamam. Üç ya da dört de olabilirdi, çarşambaydı daha ama olsun. Ertesi gün okul var. Okulu bırakalı kırk yıldan fazla oluyordu. Biriyle bir lokantada oturup en son ne zaman yemek yemişti? Çöpçatanlık şirketinin bulduğu o herifle Bishopsgate’teki Dino’s’a mı gitmişti en son? Ne yediğini hatırlıyordu (sarmısaklı ekmek, spaghetti ve köfte, üstüne de krem karamel), ama herifin adını hatırlayamıyordu bir türlü. Yemekten önce Whitelock’ta bir şeyler içmek için buluştuklarında, “İri bir kızsın” demişti.

“Evet,” demişti, “sana uyar mı?” Sonrası yokuş aşağı.

Yarın Beck’s’ler yüzünden başı ağrıyacaktı, o yüzden eczaneye uğrayıp Advil aldı. Kasadaki kız ona bakmadı bile. Somurtkan hizmet. Eczaneden bir şeyler çalmak çok kolay, çantana ya da cebine atıverebileceğin bir sürü ufak tefek şey (rujlar, diş macunları, şampuanlar, tamponlar). İnsanların kabahati yok, adeta aşırıya davetiye çıkarıyorlardı. Tam Nailcare’in orada bir kör nokta biliyordu. Bir yıllık manikür ihtiyacının tamamını kaldırabilirdin oradan, kimsenin ruhu duymazdı. Çantasına bir el kremi attı. Çantada Yorkshire Bankası’ndaki hesabından daha yeni çektiği yirmiliklerle dolu iki zarf vardı –tam beş bin sterlin. Birileri çantasından alı-

versin isterdi doğrusu –birilerini elceğizleriyle eşek sudan gelene kadar dövmek için yer arıyordu. Gücünü göstermeye hazır değilsen bu cüsse neye yarar, diyerek hak verdi kendine.

Parayı Janek'e yapacağı ödeme için çekmişti. Ailesinin Bramley'deki yazlığının satışından aldığı avansla Headingley'de aldığı terash evin mutfağını genişleten ustaydı Janek. Sonunda öldüklerine seviniyordu Tracy, birkaç hafta arayla, peş peşe, zihinleri de bedenleri de son kullanma tarihini epeyce geçtikten sonra. İkisi de doksanlı yaşlarını görmüştü ve Tracy kendisinden daha uzun yaşamaya niyetlendiklerini düşünmeye başlamıştı. Ne de olsa ikisi de her daim rekabeti seven tiplerdi.

Janek sabahları sekizde işe koyuluyordu, akşam altıda paydos ediyordu. Cumartesileri de çalışıyordu –Polonyalı tabii, başka ne beklenirdi. Çok ayıptı ama kendisinden yirmi yaş genç, on santim de kısa olmasına rağmen, Tracy Janek'e bayılıyordu. Öyle dikkatliydi ve öyle efendiydi ki. Tracy her sabah streçle örttüğü bir tabak bisküvi ile çay, kahve bırakıyordu ona. Eve döndüğünde bisküvilerin hepsi yenmiş oluyordu. İhtiyaç duyulduğunu hissediyordu böylece. Tracy'nin hafta sonu tatili cumadan başlıyordu, döndüğünde işin bitmiş olacağına söz vermişti Janek. Tracy iş bitsin istemiyordu ki. İstiyordu aslında, ölesiye istiyordu da, o gitsin istemiyordu.

Acaba banyoyu da yaptırmak istese yapar mıydı? Anavatana döneceğim diye içi içine sığmıyordu. Polonyalıların hepsi ülkelerine geri dönüyordu artık. Topu atmış bu ülkede kalmak istemiyorlardı. Berlin Duvarı yıkılmadan önce hallerine acırdın, şimdi kıskanır hale geldik.

Teşkilattayken iş arkadaşları –kadını, erkeği– onu lezbiyen sanırdı. Şimdi ellisini geçmişti; Batı Yorkshire Polis Teşkilatı'na akademi öğrencisi olarak katıldığı yıllarda, çaylakken, geçinebilmek için erkeklerle erkek olmak gerekirdi. Ne yazık ki bir kere çetin ceviz olmaya niyet ettiysen, içinde sakladığın pofuduk, yumuşacık kadını kabullenmek kolay olmuyordu. Hem ne işine yarayacak?

Tracy emekliye ayrıldığında kabuğu artık öyle kalınlaşmıştı ki “iç”ine pek de yer kalmamıştı zaten. Ahlaksızlık, cinsel suçlar, insan kaçakçılığı –uyuşturucunun ve nitelikli suçların en beterleri yani–, hepsini görmüştü, hatta fazlasını görmüştü. İnsan tabiatının en kötü hallerine tanıklık etmek, yumuşak ve pofuduk şeyleri öldürmek için birebirdir.

Peter Sutcliffe West Yorkshire'da kol gezerken, Tracy sokakları arşınlaya arşınlaya alçak gönüllü bir nefer olmayı öğrenmişti. Korkunun nasıl bir şey olduğunu hatırlıyordu, kendi kendinden korkuyordu. Bilgisayarlardan önceydi; bürokrasiye boğulurdu her soruşturma. "Bilgisayarlardan önceydi de ne demek?" diye soruyordu daha genç, hafif küstah meslektaşları. "Dinozor devriymiş resmen! Vay be!"

Haklıydılar, Tracy başka bir çağa aitti. Daha erken ayrılması gerekiyordu tabii, ama emeklilikten sonra gelen o uzun, boş günleri nasıl dolduracağını bilemediği için sallanıp duruyordu. Uyu, ye, koru, al baştan. Bildiği tek hayat buydu. Herkes otuz yıl diye bellemişti, ayrılırsın, başka bir işe girersin, emekli maaşının keyfini sürersin. Vakti gelip de emekli olmayana salak gözüyle bakılırdı.

Tracy'ye kalsa yine işbaşı yapardı ama artık ayrılma vakti gelmişti. Bir zamanlar dedektifti, şimdi "polis emeklisi." Dickens romanlarındaki gibi, darülacezede sırtında pis bir şalla oturduğunu canlandırdı gözünde. Felaketlerden ve savaşlardan sonra ortalığı toparlayan kuruluşlardan birinde gönüllü çalışmayı da düşünmüştü bir ara. Ne de olsa hayatı boyunca pek de farklı bir şey yapmış sayılmazdı. En sonunda kendini Merrion Alışveriş Merkezi'nde bulmuştu.

Veda partisinde bir *laptop* hediye etmişlerdi; Brewery Rıhtımı'ndaki Şelale Spa'da kullanmak üzere iki yüz sterlin değerinde bir kupon. Şaşırmıştı, hatta hoşuna da gitmişti, demek *spalara* gidecek türde bir kadın olduğunu düşünüyorlardı. *Laptop*'ı vardı zaten. Bu hediye edilenin de Carphone Warehouse'ta bedavaya dağıtıldığını biliyordu, ama olsun, düşünmeleri yeterdi.

Merrion Alışveriş Merkezi'nde güvenlik şefi olarak göreve başladığında, "beyaz bir sayfa" diye düşünüp bazı değişiklikler yapmıştı. Evini taşımakla kalmamış, bıyıklarını aldırması, saçlarını daha hanım hanımcık bir model kestirmiş, kurdeleli, inci düğmeli bluzlarla, siyah takımının altına giymek için alçak, sivri ökçeli ayakkabılar almıştı. İşe yaramamıştı tabii. *Spa* kuponu da hediye etseler, cadoloz lezzoşun teki sanıyorlardı onu.

Tracy müşterilerin arasına karışmayı severdi. Morrisons'u geçti, eskiden Woolworths'ün olduğu yeri de, Poundstretcher'ı –hepsi lümpen proletaryanın tercih edeceği türde yerler. Bu ruhsuz yerde

mutlu bir tek allahın kulu da mı yoktu ulan? Belki Leslie, ama o da elindeki kartları iyi saklıyordu. Janek gibi onun da hayatı bambaşka bir yerdeydi. Tracy Kanada'nın yaşamaya değer bir yer olduğunu düşündü bir an. Ya da Polonya. Göç etse fena olmazdı belki.

Bugün sıcaktı. Senenin ilk tatiline kadar böyle gitseydi bari. Çevre Koruma'nın tatil köyündeki kulübelerde bir hafta, güzel yer. İşte yaşlanınca böyle oluyordu, hiçbir şey hayatını dolduramaz oluyordu –Çevre Koruma'ya ya da Kültür Koruma'ya üye olursun ve hafta sonlarını sana ait olmayan evlerde, bahçelerde geçirip iç sıkıntısı içinde harabelere bakarsın, zihninde hepsini yeniden inşa edersin –ölüp gitmiş keşişler yemek pişirirken, işerken, soğuk taş duvarlar arasında dualar ederken. Tatillerini bir başına geçirirsin elbette. Birkaç yıl önce “bekârlar kulübü”ne üye olmuştu. Arkadaşı olmayan orta yaşlı, orta halli insanlar. Kuyruksuz uçurtma, el işi kursları, müze gezileri, gayet sakın. Tatilini birileriyle geçirmesinin iyi olacağını düşünmüştü, ama o da foslamıştı. Şimdi hepsinden köşe bucak kaçıyordu.

Dünya kötüye gidiyordu. The Watch Hospital, Costa Coffee, Wilkinson's Hardware, Walmley's, Herbert Brown's (tefecinin sloganı “Rehin ver, Nefes al”, düşenin ezeli dostu). Ademoğlunun hayat dediği ne varsa hepsi burada. Britanya, Avrupa'daki mağaza hırsızlarının anavatanı; her yıl “perakende kaybı” nedeniyle iki milyar sterlinin üzerinde para gidiyor, bildiğin hırsızlık için uydu-rulmuş saçma sapan bir terim bu. Satış elemanlarının iç ettiklerini de katacaksan o rakamı ikiyle çarp. İnanılır gibi değil.

O kaybolan parayla kaç tane aç çocuğu doyurup eğitimini karşılayacağını bir düşünsene. Ama tabii paranın kaybolduğu filan yok, değil mi, yani gerçek para değil kaybolan. Artık gerçek para diye bir şey yoktu ki, kolektif hayal gücünün bir oyunu yalnızca. Şimdi hepimiz elimizi bir çırpıp inanırsak ki... Tabii ki çantasında duran beş bin sterlin de vergi dairesinin işine yarayacak filan değildi; üç kuruş vergi kaçırmak her vatandaşın hakkıydı, suç değil. Suç vardı, suççuk vardı. Tracy her türlüşünü görmüştü: Üç p –pedofili, pezevenklik, pornografi. Kaçakçılık. İnsan denenin işi gücü alıp satmaktı. Parayla kadın alabilirdin, çocuk alabilirdin, her şeyi alabilirdin. Batı medeniyeti kendini aşmıştı aşmasına da, parasıyla değil mi, kendi kendini alıp satıp yiyip bitiriyordu işte. Adı üstünde “planlı eskime” her kültürün kaderiydi, değil mi? Hiçbir şey sonsu-

za dek sürmezdi. Şarkı doğru söylüyorsa, elmas hariç. Belki bir de hamamböcekleri. Tracy'nin hiç elması yoktu, muhtemelen hiç de olmayacaktı. Annesinin nişan yüzüğü safirdi, Tracy'nin babası evlenme teklif ettiğinde takmış, annesi de bir daha hiç çıkarmamıştı, ta ki levazımatçı onu tabuta koymak için hazırlamaya girişene kadar. Tracy kuyumcuya götürüp değerini sormuştu –iki bin sterlin, umduğu kadar değil. Kendi serçe parmağını sığıdırmaya çalışmıştı zorlayıp, ama uymamıştı. Çekmecenin dibinde bir yerlerdeydi şimdi. Ainsley'den bir ayçöreği aldı, sonra yemek için çantasına attı.

Rayners'da bir kadın gördü, gözü bir yerden ısıırıyordu. Cookridge'deki bir evi geneleve çevirip işleten mamaya benziyordu. Üniformalıyken basmıştı. O zamanlar ahlak masasında görülebilecek dehşet senaryolarının pek azına hâkimdi daha. Bir evin sağlayacağı her türlü konfor; mama "beyefendicikleri"ne birer kadeh şeri ikram ederdi, küçük kâselerde fındık fıstık. Üst kata çıkıp dantelli perdeler ardında onur kırıcı suçlar işlemeden önce. Bir zamanlar kömürlük olarak kullanılan bir mahzen vardı. Mahzendekileri görünce Tracy'nin midesi bulanmıştı. Kızların umurunda değildi, artık hiç bir şeye şaşırıyorlardı. Hatta o ev başka yerlerden iyiydi onlar için, dantel perdelerin arkası, caddelerde dolaşmaktan iyiydi. Eskiden kadınlar yoksulluk yüzünden bu oyuna gelirdi, şimdi uyuşturucu yüzünden. Şimdilerde sokaktaki kızların arasında müptela olmayanı yok gibiydi. Shopmobility, Claire's Accesories. Greggs'den öğle yemeği için sosisli börek aldı.

Mama çoktan ölmüştü, Şehir Varyeteleri konser salonunda Eski Güzel Günler'in çekimi yapılırken kalp krizi geçirmişti. Gayet şık bir Edward dönemi kıyafeti giymiş halde koltuğunda ölü bulunmuştu. Gösterinin sonuna kadar kimse fark etmemişti. Kamera yakalamış mıydı acaba diye merak etti Tracy. Ama o yıllarda televizyonda ceset göstermezlerdi, bugün olsa kesin gösterirlerdi.

Yok, ölü mamanın hayaleti değildi, *Collier*'de oynayan aktristi. Onun için o kadar tanıdık gelmişti. Vince Collier'in annesini oynuyordu. *Collier*'i sevmemişti Tracy, bir sürü saçmalık. *Law and Order: SVU*'yu tercih ederdi. Cookridge'deki mamaya benzeyen aktris televizyondakinden daha yaşlı görünüyordu. Makyajı berbat, sanki aynaya bakmadan yapmış gibi. Kaçık gibi görünüyordu biraz o yüzden. Kafasındaki kesin peruktu. Belki de kanserdi. Tracy'nin annesi, Dorothy Waterhouse, kanserden ölmüştü. Doksanını geçin-

ce insan yaşıllıktan ölecek sanıyordu. Kemoterapiden bahsetmişlerdi ama Tracy bu kadar yaşlı biri için para harcanmasına karşı çıkmıştı. Üzerinde “Hayata döndürmeyin” yazan bilekliklerden aşırıp çıkartmadan annesinin koluna takıvermeyi düşünmüştü hatta, ama neyse ki annesi birden ölüverip hepsini şaşırtmıştı. Tracy bu anı o kadar uzun zamandır bekliyordu ki taş gediğe oturdu gibi gelmişti nihayet.

Dorothy Waterhouse, kocasının kendisini bir gün bile makyajsız görmediğiyle övünüp dururdu; Tracy merak ederdi, madem hiç sevmiyor gibi yapıyorsun, niye böyle konuşuyorsun, değil mi? Annesi, Dorothy Waterhouse olabilmek için çok emek harcardı. Tracy, levazımatçıdan annesinin yüzüne makyaj yapmamasını istemişti.

“Ruj da mı sürmeyeyim?” diye sormuştu adam.

Her yer elektrik. Bütün bu aydınlık, parlak yüzeyler. Her şeyin ahşap olduğu, etrafı sadece ateşin ve yıldızların aydınlattığı günler geçmişte kaldı. Tracy, Ryman’s’ın aynasında kendi aksini gördü, uçuruma yuvarlanmak üzere olan bir kadının o vahşi bakışını. Güne derlenip toplanarak, dikkatle başlayan, gün ilerledikçe çözülüp, dikişleri atmaya başlayan biri. Eteği kalça hizasında buruşmuş, saçına attırdığı gölgeler parlak sarıya dönmüş, bira göbeği hamile taklidi yaparcasına dışarı fırlamış. Teorinin “En şişman hayatta kalır”a evrilmiş hali.

Tracy kendini yenik hissetti. Eğilip tiftiklenmiş ceketindeki topaklardan birini kopardı. Bundan sonra her şey ancak kötüye giderdi. Photo Me, Priceless, Sheila Sandwiches. Bir yerde bir çocuk ağlıyordu –dünyanın her yerinde alışveriş merkezlerinin değişmez fon müziği. İnsanın kabuğunu kızgın bir iğneyle delebilen o ses. City Cyber’in girişinde, kapüşonlu eşofman üstü giymiş gençler kıpır kıpır; aralarında itişip kakışarak eğleniyorlar. Bir tanesinin suratında cadılar bayramında takılan korkunç maskelerden var, yüzünün olması gereken yerde plastik bir kurukafa. Tedirgin oldu bir an.

Tracy peşlerinden mağazaya girebilirdi, ama çığırın çocuk yaklaşıyor, dikkatini dağıtıyordu. Çocuğu duyuyordu da göremiyordu. Bu kadar sinir olması da garipti. İlet olmuştu resmen.

Pişmanlık. Birkaç pişmanlığı olmuştu şimdiye kadar. Çok olmuştu aslında. Keşke onu takdir eden birilerini bulabilmiş olsaydı, keşke çocukları olsaydı, keşke daha iyi giyinmeyi öğrenebilmiş ol-

saydı. Keşke okulu bırakmasaydı, belki devam eder, yüksek lisans da yapardı. Tıp, coğrafya, sanat tarihi. Bildik şeyler. Gerçekten, herkes gibiydi işte, birini sevmek istiyordu. Sevgisinin karşılık bulması daha iyi olurdu tabii. Bir kedi mi alsaydı acaba? Ama kedileri de pek sevmezdi aslında. Bu bir sorun olabilirdi o bakımdan. Köpekleri severdi ama –duyarlı, zeki köpekleri. El çantasına sığan, salak finoları değil. Belki de kocaman bir Alman kurdu, kadınların en iyi dostu. Hırsız alarmından daha iyi.

Ah tabii –Kelly Cross. Çocuğun çılgınlığının sebebi Kelly Cross'tu. Şaşmamak lazım. Kelly Cross. Fahişe, hapçı, hırsız, her tarafında çiviler. Kadın kılığında bir izmarit. Tracy tanıyordu onu. Herkes tanıyordu. Kelly'nin bir sürü çocuğu vardı, çoğu bakımevinde, şanslı olanlar yani. Oradan anla. Merrion Alışveriş Merkezi'nin geniş koridorunda hızla ilerliyordu, içine şeytan girmiş gibi, etrafa bıçaklar fırlatırmış gibi, öfkesi adeta göze görünür hale gelmiş. Bu kadar ufacık tefecik bir kadının bu kadar kudretli olması ne garipti ama. Yeleğin altından, kolunda çiçek açan çürükler görünüyordu. Pejmürdelik. Hapisanede yapılmış dövmele de cabası. Ön kolunda uyduruk bir kalp, içinden ok geçmiş, "K" ve "S" harfleri. Tracy zavallı "S"nin kim olduğunu merak etti. Telefonu kulağındaydı, ağzına geleni saydırıyordu. Bir şeyler aşırıldığı kesindi. Bu kadının bir mağazadan elinde faturayla çıkma ihtimali sıfırdı.

Çocuğu elinden kavramış, peşinden sürüklüyordu. Çocuğun Kelly'nin bu öfkeli hızına yetişmesi söz konusu olamazdı ki. Düşünsene, yürümeyi daha yeni öğrenmişsin zaten, bir de yetişkinler gibi koşmanı bekliyorlar. Kelly ara ara çekip kaldırdığında çocuk uçuyor gibi görünüyordu. Çılgılık çılgılığa. Hiç durmadan. Kabuğu delip geçen kızgın bir iğne. Kulak zarını delip geçen. İstikamet dosdoğru beyin kıvrımları.

Kelly Cross, merkezi dolduran müşteri kalabalığının içinden, Kızıldeniz'i yaran şeytani bir Musa gibi geçiyordu. Etraftakiler dehşet içindeydi, ama kimse Kelly gibi bir kaçığa bulaşmak istemiyordu. Ne diyeceksin! Hakklılardı.

Kelly aniden duruverince, çocuk lastikten yapılmış gibi hızını alamayıp koşmaya devam etti. Kelly sırtına öyle bir vurdu ki, kız salıncaktaymış gibi havalandı ve tek kelime etmeden yeniden koşmaya başladı. Tracy, orta sınıftan bir kadın sesi duydu. Ne yüksek perdeden bağırıyordu: "Biri bir şey yapsın!"

Çok geç. Kelly çoktan topuklayıp Morrison'u geçmiş, Woodhouse yoluna çıkmıştı bile. Tracy takip etti, yetişebilmek için eşkin gidiyordu. Otobüs durağında yetişebildiğinde ciğerleri iflas etmek üzereydi. Allahım, ne ara böyle çaptan düşmüştü? Yirmi yıl kadar önce herhalde. Rosemary Conley kasetlerini ardiyedeki kutuların içinden çıkarsa iyi olacaktı galiba.

"Kelly" diye hırıldadı.

Kelly fır diye ona dönerek hırladı: "Ne var?" Tracy'ye diktiği zehirli bakışlarından, onun da Tracy'yi bir yerlerden tanıdığı anlaşılıyordu. Kelly hafızasında "aynasız" lafını bulana kadar, Tracy küçük dişlilerin tıklar tıklar çalıştığını görür gibi oldu. Kim olduğunu çıkarınca Kelly iyice öfkeleni, o kadarı mümkünse tabii.

Yakından bakınca daha da kötü görünüyordu –düz saçları, ceset gibi benzi, kan çanağı vampir gözleri ve müptelalara has o huzursuzluğu görünce Tracy'nin içinden geri adım atmak gelmişti ama kıpırdamadı. Kirli suratında gözyaşları yol yol olmuş çocuk ağlamayı kesmiş, ağzı açık Tracy'ye bakıyordu. Aptal olduğu içindi muhtemelen, ama Tracy genizeti vardır belki, diye düşündü. Bir de burnundan aşağı tırtıl şeklinde bir sümük sarkıyordu çocuk-çağızın. Üç yaşında mıydı? Dört mü? Tracy bir çocuğun yaşı nasıl tahmin edilir, bilemiyordu. Belki de dişlerine bakmak gerekiyordu, atları gibi. Küçüklerdi. Bazıları daha büyüktü tabii. Bahse girecek olsa ancak bu kadarını söyleyebilirdi.

Çocuk pembenin türlü çeşit tonuna bürünmüştü, deniz kabuğu gibi sırtına yapışık küçük sırt çantası da pembeydi. Özetle, erimiş bir marşmelov parçasına benziyordu. Biri (tabii ki Kelly değil) kızın tel tel saçlarını örmeye çalışmıştı. Pembeler ve saç örgüleri çocuğun cinsiyetini ele veriyordu da, tıknaz, androjen tipine bakıp tahmin etmek yine de pek kolay değildi.

Suratı pütür pütür olan çocuklardandı. Her şeye rağmen gözlerinde bir ışıltı görmek mümkündü. Hayat mı acaba? Çatlamış ama kırılmamış. Henüz değil. İnsanın annesi Kelly gibi bir tipse, ne kadar şansı olabilirdi ki? Gerçekçi olmak gerekirse? Kelly hâlâ çocuğun elini tutuyordu, aslında tutmak denmez de, sanki çocuk uçup gitmesin diye tutar gibi, mengeneyle sıkar gibi kavramış demek daha doğru olacaktı.

Bir otobüs yaklaşıyordu, sinyal verdi, yavaşladı.

Birden Tracy'ye bir şeyler oldu. Çocuğun boş ama çoktan kirle-

tilmiş hayat tuvaline bakarken küçük bir bent kapağı açılıp her yeri çaresizliğe ve umutsuzluğa boğdu. Tracy neler olduğunu anlayamadı. Demin orada, Woodhouse yolundaki durakta öylece durmuş, Kelly Cross denen bu insan enkazına bakıyordu, sonra birden şunu deyiverdi: “Kaça?”

“Ne kaça?”

“Çocuğu kaça verirsin?” dedi Tracy. O arada elini çantasına atmış, Janek’in parasını koyduğu zarflardan birini çıkarmıştı. Açıp Kelly’ye gösterdi. “Burada üç bin var. Çocuğu verirsen hepsini alırsın.” İçinde iki bin olan diğer zarfı göstermemişti, olur da eli artırması gerekirse diye saklıyordu. Halbuki gerek kalmadı. Kelly aniden, bir mirket gibi dikkat kesilmişti. Beyni o an dünyayla bütün bağlarını kesti, gözleri bir o yana bir bu yana gitti geldi, sonra birden, beklenmedik bir hızla elini uzatıp zarfa yapıştı. Çocuğun elini de bırakıverdi. Otobüs arkasında dururken, katıksız bir neşyle kahkaha attı. “Eyvallah” deyip otobüse atladı.

Kelly durmuş bozuk para ararken, Tracy “Adı ne? Kızının adı ne, Kelly?” diye seslendi. Kelly aletten biletini alırken “Courtney” dedi.

“Courtney mi? Tam kenar mahalle ismi –Chantelle, Shannon, Tiffany. Courtney.”

Kelly döndü, pençesinde bir bilet. “Evet,” dedi, “Courtney.” Beyni durmuş gibi şaşkın şaşkın baktı bir an Tracy’ye. Bir şey söyleyecek gibi oldu: “Ama şey değil–” Tam o anda otomatik kapı kapanınca sözün gerisi duyulmadı. Otobüs uzaklaştı. Tracy arkasından bakakaldı. Aptal. Geniz eti değil. Endişenin sivri ucunu hissetti bir an. Az önce kendine bir çocuk almıştı. Küçük, ılık, yapış yapış bir el uzanıp elini tutana kadar kıpırdıyamadı.

“Tracy nereye kayboldu?” diye sordu Grant, monitörlere bakıyordu. “Ortadan kayboluverdi.”

Leslie omuz silkti. “Bilmem. Boots’un önündeki sarhoşa dikkat et, olur mu?”

“Biri bir şey yapsın!” Tilly kendi sesini duyunca şaşmıştı. Hem de o kadar yüksek perdeden. Orta sınıftan tipik bir kadın. *Tınla!*

Oyunculuk okulundaki ses eğitimcisi duyar gibi olmuştu. *Tınla-
yin!* diye feryat ediyordu kadın. *Matilda*, göğüs kafesin çanmış gibi
düşün! Franny Anderson. *Bayan Anderson*, daha samimi bir hitap
düşünmek mümkün değil. Dipçik gibi bir omurga, Morningside
İngilizcesi. Tilly hâlâ Bayan Anderson'ın öğrettiği ses açma egzer-
sizlerini yapıyordu (ar-av-oo-ar-ay-ee-ar) her sabah, ilk iş, bir fin-
can çay bile içmeden. Fulham'da kaldığı dairenin duvarları kâğıt
gibi, komşuları deli diye düşünüyordur herhalde. Tilly'nin tiyatro
öğrencisi olduğu yıllar yaklaşık yarım asır önceydi. Herkes haya-
tın altmışlı yıllarda başladığını sanırdı, ama Hull doğumlu, liseden
ayrılıp kapağı dosdoğru Londra'ya atmış on sekiz yaşında saf bir
genç kız için ellili yıllar da nefes kesiciydi. O yıllarda on sekiz yaş
şimdikinden daha genç geliyordu insana.

Tilly, Soho'da küçük bir evde Phoebe March'la birlikte kalı-
yordu; şimdi tabii *Dam*⁷ Phoebe olmuştu –o unvanı hele bir unut,
bak neler oluyor. Stratford'da Phoebe'nin Hermia'sının Helena'sını
oynamıştı. Hay Allah, kaç sene olmuş. Aynı yerden başlamışlardı,
tamam mı, ama bak Phoebe hep İngiliz kraliçelerini oynayıp süslü
elbiseler giyiyor, taçlar takınıyor. Phoebe kulaklarına kadar *Oscar*-
lara (yardımcı oyuncu), *Baftalara* gömülmüştü. Tilly de burada ön-
lüğünü takıp, terliklerini giyip Vince Collier'in annesini oynasın.
Heyhat!

Aynı yerden başlamış sayılmazlardı aslında. Babasının Land of
Green Ginger'da bir balıkçı dükkânı vardı –kendisinden daha ro-
mantik ismi olan bir sokak. Phoebe, ise kendine “kuzeyli” *demekle*
beraber toprak sahibi bir aileden geliyordu (Malton yakınlarındaki
evlerini John Carr döşemiş); eski kralın kuzenlerinden birinin ye-
ğeni, Soho'da işler kötüye giderse Eaton Meydanı'nda koca bir evi
vardı kaçabileceği. Phoebe–*Dam* Phoebe– hakkında anlatacak öyle
çok şey vardı ki duysanız tüyleriniz diken diken olur.

Bayan Anderson çoktan ölmüştür tabii. Mezarında da adabıyla
çürümüştür, kesin. Tilly kavruk bir mumya hayal etti, gözler yok,
pörsümüştü, kurumuştü eğreltiotları gibi hafif, ağırlıksız. Yine de ku-
sursuz bir aksan.

Tilly farkındaydı, o öfkeli çıkışı faydasızdı. Dövmeli kadına bu-
laşacak kişi kendisi olmayacaktı. Fazla yaşlıydı, fazla şişmandı, faz-

7 Kadınlar verilen şövalyelik ayarında bir asalet ünvanı. (Ç. n.)

la yavaştı. Fazla ödlekti. Ama biri yapmalıydı, daha cesur biri. Bir erkek. Erkekler eskisi gibi değildi. Keşke olabilselerdi. Telaş içinde alışveriş merkezine bakındı. Güzel Allahım, ne berbat bir yerdi burası. Bir daha da hayatta gelmezdi ama Rayners'tan yeni gözlüğünü alması lazımdı. Buraya zaten gelmezdi de, yapım asistanlarından nazik olanı, Padme (Hintli, artık nazik kızların hepsi Asyalı) randevu almıştı onun adına. *İşte Bayan Squires, yardımcı olabileceğim başka bir konu var mı?* Canım benim. Tilly eski gözlüklerinin üstüne oturmuştu yanlışlıkla. Herkesin başına gelebilir. Gözlüksüz burnunun ucunu göremez. Hiçbir şey göremeyince, o külüstürü sürmek biraz zor oluyor.

Hem bunca zamandır taşraya gömüldüğünden, şehre inmek hoşuna da gitmişti. Belki bu şehir olmasa daha iyi olurdu. Guildford olsaydı keşke, ya da Henley, daha medeni bir yer.

Çekimi süresince Allah'ın unuttuğu o yerde saklamışlardı onu. *Collier*'de misafir oyuncu, on iki aylık sözleşme, sonunda karakter ölüyor. İmzayı atarken haberi yoktu tabii. Tiyatrodan bütün arkadaşları, *Ah tatlım, yapman lazım*, demişti. *Çok eğleneceksin –e, para da var işin ucunda!* Tabii vardı. İki yakasını güçlkle bir araya getiriyordu. Üç yıldır tek bir role seçilmemişti. Senaryolar zordu, hafızası eskisi gibi değildi. Rolünü ezberleyecek diye canı çıkıyordu. On sekiz yaşındayken hafızası meşhurdu, asla ezber sorunu yaşamazdı, herkes ona hayrandı. Saftirikler. (Ezbere dayalı eğitim almıştı o, tabii artık demode bir metot.) Her hafta başka oyun, hem kendi rolünü ezberlerdi, hem diğerlerininkini. Bir keresinde, çok eskiden, sırf gösteriş olsun diye *Üç Kız Kardeş*'in tamamını ezberlemişti. Oysa sadece Natasha'yı oynuyordu!

“Bunak ihtiyar” demişti geçen gün biri, arkasından. Hakikaten de her şey sanki biraz titrekti artık. *Bütün Avrupa'da ışıklar sönüyor.*⁸ *Küçük çocukları rahat bırakın.*⁹ Polis mi çağırırsındı? 999'u mu arasındı? Çok dramatik şeylerdi bunlar, çok.

Televizyonda en son, *Casualty*'de savaşta uçaksavar kullanmış ama şimdi gökdelenin birinde donarak ölen tatlı bir ihtiyarı canlandırmıştı. Diğer karakterler bol bol ellerini ovuşturmak zorunda

8 “Bütün Avrupa'da ışıklar sönüyor: Bir daha yandıklarını görmeyeceğiz.” Sör Edward Grey, İngiltere Dışişleri Bakanı, 3 Ağustos, 1914 (ç. n.)

9 Matta 19:14: “Ama İsa dedi: ‘Küçük çocukları bırakın ve bana gelmelerine engel olmayın; çünkü göklerin krallığı böylelerindir.’” (ç. n.)

kalmıştı (Bu çağda böyle bir şey nasıl olur? Bu kadın savaşta ülkesi için savaşmıştı. Falan filan.) Tabii aslında o rolü oynayacak kadar yaşlı değildi. Savaş sırasında çocuktan daha. Bazı berbat şeyleri hatırlayabiliyordu ancak. Gecenin bir yarısı annesi sığınağa götürmüştü mesela, nemli toprak kokusu. Hull fena bozguna uğramıştı.

Düztaban babasına Gıda Kolordu Komutanlığı'nda masa başı iş vermişlerdi. Savaş sırasında satacak pek balık kalmamıştı zaten. Donanma, trol teknelerine el koymuştu. Balık tutmaya devam edenlerin tekneleri havaya uçuyor, balıkçıların cesetleri buz gibi, derin sularda kayboluyordu. *Bu inciler onun gözleriydi.*¹⁰ Okulda Miranda'yı oynamıştı. *Sahneye çıkmayı hiç düşündün mü Matilda?* Müdire hanım, başka bir işe yarayacağını düşünmüyordu. *Akademik konularla pek ilgilenmiyorsun, değil mi Matilda?*

Tilly savaşı görece kadar yaşlı olsaydım keşke diye düşünüyordu, uçaksavar kullanan güçlü bir kız olsaydım keşke.

Collier'in yapımcıları onu Ivy'deki Kulüp'te kokteyl içmeye ikna etmişlerdi. Adı *Twinkle* olan bir kokteyl içme fikri tuhafına gidiyordu; çünkü sofu annesi, kadın üreme organlarına böyle derdi. Tilly "vajina" demeyi tercih etmişti, okulda başarılı olmuş bir kız ismi gibiydi ya da yeni keşfedilmiş bir kıta.

Şu küçük kızı ilk gördüğünde "Twinkle, Twinkle, Little Star"ı söylerek sekiyordu. Dünya çocuklarının milli marşı. Yine annesi gelmişti aklına. Küçük kız yumruklarını (miniminnacık) sıkmıştı. Her "twinkle" deyişinde küçük denizyıldızları gibi açılıyordu elleri. Kızın kulağı iyiydi, sesini iyi ayarlıyordu, birileri annesine kızın yetenekli olduğunu söyleseydi. Biri bir şeyler yapsaydı.

Tilly onları on dakika sonra yeniden gördüğünde zavallı çocuk şarkı söylemiyordu artık. Annesi (cep telefonunu kulağına yapıştırmış, çirkin çirkin dövmeleri olan zalim bir kadın) kıza bağıırıyordu: "Başlatma çenene Courtney, sinir ettin beni!" Çok kızgındı, kıızı çekiştirip, bağıırıp çağırıyordu. Eve gittiklerinde böyle çocukların başına neler gelir, herkes bilir. Kapalı kapılar ardında. Çocuk istismarı. Bütün tomurcukları koparırısın ki çiçek açamasın.

*Karların içinde hüçük, hara bir şey.*¹¹ Blake'indi o, değil mi?

10 Shakespeare, *Fırtına*, I. Perde, II. Sahne (ç. n.)

11 William Blake'in "The Chimney Sweeper" başlıklı şiirinin ilk dizesi. "A little black thing among the snow" (ç. n.)

“Twinkle, twinkle” küçük kız siyah olduğundan değil. Tam tersi, çocuk sanki hiç güneş yüzü görmemiş gibi. *Keder notaları meşk ediyor, ühü! ühü!*¹² Bugünlerde daha çok sayıda çocuk raşitik oluyordur herhalde. Belki de oluyorlardır gerçekten. Tilly’nin ninesi raşitikti, bir çocukluk fotoğrafı vardı, East Riding’deki kasvetli, boş bir stüdyoda çekilmiş. *Humber nehri kenarında sızlanırdım ben.*¹³ Ninesi fotoğrafta en az üç yaşında vardı, çizmelerinin içinde küçük çarpık bacaklar, insan geçmişi düşününce içi burkuluyor. Geçmişi değiştiremezsin, sadece geleceği, gelecekte tek değiştirebileceğin şey ise şu an. Öyle derler. Tilly hiçbir zaman, hiçbir şeyi değiştirmemişti galiba. Fikirleri hariç. Ha, ha. *Çok tuhaf Matilda.*

Sonuç olarak, Collier “öyle eğlenceli” olmuştu ki hakikaten. Sabahın altı buçuğunda, için titreye titreye sette (aslında, Allah’ın unuttuğu bir yerde, koca bir uçak hangarında) dolanmanın eğlenceli bir tarafı yoktu elbette. Set, Kont ya da Dük bilmemkimin arazisinde kurulmuş. Tuhaf ama aristokratların bu aralar paraya ihtiyacı var. “Özel üretim dizi seti” demişti yapımcılar. “Milyonlara patladı. İşin sürekli olacağının kanıtı.” Collier önceleri haftada bir yayınlanıyordu. Şimdi haftada üçe çıktı, dörde çıkacak diyorlar hatta. Aktörler dolap beygiri gibi çalışıp duruyor.

Tilly’yi Vince Collier’in annesi rolünde dâhil etmişlerdi senaryoya; böylece karakter “daha insani”, daha kırılgan görünecekti. Tilly, Vince Collier’i oynayan aktörle daha önce çalışmıştı, gençken; o yüzden habire dalıp aktöre Vince yerine, kendi adıyla hitap ediyordu, Simon. Bugün sırf kapıdan geçirip hoşça kal diyeceği sahne için yedi tekrar almak zorunda kaldılar. Altı kere, *Güle güle, Simon.* Yedincide, *Güle güle yavrum.* Yönetmenin “Çok şükür,” dediğini duydu (biraz fazla yüksek perdeden.) İsim (“Vince, Vince” diye homurdanıyordu yönetmen. “Bu kadar mı zor!”) aklından gidiveriyordu. Kafasının içinde bir yerlerdeydi de bulamıyordu bir türlü.

Tatlı çocuktu Simon. Ezberinin üstünden geçerken hep yardım ediyor, endişelenecek bir şey olmadığını söylüyordu. Homo. Herkes farkında. Televizyon dünyasında herkesin bildiği sır. Bir şey de diyemiyorsun çünkü Vince Collier’in fena halde maço olması gerekiyor. Simon, erkek arkadaşı Marcello’yla birlikte bir köy evin-

12 A.g.e., “Crying “weep! ‘weep!’ in notes of woe!” (ç. n.)

13 Andrew Marvell’in “To His Coy Mistress”inden alıntı: “I by the tide of Humber would complain.” (ç. n.)

de kalıyor. Tilly'nin evinden daha güzel. Bir keresinde Tilly'yi akşam yemeğine çağırdılar, bol bol cin içildi, Marcello tavuk pişirdi, "Sicilya usulü." Sonra çocukların Morityus'tan getirdikleri o güzel romu içip iskambil oynadılar. Üçü de hafif kafayı bulmuştu ama efendi gibi. (Dam Bilmemkim gibi ayyaşın teki değildi o.) Eski zamanlardaki gibi, güzel bir geceydi.

Söylenen süre için imzayı atmıştı ("Emekliliğim" diye keyifle mırıldanmıştı üçüncü *Twinkle*'i da içince) ama sonra bak, geçen hafta sözleşmeni yenilemiyoruz deyiverdiler, süresi bitince ölecekti. Kala kala birkaç haftası kalmıştı. Nasıl öleceğini söylememişlerdi. Sanki Ölüm bir şeyin arkasından "Böh!" diye çıkıverecek, tırpanını savurarak üstüne atlayıverecekmiş gibi garip bir varoluş kaygısı sarmıştı. Belki "Böh!" demezdi canım. Ölümün biraz daha kerli ferli bir şey olduğunu umuyordu.

Tilly yavaş yavaş, uzun yaşama hevesini kaybetmeye başladıgını fark ediyordu. Bazı günler göğsündeki o eski saatin yerinde, kaskatı bir düğüm var gibi geliyordu, bazı günlerse, yumuşacık, pır pır eden bir kuş gibi göğüs kafesinden kaçıp uçuvermek istiyor gibi geliyordu. Diğer kendisi, zavallı ihtiyar Marjorie Collier, vadesi dolup da zarafetle gideceği yerde, başına fena bir iş gelerek ölecekti. Ya sonra! Rayners'tan çıkarken, tam da korktuğu gibi Ölüm çıkıverdi karşısına. Oracıkta düşüp ölüvereceğini sandı ama kurukafa maskesi takmış şapşal oğlanın tekiymiş meğer. İplere bağlı iskelet kuklaları gibi hoplaya zıplaya, dalga geçerek uzaklaştı. İzin vermeleri lazım böyle şeylere.

Bluebell Köyevi. Kaldığı yerin adı. Uydurma bir isim belli ki. Çiftçinin birinin eviymiş. Zavallı köylüler, çamur içinde, kan içinde, daha şafak sökerken hayvanlarla beraber tarlaya. Ah, yıllar önce, BBC için bir Hardy yapmıştı, o ara ziraat işçileri hakkında çok şey öğrenmişti.

Çok güzel bir köy evi ayarladık sana, demişlerdi, normalde tatilcilere kiraltıyorlar. Set ekibiyle aktörleri başka bir yerlere saklamışlardı –Leeds, Halifax, Bradford'da kahvaltı veren pansiyonlar, ucuz oteller, kiralık evler, hatta karavanlar. Settekiler için otelcilik işine girseler daha iyi olacaktı. Tilly güzel bir oteli tercih ederdi, üç yıldızlı olsa yeter. Tabii köyevini Saskia'yla paylaşacağını söyleyen olma-

mıştı. Görünüşe bakılırsa Saskia'ya da söylememişlerdi. Saskia'yla bir alıp veremediği olduğundan değil. Bir deri bir kemik, sıska mı sıska, yegâne gıdası temiz hava ve dumandı –Dam Phoebe March diyeti. “İçebilirim, değil mi?” demişti ilk *Silk Cut* paketini ortaya çıkardığında. “Sadece kendi odamda ve bahçede içerim.”

“Aman boşver hayatım,” demişti Tilly, “hayatım sigara tiryakileriyle geçti benim.” (Yaşaması mucizeydi.) Araları açılsın istemiyordu. Tilly birileriyle arası açılsın hiç istemezdi. Saskia o kadar temiz titiz bir kızdı ki (takıntı halinde yani, belli ki bir sorun vardı, tek başına bütün mikroplara savaş açmıştı) ve sigara o kadar pis bir alışkanlıktı ki çok garip görünüyordu. Balerinler en kötüsüydü tabii, sınıftan çıkar çıkmaz baca gibi tütmeye başlarlardı. Ciğerleri lamba karası. Tilly eskiden bir balerinle kalıyordu. Phoebe, Kensington'da bir yönetmenle yaşayıp sınıf atlamak için Soho'daki daireden taşındıktan sonra (1960 - her ikisi için de önemli bir dönem olduğu anlaşıldı sonradan.) Douglas. Önceleri Tilly'nindi. Ama Phoebe kendi sahip olamadığı bir şey Tilly'nin olursa dayanamazdı. Çok yakışıklı bir adamdı. Hemcinsleri için bile. Kuzeyde ne derler bilirsin, insanoglu bir garip. Phoebe adamı iyice sömürüp bir yıl sonra filan terk etti. Tilly ve Douglas sonuna kadar birbirlerinden hoşlandılar. Douglas'ın sonuna kadar yani.

Saskia, Vince Collier'in ekürisini oynuyordu, Dedektif Charlotte (“Charlie”) Lambert. Aramızda kalsın ama dünyanın en iyi aktrisi olduğu söylenemez. Hepi topu iki ifadesi var. Biri “endişeli” (bazen “çok endişeli” de yapabiliyor), diğeri “huysuz.” Pek de geniş bir yelpaze değil, zavallı kız, yine de çoğu aktris gibi televizyonda güzel görünüyor. Tilly onu Devlet Tiyatroları'nda izlemişti. Korkunçtu, korkunç, ama kimsenin umurunda değildi. Kral'ın yeni kıyafetleri (Dam Phoebe'nin kopyaları tabii).

Yeni gözlüklerine kavuşmuştu ve artık gerçekten *görebiliyordu*, ne korkunç! Çarşambaları yarım gündü. Babası Land of Green Ginger'daki dükkânın kepenklerini indirmiş, Rotaryan arkadaşlarıyla yaşadığı gizemli diğer hayatına gitmeye hazırlanıyordu. Bostanda da çok vakit harcamıştı, gören de bir sebze yetiştiriyor sanacak. Artık yarım gün uygulamaları kalmadı, artık her yer her zaman açık, elimizde neyimiz var neyimiz yoksa hepsini harcayalım diye. Bütün o paralar nereye gidiyordu peki? Varlıklı bir ülkede uykuya dalyorsun, ertesi sabah bir uyanıyorsun, yoksul bir ülkedesin;

nasıl oluyor bu? Bütün o paralar nereye gidiyordu? Niye geri alamıyorlardı?

Allah'ın unuttuğu bu yerden çıkması lazımdı hemen, otoparka doğru ilerledi. *Hâlâ araba kullanman şart mı?* Sette kendine ayrılmış park yerine geri geri park etmeye çalışıyordu, defalarca denedikten sonra yönetmen asistanlarından biri böyle deyip sürücü koltuğuna geçmişti. Yanakları kıpkırmızı! *Park etmekle araba kullanmak aynı şey miydi hem canım!* Daha yetmişlerindeydi, bu ihtiyar kuşun işi daha bitmemişti.

*Up above the world so high!*¹⁴ Korkağın tekiydi. Bir insan, bir çocuğa nasıl böyle davranabilirdi? Şu kadarcık şey. Bit kadar şey. Tilly'nin hırıltılı ihtiyar kalbi paramparçaydı. Tilly'nin bir evladi olsa pamuklara sarar, kırılıverecek bir yumurta gibi gözünün içine bakardı. Soho'da yaşadığı yıllarda bebeğini kaybetmişti. Düşük yapmıştı ama kimselere söylememişti. Phoebe hariç. Phoebe bebekten kurtulması gerektiğine ikna etmeye çalışmıştı onu, Harley Caddesi'nde bir adam tanıyordu. Diş hekimine gider gibi, diyordu. Tilly böyle bir şey yapmayı hayal bile edemiyordu. Bebek, ölmeden önce, Tilly'nin gövdesinde beş ay kadar yaşadı, yuvasındaki fındık faresi gibi. Bebeğin bir şeyi yoktu. Bugün olsa kurtarabilirlerdi. Phoebe, "Böylesi daha iyi oldu" demişti.

Bir daha hiç olmadı. Tilly bilerek kaçındığını düşünüyordu. Evlenseydi, doğru adamı bulsaydı, kariyerine bu kadar düşkün olmasaydı, belki. Şimdi eteğinin çevresinde ailesi dolanıyor olurdu, koç gibi bir delikanlı, canayakın bir kız, torunlar. Böyle boşlukta sallanacağına bir hayatı olurdu. Tilly, kuzeyli olmasına (ne çok zaman geçmiş) rağmen, şimdi oralardan korkuyordu, kentinden de köyünden de. Kuzeyli, rüzgâr gibi, kış kraliçesi gibi.

Tilly ilk insanların Afrika'dan neden ayrıldığını tahmin edebiliyordu ama ne diye ta kuzeye, adanın da kuzeyine kadar gittiklerine akıl sır erdiremiyordu. Aptalım ben diye düşündü, buraya geleceğine Harrogate'e gitseydi ya. Elbise mağazalarında gezinirdi, Betty's'de öğle yemeğini yerdi. Tahmin etmesi lazımdı. Dövmeli kadın da zavallı yavrucak da ortada yoktu. Nasıl bir evleri olduğunu düşünmek bile istemiyordu insan. Bir şeyler yapabilmesi gerekirdi, gerçekten. Ühü, Tilly, ühü.

14 "Twinkle! Twinkle!"ın bir dizesi: "Dünyanın üzerinde, ta yukarlardasın".

Gazeteciden bir *Telegraph* aldı, bir paket de *Halls Mentoliptus* boğaz pastili (ihtiyar düdüğü öttürebilmek lazımdı); ödül olarak bir tane de *Cadbury's* meyveli-fındıklı çikolata aldı. Paydos günleri, sette yemek yiyemeyecekleri anlamına geliyordu. Tilly set yemeklerini seviyordu –koca porsiyonlar halinde sıcak kahvaltılar, karamelli pudingler. Kendisi yemek yapamazdı, evde tek başınaysa peynir ekmek.

Bozuk parası yoktu, tezgâhtar kıza bir yirmilik verdi ama kız on sterlin üstü verdi.

"Affedersiniz," dedi Tilly tereddüt ederek, sinir olurdu böyle şeylere, "ama ben size yirmi sterlin vermiştim." Kız şöyle bir baktı, "On sterlin verdiniz" dedi.

"Hayır, hayır, affedersiniz, on sterlin vermedim" dedi Tilly. Böyle ihtilafli bir duruma karıştığında, içinde bir şeyler düğüm düğüm olurdu. Babası yüzünden, yıllar öncesinden. Babası hiç hata yapmazdı. Dev gibi, korkutucu bir tipti, koca koca morinaları mermer tezgâhın üstüne öyle bir çarpardı ki hadlerini bildiriyor sanırdın. Tilly'ye de birkaç kez haddini bildirmişliği vardı. Sonunda kaçıp, Land of Green Ginger'a bir daha adımını atmamıştı. Kendisinden önceki bir sürü kız gibi o da Soho'da yepyeni bir hayata atılmıştı. "Yirmilikti" diye nazıkçe üsteledi Tilly. Baktı keyfi kaçıyor, sakın ol, sakın ol dedi kendine. Nefes al Matilda!

Kız sanki aksi ispatlanamaz bir kanıtmış gibi kasadan bir onluk çıkarıp gösterdi. Sanki illa onun verdiği onluk olacaktı gibi! Tilly'nin kalbi göğsünde rahatsız eden bir ses çıkararak çarpıyordu. "Yirmilikti" dedi Tilly yeniden. Eskisi kadar emin değilmiş gibi çıkmıştı sesi, farkındaydı. ATM sırf yirmilik vermişti, oradan biliyordu. Cüzdanında başka hiçbir şey yoktu, zaten o yüzden kıza yirmilik vermişti en başta. Arkasındaki sıradan sabırsızlanan birilerinin sesini duydu; hırçın bir ses, "Hadi çabuk ol!" dedi. Meslekte bunca yıl geçirdikten sonra herhangi bir role bürünebilirdi aslında, ne de olsa, en çok başkasıyken rahat ediyordu. Otoriter, emredici bir karakter, Leydi Bracknell, Leydi Macbeth bu kızla nasıl başa çıkacağını bilirdi, ama Tilly içini aradı taradı, kendinden başka birini bulamadı.

Kız, sanki hiçbiri değilmiş gibi bakıyordu ona, hiçbir şeymiş gibi. Görünmezmiş gibi.

"Hırsızsin sen" dediğini duydu Tilly kendi kendisinin, hem de cırlak bir sesle. "Bildigin hırsız."

“Hadi uza buradan şapşal domuz,” dedi kız, “yoksa güvenliği çağıracağım.”

Mağazadan kurtulabilmek için otopark ücretini ödemesi lazımdı. Cüzdanını nereye koymuştu? Tilly çantasını karıştırdı. Cüzdan yok. Bir daha baktı. Yok. Çantada olmaması gereken bir sürü şey var. Son zamanlarda fark etmişti, çantasından bir sürü abuk subuk şey çıkıyordu –anahtarlıklar, kalemtıraşlar, çatal bıçaklar, bardak altlıkları. Nasıl giriyordu bunlar çantanın içine! Dün bir fincan bulmuştu, *bir de* tabak. Çatal bıçaktı, fincandı derken, görünüşe göre dört dörtlük bir sofraya çalışıyordu. Vince Collier geçen gün kantinde gülmüştü ona: “Kleptoya mı bağladın, ne yaptın Tilly?” “Ne dedin canım?” diye sormuştu Tilly. Gerçek adı Vince değildi. Gerçek adı... hm.

Annesi şöminenin üstüne maşa takımıyla beraber uzun saplı, pirinç bir ızgara çatalı asardı. Takımları her zaman parlatırdı. Her şeyi parlatırdı. Babası titiz adamdı, Saskia'yı tanısa ne de güzel anlaşırlardı. Izgara çatalının sapı üstünde üç maymun kabartması vardı. *Görmedim*. O evde görecektir ne çok şey vardı. Tilly ateşin başında oturur çörekleri ısıtırdı, annesi de üstlerine tereyağı sürerdi. Çörekleri ızgara çatalının dişlerine takardı. Babası o çatalı bir keresinde annesine fırlatmıştı. Mızrak gibi. Bacağına saplanmıştı. Annesi yaralı bir hayvan gibi ulumuştur. Tüysüz, zavallı, çatal saplanmış bir hayvancık.

Çantasındakileri yolcu koltuğuna boca etti. Nereden geldiği belli olmayan bir yemek kaşığı ve cips –peynirli ve soğanlı. Almamıştı bunları, cips sevmezdi, nasıl girmişti bunlar buraya? Cüzdan kesinlikle yok. Korkudan yüreği sıkıştı. Neredeydi bu? Gazetecideyken elindeydi. O korkunç kız mı almıştı, nasıl ama? Otoparkta mahsur kalmıştı? Mahsur! Telefonla birini arasa mıydı? Kimi arayacaktı? Londra'daki birini aramanın manası yok, ne yapacaklardı ta oradan? Gözlükçüdeki randevuyu ayarlayan o tatlı asistan kız, adı neydi onun? Hatırlayamadı Tilly. Hintçe bir şeydi, o yüzden hatırlamak iyice zordu. Alfabeyi sıradan geçirdi (A-B-C-Ç-D-E) normalde hafızayı harekete geçirmek için işe yarayan bir yöntemdi. Alfabenin tamamını saydı, bulamadı. *Deli Tilly*.

Belki de çok gergindi. Çocukken de öyle olduğunu söylerlerdi. Aile hekimi demir şurubu vermişti –kıvamlı, yeşil, sümük gibi bir

şey; içerken midesi kalkıyordu. Gerçi hintyağı ya da incir şurubu kadar kötü değildi. Aman Allah'ım, zavallı ocukağızlara neler iirirlerdi eskiden. Gerçekten de çok gergindi. Sanatçı hassasiyeti diye düşünmeyi tercih etmişti hep Tilly. Sanki demir şurubu iyi gelecek.

Başka bir şeyler düşün, gelir aklına. İnşallah. Dikiz aynasına baktı, peruğunu düzeltti. Böyle olacağı kimin aklına gelirdi. Neyse ki kaliteli bir peruk almıştı, ustası yapmıştı, servet ödemişti. Kimse peruk demez. Daha genç gösteriyordu (umut dünyası işte), Vince Collier'in annesini oynarken takmak zorunda kaldığı o keçe gibi şeye benzemiyordu hiç değilse. Bulaşık teli gibiydi. Tamamen kel değildi, sadece üstler seyrelmişti; annesi onun yaşındayken bütün saçları gitmişti (bilardo topu gibiydi kafası). Kel bir kadından daha komik ne olabilirdi.

Padma! Kızın adını bulmuştu. Tabii ya. Tilly telefonunu bulmaya çalıştı, bu cep telefonlarından pek anlamıyordu, düğmeleri küçüktü. Yanlış gözlük; okuma gözlüğü lazımdı şimdi. Okuma gözlüklerini buldu, o zaman da telefonu nasıl kullanacağını hatırlayamadı. Hiçbir fikri yoktu. Gözlüklerini çıkardı, arabanın camından dışarı, park etmiş diğer arabalara baktı. Her şey bulanık. Nerede olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu.

Elindeki telefonu yolcu koltuğuna bıraktı. *Nefes al Matilda!* Kucağında duran ellerine baktı. Şimdi ne yapacaktı?

Kaybolduğunda harita kullanırsın, Tilly gazeteciden aldığı *Leeds A-Z*'yi kullandı. Bir şekilde otoparktan çıkıp alışveriş merkezini bulabildi. Nasıl da aydınlatılmıştı, güneşten bile parlak. Tilly adeta iliklerine işleyen elektrik vınıltısını hissedebiliyordu. Tilly, anons sisteminde annesinin sesini duyunca telaşlandı; annesinin sesi ta çocukluğundan yankılanıyordu: “Kaybolursan polise git.” Tilly aklını kaçırdığını biliyordu; çünkü annesi bunu en son bundan altmış yıl önce söylemişti, tabii annesinin otuz sene kadar önce öldüğünü söylemeye gerek bile yok; zaten yaşasaydı da Leeds'e gelip bir alışveriş merkezinin anons sistemini kullanma ihtimali oldukça zayıftı.

Her neyse, görünürde polis filan yoktu.

Şuradaki gazete bayii tanıdık görünüyordu, kesin daha önce gelmişti buraya. Gözlüğünü takıp *A-Z*'yi açtı. Neden? Neye baka-

çaktı ki? Cehennemnin dokuzuncu katından çıkış yolunu arıyor olabilir miydi acaba? Hainler oraya giderdi, değil mi? Phoebe'nin gitmesi gereken yer, Tilly'nin değil. Dükkândan çıkarken, tezgâhın arkasında sakız çiğneyen kötü bakışlı kız "Hey!" diye seslendi ona. Tilly, en iyisi duymazdan gelmek diye düşündü, bu tip kızların ne derdi olduğunu Allah bilir.

Bir merdivenin başında buldu kendini. Elindeki A-Z işe yaramayan bir kanat gibi çırpınıp duruyordu. Burası çok sıcaktı, sıcak yüzünden böyle olmuştu herhalde. A-Z'yle yelpazeledi kendini. Suratı nar tanesi gibi aknelerle kaplı bir genç dikildi karşısına.

"Onun parasını ödediniz mi hanımefendi?" diye sordu A-Z'yi göstererek. Tilly'nin yüreği çarpmaya başladı, yaklaşan sonun alameti, buharlı bir şahmerdan. Ağzı kupkuruydu, kafasının içinden çıkmaya çalışan bir böcek varmışçasına uğulduyordu her yer. Sallanarak, dalgalanarak, bir perde indi gözlerinin önüne. Hiç görmediği o Kuzey Işıkları'nı hep böyle hayal etmişti. Kuzey Kutbu'na gitmek istiyordu, hep istemişti –ne romantik bir yer. Ateşi vardı, havale geçirecekti sanki. *Korkmayasın*.¹⁵ Serin bir şeyler düşün. Tilly kışın babasıyla tersanede durup, avdan dönen trol teknelerinin yelken açıp limana girdiklerini seyrederken nasıl titrediğini hatırladı. Kuzey denizinde avlanıyorlardı –İzlanda, Grönland, Murmansk. Teknelerin güvertesinde buzlar hâlâ parlıyor olurdu. Babası balık alırdı, ezilmiş buzların üzerine yatırılmış koca tepsilerde morina balıkları. Büyük balık, sırf et. Zavallılıklar diye düşünürdü Tilly, sen kuzeyin buz gibi sularında derinlerde yüz, sonun şu adamın tezgâhı olsun. Kuzeyli. Rüzgâr gibi, kış hanedanı gibi. Kral Morina.

"Fişinizi görebilir miyim, hanımefendi?" Benekli oğlanın sesi gidip geliyordu. Kuzey ışıklarının sahne perdesi şöyle bir sallanıp çekildi, uzakta bir noktaya dönüşüp gözden kayboldu. "Lütfen, kusura bakmayın" diye mırıldandı Tilly. Düşüyorum, diye geçirdi içinden ama bir çift kuvvetli kol tuttu onu. "Tamam, her şey yolunda. Dayanın bana. İyi misiniz? Yardım çağırayım mı?"

"Ah, teşekkür ederim. İyiyim ben, gerçekten" dediğini duydu, zor nefes alıyordu. Soluyan bir geyik gibi. *Eşi yoksa bir geyiğin, onun da çaresi Rosalinde*.¹⁶ Daha gençti, iki kez Size Nasıl Geliyorsa'yı oy-

15 Shakespeare, *Fırtına*, III. Perde, II. Sahne, Caliban'ın konuşması (ç. n.)

16 Shakespeare, *Size Nasıl Geliyorsa*, III. Perde, II. Sahne (ç. n.)

namıştı. Güzel oyun. Beyaz geyik Keltlerin sonunu simgeliyordu. Douglas öyle demişti. Öyle çok şey bilirdi ki! Hafızası mükemmeldi. Drury Lane'deki Beyaz Geyik; bazen Douglas'la beraber oraya giderlerdi, pembe cin içerlerdi. Artık kimsecikler pembe cin içmiyordu, değil mi? Ah Allah'ım, bitse bütün bunlar.

"Polis arıyordum" dedi yardıma ihtiyacı olup olmadığını soran adama.

"Ben eskiden polistim" dedi adam.

Eskiden polis olan nazik adam onu bir odaya götürdü. Benekli genç yolu gösterdi. Kasvetli küçük bir oda, devlet bejinin türlü resmî tonuna boyanmış. Okuldaki reviri hatırlatıyordu. Formika bir masa, iki de sandalye vardı. Sorguya mı çekeceklerdi onu? İşkence mi? Benekli oğlan gitmiş, yerine bir kız gelmişti, sandalyelerden birini çekip Tilly'ye "Burada bekleyin, şimdi geliyorum" dedi. Geldi de, üstelik şekerli sıcak çay ve bir tabak dolusu *Rich Tea* bisküvisi de getirmişti.

"Benim adım Leslie," dedi kız, "'ie' ile yazılıyor. Bir tane alır mısınız?" dedi eskiden polis olan adama.

"Hayır, teşekkür ederim" dedi adam.

"Amerikalı mısınız?" diye sordu Tilly kıza, nazikçe sohbet etmeye zorluyordu kendisini. Çaylar, bisküviler, sohbet. İnsan üstüne düşüneni yapmalıydı.

"Kanadalıyım."

"Ah, tabii, affedersiniz." Normalde Tilly aksanları hemen ayırt ederdi. "Cüzdanımı kaybetmişim" dedi.

Eskiden polis olan adam, "Hırsızlıktan tutuklanmaz, değil mi?" diye sordu.

Hırsızlık mı? Tilly dehşetle inledi. Hırsız değildi o. İsteyerek bir kalem bile çalmazdı. (Bütün o bıçakları, çatalları, anahtarlıkları, cips paketlerini istediği için çalmış olamazdı, değil mi? Tam tersi.) Phoebe gibi değil. Phoebe her zaman "ödünç" alırdı, bilezikler, ayakkabılar, elbiseler. Douglas'ı da ödünç almıştı, bir daha geri vermedi.

"İyisiniz, değil mi?" diye sordu adam yanına çömelerek.

"Evet, evet, çok teşekkür ederim" dedi Tilly. Böyle bir zamanda bir beyefendiye rastlamak ne güzel şey.

Adamın kıza, "Tamam, ben gidiyorum o zaman" dediğini duydu.

Leslie denen kız, adam gidince "Daha iyi misiniz şimdi?" diye sordu.

“Tutanak mı tutacaksınız?” diye sordu Tilly. Sesinin titrediğini fark etmişti. Kızın kendisini kaçık sandığını düşünüyordu. Kızı suçlayacak değildi. Evine gitmeyi beceremeyen aptal ihtiyarın tekiydi. *Deli Tilly.*

“Hayır,” dedi kız, “bir suçunuz yok.”

Çay çok iyi gelmişti. İlk yudumu aldığı anda az kalsın ağlayacaktı Tilly. Elinden geldiğince kendini toparlamaya çalıştı. “Şapşallık işte, nasıl oldu bilmiyorum ama kafam duruverdi, bilirsiniz” dedi. “Nereden bileceksiniz,” diye de gülümseyerek ekledi, “gençsiniz siz.”

“Cüzdanı bulamayınca kim bilir nasıl şaşırdınız” dedi Leslie anlayışla.

“Bir kadın vardı,” dedi Tilly, “bir çocuğa eziyet ediyordu. Zavalılık, yardım edecek birini bulmaya çalıştım. Ama bulamadım. Beni gerçekten tutuklamayacak mısınız?”

“Hayır,” dedi Leslie, “dikkatiniz dağıldı, o kadar.”

“Gerçekten!” dedi, bu fikir onu çok keyiflendirmişti. “Gerçekten de öyle oldu. Bak şimdi toparlanmaya başladım. Her şey yoluna girecek. Gerçekten.”

Leeds’te hep yağmur yağar sanmıştı ama bugün hava şahaneydi. İngiltere ikliminden ne koparsa kâr sayan insanlar Roundhay Park’ı doldurmuştu. Her yer insan dolu, kimsenin işi gücü yok muydu? Tabii aynı soru kendisi için de geçerliydi.

Beklenmedik bir mutluluk tablosuyla karşılaştı aniden. Bir köpek, küçük, saçak saçak olanlardan, hapisaneden az önce çıkmış gibi parkta koşturup duruyordu. Atılmış bir sandvice niyetlenmiş güvercinleri kovaladı, heyecanla onlara doğru havladığında kuşlar kızgın kızgın kanat çırpıyorlardı. Yine koşmaya başladı son hız; hızını alamayarak patinaj atıp kilime uzanmış bir kadının üstüne çıktı. Kadın bağırıp parmak arası terliğini köpeğe fırlattı. Köpek terliği havada kapıp, fare yakalamış gibi sağa sola salladı, sonra bırakıp yine koşmaya başlayarak kızın birinin elindeki dondurmaya yalamaya çalıştı, o sırada kız avazı çıktığı kadar bağırdı. Çocuğun annesi var gücüyle kovalayınca köpek kaçtı, uzun süre görünmez bir şeye havladı, sonra kırık bir dal parçası bulup onunla daireler

çizmeye başladı, ama daha ilginç bir şeyin kokusunu alınca dalı bıraktı. Kokunun kaynağını bulana kadar dönendi durdu –başka bir köpeğin kurumuş dışkısı. Şarap eksperı gibi zevkle kokladık-tan sonra ondan da sıkıldı, bir ağaca doğru gitti, bacağına kaldırdı. “Defol” dedi oradaki bir adam.

Belli ki kimsenin köpeği değildi ama sonra bir adam çıktı ortaya, iki yana sallana sallana geldi, köpeğe doğru eğilip havlamaya başladı: “Allahıncezasıpislikçağırdımmıgeleceksindemedimmibensana?” İri yarı bir adamdı, suratında kötü bir ifade, Rottweiler göğ-sü gibi çıkık bir göğüs. Kafası tıraşlı, ağırlık çalışmış, sol koluna St George’un flamasını dövme yaptırmış, aynı kolun dirsekten aşağısına da yarı çıplak bir kadın işletmiş. İşte kusursuz bir İngiliz beyefendisi.

Köpeğin boynunda bir tasma vardı ama adamın elinde tasmanın devamı değil, bir ip vardı. Çamaşır ipi gibi ince, ucunda bir il-mik, köpeği ensesinden yakalayıp kafasını ilmikten geçirdi. Sonra da ipin ucundaki köpeği yukarı çekiverdi, hayvan nefessiz kaldı, ince bacakları çaresizce debeleniyordu. Yere düşer düşmez de hay-vancağızın zarif kalçasına tekmeyi savurdu. Köpek yere sinip öyle bir titremeye başladı ki yürek dayanmaz. Adam ipi sertçe çekiştirip hayvanı sürüklemeye başladı, bir taraftan da bağıriyordu: “Uyut-turacağım seni, o orospu gider gitmez uyutturmak lazımdı seni.” Öğlen güneşi altında köpekler ve kafayı yemiş İngiliz beyefendileri.

Kalabalık toplanmaya başlamıştı, adamın davranışından rahat-sız olanlar bağıriyorlardı, öfkeyle söylenmiş sözler birbirine karı-şıyordu –*masum hayvancık–kendi boyunda birine bulaşsana–ayağını denk al, aslanım*. Cep telefonları çıktı ortaya, adamın fotoğrafını çeken çekene. O da kendi iPhone’unu çıkarttı. Uzun süre ayak di-remişti Apple’ın meziyetlerine, ama sonunda yenilmişti. Çok güzel bir aletti bu. O sekiz yaşındayken anne-babası Merih’ten yapılan yayını alıyormuş gibi görünen ikinci el bir televizyon bulup eve getirene kadar tek eğlence ve bilgi kaynağı radyo olmuştu. Yarım yüzyıllık hayatında, kıyamete kadar sürecek o uzun saatin sadece bir anı kadar sürede ne inanılmaz teknolojik gelişmelere tanık ol-muştu. Oturma odasının köşesinde duran Bush marka kocaman lambalı radyoyla başlamıştı, şimdi elinde çöpe atmak için buruş-turuvacakmış gibi tutabildiği bir telefon vardı. Dünya bu anı çok uzun zamandır bekliyordu.

Köpeğe vuran adamın birkaç fotoğrafını çekti. Fotoğraflı kanıt, böyle şeylere ne zaman ihtiyacın olacağını bilemezsin.

Bir kadının ciyak ciyak sesi diğerlerininkini bastırdı: “Polise gidiyorum ben.” Adam hırladı: “Sen kendi işine baksana.” Hayvanı yolda sürüklemeye devam etti. Öyle hızlı çekiştiriyordu ki hayvan birkaç kez tepetaklak oldu, sert yola çarpınca tutunmaya çalışıyordu.

Zalim ve tuhaf bir ceza diye düşündü. Hayatı boyunca çeşit çeşit şiddete bulaşmıştı, üstelik her seferinde kendisi değildi şiddete maruz kalan. Çizgiyi aşmamak gerekirdi. Küçük, zavallı bir köpek o çizgi olabilirdi pekâlâ.

Adamı parktan çıkana kadar takip etti. Arabası oradaydı, kaputu açıp hayvanı tuttuğu gibi bagaja fırlattı. Hayvancağız oraya öylece sinip, titreyerek inlemeye başladı.

“Bekle de gör seni piç kurusu” dedi adam. Cep telefonunu kulağına götürmüş, kaçmaya kalkışırca diye bir parmağını hayvana doğru sallıyordu. “Merhaba tatlım, Colin ben.” Sesi yapmacık, dövüş horozu gibi bir Romeo’nun sesine dönüşmüştü.

Kaşlarını çatıp, adam eve vardığında köpeğe neler olabileceğini hayal etti. Colin. İyi şeyler olması ihtimal dahilinde görünmüyordu. İlerleyip “Colin”in omzuna dokundu. “Affedersiniz?” Testosteron Adam dönünce, “Dikkat” dedi.

“Ne diyo’n, ‘lan?” dedi Colin. O anda “Dalga geçiyorum” deyip, Colin’in diyaframına acımasız ve insanın yüreğine yağ bağlatan bir aparkat indirdi. Acımasızlıkla ilgili sınırlar konusunda artık kurumun belirlediği kurallara tabi olmadığına göre, istediği zaman istediği kişiye vurabilirdi. Hayatı boyunca şiddetle iç içe yaşamıştı, ama ne işe yaradığını yeni yeni keşfediyordu. Eskiden ısırılmaz havalardı; şimdiyse işler değişmişti.

Dövüş felsefesi söz konusu olduğunda, abartmayacaksın. Genellikle doğru yere oturttuğun sağlam bir darbe, adamı yere sermeye yeter. Yumruk, kara bir öfkenin içinden yıldırım hızıyla çıkmıştı. Bazen kim olduğunu daha iyi anlıyordu. Babasının oğluydu o.

Tam da düşündüğü gibi, Colin’in ayakları yerden kesildi, devrildi, sudan çıkmış balık gibi ağzını açıp kapatıyordu. Cığerlerinden tuhaf hırıltılar geliyordu, nefes almaya çalışıyordu besbelli.

Colin’in yanına çömeldi ve “Birine ya da bir şeye bir daha böyle davran bakalım; adam, kadın, çocuk, köpek, hatta siktir boktan bir ağaç. Gebertirim seni. Görüp görmediğimi bilemezsin de. Anladın

mı?” Adam bir daha asla alamayacakmış gibi görüldüğü o nefesi içine çekmeye uğraşırken, evet anlamında başını salladı. Böyle kabadayılar hep böyle ödlele olurdu. Telefonu yere çarpmıştı, bir kadın sesi duyuluyordu, “Colin? Col-or’da mısın?”

Ayağa kalkıp telefona bastı, ayağıyla güzelce ezdi. Gereksiz ve saçma bir hareketti ama bir şekilde iyi de gelmişti.

Köpek hâlâ bagajın içinde sinmiş oturuyordu. Onu orada bırakıp gidemezdi, o yüzden kucağına aldı. Donmak üzereymiş gibi titrediğı için sıcakık oluşuna şaştı bir an. Kucaklayıp göğsüne bastırdı ve onu dövecek iri adamlardan biri olmadığını anlasın diye başını okşadı.

Köpek kucağında oradan uzaklaştı, Colin hayatta mı diye bir kez dönüp baktı. Ölse umurunda olmazdı da, bu yüzden cinayetle suçlanmak istemezdi şimdi.

Köpeğin ürkmüş küçük yüreğinin çarpışını hissedebiliyordu, kendi göğsü üzerinde bir nabız. *Tık, tık, tık.* “Tamam”. Küçükken kızını yatıştırdığı zamanlardaki ses tonuyla konuşuyordu. “Hepsi geçti artık.” Bir köpekle konuşmayalı çok olmuştu. Köpeğin boyundaki ipi gevşetmeye çalıştı, ama düğüm çok sıkıydı. Köpeğin tasmaındaki isimliğı çevirdi. “Bakalım adın neymiş?”

“Sefir mi?” dedi Jackson, köpeğe şaşkınlıkla bakarak. “Ne biçim isimmiş o öyle!”

Oradan oraya sürükleniyordu, kendi memleketinde bir turistti; böyle gezinmesi tatil de sayılmıyordu ya, neyse. Tatil dediğın, huzurlu bir ülkede yanında sevdiğin kadınla sıcakık kumsala uzanmaktır, değil mi ya! Jackson sevdiğı kadınları, onları bulduğu yerlere götürmeye meyilliydi. Genellikle çok araması da gerekmezdi.

Son birkaç yıldır Londra’da yaşıyordu. Sahte eşi Tessa’yla sahte mutlu evliliklerinin ardından Covent Garden’daki ufak dairenin kirasını üstlenip orada yaşamaya devam etmişti. Andrew Decker diye bir adam evin oturma odasında intihar etmiş (ortalığı batırmış); Jackson bunu pek de umursamıyor oluşuna şaşıyordu. Suç mahalli temizleme işinde uzman bir şirket çağırılmışlardı (al sana yapmak istemeyeceğın bir iş!); Jackson halıyı değiştirip, adamın kendini vurduğu sandalyeden kurtulduktan sonra kimse burada böyle bir şey yaşandığını tahmin edemezdi. Hak edilmiş bir ölüm-dü ve Jackson bunun önemli bir ayrıntı olduğunu düşünüyordu.

Jackson'ın resmi kimliği tamamen geçmişte kalmıştı –asker, polis, ajan. Bir süreliğine “emekli” olarak yaşamıştı ama dünyanın işine yaramadığı hissine kapılmıştı sonradan. Şimdi “yarı-emekli” diyordu kendine; çünkü böyle bir tabir uydurunca bazısı pek de yasal olmayan bir sürü şeyden bahsedebilir insan. Bu aralar daha çok kendi dünyasına çekilmiş gibiydi; orada burada yaptığı bir iki iş hariç. *Mastermind*'da soracak olsalar, işi adam aramaktı. İlla bulmak zorunda değildi, ama o da hiç yoktan iyiydi. “Aslında kendi ablanı arıyorsun sen” dedi Julia, “kendi kutsal kâsenin peşindesin. Onu hiç bulamayacaksın, Jackson. Gitti. Geri gelmeyecek.”

“Biliyorum.” Ne fark ederdi ki, kaybolan bütün kızları arayacaktı, bütün Oliviaları, Joannaları, Lauraları. Ve kendi ablası Niamh'ı, kaybolan ilk kızı (aynı zamanda kaybolan son kızı). Niamh'ın şu anda nerede olduğunu gayet iyi bilmesine rağmen. Buradan otuz mil uzakta soğuk, ıslak kilin içinde çürüdüğünü bildiği halde.

Araba konusunda fazla hevesli bir tip olmadığı için Ilford'daki açık artırmada düşürdüğü üçüncü el Saab'a çok sevinmişti. Başta sahipleri hakkında fazla ipucu bulamadı –kontrol panelinde lambalı bir Meryem Ana, buruşmuş bir Cheltenham kartpostalı (*Burası güzel, sevgiler, N.*), torpido gözünde toza bulanmış bir nane şekeri. Jackson arabaya sadece bir CD çalar ekledi. Yolda yaşamının kolay olduğunu anlamıştı. Telefonu, arabası ve müziği vardı –insan başka ne ister?

Tessa'dan önce Jackson pahalı arabaları severdi. Sonradan ikinci karısının çalacağı para beklenmedik bir şekilde miras kalmıştı Jackson'a –bir zamanlar müşterisi olan üşütük bir yaşlı kadın iki milyon sterlin bırakmıştı. O zamanlar büyük para gibi görünmüştü gözüne, bugün dünya liderlerinin götürdüğü trilyonların yanında hiçbir şey. Gerçi bugün İzlanda'yı almaya yeterdi.

“Peki,” demişti ilk karısı Josie, “her zamanki gibi kendi düşüşünü kendin hazırladın.” Tamamen çulsuz da kalmamıştı. Fransa'daki evin satışından gelen para, Tessa'nın boşalttığı hesaba ertesi gün yatmıştı. “Jackson gün yüzü gördü” demişti Julia.

Tabii, aslında paranın yasal sahibi olmamıştı hiçbir zaman, o yüzden Tessa'nın yaptığı hırsızlık, soygundan ziyade feleğin sillesi gibiydi. Doğru dürüst bir eş değildi ama tam bir hilekâr, iyi bir dolandırıcıydı. Tessa gerçek adı değildi elbette. Olabilecek en uzun soluklu sahtekârlığın içine çekmişti onu –baştan çıkarmıştı, flört

etmişti, evlenmişti ve iligine kadar soyup soğana çevirmişti. Kanun adamının suçluyla evliliği büyük ironiydi tabii. Hint Okyanusu kıyısında bir yerlerde kumsala uzanmıştır herhalde şimdi, elinde bir kokteyl; klasik bir soygun filmine yakışan kusursuz bir son. (“E, kadınlar hep kandırır, Jackson” dedi Julia, sanki hemcinslerini ayıplamıyor da övüyordu.) Yaptığı en iyi iş insan avıydı, o yüzden sahtekâr karısını şimdiye kadar bulamamış olması ayrıca ironikti. İpuçlarını takip ediyordu, ekmek kırıntılarını takip ederek dünyanın her yerine gitmiş ama hiçbir yere varamamıştı. Kendisi iyiydi ama Tessa –ah, o kadar daha iyiydi ki. Neredeyse hayranlık duyacaktı. Neredeyse.

Hâlâ arıyordu; alanı gitgide genişletip ülke geneline yaymıştı, hayvanın izlerini takip eden tembel bir avcıya dönüşmüştü. Derdi parasını geri almak değildi (çoğu zaten borsada taban yapmış kâğıtlardı); salak yerine konmak ağrına gidiyordu. (“Niye ki? Değil misin?” demişti Josie.)

Saab’ıyla Bath, Bristol, Brighton ve Devon sahillerine, güneyde Cornwall’ın ucuna, kuzeyde Peak bölgesine, Göller bölgesine, hepsine gitmişti. İskoçya’ya geçmekten kaçınıyordu; hem yüreği hem hayatı, o haşın ülkede çifte tehlikeye uğramıştı zaten. (En iyi günleri ve en kötü günleri.) Üçüncüsünde hiç şansı olmaz diye düşünüyordu. Ama Galler’e gitmiş, sevdiğine de şaşırmıştı, ta ki Herefordshire, Wiltshire, Shropshire ve Gloucestershire’in bereketli topraklarındaki boğucu kırsal huzura tanık oluncaya kadar; sanayileşmenin Midlands’ta yarattığı enkaz. Peninne sıradağlarının bir o yanına geçmişti bir bu yanına, sonunda Thatcherizm’in umutsuz kurbanlarını iyice anlamıştı. Kömür yoktu, çelik yoktu, gemiler yoktu. Gariptir, diğer birçok ülke gibi kendi vatanı da esasen kendi kendisiyle kavga halindeydi, bunu anlamıştı. Birleşmemiş Krallık.

Ekmek parası peşinde koşmayı bıraktığından beri Jackson daha dolambaçlı yolları tercih eder olmuştu. Yan yollarda dolanıyor, haritadaki ince damarları takip ediyordu. Manzaralı güzergâhlarda, yeşil yolların sapaasında motoru tatlı tatlı pat pat ediyordu, yüreğinde hüküm süren o kayıp pastoral İngiltere’yi bulmaya çalışıyordu. Sanayileşme öncesi denen o altın çağ. Ne yazık ki Arcadia dediğin o cennet artık hayalden ibaretti.

“Arcadia” lafını Julia öğretmişti ona, şimdi asırlar öncesi gibi gelen zamanlarda Paris’te geçirdikleri bir hafta sonunda. Louvre’a git-

mişlerdi; Poussin'in *Les Bergers d'Arcadie* adlı tablosunu ve üzerinde "Et in Arcadie ego" yazan mozoleyi göstermişti. "Yoruma göre değişik tabii" demişti. "Belki 'ölüm burada' demek, böyle basit bir cennette bile ölüm var, yani kaçış yok dostum—*memento mori* gibi bir şey. 'Ben de senin gibiydim' demek gibi —belki ölenin de bir zamanlar iyi bir hayatın nimetlerinden faydalandığını gösteriyordur. Aslında o da aynı anlama geliyor. Her halükârda hepimiz lanetlenmiş gibiyiz. Tabii hepsi —o gıcık— *Da Vinci'nin Şifresi* saçmalığında birbirine girdi."

Julia içgüdüsel olarak her türlü saçmalığa ilgi duyuyordu, ama ona sorsan klasikçiydi. Üstelik ağzı da öyle *kalabalıktı* ki Jackson sonunu dinlememişti bile. Yine de, mozoleda yazan yazıdan etkilanmemiş değildi.

İşte şimdi o da kendi *Arcadia* istirahatgâhının peşindeydi. Tessa'yı aramak için çıktığı yol sonradan bambaşka bir anlam kazanmıştı. Bir gayrimenkul misyonu edinmişti kendi kendine. Şapkasını asacak bir çivi peşindeydi; geçmişle lekelenmemiş yeni bir kulübe arayan ihtiyar bir köpek istiyordu. Beyaz bir sayfa. Bir yerlerde ona göre bir köşe vardı mutlaka. Bulması gerekiyordu, o kadar.

En iyiyi en sona saklamıştı. Kuzey Yorkshire, Allah'ın Memleketi, çevresinde dönenip durduğu eksen. Gezip gördüğü hiçbir yer onu böyle cezbetmiyordu. Tabii, Jackson kendisi de West Riding'liydi, kurum, ragbi ligi ve iç yağından ibaretti, ama illa da gidip orada yaşayacak değildi. Gitmeyi düşüneneceği son yer, dünyaya ilk geldiği yerdi doğrusu, bütün sülalesinin huzursuz ruhlarının kol gezdiği yer.

Navigatörü güneşin merkezine ayarladı, kesin bir adres vermek gerekirse, York'a. Jackson'ın navigatörünün ismi "Jane"di. Uzun süredir didiştikleri bir ilişkileri vardı. "Ne diye sessize getirmiyorsun?" diye sormuştu Julia gayet mantıklı bir yaklaşımla. "Niye buna ihtiyaç duyasın ki? Bildiğin yöne gitmiyor musun?" Yön hissim gerçekten çok kuvvetli diyerek savunmuştu kendini. Yol arkadaşı olsun istiyordu, o kadar.

"Kendine bir hayat kur, tatlım ya."

"Doğuya gir ihtiyar" diye mırıldandı Jane'e koordinatları tıklar-ken ve Pennine Dağları'nın omurgasında yine zikzaklar çizmeye hazırlanıp medeniyetin beşiğine dönmeye hazırladı kendini.

"Halifçe güneydoğuya dönün" diye düzeltti Jane sessizce.

Betty's Tea Room'ların hepsine gitmeye çalışıyordu –İlkley, Northallerton, Harrogate'ta iki tane vardı, York'ta da. Öyle zarif bir yolculuk planı ki bir otobüs dolusu yaşlı hanım görse gurur duyardı. Jackson tam bir Betty's hayranıydı. Betty's'de doğru dürüst bir fincan kahve içme garantisi sunuyorlardı zaten, ama işi büyütüp iyi kahvenin ötesine geçmişlerdi. Yemekleri de gayet iyiydi, hem garson kızlar (ve kadınlar) hep çok naziklerdi; sanki 1930'larda paketlenmişler de paketlerinden daha o sabah çıkarılmış gibiydiler. Her şey tam olması gerektiği gibi görünüyordu, ne eksik ne fazla. Hem de temiz.

“Her geçen gün biraz daha kadınlaşıyorsun” dedi Julia.

“Sahiden mi?”

“Hayır.” İlişkileri bittikten, Julia yeniden evlendikten ve Jackson'dan olduğunu uzun süre inkâr ettiği çocuğunu doğurduktan bunca zaman sonra, hâlâ kafasının içinde onunla konuşup duruyordu.

Britanya'yı Betty's yönetseydi, memleket bu ekonomik mahşere yenik düşmezdi. York'un St Helen's Meydanı'ndaki kafede, masasında duran filtre kahveye, omlete ve somon fümeye bakarak, Betty's oligarşisinin egemen olduğu bir ülkede yaşadığını hayal etti Jackson –kabine üyeleri bembeyaz önlükler giymiş, her taraf tarçınlı kızarmış ekmek kokuyor. Jackson maskülen yönünü iyice abarttığı zamanlarda dahi kadınların yönettiği bir dünyanın daha güzel olacağını kabul ederdi mecburen. Birkaç hafta önceydi, kızı Marlee “Ve Tanrı Erkeği yarattı” demişti. Jackson bir an kızının ergenlik kötümserliğiyle köktendinci bir Hristiyan'a dönüştüğünü sanmıştı. Kız babasının suratındaki dehşeti fark edince gülmüştü. “Ve Tanrı Erkeği yarattı,” diye tekrar etti, “sonra, aklına daha iyi bir fikir geldi.”

Ha, ha. Ya da kızının diyeceği gibi LOL.¹⁷

York'tayken Ulusal Demiryolları Müzesi'nin katedral gibi tren hangarlarında saatler geçirmiş, Yorkshire yapımı, dünyanın en hızlı buharlı treni olan *Mallard*'a saygılarını sunmuştu, bu trenin rekorunu kıran çıkmamıştı şimdiye kadar. Motorun mavi bağırını gör-

17 “Kahkahayla gülmek” anlamına gelen internet terimi. (ç.n.)

düğünde yüreği kıvançla kabarmıştı. Mühendisliğin ve sanayinin kaybına yas tutmadığı tek bir gün yoktu. Burası artık onun gibi eski kafalılara göre değildi.

Jackson seyahatleri boyunca çayhaneler dışında Yorkshire'ın eski manastırlarını da keşfetmeye başlamıştı (Jervaulx, Rievaulx, Roche, Byland, Kirkstall) ve beklenmedik bir keyif duymuştu bundan. Jackson'ın yeni eğlencesi buydu. Trenler, bozuk paralar, pullar, manastırlar, *Betty's* (erkeğe özgü yarı-otistik toplama merakının bir parçasıydı her biri) derleyip toplama ihtiyacı ya da biriktirip kendine mal etme ihtiyacı, ya da her ikisi de.

Geriye Fountains kalmıştı, manastırların sultanı. Senelerce önce (artık onlarca sene önce diyebilirdi) Fountains Manastırı'na bir okul gezisiyle gitmişti, pek sık olacak bir şey değildi bu. Jackson'ın gittiği okul, öyle okul dışına geziler düzenleyen cinsten bir okul değildi. Hatırladığı tek şey, öğretmen gelip duruma el koyana kadar, harabelerin arasında futbol oynadıklarıydı. Ah tabii, bir de eve dönerlerken, otobüsün arka koltuğunda, Daphne Wood diye bir kız vardı, onu öpmeye çalışmıştı. Onca eziyet çekip, üstüne bir de yumruk yemişti. Daphne'nin çok sağlam bir sağ kroşesi vardı. Düelloocular gibi dans edeceğine, tek bir sağlam yumruk indirmenin kıymetini Daphne'den öğrenmişti. Şimdi nerelerdedir acaba, diye geçirdi aklından.

Rievaulx da haşmetliydi gerçi, ama en çok Jervaulx'u beğenmişti. Özel mülktü, girişte ücret için bir kutu vardı, Kültürel Miras listesinde olduğuna işaret eden bir levha yoktu. İçinde bir yerlerde adını koyamayacağı melankolik bir şeyleri harekete geçirmişti bu harabeler, ateist Jackson için kutsal denebilecek bir yerdi. Tanrı'yı özliyordu. Kim özlemiyordu ki? Jackson'a sorarsan Tanrı binadan çıkıp gideli çok olmuştu, geri gelmezdi artık, ama bütün usta mimarlar gibi yaptığı işleri miras bırakmıştı. Kuzey Yorkshire, Tanrı'nın ustalık dönemi eseri idi ve Jackson ne zaman buraya gelse manzaranın güzelliğine bakıp bir kez daha kendinden geçiyordu.

Julia, "Yaşından" dedi.

Tabii, bunlar ortaçağda koyun yetiştirilen, yün ticaretinin başlamasına ve dolayısıyla İngiltere'nin zenginliğine kapı açan altın postun üretildiği yerler. Tabii sonradan Şeytan değirmenlerine¹⁸

18 Sanayi devrimi sonrasına verilen isim. (ç. n.)

giden yolun açılmasına neden olan, dolayısıyla yoksulluğun, nüfus patlamasının, salgınların sebebi olan ve *Arcadia* rüyasının sonunu getiren, zamanının zengin ve güçlü manastırları. Bir çivi yüzünden. Şimdi o manastırlar birer müze, galeri, gezip görecektir birer harabe. Dünya dönüyor.

Jervaulx'a gittiğinde, etrafta tarihin başlangıcından beri var olan koyunlar (doğanın çim biçme makineleri) ve tombul kuzuları dışında kimsecikler yoktu. Jackson, çatlaklarından yabani çiçeklerin fışkırdığı huzur içindeki taşların arasında dolaşmıştı; keşke ablasının ebedi istirahatgâhı belediyenin o sıradan mezarlığı değil de böyle bir yer olsaydı. Burada yarım kalmış bir işi vardı; ölmüş ablasına verilmiş sessiz bir intikam sözü, saçma sapan ölümünün intikamı. Niamh onu ebediyen evlerine çağıracaktı herhalde, hayatının geri kalanında Sirenlerin söylediği o şarkıyı duyacaktı hep, ölüme dair.

Julia, "Bütün yollar eve çıkar" dedi.

İlk karısı Josie bir keresinde demişti ki hep koşarsa, sonunda başladığı yere varırmış insan. Ama Jackson'a göre başladığı yer yoktu artık. Birkaç yıl önce dönmüştü buraya, ölen akrabalarıyla tanıştırmak için Marlee'yi de getirmişti, ama hatırladığı şehirle alakası yoktu bu yerin. Kömür tepeleri düzeltilmiş, madende kullanılan makineler çoktan gitmişti. Bir tek maden ocağının girişindeki makara duruyordu. İkiye bölüp şehrin çıkışındaki döner kavşağa koymuşlar, anıttan ziyade süs olsun diye. Babasının kadife karanlıkta didinerek ömrünü tükettiğini gösteren pek bir kanıt kalmamıştı.

Niamh toprağa gireli ise kırk yıl kadar olmuş –ipuçlarının peşine düşmek için, DNA avına çıkmak için, tanık dinlemek için çok geç. Tabut kapalı, dava faili meçhul, tıpkı ablasının gittiği yer gibi. Ablası öldürüldüğünde, kızının şimdi olduğu yaştan üç yaş büyüktü. Marlee on dört yaşındaydı. Tehlikeli bir yaş, ama hadi itiraf edelim, diye düşündü Jackson, bir kadın için tehlikeli olmayan yaş var mıydı?

On yedi. Niamh'ın kalbi durduğunda hayatı daha yeni başlamıştı. Ablası Ölüm'e uğrayamadığı için, o gelip almıştı ablasını nezaketen. Emily Dickinson. Şiir mi? Jackson mı? İster inan, ister inanma.

Şiire sevdalanalı birkaç yıl oluyordu, o tren kazasında az kalsın öldüğü sıralarda. (Şöyle bir özetleyince, Jackson'ın hayatı gündelik

can sıkıntılarına nazaran daha enteresan gibi görünüyordu.) Bu iki konunun birbiriyle alakalı olması gerekmiyordu illa ki ama yeniden dirildiği hayatında, geç de olsa, aldığı kısıtlı eğitim yüzünden daha önce kaçırdığı bazı şeylerle tanışma ihtiyacı duymuştu. Kültür mesela. Londra'dayken kendi kendini eğitmeye girişti, başkentin sunduğu bitmeyen şölene katıldı –sanat galerileri, sergiler, müzeler, hatta bazen klasik müzik konserleri. Beethoven'dan biraz zevk alır oldu, en azından senfonilerinden. Zengin ve nameliydiler, ruha hitap etmeleri amaçlanmıştı belli ki. Bir keresinde açık hava konserlerinden birinde Beşinci Senfoni'ye denk gelmişti. En hafifi olur diye son konsere geldikleri halde kendilerini Açık Hava Konserleri'nin müdavimi addeden züppe zibidiler yüzünden pek yaklaşmamıştı, ama Beethoven onlar için yazmamıştı ki. O Sade Vatandaş'a yazmıştı. Orta yaşlı bir polis kılığında oraya gelip, pirinç ve at kılından tomurcuklanıp şahlanan müziği duyunca göz yaşlarını tutamayışına şaşan sade vatandaş için yazmıştı.

Tiyatroya pek gitmedi, o alana duyacağı bir ilgi var idiyse de, Julia ile oyuncu arkadaşları öldürmüşlerdi. Bir keresinde Marlee'yi alıp üç saat süren o bayık Brecht oyununa götürmüştü; oyunun sonu geldiğinde avazı çıktığı kadar bağırmak istemişti: "Evet! Haklısın, dünya güneşin etrafında dönüyor, sahneye ilk çıktığında demiştin, ha bire aynı şeyi söyleyip durdun zaten, ne gerek vardı. Anladık!" Marlee uyumuştur. Uyuması çok hoşuna gitmişti.

Kendini geliştirme çabası tabloların, piyano resitallerinin ve müzede sergilenen eserlerin ötesine uzanmaya başlamıştı; var gücüyle dünya klasikleri üzerine çalışıyordu. Kurgu eserler hiç Jackson'a göre değildi. Başka bir şey uydurmaya gerek yoktu, gerçeklerle başa çıkmak yeterince zordu. Anladığı kadarıyla dünyanın en önemli romanları üç şeyden bahsediyordu–ölüm, para, seks. Arada bir de bir balina. Ama o davet etmeden, şiir usulca kanına girdi. *Bir Kurbağa, ışıktan ölebilir!*¹⁹ Çok çılgın. Şimdi de işte böyle, çoktan ölmüş, yitip gitmiş ablasını, kafasının içinde bir cenaze töreni olduğunu fark eden kadından²⁰ aldığı cesaretle düşünüyordu.

Jervaulx'tan ayrılırken ücret kutusuna yirmi sterlin bıraktı – Kültürel Miras'ın belirlediği en yüksek ücretten daha fazlaydı ama

19 Emily Dickinson'ın bir şiiri. (ç. n.)

20 Emily Dickinson şiirine gönderme. (ç. n.)

değerdi. Hem ayrıca, bugünlerde bile birilerinin burayı ziyaret edenlere güvenip ücret kutusunun başına adam dikmemiş olması hoşuna gidiyordu.

Jackson on üç yaşındayken hayatının nispeten güzel yazlarından birini Yorkshire Yaylası'ndaki Howdale çiftliğinde geçirmişti. Kır-salda bu huzurlu tatil nereden çıkmıştı, anlayamamıştı bir türlü (ya kilise ya devlet, birinden biri mutlaka bir yerde devreye girmişti). Ya rahip ya da ona bağlı çalışan sosyal hizmetlilerden biri ayarlamıştı herhalde. Sosyal hizmetli geçiciydi. Hayatının en kötü yılının ortasında birdenbire belirip, birkaç ay sonra aynı garabetle ortadan kaybolmuştu. Değişen bir şey olmamıştı, hâlâ hayatının en kötü senesiydi. Sosyal hizmetli –belli ki– yaşadığı korkunç kayıpların üstesinden gelebilsin diye gönderilmişti. Önce annesi kanserden ölmüştü, ardından ablası öldürülmüş, ağabeyi de intihar etmişti. (Polisken, elalemin o kadar da etkileyici olmayan yas hikâyelerini dinlerken, “Yok ya” diye geçirirdi içinden huysuzlanarak.)

Howdale'deki tatil, babasıyla sürdüreceği kasvetli ölüm-ertesi yaşamı sadece bir süreliğine ötelemişti. Babası öfkeli bir adamdı, yüreği kömür karası. O zamanlar Jackson kendi acısını analiz etmemişti henüz; daha önce hiç rastlamadığı yaşlıca, nazik bir adamın (“Benim yaptığım işi yapanlara ‘gönüllü’ derler evladım”) her tarafı is tutmuş evinden alıp arabayla Dales'deki yeşil taşra kasabasına neden götürdüğünü de merak etmemişti. Bir çiftlikte inmişlerdi arabadan, siyah-beyaz bir inek sürüsü, itişe kakışa, sağılacakları alana girmeye çalışıyordu. Jackson daha önce hiçbir ineğe bu kadar yaklaşmamıştı.

Çiftliği Reg ve Joan Atwell adında bir karı-koca işletiyordu. Yetişkin bir oğulları ve bir de kızları vardı. Oğulları York'taki bir sigorta şirketinde çalışıyordu. Kızları Leeds'teki St James Kliniği'nde hemşireydi. İkisinin de Atwells çiftliğinin beşinci nesil sahibi olmaya niyeti yoktu. Kurt çocuk Jackson, Atwell'lerin sabrını iyi sınamış olsa gerekti, ama ikisi de alışılmışın çok ötesinde hoşgörû sahibi ve nazik insanlardı. Jackson, sırf bu yüzden, onları hayal kırıklığına uğratmadığını umuyordu, tersi olduysa da şu an kesinlikle pişmandı.

Çiftlik evinin mutfağını bugün gibi hatırlıyordu, sürekli yanan Rayburn marka kuzine kocaman, kahverengi bir çaydanlığın yu-

vasıydı. Çaydanlıkta yaşlı meşe ağacının yaprakları renginde çay. O zengin kahvaltılarının kokusu şimdi bile burnuna geliyordu. Kremalı, esmer şekerli yulaf lapaları, rafadan yumurtalar, jambon, ekmek, Bayan Atwell'in yapıp sofraya koyduğu ev yapımı marmelatlar. Çiftlikte çalışan iki adam onlarla birlikte kahvaltı ederdi, sofraya oturduklarında yarım günlük işlerini çoktan bitirmiş olurlardı.

Mutfakta çok eski bir divan vardı, üzerinde insanı kaşıntıdıran, dantel bir örtü. Akşamları orada otururlardı. Atwell'lerin hayatı mutfakta geçiyor denebilirdi. Border Collie cinsi çoban köpeği Jess, Rayburn'ün önünde serili, kırpıntı kumaştan örülmüş kilimin üstünde yatarı. Bay Atwell "Divanda oğlana yer aç, annesi" derdi. Ama Jackson çoğu kez Jess'le birlikte kilimin üstünde otururdu. Hayatında kendini bir köpeğe yakın hissettiği başka bir zaman hatırlamıyordu. Kendi ailesinin evinde hiç hayvan beslememişlerdi; evlendiğinde de karısı Josie evcil hayvan sahipliğine ilişkin yasaları Yaradılış'ın en küçük skalasıyla sınırlandırmıştı: hamsterlar, kobay fareleri, fındık fareleri. Kızı Marlee küçükken bir tavşanı olmuştu, Çörek. Çörek'in Jackson'la bir alıp veremediği vardı, aynı ringde iki boksörlermiş gibi davranırdı, Jackson gelir gelmez sarkık kulaklarını dikip oradan uzaklaşırdı koca hayvan. Öyle bir hayvanı tarif etmek için Jackson'ın aklına "evcil" sıfatı gelmiyordu doğrusu.

Louise'e bir Border Collie vermişti. Bir yavru. Farkında olmadan seçmişti onu. İskoçya'dan ve tabii detektif polis şefi Louise Monro'dan kaçmıştı. Yerine de -farkında olmadan- hislerini en iyi temsil edecek yarattığı bırakmıştı. Onunla olacağına köpeklerle olması daha iyiydi. Artık asla Louise'le birlikte olamazlardı. Louise kanunlara göre yaşıyordu, Jackson'ın kanunla işi yoktu.

Yaz sonu gelince Howdale'de kalmaya devam edip etmeyeceği konuşulmuştu, ama ne yazık ki geri dönmüşü; aynı gizemli, yaşlı beyefendi onu alıp kendi evinin kasvetli konforuna geri getirmişti. Jackson, Atwell ailesine yazdı (hayatında yazdığı ilk mektup), konukseverlikleri için teşekkür etti, ama onlardan cevap gelmedi, ta ki aylar sonra kızları birer ay arayla öldüklerini "bildiren" bir mektup gönderene kadar (hayatında aldığı ilk mektup). Hasta kalbi yüzünden babası, kırılan kalbi yüzünden karısı. Jackson, Katolik annesinin içine yerleşmiş suçluluk hissi sütüne kadar geçtiğinden, bu insanların vakitsiz ölümünde, o veya bu şekilde, adı konmamış bir kabahati bulunduğuna inanıvermişti.

Eğer yürekleri daha sağlıklı olsaydı onu gönderirler miydi, diye düşündüğü olurdu hâlâ. Çiftlikte yetişmiş bir oğlan olur muydu, yanında çoban köpeğiyle dağda bayırda traktör sürer miydi? (Bir çivi yüzünden.)

Annus horribilis (Bu tabiri teveccüh gösterip, Kraliçe öğretmişti) geçtikten sonra bir süre bir yerlerde sülalesinden birilerinin yaşadığını hayal etmişti Jackson; annesinin bir şekilde bahsetmeyi unuttuğu bir İrlanda diasporası. Annesinin mezarından kalkıp geldiğini ve onlardan bahsettiğini kurdu kafasında (*Ah, tabii, Pontefract'taki McGurks'ler, onlar sana bakar Jackson.*) Gayet sıradan insanlar, televizyonda gördüklerin gibi, çizgi romanlarda gördüklerin gibi, kitaplarda –bazen– okuduğun gibi, ofislerde, mağazalarda çalışan, taksi şoförlüğü yapan, ebelik yapan kuzenler. Kendi duvar kâğıdını kendi döşeyen ve ekip biçmek için arsa kiralayan dayılar, kek börek pişiren, sevginin ve paranın kıymetini bilen teyzeler –bir yerlerdeydiler, ona özel yazılmış romantik televizyon dizisinin karakterleri olarak, gidip onları bulmasını, onu huzur dolu bağrılarına basmayı bekliyorlardı. Ancak bu insanlar bir türlü ortaya çıkmadı, üç yıl boyunca Jackson duygusal bir boşluğun içinde debelendi. Babasıyla birbirlerini sessizce görmezden gelerek kenetlenmişlerdi.

On altı yaşına geldiğinde Jackson orduya katıldı. Bu yalın var olma biçimini, savaşçı bir keşişin şevkiyle kucakladı ve disiplinin faydalarını öğrendi. Kırılıp yeni baştan yapıldı. Yeni vahşi ailesine borçlu olduğu yegâne şey buydu. Ordu zordu ama önceki yaşamına göre fasa fisoydu. Jackson nihayet bir geleceği olduğuna seviniyordu. Her ne olursa olsun!

Annesi tipik İrlandalı anneler gibi ermiş olacağım diye acı çekmek yerine doktora daha evvel gideydi, hayatta kalır ve rulo yaptığı gazeteyle ağabeyinin kafasına vurur (ailesinde bilindik bir iletişim biçimi) yat aşağı derdi (akşamdan kalmaydı fena halde çünkü) ve yağmur yağdığını, gidip ablasını karşılamasını söyleyebilirdi. O zaman Niamh, kim olduğunu bilmediğimiz o saldırganla karşılaşmazdı, tecavüze uğramazdı, boğazlanıp nehre atılmazdı. (Bir çivi yüzünden.)

Jackson, Jervaulx'tan sonra, Howdale'e hacca gider gibi gitti yeniden. İçgüdülerine güvenerek, ona buna sorarak, navigatör Jane'i dinlemeyerek *Howdale Çiftliği Tatil Evleri* yazan tabelaya kadar yolu takip etti. Bir zamanlar çamurlu bir patikadan ibaretken şimdi ya-

bani otları temizlenmiş, yeni asfaltlanmış yola döndü. Yolun sonunda sapasağlam duran çiftlik evini gördü. Daha önce hiç aklına gelmeyen bitişikteki o mandıra ve işçilerin oraya buraya serpiştirilmiş kulübeleri elden geçirilmiş, aynı yeşil-beyaz üniformaya bürünmüştü. İnekler, koyunlar sırra kadem basmış, gübre ve saman kokusu yok, iskartaya çıkmış çiftlik makinelerinin paslanan parçaları yok. Sterilize bir masal kitabı çiftliğine dönüşmüş. Bir zamanlar Jackson geçmişini silmişti; şuraya bak, geçmişi de Jackson'ı silip atmıştı.

Jackson arabadan inip etrafına bakındı. Eskiden Joan Atwell'in çamaşır astığı yerde bir oyun parkı vardı şimdi, eskiden harap bir hayvan barınağı olan yere de mıcır döküp bir dönemeç kondurmuşlardı. Her yaştan bir grup insan (onlara aile deniyor diye hatırlattı Jackson kendi kendine) eskiden çiftlik avlusu olan yerdeki çimlerin üzerinde, ellerinde içecekleriyle oyalanıyordu. Haşlanmış etten çıkan o ilkel koku geldi burnuna. Jackson'ı görünce gruptakiler tedirgin oldu; içlerinden biri münakaşaya hazır, elindeki barbekü maşasıyla silahlanmış gibi, "Buyrun?" dedi.

Jackson'ın buralarda düşman edinesi yoktu hiç, omzunu silkip "Yok bir şey" dedi; grubu daha da rahatsız eden bir cevap.

Tekrar Saab'a bindi, dikiz aynasında kendini gördü bir an. Haftı yabani biri aynadan ona bakıyordu. Günlerdir tıraş olmamıştı, kirli saçları gözlerine kadar inmişti. Daha önce hiç fark etmemişti ama cılız ve de aç görünüyordu. Neyse ki kafasındaki saçlara hâlâ sahip çıkıyordu. Bugünlerde herkes, erkek kafasına özgü o deseni sifıra vurup, kel yerine dazlak olmayı tercih ediyordu. Jackson ellisine yeni girmişti, henüz tam olarak uzlaşmadığı bir gerçek. *Altın yıllar.* (Ne demezsin.) "Yepyeni bir dönem" deyip gülmüştü, şaka gibi. Kendisi, kendi doğum gününü hepten inkâr etmişti. O hafta sonunu Prag'da acınası bir biçimde geçirmiş. İngilizlerin sarhoş gezdiği bekâr partilerinden uzak durmuştu. Dönüşte de bu yolculuğa çıkmıştı.

Kendisi ölüm denen ufka yaklaştıkça, kafasındaki yaşlı tanımı değişime uğramıştı. Yirmi yaşındayken, yaşlı dediklerin kırk yaşındakilerdi. Şimdi kendisi yarım yüzyılı devirdiği için, bu tanım iyice esnekleşmişti. Yine de elliyi buldun mu artık biliyordun ki, son durağa doğru ara vermeden giden bir otobüste, tek yönlü biletle seyahat ediyorsun.

Oradan uzaklaştı, barbekü partisini veren ailenin yolun sonuna kadar ardından bakacağını biliyordu. Anlaşılabilir bir şeydi, kendisi de rahatsız olurdu.

Knaresborough'ya gittiğinde Shipton Ana'nın mağarasını aradı;²¹ Fountains'a gittikleri o okul gezisinde burada da mola vermişlerdi. Öğrenci Jackson, İhtiyar Shipton Ana'nın mağarasındaki kaynak suyunun altına asılmış eşyaların nasıl taşlaştığına hayretle bakmıştı –şemsiye, botlar, oyuncak ayılar. Damlayan Kaynak'ın²² simyası, sudaki yüksek mineral muhtevasından ibaretti elbette; fakat yetişkin Jackson bile bu kadar dünyevi görünen bunca eşyanın böyle muhafaza edilebilmiş olmasından tuhaf bir biçimde etkileniyordu. O yaşında Jackson, “taşlaşmış”ı “taş kesilmiş” gibi algılamış, kendisi de birinden ya da bir şeyden öyle korksa bu kıpırtısız, gündelik eşyaların başına gelen kendi başına da gelir mi diye merak etmişti. Durum öyle değildi tabii, artık biliyordu. Tam tersiydi. Korkan değil, korkutan taşlaşıyordu.

Jackson o tren kazasında ölümden kıl payı kurtulduğuna sevinmişti tabii, ama bu kurtuluşun kendisini yumuşatacağından, pozitif düşünceye inanan evanjelistlere dönüşeceğiinden korkmuştu (Yaşadığımız her gün bize verilmiş bir armağandır; dünyada geçirdiğim her günün hakkını vereceğim, vs). Yine de bu acı öyküyü atlatmayı başaran yeni model Jackson beklediğinden daha katıydı, daha soğuktu. “Sıska, kötü Jackson” diye güldü Julia. “Uuu, korktum.” Belki de korkmalıydı gerçekten.

Bir oğulları olduğuna göre, artık ondan asla kurtulamayacaktı. Spice Girls'ün dediği gibi.

Julia'yla Rievaulx'da buluştular. Bu aralar onunla tarafsız bölgede görüşmeyi tercih ediyordu. Birkaç sene önce, Jackson yorgun ve duygusal bir anında, Julia'nın sanatçı, *über*-burjuva kocası Jonathan Carr'la birlikte yaşadığı Dales çiftlik evinin kapısına dayanmış, Nathan'ın onun değil kendi oğlu olduğunu açık açık “izah” etmişti. Kanıtı da vardı; elindeki DNA testini muzaffer bir ifadeyle havada sallamıştı.

Bunu gayet tabii bir parça şiddet takip etmişti, ama olsun. Jackson velayet davası açmakla tehdit ettiyse de, boş bir tehdit savur-

21 *Mother Shipton's Cave* (ç. n.)

22 *Dropping Well* (ç. n.)

duğunun farkındaydı. (Jonathan Carr'ın ne düşündüğünü de kimse takmazdı; Jackson takmazdı en azından.) Julia olsun olmasın, Jackson bir çocuk daha yetiştirmek istemiyordu; sadece mülkiyete ilişkin temel bir prensibin altını çizme ihtiyacı hissetmişti.

Şimdi ilişkilerinin üçgeninde adı konmamış bir hassasiyet söz konusuydu. Çocuğun babası olan adam, çocuğu yetiştiren adam ve üstte kalles kadın. *Oğlum Başkasına Baba Diyor.*²³ Hank doğru söylüyor.

Julia ve Nathan'la Rievaulx'da değil de yukarısındaki teraslarda buluştular, panoramik manzara nefes kesiciydi. Bu yüzden, Jackson'ın içindeki, bir zamanlar karanlık, derin maden kuyusunda saklanmış ama son zamanlarda utanmadan başını uzatıp uzatıp gün yüzüne çıkmaya çalışan romantik ruh kendini ortaya atıverdi. Dışardan bakınca gerçek benliğinin daha sert görünen bir versiyonu olabilirdi, ama içeride ruhu hâlâ kanat çırpıyordu. Rievaulx, Beethoven'ın Beşinci Senfonisi, anne ve çocuğuyla yeniden birleşme.

İki Yunan tapınağı arasında yürümüşlerdi –on sekizinci yüzyıl aristokratlarının hoşuna gitsin diye yapılmış, bugün Kültür Mirası'nın sahiplendiği yapay şeyler. “Vay canına, buraların kendi yerin olduğunu düşünsene” dedi Julia. “Bir düşün.” Sesi her zamankinden daha kısıktı. “Çok polen var” diyerek elindeki Zyrtec kutusunu salladı. Jackson, annesinin akciğerlerini (ve tabii, tiyatrocu duruşunu da) miras almadığı için Nathan adına sevindi.

“Kimsenin böyle bir manzarayı sahiplenmesine izin verilmemeli” dedi Jackson.

“Ah, çocuğu kolektivist geçmişinden koparabilirsin, ama kolektivist geçmişi çocuğun içinden söküp alamazsın.”

“Saçma” dedi Jackson.

“Öyle mi?”

Nathan biraz önlerinde çimlerin üstünde zıplıyordu. “Oğlum” diye seslendi Julia sevginin uysallaştırdığı bir sesle. Tek oğlu. Erkekler her zaman Julia'nın hayatındaydılar, ama merkezinde sayılmazlardı, hatta o zibidi kocası dahil, diye düşündü Jackson (hercai Julia'yla evli kalmayı başarabilmiş adama helal olsun). Ama oğlu başka; oğlu evrenin merkezinde ısıllı ısıllı parlayan bir güneş.

23 Hank Williams'ın şarkısı. “My Son Calls Another Man Daddy.” (ç. n.)

“Jonathan burada olduğunu biliyor mu?” diye sordu.

“Niye bilsin ki?” dedi Julia.

“Niye bilmesin ki?” dedi Jackson.

Soruyu duymazdan geldi. Onunla anlaşabilmek mümkün değildi, geçinmek imkânsız. (O konuda istikrarlıydı bak.)

“Yıkık, boş tapınaklar, filan”²⁴ dedi Julia konuyu değiştirmek için. “Shakespeare, manastırların yıkılışı” diye de ekledi öğretici bir sesle. Onca yıldan sonra Jackson’ın genel kültüründeki kara deliklerin nerelerde olduğunu biliyordu.

“Biliyorum,” dedi Jackson, “onu biliyorum. O kadar da cahil değilim.”

“Öyle mi?” dedi. Tonlaması ironik sayılmazdı, daha ziyade dikkatinin dağıldığına işaret ediyordu. Dikkatinin tamamı oğluna yönelmişti, adama bir şey kalmamıştı. Jackson aslında Yorkshire’daki manastırları geze geze Reformasyon’un yarattığı şok ve huşu hakkında epey bir şeyler öğrenmişti de, Julia’nın yanında didaktik olmanın âlemi yoktu, nasıl olsa her zaman ondan daha fazla şey biliyor olacaktı. Sağlam bir eğitimin ve iyi bir hafızanın karışımıydı o. Halbuki kendisinde ne o vardı, ne öbürü.

Jackson da Julia’yı bir kenara bıraktı, düşüncelere dalarak (başkası olsa –özellikle kadınsa– “boş boş” derdi) amfitiyatroya baktı; tabiatın kutsal kâsesi, içinde Rievaulx. Bu harabe haliyle bile manastırın eşi benzeri yoktu, kutsaldı. Müthişti. Müthiş, kızı Marlee’nin bikkın ergen sesi kafasının içinde çınladı. Nathan ergenlik çağına geldiğinde Jackson altmışlarında olacaktı. Elmas yaşlarında.

“Neşelen biraz tatlım,” dedi Julia, “o günleri hiç görmeyebilirsin de.”

“Gördüm bile” dedi Jackson hüzünle.

Jackson memleketi elini kolunu sallayarak gezen bir Bizans ordusu gibi fethedişinin üçüncü amacını zaman zaman kendine hatırlatmak zorunda kalıyordu. Anladığı kadarıyla, her şey üçer üçerdi (üçer üçer de eksilirdi). Kaderin üç tanrıçası, intikamın üç tanrıçası, erdemin üç tanrıçası, İsa’nın üç şahidi, üç maymun, üç kişilikli bir Tanrı.

“Üç kafalı köpek” diye ekledi Julia. “Pisagorculara göre üç, ilk gerçel sayıydı. Başı, ortası ve sonu var ya.”

24 Shakespeare’in LXXIII numaralı sonesine gönderme. (ç. n.)

Jackson bir müşteri için çalışıyordu. Evet, artık özel dedektif değildi, artık müşterileri yoktu, artık iç bayıltan boşanma davalarıyla uğraşmıyordu, ne borç takip ediyordu, ne kayıp ev hayvanı. Ama bir şekilde, Hope McMaster diye bir kadın ona bir iş vermeyi başarmıştı. Kadın da öyle bir yerde yaşıyordu ki insan bir kere gitti mi bir daha asla Yorkshire'a dönmez: Yeni Zelanda.

Aslında hayır demesi gerekirdi. Geçen yılın sonunda, kadın durup dururken uzun bir e-posta (fazla uzun, hayat hikâyesi) gönderdiğinde ona hayır dediğinden de emindi zaten. *Beni evlat edinmişler, biyolojik ailem hakkında bir şeyler bulabilir misiniz acaba?* Duyunca, kulağa ne basit geliyor, değil mi?

Hope McMaster'ın iletişim bilgilerine nasıl ulaşabildiği bir muammaydı; ancak bir yerlerde –her zaman olduğu gibi– Julia'yla bir alakası var gibi görünüyordu (“bir arkadaşın arkadaşının arkadaş-ı.”) Kaçacak yeri yoktu. Julia'nın muhtemelen ayda da arkadaşları vardı (ya da arkadaşlarının arkadaşlarının arkadaşları). Bir şekilde, Julia'nın altı derecelik uzaklık²⁵ dizgesi nasıl oluyorsa hep Jackson'da bitiyordu.

Taşradaki bezgin arayışı sırasında, Jackson hırsız sahte karısını takip etme işiyle Hope McMaster davasını bir şekilde birbirine eklemlenmeyi başarmıştı. Cornwall, Gwynedd, Doncaster ve Harrogate, Hope McMaster'ın gizemli kimliğini bulamadığı yerlerdi. Rievaulx Teraslarını arkalarında bırakıp Helmsley'deki *Black Swan*'ın²⁶ şefkatli kollarına doğru giderlerken “Yani,” dedi Julia, “aslında iki kadın birden arıyorsun; biri karın, diğeri de Hope McMaster, ikisinin de kim olduğu hakkında en ufak bir fikrin yok üstelik.”

“Evet,” dedi Jackson, “tam olarak öyle.”

Leeds çıkışında Kirkstall Manastırı'na rastlamıştı. Altın postların top top kumaşa dönüştüğü günlerde sanayinin isiyile kurumuyla kararip çirkinleştiğini gördüğü ilk taşlar bu manastırın kalıntıları arasındaydı. Yarın Linda Pallister diye bir kadınla randevusu vardı; Hope McMaster'ın çoktan bağlantı kurduğu, Sosyal Hizmetler'in evlat edinme danışmanlarından biriydi bu kadın. Hope'un Chrisc-hurch'teki avukatı, Jackson'a bir vekâletname çıkarttırmıştı. Jack-

25 “Six degrees of separation” kuramı; dünyadaki bütün insanların en fazla altı adımda birbiriyle ilişkilendirilebileceğini öne süren kuram. (ç. n.)

26 Bir otel. (ç. n.)

son, Leeds konusunda ümitliydi; Hope McMaster için her şeyin başladığı yer Leeds'ti. Jackson'ın tek umudu, her şeyin bittiği yerin de orası olmasıydı.

Linda Pallister randevuya gelemedi. "Linda'nın eve gitmesi gerekti, kusura bakmayın, ailevi bir mesele" dedi Sosyal Hizmetler'de telefona cevap veren kadın. "Ancak, yarına yeniden randevu verebileceğini söyledi."

Linda randevuya gelemeyince akşamın geri kalanını –oranın gediklisi– Briggate, The Calls Oteli ve kapalı çarşı civarında dola-narak geçirdi. Tahıl Borsası Binası, belediye binası (prestijine uygun bir anıt), Merrion Alışveriş Merkezi, Roundhay Parkı –insana şehri hem tanıdık hem de tamamen yabancı kılan şeylerin hepsi. Öyle bir şey arıyordu ki, bulduğu anda ne aradığını anlayacaktı sanki. Kaybolan gençliği belki de. Belki de gençliğinde kaybettiği kendisi. Tanıdığı o eski, kirli şehrin üstüne yeni ve parlak olanını kondurmuşlardı. Eski ve kirli şehrin hâlâ orada olmadığı anlamına gelmiyordu bu tabii.

Leeds'e en son otuz yıl önce gelmişti. O yaşlarda buraya geldiğinde, şehir metropolitan kültürünün geldiği en üst düzeyi temsil ediyordu; o günlerde "metropolitan" kelimesi kendi lügatinde yoktu, kültür dediği de bir karton Embassy sigarası alıp gizlice porno filmlere girmekten ibaretti. Jackson, Leeds'teki Woolworth'ten bir şeyler aşırıldığını hatırlıyordu. Önemsiz şeyler –şekerdi, anahtarlık-tı, pildi. Babası bilse canlı canlı derisini yüzerdi aslında da, ona hırsızlık gibi gelmiyordu, otoriteyle dalga geçmek gibi bir şeydi daha çok. Woolworth'ün yerinde yeller esiyordu şimdi. Kimin aklına gelirdi ki? Çoluk çocuk o kadar çok şeker, anahtarlık, pil aşırmasa hâlâ yerinde dururdu belki de. Onca yıl sonra çalınanların hepsini toplasan servet ederdi herhalde.

Merrion Alışveriş Merkezi'nde, o mankafa güvenlik görevlisinin tutuklatmaya kalkıştığı akli karışık yaşlı bir kadıncağıza yardım etti. "İyi misiniz?" diye sordu. "Yardım çağırayım mı?" Jackson, zihninden tekrarlayıp durduğu mantrasını yüksek sesle söylemişti bu kez: "Eskiden polistim." Daha güvenilir görünmüştü öyle söyleyince. Kadın tanıdık geliyordu, ama Jackson bir türlü çıkaramadı. Kadının başında, kaymış bir peruk vardı. Jackson, kendisi bu hale gelmeden birileri icabına bakar diye umuyordu. Ama herhalde o

işi de kendisinin halletmesi gerekecekti. Buzların üzerinde (biraz kalırım),²⁷ elinde kendi kadar eski bir şişe içki, büyük uykuya dala-caktı. Küresel ısınma inşallah planının içine etmezdi.

Son durağı Roundhay'di, öylesine yürüyüş yaparım biraz, diye dü-şündü; şehir kalabalığından uzakta biraz güneş ışığı, biraz temiz hava. Oradan bir köpeği sahiplenerek ayrılacağı aklının ucundan geçmezdi. Yarım kalan bir macera, beklenmedik bir ödül, tahmin edilemez bir karşılaşma. Hayatın kendi planları vardı.

Sonradan geri dönüp bakınca, Linda Pallister'la randevusunun iptal olmasıyla her şeyin rayından çıktığını görebiliyordu. Kadın randevuya gelebilseydi Jackson dişe dokunur bir-iki saat geçirecek, kendini hedefine kilitlenmiş gibi ve işe yarar hissedecek, büyük ihtimalle otelde bir gece daha geçirecek, oda servisinden istediği yemeği yiyecek, parasını ödeyip kötü bir film izleyecekti. Halbuki ne oldu? Huzursuz bir gece geçirdi, üstelik çoğunda ne olduğunu hatırlamıyordu, kim olduğunu bilmediği biriyle rastgele cinsel ilişkiye girdi. Bir çivi yüzünden. Linda Pallister yüzünden. Kim olsa onu suçlardı.

Tracy hasta olduğunu söyleyip işe gitmedi, iz bırakmaması gereki-yordu. "Virütik bir şey herhalde, eve erken gideyim." "Sorun değil, geçmiş olsun" dedi Leslie. Tracy usulca otoparktan Audi A4'üne bi-nip Courtney'le birlikte Birstall Shopping Park'taki Mamas and Pa-pas mağazasına gitti. Oradan, böbreğini satsan ancak alabileceğin fiyata bir çocuk koltuğu aldı. Oraya gidene kadar, çocuk koltuğu olmadan seyahat ettikleri için tutuklanmaktan korka korka gitti; paranoyaya kapılıp, görünmesin diye çocuğu arka koltuğa yatırdı, kaçıırıyormuş gibi. Arabanın tepesinde neonlu ışıklarıyla bir levha "Annesi değil!" diye haykırıyor gibi geliyordu Tracy'ye. Oyalansın diye çocuğa Greggs'den aldığı sosisli böreği verdi. Bagajdaki ekose battaniyeyi üstüne örtse çocuk korkar mı diye düşünüyordu. Her-halde. Vazgeçti.

Mamas and Papas'ta şöyle bir gezinince Tracy tahminlerinin doğru çıktığını gördü –çocuk milleti çok pahalıya pathiyordu.

27 Lawrence Oates'un ölmeden önce bıraktığı nota gönderme.

Bunu ondan iyi kim bilebilirdi; pazarlık etmiş olsa da, daha yeni almıştı bir tane. Çocukla perakende aynı şey demekti. Çocuk alıp satmayan, onlar için alıp satıyordu. Tracy birden garip bir kaygıya kapıldı. Çantasında kalan iki binlik ağır gelmeye başladı sanki. Beş binin tamamını Kelly Cross'a vermesi gerekirdi. Çocuğu ucuza kapatmış olmak hata gibi geliyordu şimdi.

Gap'e giderken araba koltuğunu mağazada bıraktı, Courtney yanında uyuşturulmuş köpekler gibi yalpalaya yalpalaya yürüyordu. Merrion Alışveriş Merkezi'nde avazı çıktığı kadar bağırان çocuk şimdi Hellen Keller'a²⁸ dönmüştü.

Bütün güvenlik kameraları ona bakıyor gibi geliyordu Tracy'ye. *Crimewatch*'ta nasıl görüneceklerini hayal etti; Courtney'in yüzünü karartıp bulanıklaştırırlardı, kendisinininkini kamuya ifşa etmek için iyice büyütürlerdi. *Bu kadını gördünüz mü? Bu çocuğu Leeds'teki bir alışveriş merkezinden kaçırdı.* O ince mavi çizgiyi geçivermişti, avcıdan ava dönüşmek bu kadar kolaydı işte.

Biri durdursa ne diyecekti –“Sorun yok, çocuk benim, parasını ödedim” mi? Tabii, yaka paça karakola giderken çok işine yarardı. Çocukaşırandı o, umacıydı, her ananın korkulu rüyasıydı. Kelly'nin değil. Kelly muhtemelen kurtarıcısı gibi görüyordu onu. Kelly kendi çocuğunu satan ilk kadın da değildi elbette. Peki... Peki ya Kelly çocuğun gerçek annesi değilse? Tracy, Kelly'nin kaç kere yavruladığını hatırlayamıyordu. Hepsini çocuk esirgemeye vermiş miydi? Ya Courtney'e bakıcılık ediyorduydu? Eğer öyleyse, diye kendi kendine mantık yürüttü Tracy (şimdiden Sosyal Hizmetlerle, polisle, mahkemeye nasıl konuşacağını tasarlıyordu), çocuğun gerçek annesi her kim idiyse, doğru dürüst birine emanet edecek kadar akli başında biri değildi. Çocuğunu Kelly'ye emanet etmek, bir pitbula emanet etmekle aynı şeydi. Sonuç olarak –çocuk tehlikeydedi.

Gözünün önüne Kelly Cross'un kapı kapanmadan önce otobüsün sahanlığında duruşu geldi. “Ama şey değil–” derken yüzündeki o şaşkın ifadeyi hatırladı. Ne değil? “Benim çocuğum değil” mi? Tracy kafasının içindeki otobüs kapısını kapadı. Kalın, metal kepenkleri indirdi. Hiçbir şey duymamıştı. Elini tutuveren o küçük, sıcak eli düşündü onun yerine.

28 Amerikalı görme ve işitme engelli yazar.

Kimden bilgi edinebileceğini biliyordu. Linda Pallister. Hâlâ evlat edinmede değil miydi o? Daha emekli olmadıysa, Kelly Cross'un çocuklarının durumunu öğrenebilirdi.

Linda Pallister'ı en son ne zaman gördüğünü hatırlamıyordu. Üç yıl önce, Barry Crawford'ın kızının düğününde görmüş olabilirdi. Başkomiser Barry Crawford, Tracy'nin eski iş arkadaşı. Linda'nın kızı Chloe, Barry'nin kızı Amy'nin hem en yakın arkadaşı hem de baş nedimesiydi. Koyu turuncu saten kıyafet giymiş bir ucube. "Elbiseler 'bronz rengi' olsun istemiştin ben" demişti Amy Crawford kederler içinde. Kızcağz neler hayal etmişti, başına gelene bak. Kendi gelinliği, o bilindik kabarık etekli beyaz gelinliklerdendi, elindeki bukette turunculu sarılı uyduruk çiçekler vardı. Erkeklerin yakasında birer turuncu papatya, palyaçoların içinden su fışkırtıklarından. ("Biraz değişik bir şey olsun istemiştin" demişti Amy.)

Gelinin annesi, Barbara Crawford, cırtlak renkleri görünce yüzünü buruşturup, "Fazla şen şakrak" demişti. Kendisi turkuvaz rengi ipeklere bürünmüştü, gayet şıktı (sırmış gibi "Paule Vasseur" diye fısıldamıştı Tracy'ye.) Barry ve Barbara, biricik kızları için kiliseden sonra çay ikramıyla yetinmemişler, kesenin ağzını açmışlardı. Kimse nezaketini bozup da gelinin karnının gelinliği zorladığından bahsetmedi.

Nedimelerin ayakkabıları da koyu turuncuydu; sivri burunlarını sarılık geçiren elbiselerin altından uzatmış bakıyorlardı. Elbiseler, dünyanın sonu geldiğinde göreceğin gün batımı rengi. Buketler kurdeleden çantalar gibi ellerinden sarkıyor, ya da dev parfüm topları gibi, ya da belki renkli birer gülle. "Vallahi başka bir şey tarif etmiştim ben, vallahi." Barbara Crawford hayatında duyduğu en yüksek perdeden fısıltıyla. "Amy çok dikkafalıdır."

Amy'nin kocasının adı Ivan'dı. Barry tabii hep *Korkunç Ivan* diyordu. "Ivan ya? İsme bakar mısın?" demişti Tracy'ye, Amy nişanlandıktan sonra. "Allah'ın cezası Ruslar."

"Belki de Norveçli büyükbabasının ismidir" demişti Tracy.

"Norveçli mi?" diye bir tuhaf bakmıştı Barry, Ivan'ın ailesi aydan geliyor denmişçesine. Ivan finans danışmanıydı, yıllık tasarruf hesabını nereye yatıracığı konusunda ona danışmıştı. Düğünde Tracy'ye, "Çık gel bir gün, Barry'nin arkadaşından da para mı alacağız" demişti. Nazik bir çocuğa benziyordu, gayet zararsız görünüyordu; Tracy'ye göre, bir insandan bundan daha fazla ne bek-

leyebilirdin ki? Ne yazık ki çok geçmeden iflas etti, işini kaybetti. Kendi parasına sahip çıkamayan bir adam kime finans danışmanlığı yapabilirdi ki? Barry dolandırıcılık filan bir şeyler ima etmişti, ama Tracy bir-iki evrak işi için gittiğinde Ivan bütün müşterilerinin bilgilerini içeren flaş belleği kaybettiğini söyledi. Acınası bir halde “Cebimden filan düştü herhalde” dedi. Müşterilerin çoğu ondan sonra hesabı kapatmıştı. “Ben de olsam öyle yapardım” dedi Ivan.

Krema kaplı çikolatalı pastayı çatalıyla dürtükleyen Tracy’yi gören Barbara “Meyvalı düğün pastası bile yok” diye şikâyet etmişti.

“Neyse ki bu turuncu değil” demişti Tracy.

Tabii, şıklık konusunda laf etmek Tracy’ye düşmezdi. Açık mavi, polyester karışımı takımın içinde gayet rahatsızdı. Kıyafet o kadar elektrikleniyordu ki, düğün pastası kesilmeden birdenbire tutuşup alev alacak diye korkmaya başlamıştı. Şapka da almıştı ama onu takmadı, o yüzden kadın kılığına bürünmüş bir adam gibi görünüyordu. Davet edildiği düğünleri tek elinin parmaklarıyla sayabilirdi Tracy. Katıldığı cenaze sayısını ise hatırlamıyordu bile. Çoğu, cinayet kurbanı. Vaftiz töreni hiç görmemişti. Hayatı hakkında bir şeyler anlatıyordu bu, değil mi?

Bu koyu turuncu renk seçimi, Amy’nin arkadaşı Chloe Pallister’ın fare rengi saçları ve mum gibi suratı için bilhassa çok talihsiz bir seçim olmuştu. Tracy’ye sokulup, “Bugün nedimenin annesi, yarın gelinin annesi” demişti Linda Pallister umutla gülümseyerek. Konuşacak başka kimsesi yoktu. Linda Pallister’ın düğüne gelirken giydiği siyah kadife tişört ile batık desenli etekten daha uygunsuz bir kıyafet olamazdı. Çeşit çeşit gümüş bilezikler ve küpelerle ince deri kayışa bağlanmış kocaman bir de haç takmıştı panayır arabası gibi. Haç, imandan ziyade ceza niyetine takılmış gibiydi. Linda seksenli yıllarda Hristiyan olmuştu, evanjelizmin pek de moda olmadığı senelerdi, ama Linda kendini dosdoğru Anglikan Kilisesi’nin göbeğinde buluvermişti. Düğünde Linda’nın büyük oğlu Jacob yoktu. Tracy’nin duyduğu kadarıyla bir bankada müdürdü.

“Senin Chloe çok hoş görünüyor” diye yalan söyledi Tracy.

Tracy, Linda Pallister’ı arayıp Kelly Cross’un çocukları hakkında sorular sormaya başlasa kendini ele vermiş olacaktı, değil mi? *Ne, Kelly Cross’un çocuklarından biri mi kayboldu? Tuhaf, geçen gün Tracy Waterhouse beni arayıp çocukları saymamı istedi! Tracy bir*

çocuk araklamıştı. İstediyin kadar para ödemiş ol, istediğin kadar süsle püsle, yine de yasal değildi.

Çocuğa Bella Italia'da öğle yemeği yedirdi. Çocuk ağırlığınca düdük makarnasını yedi bitirdi; Tracy de sarmısaklı ekmeğin ucunu kemirdi. İştahı kaçmıştı. Çocukkaçıran diyeti. Tracy'nin zamanında denemediği diyet kalmamıştı –greyfurt, F-Plan, lahana, Atkins. Kendine işkence. İri bir bebektir, iri bir çocuktur, iri yarı bir kızdır, birdenbire ufak tefek bir menapozluya dönüşme ihtimali oldukça düşüktü.

Gap'te, Courtney'in üzerine tutup, göz kararı ölçerek kıyafetler aldı; etiketlerdeki bilgilerle çocuğun bedeni tutmuyordu. “Kaç yaşındasın Courtney?”

“Dört” dedi Courtney, cevap vermekten ziyade sorar gibi söylemişti. 2-3 yaş kıyafetlerine sığıvermişti. “Yaşına göre ufaksın” dedi Tracy.

“Sen kocamansın” dedi Courtney.

“Doğru söze ne denir” dedi Tracy. Küçük çocuklara nasıl davranılacağını bilmediği için en iyisinin ikisi de yetişkinmiş gibi yapmak olduğuna karar vermişti, öyle konuşuyordu.

Courtney'e, niyetlendiğinden daha fazla üst-baş aldı, hepsi de o kadar güzeldi, o kadar tatlıydı ki! Tracy kendi çocukluğunda böyle şeyler giyememişti. Yarım yüzyıl evvel annesi ona sarkık önlükler ve naylon tulumlar giydirirdi; ayağında Clarks marka bağcıklı ayakkabılar. Tracy'yi bırak, sevimli bir çocuk bile olsa işi zordu. Tracy doğduğunda anne-babası kırkını geçmişti, üstelik ikisi de vaktinden önce çökmüştü. “Biz unumuzu elemiş, eleğimizi duvara asmıştık,” derdi annesi sanki marifetmiş gibi, “sonra sen çıkageldin.”

Anne-babası birbirleriyle o kadar meşguldü ki çoluk çocuk düşünecek halleri yoktu. Pasif savaşılan bir muharebeydi onlarınki, Tracy tek çocuk olmanın getirdiği hücre hapsini ifa ederken, onlar da sessiz bir düşmanlıkla birbirlerine dış bilerlerdi. Doğduğunda savaş çoktan bitmişti, ama Tracy savaş zamanı dünyaya gelmiş gibi hissetmişti hep.

Courtney her daim mevcut sümüğünü, kirli kazağının koluna sildi. Tracy'nin kâğıt mendil alması gerekecekti; çocuk büyüten insanların daima çantalarını karıştırıp bulmaya çalıştığı cinsten kâğıt mendillerden. Bir karavan dolusu çocuk eşyasına ihtiyacı var-

dı muhtemelen, ama Tracy onların ne olduğunu bilmiyordu. Çocuklar, kullanma kılavuzları ve malzeme listeleriyle birlikte gelse ne iyi olurdu.

Tracy en son, indirimden, kırmızı kalın bir manto aldı Courtney'e. Kahverengi çirkin mi çirkin bir gabardin manto giyen küçük Tracy'nin her zaman giymek istediği türden bir şey. Mantonun ekose, yumuşak bir astarı vardı ve gerçek tahta düğmeleri. Ancak önemsenen birinin giyeceği türden bir kıyafet. Dükkân bu kadar sıcak olmasa hemen giydiriverecekti, ama Tracy boncuk boncuk terliyordu, çocuk da fırında fazla kalmış gibi görünmeye başlamıştı.

Tracy'nin gücü tükenmişti. Bir yerlerde okumuştı, insanlar için en yorucu yerler mağazalar ve müzelerdi. Çocuğun da canı çıkmıştı. "Taşıyayım mı seni?" diye sordu Tracy.

Çocuğu kaldırıncı az kalsın dizleri bükölüverecekti. Şu kadarık çocuğun böyle ağır olacağı kimin aklına gelirdi? Yoğun kütleli minik bir gezegen gibi ağır çekiyordu. Kollarında Courtney'le, gerisingeri Mamas and Papas'a gitti sendeleye sendeleye; araba koltuğunu alıp Audi'ye yerleştirdi. Çocuğu alalı üç saat bile olmamıştı daha, şimdiden yorgunluktan bitap düşmüştü. Tevekkeli değil Merrion Alışveriş Merkezi'nde gördüğü anne-babalar zombi gibi yürüyorlardı.

Courtney'i araba koltuğuna yerleştirdi, çocuk kendi kemerini kendi bağlayınca şaşırdı. Bunu yapabiliyorlar mıydı? Kemerini bağlayabiliyorsan çözebiliyor da olman lazımdı. "Sakın çözme," dedi çocuğa, "etraf kötü şoför dolu." Çocuk tamam der gibi bir şeyler mırıldandı. Gözkapakları yorgunluktan morarmıştı. Tracy bir sürüsünü görmüştü, istismara uğrayan çocukların o afallamış hali vardı üzerinde. Elinde değil, merak ediyordu. Aslında sürpriz de değildi. İnsanların kendi evlatlarına yapabildikleri şeyleri insanın aklı almıyordu. Kızgın iğneler filan. Ya da zavallıcık, belki de Tracy gibi, sırf günün getirdiğinden yorgun düşmüştü. Saat daha dörttü ama sanki zaman esnemiş, sonsuzluğa doğru yaylanıp duruyordu.

Dikiz aynasından arkaya baktı, Courtney çoktan uyumuştı, kocaman bir arı gibi vızır vızır sesler çıkarıyordu uyurken.

Jackson bir köpeğe neler lazım, bilmiyordu. Mama ve mama kabı diye tahmin etti. İkisini de Paws for Thought diye bir dükkânda buldu. Bilinmedik bir mecraya girdiğinin farkındaydı. Oğluyla baş etmek yeteri kadar zorken, şimdi bu köpekle ne yapacaktı bakalım.

“Kendinize çok güzel bir *border terrier* bulmuştunuz” dedi tezgâhtar kadın.

“Öyle mi?” diyerek köpeğe baktı Jackson. Cins değil de bir çeşit kırma olduğunu düşünmüştü. Kırma gibi de duruyordu, birbirine mağlup olmamış iki cinsin karışımı gibi. Hayvanın burnu, tüyleri hep kandı. “Ah canım, kavga mı etti?” diye sordu kadın.

“Sayılır” dedi Jackson.

Kadın köpeğin boynundaki ipe kınayarak baktı: “Bu küçük zavallının adı ne acaba?”

Köpeğin gerçek isminden daha makul isimleri şöyle bir aklından geçirdi, ama Jess dışında bir şey bulamadı. O da ebediyen Atwell’lerin çoban köpeğinin adı olarak kalacaktı.

“Sefir” diye itiraf etti sonunda. “Adı Sefir.” Köpek hemen kulakları dikti. Jackson köpeğe bu adı nasıl verdiklerini merak etti. İri yarı, çirkin sahibinin –eski sahibinin– kırlara doğru “Sefir” diye seslendiğini hayal etmeye çalıştı. Roundhay’de Colin’in ağzından çıkmadık küfür kalmamıştı. Herhalde, “Sefir’in taranması lazım” ya da “Sefir sepetinde uyuyor” filan dendiğinde komik olur diye düşünmüştü.

Tezgâhtar kadın şüpheyle kaşlarını kaldırdı, “Başka bir şey lazım mı? Mont vereyim mi?” Jackson boş boş bakınca da ilave etti: “Köpek için.” Tabiat köpeğe zaten mükemmel bir mont vermiş diye düşündüğü için Jackson hayır dedi, ama deri bir kayış aldı. Sonra da, mesela, tezgâhın arkasında asılı, şu şirin şapkayla takım, dört bacaklı denizci üniformasını filan almamak için kendini zor zaptederek oradan ayrıldı.

Jackson İsviçre çakısını çıkarıp köpeğe gösterdi, “Erkeğin en iyi dostu” dedi. Boynuna sımsıkı dolanmış ip kesilirken köpek öylece oturdu. “Aferin” dedi Jackson.

Jackson köpeğe ilk rastladığında idaresi zor gibi görünmüştü, ama birazcık afacandı, o kadar. Kayışla gayet rahat idare ediliyordu, çekiştirmiyordu, oradan oraya koşturmuyordu ve Jackson’la olmaktan gayet memnun görünüyordu.

Yanında bilmiş bilmiş tırıs giden bir köpekle gezinirken komik görünüp görünmediğini merak ediyordu. Küçük köpekleri olan erkekler hakkında kadınlar ne düşünüyordu acaba? Gay olduğunu mu düşünürlerdi? Köpeksiz bir adamdan daha güvenilir olduğunu mu düşünürlerdi? (Hitler'in de köpeği vardı diye hatırlattı kendine.)

Birden trafik lambasında durduğunu fark etti. Normalde kahr-
ramanlık taslayıp (deli gibi de denebilir, kimin tarafını tuttuğuna bağlı –Jackson'ın mı, yoksa hayatına giren bütün kadınların mı?) kendini yolun karşı tarafına atardı. Şimdi, kendinden küçük birinden sorumlu olduğunu görünce yine babaya dönüşüvermişti, sabırla yeşil adamın belirmesini bekliyordu.

Merrion Alışveriş Merkezi civarındaki (aklı karışan ihtiyar kadın ne olmuştu acaba; Kanadalı kız, polisi çağırmamıştı herhalde) çirkin Best Western Oteli'nde çift kişilik bir oda tuttu. Kendini tek kişilik odada tek başına düşünmek hoşuna gitmiyordu. ("Seyyar satıcılar gibi yaşıyorsun" dedi Josie.

"İnşallah dev bir böceğe dönüşmezsin" diye güldü Julia.

"Ne?" dedi Jackson.)

İki tane tek kişilik yatak vardı odada, kötünün kötüsü. Boş yatak küfür gibi geliyordu insana.

Jackson, seyahat sırasında masraf etmeyi sevmeyenlerdendi. Ağabeyi olsa "mıhsıçtı" derdi. Tutumlu olmayı ve idareli –hadi, yoksulluk içinde diyelim istersen– yaşamayı öğrenmişti büyürken yaşı ilerledikçe de adamakıllı pintileşmeye başladığını fark ediyordu. Hiç cömert davranmadığı anlamına da gelmiyordu bu tabii, mesela Betty's'deki garson kızlara bol bol bahşiş bırakıyordu.

Jackson'ın dünyanın en iyi otellerinde kalmışlığı da vardı, ama göçebe rotasını takip ederken karşılaştığı Travelodge ve Premier Inn'e kayıtlı otellerin mütevazı bütçesi çerçevesinde de gayet rahat uyuyabiliyordu işte. Bu oteller insanın durakladığı yerlerdi, hiç iz bırakmazlardı üzerinde. Gece ansızın uyanırsan, sabaha yelken açmış otelin motorunun uğultusuyla rahatlardın. Otelde kaldığında kim olduğunu bilirdi Jackson. Bir konuk.

Yolda geçirdiği altı aydan sonra, artık durmak istemiyordu galiba. Jackson Brodie, gezen adam. Başiboş. Oteller can sıkmaya başlamıştı, karavana ne derdi peki? Josie'nin anne-babası ilk evlendiklerinde, hâlâ yeni evli sayıldıkları sıralarda, kullansınlar diye Jackson'la Josie'ye küçük bir Sprite vermişlerdi. Jackson körfezden

yeni gelmişti, ordudan yeni ayrılmıştı, hayat bundan sonra böyle olacaksa (Küçük İngilizlerle karavan tatilleri) Fransız Yabancılar Lejyonu'na katılırim diye düşünmüştü. Halbuki şimdi eski kaynatasının römorkları yükleyip yola koyulmasının, yeni rotalar keşfetmesinin sihrini çözmüş gibiydi.

Küçük yatlara benzeyen, teçhizatı tam takım karavanlardan düşürebilirdi bir tane (Çingene tarzı bir şey düşünüyordu Sprite'tan ziyade), açık havada ateşte su kaynatır, tuzak kurup tavşan avlar, saçları is koka koka uykuya dalar. Yolda kazara arabayla çarptıkları ya da merhamet icabı öldürdüğü hasta yavrucak dışında, bir tavşanın işini bitirmişliği yoktu, ama gerekirse yapabilirdi herhalde. Özellikle de ismi Çörek olan koca bir tavşansa.

Aslında, düşününce, hiç de karavanlık bir adam değildi. Doğrusunu istersen bu avare hayattan da usanmaya başlamıştı. Bir yuvası olsun istiyordu. İçinde bir kadın olsun istiyordu. Her zaman değil. Kendiyle baş başa olmaya çok alıştı çünkü. Bir zamanlar ancak bir kadınla omuz omuza olduğunda hayatın bir anlamı olduğunu sanırdı. Evliliği de sevmişti, karısının sevdiğinden daha çok belki de. Gerçek karısı tabii; ikinci karısı olacak o sahtekâr düzenbazdan bahsetmiyordu (Bir "Fata Morgana," dedi Julia, "bir serap.")

Julia bir keresinde ideal eşin dolaba kaldırabileceğin bir eş olduğunu söylemişti; canın istediğinde dolaptan çıkaracaktın. Jackson, dolaba kaldırılmaya razı gelecek bir kadın olduğunu sanmıyordu. Onlar istemiyor diye, erkekler aramaktan vazgeçecek değildi tabii.

Best Western'e hayvan kabul edilmeyeceğini hissettiği için köpeği sırt çantasına koyup içeri gizlice soktu. Önceden, otoparkta yken çantadakilerin yarısını boşaltıp pek de istekli görünmeyen köpeği boşalan yere yerleştirmişti. Jackson'ın ısrarıyla köpek nihayet çantanın bağırıksaklarına yerleşti. Köpeğin karakterinde insanı hayran eden bir şey vardı. "Aferin" dedi, takdir etmek gerekiyordu galiba.

Odaya girince köpeği hapsettiği yerden çıkardı. Aldığı konserve mamalardan birini açıp mama tasına boşalttı. Köpek kıtlıktan çıkmış gibi yedi. Üstünde çay, kahve, su ısıtıcısı, fincan ve tabaklar olan bir ikram tepsi vardı odada. Jackson tabaklardan birini alıp banyodan su doldurdu. Köpek susuzluktan ölmek üzereymiş gibi içti.

Otele gelmeden önce eczaneye uğrayıp ilk yardım kiti almıştı; köpeğin çiziklerine, yaralarına pamukla TCP antiseptik sürdü.

Köpek, orası burası dürtölüp temizlenirken sabırla bekledi, sadece krem yaralara değdiğinde ya da zedelenen bir yere denk geldiğinde vücudu seğiriyordu biraz, o kadar. Jackson yine “Aferin” dedi.

Jackson, su ısıtıcısının düğmesine basıp bir fincan çay yaptı, bisküvileri aralarında paylaştırdı. Köpek bisküvisi bitince yataklardan birine zıplayıp döne döne yerleşti. Jackson’ın kendine seçeceği yatağı beğenmişti çünkü kapıya yakındı (Jackson için bir odada en önemli şey çıkışlardı), ama cüssesine rağmen yerinden kıpırdatılabilecekmiş gibi de görünmüyordu.

Jackson’ın cep telefonu, kapana kısılmış dev bir eşek arısı gibi vızıldadı. İki mesaj. İlki Marlee’dendi; doğum günü harçlığını erken alabilir miyim, diye soruyordu. Doğum gününe daha altı ay vardı, Marlee “erken”e yeni bir anlam kazandırmıştı. Sonuna eklenmiş yarım yamalak bir “seni seviyorum” dışında ticari bir mesajdı. Birkaç gün bekletip kıvrandıracaktı. Kızı küçücükken, ezelden ebede kadar sevebilecek haldeyken, böyle mücadele edecekleri bir ilişkileri olabileceği aklının ucundan geçmezdi.

İkinci mesaj daha iyi huyluydu –Hope McMaster’den bir e-posta. *Nasıl gidiyor?* diye yazmıştı. *Epeydir haber alamıyorum.* O sırada Yeni Zelanda’da saatin kaç olduğunu tahmin etmeye çalıştı. Sabah erkendi. Hope McMaster yarını yaşıyordu şu anda –bu kavram Jackson’ın kafasını karıştırdı. Demek sabah erkenden kalkıp e-posta gönderen bir tipti. Yoksa, Jackson onun yaşamının başlangıcı dediğimiz o kara deliğe yaklaştıkça gitgide daha tedirgin olan bir insomniyak mıydı? (“Koca bir boşluk” demişti.)

Jackson içini çekip bir mesaj gönderdi. Leeds’teyim. Yarın Linda Pallster’ı göreceğim.

Hope McMaster hemen cevap gönderdi. *Harika! İnşallah bir şeyler biliyordur.*

“Ya, ne demezsin” dedi Jackson telefona. Kendi sesi kulağına katır gibi inatçı kızının sesi gibi gelince rahatsız oldu. “Hayır,” demişti en son bir araya geldiklerinde, “ne kadar ‘güzel’ olursa olsun dövme yaptıramazsın ve göbeğine *piercing* taktıramazsın, saçına mavi gölge attıramazsın, erkek arkadaşın da olamaz. Özellikle erkek arkadaş hiç olmaz.”

Evet, diye yazdı. İnşallah.

Hope McMaster vakası yavaş yavaş canını sıkmaya başlamıştı. Jackson aylardır kısa ve öz malumat bildiren mesajlar gönde-

riyor, karşılığında Christchurch'teki hava durumuna (Kar!) ya da küçük Aaron'ın kreşteki ilk gününe ilişkin (Sana yalan söyleyecek değilim; eve gidince hüngür hüngür ağladım) bıcır bıcır cevaplar alıyordu. Hope McMaster ile Julia'nın ünlem işareti konusundaki –yanlış yola sapmış– inançları ortaktı. Kaygısızlığı yazılı olarak aktarmak mümkün değildi Jackson'a göre.

Yeni Zelandalıların karamsar bir ırk (oradaki İskoçlar) olduğunu düşünmüştü hep, ama Hope pek neşeli birine benziyordu. Ama tabii, Jackson'ın Yeni Zelandalılar hakkındaki peşin hükmü de *The Piano* filmini seyretmiş olmasından kaynaklanıyordu. (Gerçek) evliliğinin ilk zamanlarında, henüz bebekleri olmadan önce, her şey sarpa sarmadan önce, sinemada izlemişlerdi. Marlee doğduktan sonra videokaset kiralamaya başlamışlardı, seyrederken uyuyakalıyorlardı. Şimdi, diğer pek çok şey gibi, filmlerin de Jackson'ın hayatında yeri yoktu.

Hope McMaster yüzünden olmasa da, geçen sene Kaptan Cook'un günlüklerini okuyup adamın kahramanca yolculuklarından ve girişimciliğinden etkilendiği için Yeni Zelanda'yı merak etmeye başlamıştı aslında. Her iki yöne doğru dünyayı çepeçevre yelkenle dolaşan ilk insan. *Mallard* gibi, kırılmamış bir rekor. *Endeavour* ve *Mallard*, dişil formun mükemmele ulaşmış halleri.

Cook tabii ki Yorkshire'lıydı. O ilk seyahate, o muhteşem seyahate, Venüs transitini incelemeye, Tahiti'ye, Avustralya'ya, Yeni Zelanda'ya ulaştığı o mitsel güney kıtası keşfine hayran olmaz da ne yaparsın? Meşe Yürek.²⁹ Bazen tarihe damga vuracak bir iş yapmadığına hayıflanıyordu Jackson, haritaya yeni bir ülke ekleyemediğine, adil bir savaşta silah tutamadığına. "Sıradan bir hayatın olduğuna şükret" dedi Julia; her zaman illa bir şekilde sıra dışı olmaya heves eden Julia dedi bunu.

"Ama öyleyim Jackson," dedi, "gerçekten öyleyim."

Ama.

Yoksulluk Koyu'na³⁰ ilk kez yelken açtığını düşün. Dünyanın öbür ucuna giden üç direkli, kahraman bir yelkenliye kaptanlık ettiğini bir düşün. Güneşin her yerden önce doğduğu bir diyarın keşfi. İşte, *Christchurch* gerçekten adamakıllı İngiliz sayılır, birçok ba-

29 "Heart of Oak" Birleşik Krallık'ın Kraliyet Donanma resmi marşına verilen isimdir. (ç. n.)

30 "Poverty Bay" Yeni Zelanda'nın Kuzey Adası'nda yer alan pek çok koydan biri. (ç. n.)

kımdan, yazmıştı Hope McMaster. Hayal kırıklığına uğramanı istemem. Mutlaka görmen lazım! Yeni Zelanda'ya bayılırsın! Bayılır mıydı?

İngiltere'yi son gördüğünde iki yaşındaydı. Ne kadar hatırlıyor olabilir ki? Hiç. Evlat edinilmeden önceki hayatı hakkında ne hatırlıyor olabilir ki? Hiç.

Jackson'ın listesinde Leeds'ten sonraki durak Whitby'di, Cook'un duraklarından biri. Deniz kenarında yaşamayı isterdi doğrusu, kendini gemi enkazından inşa edilmiş, eski bir balıkçı kulübesinde hayal edebiliyordu. Meşe yürekler. Her gün köpeğiyle sahilde güzel bir yürüyüş yapardı, akşamları ihtiyar denizcilerle iki tek atardı. Balıkçı dostu Jackson.

Whitby, Jackson'ın ilk staj yaptığı yerdi. Geniş sağırlı yelkenli *Endavour*'un da hayata başladığı yer. Doğu kıyısında bir aşağı bir yukarı kömür taşıyıp durmuştu. Bir kömür teknesi.³¹ Kelime aklından geçince inledi Jackson. *Collier*'den nefret ediyordu. TV dedektifi. Komitenin biri toplanmış, kötü olan ne varsa üst üste koyup, hedef kitlenin onayladığı her türlü abuk subukluktan mamul uydu-ruk bir şey üretmişti: Vince Collier. Gerçekle alakası yoktu.

Annem adımın Sharon Costello olduğunu söylemişti diye yazmıştı Hope. Evlat edinen ailesi Harrogate'li, çocuksuz bir çiftti –Dr. Ian Winfield, Leeds'teki St James Kliniği'nde çocuk doktoruydu; karısı Kitty ise eski bir modeldi. Winfield'lar Sharon'ın adını “Hope” koymuşlardı.

Artık annem olmadığına göre –akciğer kanseri, ölmek için pek de iyi bir seçim değil –“nereden” geldiğimi sorup soruşturabilirim gibi geliyor, diye yazmıştı Hope McMaster. (“Amma da ayrıntı meraklısı, değil mi?” dedi Julia.) Hope McMaster sorularına cevap bulabilmek için annesinin ölmesini beklemeseymiş keşke diye düşünüyordu Jackson, ama bir şey dememişti.

Hope Winfield, beş yıl önce Dave McMaster'la (emlak işiyle ilgileniyor, işinde gayet başarılı) evlenmiş, küçük Aaron'la henüz doğmamış olan ikinci çocuğunu (“mürekkepbalığı” diyoruz biz!) büyütmek için ortaokul coğrafya öğretmenliğinden ayrılmıştı. Önceleri öylesine, sırf meraktan başladı, demişti. Çocuklarına şecereleri hakkında daha çok şey anlatabilecekti. Çocuğu olunca insan genetik mirasının ne olduğunu merak etmeye başlıyor, benim “gerçek” ailem her zaman

31 İngilizce karşılığı, “collier.” (ç. n.)

annem ve babam olacak tabii, ama merakıma ket vuramıyorum... Bilirsin işte, sanki bir şey kaybetmişsin de ne olduğunu çıkaramıyormuşsun gibi hissedersin ya.

Jackson'ın kötü genleri, Josie'nin doğuştan gelen çok daha ölçülü hakkı sayesinde, Marlee'de değişime uğramıştı (diye umuyordu). Ama Nathan'ın ne şansı olabilirdi ki? Mesele sırf Julia'nın ciğerleri de değildi üstelik. Kadının bütün ailesi gotiğin sınırlarını zorlayacak seviyede işlevsizdi. Duygusal anlamda anne-babasının ihanetine uğrayan Julia, kız kardeşlerini kaybetmişti. En büyükleri Sylvia intihar etmişti, Amelia kansere yenilmişti, ailenin bebeği Olivia ise cinayet kurbanıydı –Sylvia öldürmüştü. Bir bebek daha vardı, Annabelle, o da ancak birkaç saat hayatta kalabilmişti, annesi çok geçmeden ona katılmıştı.

Bedbahtlık söz konusu olduğunda Jackson'ı geçebilecek tek kişi Julia'ydı. Başta birbirlerine ilgi duymalarına neden olan da buydu. Sonra birbirlerinden uzaklaşmalarına sebep olan da.

"Bütün o küçük kuşlar teker teker yuvadan düştü" derdi Julia. "Metaforlarla anlatabilmenin rahatlığı"ndan dem vururdu. Jackson'a öyle gelmiyordu. Söylememişti ama Amelia hantal bir toy kuşuydu, intihara meyyal. Canı Sylvia ise zırdeli bir guguk kuşu.

"İsa Yuva da yapar – / dal dal Kızılgerdan üstünde / uykuya çöklenir"³² dedi Julia. Jackson da, "Emily Dickinson" dedi, sırf yüzündeki şaşkınlığı görebilmek için.

"Hayrola! İyi misin?" diye sordu. "Deli midir, nedir!"

"Çok Delilik en kutsal His"³³ dedi Jackson neşeyle.

"Cinayet ve intihar genetik değildir" dedi Julia. Bir yandan da Rievaulx Terasları'ndan sonra gittikleri Helmsley'deki Black Swan Otel'de ısmarladığı sandviçleri lüpletliyordu. "Nathan trajediye yatkın filan değil." Jackson o kadar da emin değildi, ama bir şey demedi.

Doncaster'lı John ve Angelo Costello'nun arabasını, sarhoş bir kamyon şoförü gelip arkadan biçmişti Hope'a kalırsa. İki yaşındaki kızları Sharon o sırada onlarla değildi ki insan sormadan edemiyordu: "Neredeydi peki?" Öksüz-yetim kalır kalmaz Winfield'lar evlat

32 Emily Dickinson'ın "Dust is the only Secret—" dizesiyle başlayan şiirinden alıntı (ç. n.)

33 Emily Dickinson'ın "Much Madness is divinely Sense—" dizesiyle başlayan şiirine gönderme (ç. n.)

edinip adını Hope koymuşlardı, sonra da hemen Yeni Zelanda'ya göç etmişlerdi.

Çocuk yapma umudunu yitirmişlerdi, diyordu Hope, o sırada ben çıkagelmışim, ödül gibi. Bazı insanlar ölünce organlarını bağışlıyordu, John ve Angela Castello da çocuklarını bağışlamıştı işte.

“Yani umudunu yitirenler Winfield’lar değilmiş,” dedi Julia, “Costellolar’mış.”

Dönüp bakınca, Hope’un nereden çıkıp geldiği belli olmayan o ilk mektubunu okurken dahi (bazı romanlar bile Hope McMaster’ın e-postalarından daha kısa ve ayrıntısızdı) antenlerinin nasıl seğirdiğini hatırlıyordu. Akrafa yok mu? Geçmiş tamamen silinmiş mi? İsim değişikliği mi? Hiçbir şeyi hatırlayamayacak kadar küçük bir çocuk mu? Ansızın uzak bir ülkeye götürülmek mi?

“Kaçırılmış” dedi gayet kendinden emin, elindeki çöreğe tereyağı sürerken; içindeki drama düşkününü asla zaptedemezdi zaten.

Geçmişini araştırma işini üzerine almadan önce Hope McMaster’a merakın kediyle ilişkisinin nereye vardığını hatırlatmadan edememişti.

“Pandora’nın kutusu” dedi Julia; birincisini bitirmeden ikinci çöreğe uzanıyordu. “Pithos’un tam karşılığı ‘büyük testi’dir, ama fark etmez. Pandora yeryüzüne kötülüğü saldı ve—”

“Biliyorum,” diye kesti Jackson, “ne yaptığını biliyorum.”

“İnsanların gerçeği bulmaya ihtiyacı var” dedi Julia. “İnsan tabiatı gereği gizeme tahammül edemiyor.”

Jackson için gerçeği bulmak –her neyse artık– geçmişte olup bitenlerin gizemine gizem katmaktan başka işe yaramamıştı. Belki Hope’un küçük Aaron’ı ve mürekkepbalığı, baş belası Pandora’dan uzak durup öğrenmemiş olmayı çok daha fazla tercih edecekleri bir aile tarihçesini keşfedeceklerdi.

“Evet, ama bunun bulduğun şeyden hoşlanmanla alakası yok ki, önemli olan bilmek” dedi Julia.

Julia’yla ne zaman birlikte vakit geçirirler, sonunda illa insanı rahatlatan o aşinalıkla insanı geren o tartışmaların bir karışımı çıkıyordu karşısına. Tıpkı evlilik gibiydi; boşanma kısmı hariç. Ya da sırf bu yüzden, nikâh gibi.

Nathan Teraslar’da kendi kendine koşturup durmuş, bir sandviç ve bir çanak dondurmadan sonra da Jackson’ın kucağında uyu-yakalmıştı; Julia rahat rahat çayını içmeye koyulmuştu. Kucağın-

daki oğlanın kum torbası gibi yumuşak ağırlığı rahatsız ediciydi. Jackson, gerekirse kendini feda etmesini gerektirecek, ölümsüz bir gönül bağı kurmak isteyip istemediğinden emin değildi.

Nathan'ın kendi çocuğu olduğunu öğrendiğinde, sevineceği yerde gözü korkmuştu. Hissettiğin ana kadar ne hissedeceğini bilemiyordun işte, bu da ispatı.

Son zamanlarda Julia, Jackson'ın Nathan'a daha bir "babalık etmesi" gerektiğinden, "aile olarak" daha fazla zaman geçirmeleri gerektiğinden dem vurur olmuştu. "Değiliz ki," diye itiraz etmişti Jackson, "başka biriyle evlisin." Noel gününü hangi evladıyla geçirmesi gerektiğine karar vermesi gerekince, sağı sollu belli olmayan kızını tercih etmişti (büyük hata). Julia, belki de haklı olarak, bunun açıkça evlat kayırmak olduğunu söylemişti.

"Jackson'ın sevgilisi" demişti.

"Aynı anda iki yerde birden olamam ki" diye sızlanmıştı Jackson.

"Kuantum fiziğine göre bir atom aynı anda iki yerde birden olabiliyor" demişti Julia.

"Atom değilim."

"Atomdan başka hiçbir şey değilsin, Jackson."

"Belki de; yine de aynı anda iki yerde birden olamam. Tek bir Jackson var."

"Çok doğru. Madem öyle, sana iyi Noeller. Tanrı dünyayı öyle severmiş ki biricik evladını, falan filan. Jackson hediyesini yılbaşında vermeyi bile beceremiyor halbuki."

"Aman, saçmalama" demişti Jackson.

Eskiden olsa Jackson'ı tahrik edecek şekilde parmaklarındaki kremayı yaladı Julia, Black Swan'da. Eskiden kırmızı ruj sürerdi, artık dudaklarını boyamıyordu. O zaptedilmez saçlarını da şimdi arkaya tarayıp sımsıkı toplanmıştı. Annelik, sanki daha solgun yeni bir versiyonunu yaratmış gibiydi. Jackson bazen eski Julia'yı ne kadar özlediğine şaşıtı. Belki de Julia aynı Julia'ydı, Jackson onunla birlikte olmayı özlüyordu. İnşallah öyle değildir. Neyse, zaten kalbinde yer yoktu. Jackson'ın gönül dolabındaki –oldukça kısıtlı– müsait yer bu günlerde başının İskoç belası, Başkomiser Louise Monroe için yanan muma ayrılmıştı. Eski, titrek bir alev, parlak değil; birbirlerini görememelerinden ötürü, yeterli oksijenden yoksun bir

alev. Hiç sevişmemişlerdi, iki senedir de görmüyordu, başka biriyle evliydi ve ondan bir çocuğu vardı. Çoğu insana göre bu bir ilişki sayılmazdı. Biri bu mumu söndürmeliydi.

“Gönlünün genişliği sonsuz,” dedi Julia, “her şeye yer var.” Belki Julia’nın gönlü öyleydi, Jackson’ınki değil. Büzülmüş, yediği her darbeden çektiği acıyla küçüldükçe küçülüyor. *Parçalanmış zavallı bir yürek, lime lime bir yürek.*³⁴

“Fasa fiso” dedi Julia.

İşin aslı, çok geçmeden Hope Winfield’a dönüşecek olan küçük Sharon’ın sözde anne-babası John ve Angelo Costello hiçbir zaman toprağa karışmamıştı. Araba kazası geçirip parçalanmamışlardı, Donny’nin karanlık sokaklarında asla yürümemişlerdi. Hiç ölmemişlerdi, çünkü hiç yaşamamışlardı.

Araba kazası yok, defin ruhsatı yok, Doncaster’da yaşamış böyle bir çift olduğuna dair hiçbir kayıt yok. “Sharon Costello” adına bu isimde bir anne-babanın çıkarttığı bir nüfus cüzdanı yok. Jackson emin olabilmek için, Hope McMaster’la aynı gün doğmuş (15 Ekim 1972) olan başka bir Sharon Costello’nun peşine düşüp Truro’ya gitmişti. Bu girişimi, kadının kafasını karıştırmaktan başka bir işe yaramamıştı.

Tabii Winfield’lar, Hope’un ismini değiştirdikleri gibi doğum tarihini de değiştirmiş olabilirlerdi. Kendisi böyle bir işe kalkışsa öyle yapardı.

Winfield’ları da kontrol etmişti. Kesinlikle Harrogate’te yaşamışlardı, Betty’s’in ilk şubesinin olduğu yerde; Jackson şehirde yirmi dört saat geçirmek için iyi bir bahane (çok ihtiyacı varmış gibi) bulmuştu. Muhtemelen gezdikleri arasında en medeni yer burasıydı. Ama tabii, başta Jackson olmak üzere herkes bilirdi ki medeniyet dediğin ince bir ciladan başka bir şey değildir.

Ian Windfield gerçekten de 1969’dan 1975’e kadar St James’s’te çocuk doktoru olarak çalışmıştı. Sonra Christchurch’te göreve başlamıştı. Kesinlikle Kitty’yle evliydi; Kitty kesinlikle bir modeldi. Hope McMaster, profesyonel fotoğraflarını göndermişti. Kitty Gillespie, altmışların püskülleri ve göz makyajlarıyla, Jackson’ın içgüdüsel bir çekim duyduğu tiplerden. Jackson’ın zihninde silik

34 Emily Dickinson’ın bu dizeyle başlayan şiirine gönderme. (ç. n.)

bir hatıra –“Kitty Gillespie, fukaranın Jean Shrimpton’u.” Görünüşe göre o kadar da fukara olmak gerekmiyordu. Altmışlar çok eski gelmiyordu Jackson’a; belki de hiçbir zaman eskimeyecekti.

Annem âfetmiş, değil mi? diye yazmıştı Hope McMaster. Benim gibi tıknaz değilmiş –evlatlık olduğumun kanıtı! Hope ailesinin bir sürü resmini göndermişti –kendisinin, Dave’in, Aaron’ın, köpeklerinin (tabii ki bir Golden Retriever, başka ne olabilir), Winfield’ların ve Hope’un çocukluğunun (*Dave taradı hepsini!*).

Winfield’lar gerçekten kendilerine hiç benzemeyen bir çocuk evlat edinebilmek için ellerinden geleni artlarına koymamışlardı. Kendileri uzun boylu, esmer ve asil görünüşlüydüler. Hope sarışın, gürbüz, eski moda görünen bir çocuktur ki fotoğraflara bakılacak olursa, sarışın, gürbüz, eski moda görünen bir kadın olmuştur. Winfield’ların Yeni Zelanda’ya ilk gittiklerinde çektiardıkları bir fotoğrafı *Bildiğim ilk fotoğrafım!* diye etiketlemişti. Taze aile belli ki turistik bir yere gitmişti. Hope –çilli, tıkrız suratı ve diken diken saçlarıyla– kameraya sırtıyordu; mutluluk abidesi. Fotoğraflar yanıltır diye kendi kendine hatırlattı Jackson. Sadece öldüklerinde hatırlanan bütün o istismara uğramış çocuklar. Evraklarda hep bir fotoğrafları olur, mutlulukla gülümseyen. Bazı çocuklar fotoğraf makinesini görür görmez otomatik olarak gülümser. *Gülümse!*

Masum bir rica gibi başlayan (*Biyolojik ailem hakkında bir şeyler bulabilir misiniz acaba?*) şey, her dönemde çıkmaz sokakla karşılaştığı bir labirente götürmüştü Jackson’ı. Hope McMaster varoluşsal bir muammaydı. Her şeyin tersine döndüğü bir “şimdi ve burada”da Dave’in karısı ve küçük Aaron’ın annesi olarak yaşıyor olabildi pekâlâ. Mükrekkebalığının görünmez arkadaşlığında doğum öncesi kurslara katılıyor olabildi (*ve Pilates –bir mucize!*) ama bir önceki enkarnasyonu hayal ürününden başka bir şey değildi. Kimin hayal gücünün ürünüydü? Jackson bunu bilemiyordu.

Pandora, kutusuna doğru ilerledi; meraklı kedinin hayatı tehlikeydeydi. “Belki de kutuda bir kedi vardır,” dedi Julia düşünüp, “Schrödinger’inki gibi.”

Jackson birden boş bulunup soruverdi: “Kimin?”

“Schrödinger’in kedisini canım. Kutudaki. Aynı zamanda hem canlı hem ölü.”

“Çok saçma bir fikir.”

“Uygulamada belki, ama kuramsal olarak...”

“Bunun da atomlarla bir ilgisi olma ihtimali var mı acaba?”

“*Verschrankung*”³⁵ dedi Julia tadını çıkara çıkara. Neyse ki yeni bir demlik çay gelince bütün dikkati dağıldı.

Yeni Zelanda’da evlat edinmenin gerekli gördüğü prosedürleri atlattıktan sonra, Hope McMaster orijinal doğum belgesini alabilmek için Leeds Kraliyet Mahkemesi’ne başvurmuştu. Geçen hafta böyle bir belge olmadığına dair haber gelmişti. Evlat edinildiğine dair bir belge de yoktu üstelik.

“Gördün mü –kaçırılmış. Anne ben olabilir miyim lütfen? Zaten ben olduğuma ve sen olmadığına göre.”

Eve geldiklerinde telefon çalıyordu. Tracy ahizeyi kaldırıp “Alo?” dedi, ama karşı taraf cevap vermedi. Hatta biri vardı, bundan emin-di; kimin galip geleceği böyle belli olacakmış gibi karşılıklı sustular. Önce, arayan vazgeçti; Tracy karşı tarafın telefonu kapadığını duydu. “Aman güle güle” dedi. Düşünmesi gereken daha önemli şeyler vardı. Mesela, kaçırılmış bir çocuk.

Yiyecek alışverişi yapmamışlardı –Tracy’nin de bir şey pişirecek mecali kalmamıştı–, o yüzden gelirken yoldan pizza almışlardı. İş şansla bırakmamak lazımdı, bütün çocuklar pizza severdi, dünyanın en sağlıklı yiyeceği olduğu söylenemezdi tabii, ama Courtney yine kusmadığı müddetçe Tracy’nin umurunda değildi. İleride yeşil sebzelere ve meyveye çok vakitleri olacaktı. Gelecek bezginlikle günbegün çabalayarak zar zor vardığın bir yer olmaktan çıkıp, olmak istediğin bir yere dönüşüveriyordu bazen. Olmak isteyebileceğin fena halde korkutucu bir yer.

Dolap bomboştu, köpek olsa verecek bir tek kemik bile yok, kaçırılmış çocuğa verecek bir bezelye konservesi bile yok; yalnızca meyve kâsesinde suçlar gibi parmak sallayan kararmış bir muz. Janek mutfakta çalışmaya başladığından beri Tracy pek bir şey pişirmemişti; atıştırma bir şeyler alıyordu, mikrodalgada ısıtılan hazır yiyeceklerden alıyordu (her zamanki gibi tabii). Şimdi etrafına bakınca mutfakın bitmek üzere olduğunu gördü; sırf eşyalar yerleşecek, muşamba döşenecek, bir iki ufak iş kalmış. Janek’in alet edevatı çanta içinde köşeye konmuş güzelce. Bankaya gidip

35 “Dolanıklık” olarak çevrilen kuantum fiziği terimi. (ç.n.)

para çekmesi gerekecekti yine. Daha bu sabah Janek'in gideceğini düşünmek fena halde moralini bozarken, şimdi umurunda olmayacaktı neredeyse. Tehlikeli bir maceraya atılmıştı ve muhtemelen dünyanın kıyısından uçuruma yuvarlanmak üzereydi.

“Bir dilim daha?” diye sordu Tracy; Courtney ağzı açık boş boş baktı. Tracy çocuğun bademciklerini aldırma zorunda mı kalacaktı, hâlâ yapılıyor muydu o ameliyat? Çocuk pek sevimli değildi, ama Tracy bunu anlayabiliyordu. Tracy'nin sözlerinin Courtney'e ulaşması birkaç saniye aldı (işitme testi yaptırmak da iyi fikirdi); başını salladı aşağı yukarı, Tracy dur deyinceye kadar da devam etti. Aptal mıydı? *Geri zekâlı* –ama artık böyle denmiyordu. Ne fark ederdi ki, çocuk çocuktur.

Tracy yiyemeyecek kadar gergindi. Böyle bir durumda alkol iyi giderdi, ama çocuk onu içerken görsün istemiyordu. Kısacık hayatı boyunca muhtemelen hep sarhoşların arasında kalmıştı. O yüzden Tracy kendine gayet alkolsüz bir Typhoo çayı yaptı ve Courtney'in yiyeşini seyretti; bir yandan da çocuğu yaşıtlarına yetiştirebilmek için özel hocalar tuttuğunu, kulak burun boğazcılara sık sık gidip geldiklerini, gözlerine baktırdığını (gözlerini kısıp duruyordu), saçlarını bir güzel kestirdiğini, öğrenci odaklı iyi bir okula gönderdiğini hayal etti. Geleneksel yöntemleri reddedenlerden biri belki –Linda Pallister biliyordur birkaçını. Sonra, kim bilir, çocuk belki de, adı her neyse, politeknik gibi bir üniversiteye kapağı atmaya becerir, kepi ve cüppesiyle mezun olurken Tracy de orada bulunur, diğer kıvançlı ebeveynlerle beraber ucuz beyaz şarap içerdi.

Tracy'nin zihninin bir köşesinde Merrion Alışveriş Merkezi'nde çalan parçanın ritmi tekrarlanıyordu hâlâ; günün gelişmelerinin aldığı tuhaf şekli henüz tam olarak kavrayamamıştı. Yalıtılmış bu kısım birdenbire yerinde doğrulup silkindi. Neler oluyor? diye sordu. Kanun dışı yaşam sürmekle ilgili uzun vadeli planlar yapıyorsun! Evet, dedi Tracy diklenen tarafına. Tam olarak öyle yapıyorum. Çocuk kaçırmıştı. Kaçırmıştı.³⁶ Bu sözün nereden geldiğini daha önce hiç fark etmemişti.

Hayatında birdenbire beliriveren bir çocuğun varlığını nasıl açıklayacaktı? İkisi birden ortadan kaybolursa daha kolay olacaktı,

36 Yazar İngilizcede “adam kaırma” anlamına gelen “*kidnapper*” sözcüğünün içinde geçen ve “çocuk” anlamına gelen “*kid*” sözcüğüyle oynuyor. (ç. n.)

onları kimsenin tanımadığı bir yerde her şeye yeniden başlarlardı (*Ben Bayan Waterhouse, bu da kûçûk kızım Courtney*). Courtney'in ismini daha orta sınıf bir şeyle değıştirdi –Emily ya da Lucy. Belki de taşraya yerleşirlerdi (Dales ya da Lakes); oralarda Tracy'nin emekli maaşıyla gül gibi geçinirlerdi. Çocuk köy ilkokuluna giderdi, Tracy birkaç tavuk alırdı, sebze yetiştirirdi, besleyici yemekler pişirirdi. Her yıl düzenlenen köy festivallerinden birinde hayal etti kendini, çocukların yüzünü boyuyordu, çörek pişiriyordu (*Ah, Tracy harika bir anne, öyle değil mi?*). Tabii hayatında hiç çörek yapmamıştı, ama herkes bir yerlerden başlayabilirdi.

Dağlara koş. Ya da Dales'e ya da Lakes'e. Çevre Koruma köşkünde Cuma gününe yer ayırttığı çok iyi olmuştu, hayatının böyle tepetaklak olacağını bilse böyle ayarlayamazdı doğrusu. Nefes alabilecekti. Düşünmeye vakti olacaktı. Tilkiler av köpeklerinden kaçacak delik bulabileceklerdi. Temelli kaçamadan birileri gelip onları bulur diye korkuyordu. Mesela Kelly Cross yaptığı satıştan memnun kalmaz da fikrini değıştirse. *Caveat emptor*.³⁷ Sonra ne olacaktı –kalacak mıydı, kaçacak mıydı? Savaşacak mıydı, sınışıacak mıydı? Yeni bir hayata mı başayacaktı (*Imogen Brown ve kûçûk kızı, Lucy*) yoksa bu hayatına devam etmeyi mi deneyecekti (lezzo Tracy ve kaçırılmış çocuk) ve yakalanmayı ve sonuçlarını göze mi alacaktı?

Kendi adını da değıştirmesi gerekecekti, Tracy'yi hiç beğenmezdi zaten. Imogen ya da Isobel, feminen ve romantik bir isim. Galiba bir Imogen gibi görünmüyordu. Imogenler, uzun sarı saçlı, anneleri biraz Çek gibi görünen, orta sınıftan doğulu kızlardı. Soyadının da değışmesi gerekecekti, sade, dikkat çekmeyen bir şey olması lazımdı. *Imogen Brown ve kûçûk kızı, Lucy*, çocukla el ele, tertemiz, lekesiz, bembeyaz bir geleceğe. Yuvadandan düşmüş yavru kuş yeniden yuvada beliriverecekti.

Kendini anne diye yutturamayacak kadar yaşlı mıydı? “Beklenmedik bir anda, erkenden dul kalıverince tûp bebek” hikâyesi bir sürü soruya cevap olabilirdi. Yeni isimler, yeni kimlikler, tıpkı tanık koruma programı gibi olacaktı. İşin garibi Courtney annesinden hiç bahsetmemişti. Ne “Annem nerede?” demişti ne de “Annemi istiyorum.” Birini özlediğine dair hiçbir emare yoktu. Sokak

37 Tûm risk alıcıya ait olmak üzere. (ç. n.)

çocuğu muydu acaba, yoksa birilerinden çalınmış kıymetli bir mücevher miydi?

“Courtney,” dedi tereddüt ederek, “sence şimdi anne nerededir?” Courtney abartılı bir şekilde omzunu silktilti, bir dilim daha alıp “Benim annem yok” diye cevap verdi (Gerçekten mi? E, bu çok iyi haber. En azından Tracy için).

“Artık var” dedi Tracy. Çocuk aniden başını kaldırdı, dikkatle mutfığa bakınmadan önce gözünü Tracy’ye dikti bir süre.

“Nerede?”

Tracy elini göğsüne koyup kahramanca denebilecek bir tonlamayla, “İşte. Ben senin annen olacağım.”

“Sen mi?” dedi Courtney; şüphe ediyormuş gibi görünüyordu. Haklı tabii, diye düşündü Tracy. Kimi kandırıyordu? (Bak yine o kelime.)³⁸

“Son dilim?” Courtney başparmağını aşağı çevirdi: Kolezyum’da hükmünü ilan eden küçük imparator. Esnedi. “Yatma zamanı” dedi Tracy, ne yaptığını biliyormuş gibi yapmaya çalışıyordu.

Kaçırdığı çocuğu yıkadı. Kir çoktu ama çürük yoktu, çocuğa zarar verildiğini gösteren bir işaret de. Küçük, sıska bacaklar ve kollar, incecik kürek kemikleri, sanki birer kanat tomurcuğu. Genetik kod yanlış okununca ön koluna dövme gibi işlenmiş belirgin bir doğum lekesi. Lekenin şekli Hindistan’a benziyor, yoksa Afrika mı? Tracy’nin coğrafyası pek kuvvetli değildi. *Ayırt edici herhangi bir özelliği var mı?* Deriye mühürlenmiş bir aidiyet nişanı. Bir stigma. Belki yok etmenin bir yolu vardır. Lazerle falan.

Tracy sabunlayıp durularken, cılız örgülerin düğümlerini açarken, saçını dikkatle yıkarken, sonra havluya sarıp sudan çıkarırken Courtney öylece durdu. Tracy çocuğun gerçekten ne kadar küçük olduğunu daha önce anlayamamıştı. Küçük ve narin. Hem de ağır. Sanki bir Ming vazosu emanet edilmiş gibi, ödün kopuyor ama bayılıyorsun. Neyse ki Courtney minik bir bebek değildi, Tracy bebeğin ağlamasıyla başa çıkabileceğini sanmıyordu.

Courtney’in yeni evi en son seksenlerin başında yenilenmişti (dekorasyon sanatının zirvede olduğu yıllar sayılmaz) ve banyo çamurlu bir avokado rengindeydi, Shrek rengi yani. Tracy *Shrek*

38 *Kidding* kelimesindeki *kid*’e işaret ediyor bu kez. (ç. n.)

DVD'lerinin üçünü de tek başına izlemişti. Çocuğun olunca çizgi film izleyip pandomim gösterilerine bakabilirdin, Disneyland'e gidebilirdin, üstelik haline acımana gerek kalmadan. Sümük rengi banyosunda oturan küçük çıplak bedeni görmek bile neredeyse ağlatacaktı onu. Kireç tutmuş kabuğunun içinde el değmemiş, ilkel duygular barındıran derin kuyular olduğunu fark etmek (izahat getirmeyi bırak) onu çok şaşırtmıştı.

“Bir saniye kuzucuk” dedi havluya sardığı Courtney'i banyo taburesinin üstüne oturtturarak. Banyo dolabını karıştırıp makası buldu. “Biraz çekidüzen verelim” dedi ve çocuğun sünmüş örgülerinden birini tutup kesti. Sanki bir ihlalde bulunmuş gibi hissetmişti, ama altı üstü saç, dedi kendi kendine.

Courtney'in Gap marka yeni pijamasını giymesine yardım etti. “Gir bakalım yatağına kuzucuk” dedi, Courtney uslu uslu yatağın içine girip örtüyü çenesine kadar çekiverince yüreği yine yerinden oynadı. Allahım, bir çocuğa istediğin her şeyi yaptırabiliyordun. Yap diyordun, yapıyordu. Korkunç.

Tracy yeni gözlerle etrafına baktı ve uyduruk bir yatak attığı bu kullanılmayan odanın ne kadar boş olduğunu, hiç de davetkâr görünmediğini fark etti. Bir yatak odası daha vardı, ama orası da taşınırken kullandığı mukavva kutularla ve anne-babasının evinden gelen çerçöple doluydu; Tracy bir türlü cesaretini toplayıp bakmamıştı ya da canı istememişti –işlenmiş tepsi örtüleri, çatlak tabaklar, tanımadığı akrabaların eski fotoğrafları. Niye açıp baksındı ki, olduğu gibi alıp Oxfam dükkânlarından birinin kaldırımına atıverebilirdi.

Alt kata girişmeden önce yatak odalarının çaresine bakması gerekiyordu. Salonu dekore etmek hoşuna gitmişti. Haftalarca *The World of Interiors* ve *House & Garden* dergilerine bakmıştı, ama işi bittiğinde sıcak bir yuvadan çok otel zincirlerinden birinin lobisi gibi görünüyordu salon. Kendi yatak odasının duvarlarında, ondan önceki ev sahibinin yaptırttığı duvar kâğıdı vardı; kocaman mor çiçekler, sanki biraz edepsiz bir şeyler çağırıştırıyor gibiydiler.

Yonga desenli sıkıcı bir duvar kâğıdıyla kaplanmış ardiye, önceden çalışma odası olarak kullanılmıştı. Pencerelede plastik, ince jaluziler vardı ve yerler, inşaat şirketinin kontrat icabı yaptırdığı ucuz bej halıyla kaplıydı. Tracy eğlenceli perdeler ve yumuşak, gü-

zel bir halı alıp, odayı hoş, uçuk bir renge boyamayı akıl edebilseydim keşke, diye hayıflandı. Beyaza boyardı belki. Saf ve temiz, kuğuların ve doğum günü pastalarının kremasıyla aynı renk. Birazcık öngörülü bir kadın olaydı, çocuk kaçıracağını önceden tahmin edebilirdi.

Sıcak süt mü? Yoksa kakao mu? Tracy sahip olamadığı türden bir çocukluk icat etmeye çalışıyordu. Kendi kendileriyle meşgul anne-babası Tracy'nin bir şekilde kendi kendini büyütmesini beklemişti. Tracy umurlarında olmamıştı ve öldüklerinde Tracy kendisini asla umursamayacaklarının nihayet farkına varmıştı. Daha iyi ebeveynler (sevebilen) ile Tracy çok daha farklı olabilirdi –kendine güvenen, popüler, karşı cinsi cezbedebilen, kendisine âşık edebilen, böylece böyle ikinci-el almak yerine kendi çocuğunu doğurabilirdi.

Sıcak çikolatada karar kıldı, kendisine göre iyi ikram buydu. İki elinde birer fincan sıcak çikolatayla döndüğünde Courtney ince Ikea yorganın üstüne sırt çantasında ne var ne yok yaymıştı. Anlamını sadece sahibinin bildiği bir sürü totemi vardı belli ki:

kararmış, gümüş bir yüksük
ortası delik bir Çin parası
üzerinde gülümseyen bir maymun olan bir cüzdan
parlamento binalarının plastikten uyduruk modeli olan bir kar
küresi
dondurma külâhına benzeyen bir deniz kabuğu
Çinli şapkasına benzeyen bir deniz kabuğu
bir bütün muskat

“Hazineye bak” dedi Tracy. Çocuk gözlerini incik boncuğundan ayırıp Tracy'ye gizemli bir biçimde baktı ve Tracy onu satın aldığından beri ilk kez gülümsedi. İnsanın ruhunu aydınlatan bir güneş ışığı gibiydi gülümsemesi. Tracy de ona gülümsedi aynı şekilde, karmaşık duygulardan oluşan (eşit miktarda coşku ve ıstırap, aklını karıştıran bir ölçü) bir baloncuk patlar gibi göğsünde yükseldi. Allahım. Anne-babalar her gün böyle şeylerle nasıl baş edebiliyorlardı? Gözlerini kırptırarak gözyaşlarını durdurmaya çalıştığını fark etti. “Yatarken okunacak türden bir kitap yok evde ne yazık ki” dedi çabucak.

Tracy koca koca, kalın Jackie Collins kitapları okumayı severdi.

Hiç kimse bilmezdi, gizli bir ahlaksızlıkmiş gibi saklardı, pornografi (ya da Disney) gibi hakkında konuşulmayan bir merak. Çocuklara göre olduğu söylenemez; o yüzden Tracy ısmarlama bir perimasalı uydurdu, Courtney adında zavallı küçük bir prenses, kötü kalpli annesi ve prensesi annesinden kurtaran çok iyi bir üvey anne hakkında. İçine de birkaç masalsı öteberi atıverdi –çıkırıklar, cüceler filan; tam cam ayakkabı prenses Courtney'in ayağına oluyor mu diye bakılıyordu ki çocuk uyuyakaldı.

Tracy çekinerek yanağından öptü. Çocuk sabun ve yeni alınmış pamuklu kumaş kokuyordu. Tracy daha önce hiç çocuk öpmemişti galiba; içinde küçük, ilkel bir taraf sanki bir doğa kanununu bozmuş, çiğnemiş gibi hissetti. Çok önemli bir şey olacakmış gibi geldi bir an –gökyüzü yumurta gibi çatlayıverecekmiş gibi ya da bir melek beliriverecekmiş gibi. Hiçbir şey olmayınca Tracy rahat bir nefes aldı. Adını koyamasa da kendini sanki bir şey başarmış gibi hissediyordu.

Aşağı indiğinde telesekreterin ışığı yanıp sönüyordu, telefonun çaldığını duymamıştı. Mesajı dinledi, başına geleceklerle ilgili olduğundan endişeleniyordu. Başka birine ait bir çocuğu alıkoyduğunuzu itiraf ediyor musunuz? Çocuklar mülkiyetti, insanlar onlara ait şeyler çalınsın istemezdi. Kendisi yıllarca buna engel olmak için çalışmıştı. Uyu, ye, koru, baştan.

Durduk yere niye aradığını anlamamakla birlikte, arayanın Linda Pallister olduğunu anlayınca rahatladı. Linda'yla görüşmesinin şüphe çekeceğini düşünmüştü, ama işte kendisi aramıştı. Linda Pallister daha önce ne zaman evinden aramıştı onu? Hatırlayabildiği kadarıyla hiç. Bıraktığı mesaj da garipti. *Tracy? Tracy? Kimi arasam bilemedim. Seninle konuşmamız lazım. Galiba başım... dertte.* Linda Pallister'ın başı nasıl dertte olabilirdi ki? Tracy'yle ne alakası vardı? Uzun bir sessizlikten sonra Linda bir kez daha konuşmuştu homurdanır gibi. *Carol Braithwaite'le ilgili. Tracy, Carol Braithwaite'i hatırlıyorsun, değil mi? Biri onu sorup duruyor. Mesajımı alır almaz beni ararsın, değil mi? Lütfen.*

Carol Braithwaite mi? Tracy'nin kafası karıştı. Bunca sene sonra? Linda Pallister onu *Carol Braithwaite* yüzünden mi arıyordu? Tracy çoktan Carol Braithwaite'i bir kutuya koymuş, kutuyu bir dolabın arkasındaki rafa kaldırmış, dolabın kapağını kapamış, otuz

seneden fazladır da açmamıştı. Ama bak şimdi Linda Pallister onun hakkında konuşmak istiyordu. Linda Pallister, beyaza boyanmış kabir. Küçük bir çocuğu bir anda gözden kaybediveren Linda Pallister. Puf.

Geçmiş geçmişte kaldı, diye düşündü Tracy kendi kendine. Geçmiş yaşamıyor ya da kayıp, ama şimdi canlı ve sıhhatte ve içerde uyuyor. Öte yandan... Linda'yı geri arar da, laf arasında *Kelly Cross'u diyorum Linda, bütün çocukları esirgeme yurdunda mı? Bir şey biliyor musun?* deyiverirse? Linda'yı aradı ama cevap veren olmadı. Tracy rahatladı, Linda Pallister'in sorunlarına omuz veremeyecek kadar derdi başından aşkındı. Ama yine de... Carol Braithwaite. Tracy çok uzun zamandır düşünmemişti. O feci gün. O küçük, zavallı çocuk.

Dolaptan bir kutu Beck's aldı. Kapağını açıp eski iş arkadaşı Barry Crawford'un numarasını çevirdi. Sesi sinirli geliyordu, ama zaten normal hali öyleydi.

"Son zamanlarda Kelly Cross'u gördün mü hiç Barry?"

"Kimi, o garip orospuyu mu diyorsun? Yok, besin zincirinde ben o karıdan çok yukarılardayım, nereden göreceğim. Ne oldu ki? Sokakları özledin, değil mi?"

"Yok, yok, bir şey için değil. Kayıp çocuk bildirildi mi hiç?"

"Çocuk mu? Sorayım istersen. Hatırlıyor musun bilmiyorum, ama birkaç ay önce emekli olmadın mı sen?"

"Evet, evet."

Barry az sonra aradı. Hiç, hiçbir şey yoktu, hiçbir yuvadan, hiçbir kuş yavrusu düşmemişti. Arka planda bir siren sesi duydu, belli belirsiz polis konuşmaları. Hayrettir, özlemişti. "Neredesin?"

"Ekip otosundayım. Mabgate'te çöp konteynerinde kadın cesedi" dedi Barry. "Seks işçisi."

"Hepimiz işçiyiz, Barry. Sen ne yapıyorsun orada?"

"Şöyle bir göz atıyorum. Nöbetteydim bildirildiğinde, ben aldım ihbarı."

"Soruşturmayı kim yürütüyor?"

"Andy Miller'ı görevlendirdim" dedi Barry. "Sen tanımazsın. Hızlandırılmış eğitimden geldi. Gayet parlak." Barry'de parlaklıktan eser yok. Dinozorlardan. Tracy gibi. Hayat üniversitesinden mezun. "Yeni bir kız var elimde, seninkilerden biri herhalde" dedi. "Narkotik ve Örgütlü Suçlar'dan geçti. Gemma Bir şey."

“Gemma Holroyd. Birkaç ay önce dedektif oldu. Soruşturmayı ona verseydin keşke. İlk işi olurdu.”

“Bakire mi? Yok, sağ ol.”

“İyidir, kız deyip durma şunlara Barry. Kadın diyoruz biz.”

“Lezzo mu sence?”

“Evet, onlar da kadın.” Ne diye uğraşıyordu ki? Barry adamakıllı eski kafalıydı; öyle emekli olacak, öyle de ölecekti. Şimdilerde olan bitenden epey geri kalmıştı. Yetmişlere geri gönderilse, hayatına gayet rahat devam ederdi. Karizması olmayan bir Gene Hunt, etik kuralları olmayan bir Jack Regan.

“E, kim yapmış diyorsun?” diye sordu Tracy. “Herhalde müşterisi.”

“Başka kim olacak?” Barry’ye göre fahişelerin başına gelecek olan buydu. Tracy onun böyle düşündüğünü gayet iyi biliyordu. “Orospular” derdi hep Barry, ne yaparsan yap, bu huyundan vazgeçiremiyordun. (“Politik doğruculuk mu? Orospular için mi? Hadi ama.”) Tracy birdenbire Karindeşen soruşturmasında hiç bitmeyeceklermiş gibi onca kartı nasıl sınıflandırdığını ve nasıl hiç takdir görmediğini hatırlayıverdi sebepsiz yere. Polis, genelev mahallesindeki arabaların kayıtlarına baktırıyordu, Bradford, Leeds ve Manchester’da üç kere ve daha fazla görülenleri tespit etmek için. Tabii ki Sutcliffe onlardan biriydi –dokuz kere sorgulanmış ve temiz çıkmıştı. Bir sürü hata. Tracy o sıralar hâlâ masumdu, her kesimden, ne çok adamın fahişeleri kullandığı hakkında en ufak bir fikri yoktu. İnanamıyordu. Kumar, içki, fuhuş –Batı medeniyetinin üç temel direği.

Tracy hâlâ ilk kez bir fahişe gördüğü anı hatırlıyordu. On iki yaşındaydı. Bir Cumartesi günü Leeds’in şehir merkezinde, okuldan arkadaşı Pauline Barratt’la beraberlerdi. Wimpy’de burger yiyip, Schofields’in tuvaletinde gizli gizli Miners marka maskara sürmeyi bir şey sanıyorlardı. Eski Leeds Odeon’da *Bebek Jane’e Ne Oldu?*’yu seyretmişlerdi; sonra da istasyona yakın arka sokaklardan birinde, kışın alacakaranlığında sislerin arasından o tuhaf kadın belirivermişti. Bir evin girişinde, soğuktan ve çürüklerden mosmor olmuş gamzeli kalçalarını gösteren kısacık bir etekle ve Myra Hindley saçlarıyla yayılmış duruyordu. Gözüne sürdüğü parıltılı yeşil farları görünce Tracy’nin aklına yılanlar gelmişti. “Orospu” diye tıslamıştı Pauline ve ödleri patlayarak oradan kaçmışlardı.

Kadın Tracy'nin gördüğü en çekicilikten uzak, oğlanların kadınlardan tam olarak ne beklediğine dair gizemi derinleştiriyordu bu durum. Sönük ve geleneksel annesini ya da kendi on iki yaş iticiliğini düşününce, gözüne yeşil far sürmüş o sokak kadınıyla aşık atacak hiçbir tarafları olmadığını anlıyordu.

“Bunu özlemeyeceğim hiç” dedi Barry. “Soğukta ortalıkta dolanıp ölü orospulara bakmayı.”

“Ortalıkta dolanmak mı? Ekip otosundayım demedin mi demin?”

Barry, Tracy'nin anlam veremediği bir şekilde iç geçirip “Artık her şey çok farklı Trace” dedi.

“Evet. Artık daha iyi, Barry. Neler oluyor, hayatında ilk defa mı varoluşu sorguluyorsun?” Muhtemelen torununu yeni kaybetmiş, kızı ota dönmüş bir adama söylenmemesi gereken bir şeydi. (“Stabil, bitkisel hayat” diye düzeltmişti Barbara.) Bazen sabahları uyanınca, özellikle de gece çok Beck's içtiyse, Tracy kendisinin de bitkisel hayatta olup olmadığını merak ediyordu. Cansız.

“Eski güzel günleri özleyorum.”

“Güzel değildi, Barry. Berbattı.” *Eski Güzel Günler*. Birden gözünün önüne Şehir Varyeteleri'ndeki rahat, kadife koltuğunda ölen Cookridge maması geldi. Barry muhtemelen kadının ismini hatırlardı, ama böbürlensin istemedi. “Emekliliğe ne kadar kaldı, Barry?” Barry teşkilatta ondan bile uzun zamandır çalışıyordu.

“İki hafta. Gemiyle seyahate çıkıyorum. Karayipler'e gidiyorum. Barbara'nın fikri. Allah bilir neden. Eminim sen de memnunsundur şimdi, değil mi Tracy?”

“Papa Nazi'ymiş desen bu kadar şaşardım” diyerek isteksizce güldü Tracy. “Bilsem yıllar önce bırakırdım.” Yalancı, diye geçirdi içinden.

“Rex Marshall'ı duydun mu?” diye sordu Barry.

“Golf sahasında düşmüş ölmüş. Uğurlar olsun.”

“Kötü bir amir değildi ama” dedi Barry korumak istercesine.

“Senin için olmayabilir” dedi Tracy.

“Cumartesi günü cenazeye gelmiyorsun o zaman?”

“Üstüne para verirsen belki... Barry? Bir şey daha var.”

“Her zaman bir şey var, Trace. Sonra sen de ölüyorsun, hiçbir şey kalmıyor. Aslında bir bakıyorsun, ölmene gerek bile kalmamış, zaten hiçbir şey yok” dedi kasvetle.

“Linda Pallister telesekreterime mesaj bırakmış” dedi Tracy.

“Linda Pallister mı? O deli karı mı?” Barry gülmesini tutamadı. Gülmesi memnuniyetsiz bir iç çekişe döndü. Tracy, Barry için bunun ne demek olduğunu tahmin edebiliyordu –Linda Pallister deyince aklına Chloe Pallister geliyordu, Chloe Pallister deyince aklına Amy geliyordu, Amy’yi düşünmek ise onu karanlığa çekiyordu.

“Neymiş?” diye sordu. “Neymiş mesele?”

“Başım dertte diyor. Carol Braithwaite’ten bahsediyor.”

“Carol Braithwaite mi?” dedi Barry, sanki bu adı daha önce hiç duymamış. Barry yalan söylemeyi hiç beceremezdi.

“Evet, Barry, Carol Braithwaite. Lovell Park cinayeti. Hatırlıyorsun bal gibi, hatırlamıyormuş gibi yapma şimdi.”

“Ha, o Carol Braithwaite” dedi aldırıyormuş gibi davranmaya çalışarak. “Ne olmuş ona?”

“Bilmiyorum” dedi Tracy. “Linda söylememiş. Geri aradım ama telefonu cevap vermiyor. Sana ulaştı mı bir şekilde?”

“Carol Braithwaite mi?”

“Hayır, Barry” dedi Tracy sabırla. “Mezarından kalktıysa o başka. Linda Pallister, Linda seni aradı mı?”

“Hayır.”

“Tamam, ararsa bak bakalım mesele neymiş, olur mu? Belki itiraf eder.”

“İtiraf mı?” dedi.

“Çocuğa ne yaptığını.”

Tracy niye bu kadar dert ettiğini bilemiyordu. Uğraşacak daha önemli işleri vardı. Üstelik onu artık ilgilendirmezdi de. O artık yeni bir hayata başlıyordu. *Yuvadan ayrılıyor.*³⁹ “Tamam, neyse, bilgiler için sağ ol Barry” dedi birden. “Ararım seni.”

“Belki ben seni bulurum, ihtiyar kısarak.”

“Ben tatile çıkıyorum ama, Cuma günü.”

“E, o zaman benim emeklilik törenime kadar dönmüş ol.”

“Emeklilik töreni mi?”

“Ha, ha, hadi siktir git.”

Bugün sona erecek miydi acaba? Belli ki hayır.

Gece yarısından az önce telefon çaldı. Bu saatte kim arar? Bela. O arar. Korku Tracy’nin kalbini sıkıştırdı. Bulmuşlardı onu; biri

39 “She’s leaving home.” Bir *The Beatles* şarkısı. (ç. n.)

çocuğu geri istiyordu. Yukarıda misafir yatak odasında uyuyan küçük, çaresiz yavruyu düşününce kalbi daha da sıkıştı.

Derin bir nefes alıp ahizeyi kaldırdı, inşallah kafadan kontak Linda Pallister'dır diye dua etti. Yine o konuşmayan kişi olduğunu anlayınca rahat bir nefes aldı. Bir dakika kadar birbirlerini dinlediler. Sessizlik rahatlatıyordu adeta.

“Belki ben seni bulurum, ihtiyar kısarak.” Ancak bu kadar sevgi gösterebiliyordu. Neydi bu şimdi? *Kayıp çocuk bildirildi mi hiç?* Tracy'nin en zayıf tarafı çocuklardı. Herkesin en zayıf tarafı onlardı, tamam da, Tracy'nin başka türlü bir düşkünlüğü vardı. Lovell Parkı'ndan beri.

Carol Braithwaite, Barry'nin bir daha duymayı hiç beklemediği bir isimdi, ama bugün, daha erken saatte, deli karı Linda Pallister arayıp başının dertte olduğunu gevelemişti. Sam'in cenazesinden beri görüşmemişlerdi. Chloe, Amy'nin baş nedimesiydi. Oraya gidemiyordu, o günü düşünemiyordu, kilisedeki bankların arasından geçerken kızına eşlik ettiğini. Kızını vermemesi lazımdı, onlarla kalmaya ikna etmesi lazımdı. Güvende.

“Bay Crawford,” demişti Linda, “Barry? Lovell Park'ı hatırlıyor musun?”

“Hayır, Linda,” demişti Barry, “hiçbir şey hatırlamıyorum.”

“Biri sorular soruyor” dedi.

“Her zaman soru soran birileri çıkar” dedi Barry. “Onun için, cevap yetiştirmek imkânsız.”

“Jackson diye bir özel dedektif geldi bu sabah benimle görüşmeye” dedi Linda Pallister. “Carol Braithwaite hakkında sorular sordu. Ne diyeceğimi bilemedim.”

“Senin yerinde olsam çenemi tutmaya devam ederdim,” dedi Barry, “otuz beş senedir becerebildin.”

Şimdi de Tracy arayıp Linda'nın Carol Braithwaite'le ilgili arayıp aramadığını soruyordu. Tabii ki yalan söylemişti. Neydi bu şimdi, diye düşündü Barry, horoz mu ötüyordu? *Mezarından kalktıysa*, demişti Tracy. Horoz ne kelime, dövüş horozu ötüyordu. Bir, iki, üç.⁴⁰

Tracy, Linda Pallister ve Carol Braithwaite hakkında konuşup dururdu; Linda'nın çocuğu ortadan “kaybediverdiğini” iddia eder-

40 İsa'nın ihanete uğrayışı hikâyesine gönderme. (ç. n.)

di. O zamanlar kıza saçmaladığını söylemişti. Ama tabii ki haklıydı. Tracy hariç herkes Lovell Park'ta neler olduğunu, anlatıldığı kadarıyla biliyordu. Ama Tracy av köpeği gibiydi, bulmak için uğraşıyordu. Çok uzun zaman önceydi. Adamların hepsi, Başkomiser Walter Eastman, Ray Strickland, Rex Marshall, Len Lomax, kendilerine başka kanun, başkalarına başka kanun uygularlardı. Eastman çoktan ölmüştü, Rex Marshall da son golf oyununu oynamıştı. Cenaze levazımatçısının orada, eski kurşun borular gibi tıkanmış damarlarıyla yatıyor. Bowling kukaları gibi devriliyorlardı teker teker. Strickland ile Lomax kalmıştı sadece. Bir de Barry. Bakalım en son ayakta kalan kim olacaktı?

Barry'nin bir şey söylemesi lazımdı, yapması lazımdı o zaman, ama bu koskoca düzenin içinde bir fahişenin çok da önemli olmadığını düşünmüştü. Yaşlandıkça anlıyordun ki herkesin anlamı vardı. Özellikle de ölmüşse.

Soğuğa karşı yakasını kaldırdı. Günün sıcaklığından eser kalmamıştı. Niye artık onun yaşındaki adamlar şapka takmıyordu? Ne zaman bitmişti o moda? Kendi babası kasket takardı. Tüvit. Kendisi de istiyordu bir tane, ama Barbara izin vermezdi. Gardırobunun idaresi ondaydı. Evde karısıyla olmaktansa burada soğukta durup konteynerin içindeki ölü orospuya bakmayı tercih ediyordu. Barbara kanepede oturuyordu kesin, kılık kıyafet derli toplu, tek bir saç teli bile dağılmamış, televizyonda bir halt bulmuş seyrediyordu, makyajının altında sessiz sessiz pişiyordu. Kadın otuz senedir onu değiştirmeye çalışıyordu, şimdi mi vazgeçecek? Kadının görevi, erkeği adam etmektir. Erkeğin görevi adam olmaya direnmektir. Dünya böyle işliyordu; böyle gelmiş, böyle gidecek.

Önceden, torunu ölmeden önce, sevgili kızı Amy içi boş bir kabuğa dönmeden önce, karısıyla ilişkilerinin nasıl olduğu umurunda olmazdı. Geleneksel, eski usul bir evlilikti onlarınki, tepeden tırnağa –o işe giderdi, Barbara evde kalıp dırdır ederdi. Öyle ya da böyle mutlaka bir kabahat işleyip gözden düşmeyi başarmıştı hayatının yarısı boyunca. Umurunda değildi, kalkıp birahaneye giderdi hep.

Kazadan sonra hiçbir şeyin anlamı kalmamıştı. Umut diye bir şey kalmamıştı. Ama hâlâ geziniyordu böyle, bir ayak, onun önüne öbür ayak. Aksak Efendi, polis memuru. İşini yapıyordu. Bırakırsa

her gün evde Barbara'yla kalması gerekecekti; her şeyin boş olduğu gerçeğine göğüs germesi. Lanet olası Karayipler gezisi, sanki neyi düzeltecekse.

“Amirim?”

“Evet?”

“İnceleme ekibi cesedi alabilirsiniz diyor.”

“Benim davam değil delikanlı, git Dedektif Miller’a söyle. Ben öylesine bakıyorum, masumum.”

Saat on. Önünde uzayıp giden uzun mu uzun bir gece var.

Jackson Julia'yı arasa mı diye düşündü, uykusuzların son sığınağı, sessizliğin yarattığı boşluktan nefret eden bir kadın. Karşısındakini bayılıta kadar konuşabilirdi, çitin üstünden atlayan koyunları solda sıfır bırakırdı, her keçiyi her köprüde kapışırdı. Ama en son böyle geç saatte aradığında nasıl kızdığını hatırladı (“Saat altıda sette olmam lazım. Çok mu önemli?”) Öfkesini üstüne çekmemeye karar verdi.

Sıkıntıdan otel dosyasında eline geçen her şeyi (kapının arkasında asılı duran yangın kaçış planını, *Yokshire Life* dergisini) başından sonuna okudu, yerine sabitlenmemiş her şeye baktı. Telefondaki saçma sapan oyunlardan birini mi oynasam, diye düşünüp vazgeçti, komodin çekmecelerine bakıp Gideon İncili'ni aradı, bulunca daha o kadar da çaresiz olmadığına karar verdi. Biri *İncil*'in kapağına bir *post-it* yapıştırmış, üzerine de tükenmez kalemle şöyle yazmıştı: “Hazine sizsiniz.” Jackson *post-it*'i alnına yapıştırıp sıkıntıdan oracıkta öldü.

On dakika sonra yeniden dirildi, Lazarus hayata köpekgillerden bir mesihin yalamasıyla dönmüştü. Köpek endişelenmiş görünüyordu. Bir köpeğin endişeli görünmesi mümkün müydü? Jackson esnedi. Köpek esnedi. Hayatta bundan başka şeyler de olsa gerekti. *Post-it*'i katlayıp cüzdanına koydu; olur da bir yerde ölüp giderse insanlar bulduğunda gerçekten kıymetli olup olmadığını bir düşünsünler diye.

“Evet, güneş çoktan seren direğini aştı” dedi. “Minibarı yağmalama vakti geldi.” Sesli konuşmaya mı alışmıştı? Köpekten önce de mi öyleydi? Gayet emindi eskiden böyle konuşmadığına. Julia'nın diyeceği gibi, *Dolayısıyla*, şimdi köpekle konuşuyor sayı-

lırdı. Kötüye mi işaretledi bu? Köpek ne dediğini merak ediyormuş gibi baktı. Jackson köpeğe yoktan birtakım duygular atfettiğinden şüphelendi.

Bebek evi dolabına yaraşır bir şişeden viski içti, arkasından hemen bir tane daha. Leeds'in gece hayatı meşhur, diye düşündü Jackson, niye gidip etrafa bir bakmıyordu? Altın yıllarını yaşıyor olması, azıcık eğlenemeyeceği, içinde taşıdığı ılık ılık gençliğini yeniden canlandırmayacağı anlamına gelmiyordu. Otel odasında oturup köpekle konuşmaktan çok daha iyi olacağı kesindi.

Ablası cumartesi akşamları arkadaşlarıyla Leeds'te dans etmeye giderdi. Cumartesi gecelerini gözünün önünde canlandırabiliyordu hâlâ –Francis bir an önce dışarı çıkabilmek, içip kız tavlama için çayını alelacele kafaya dikerdi; saç spreyi ve parfümden oluşan bir bulutun içinde dolaşan Niamh otobüsü kaçıracam diye telaşlanırdı. Her seferinde son otobüsle eve dönerdi. Eve dönemediği o güne kadar.

Sonradan, Peter Sutcliffe yakalanıp suçunu itiraf etmeden önce, hâlâ isimsiz Karindeşen olarak bilindiği sıralarda ve kendi adına oldukça kabarık bir cinayet portföyü hazırlamışken, Jackson bazen Niamh'ın da onun hain emellerine alet olup olmadığını merak etmişti. Adamın ilk cinayeti 1975'teydi, ama kadınlara saldırmaya başlaması daha erken bir tarihe dayanıyordu; 1969'da elinde bir çekiçle yakalanıp "hırsızlık için alet bulundurmak"la suçlanmıştı; çekicin ne işe yarayacağı sonradan anlaşılmıştı. Manchester, Kighley, Huddersfield, Halifax, Leeds, Bradford onun av sahasıydı ve Jackson'ların yaşadığı yer buralara arabayla iki dakika mesafedeydi. Sutcliffe'in kurbanları mutlaka başına çekiçle vurulmuş ve sonra da bıçaklanmış olarak bulunuyordu; oysa Niamh boğazlanmıştı. Ama adamın henüz toyken işini doğru dürüst yapıp yapmadığını nereden bileceksin.

Erkekler neden kadınları öldürüyorlardı? Bunca sene sonra bile Jackson'ın bu soruya bir cevabı yoktu. Nedenini bilmek istediğinden de emin değildi.

Alelacele bir duş alıp güzelce giyindikten sonra köpeği çişe çıkarmak için yine sırt çantası düzeneğini hazırladı. Daha küçük, teriyer ebadında bir çanta alayım diye geçirdi aklından; Paws for Thought'ta öyle bir şeyler de vardı mutlaka. Köpeği ceketinin içine

koyup fermuarı çekmeyi denedi, ama hamile gibi olmuştu. Hamilelik görünüş açısından güzel bir şey değil. Hele bir erkekte, hiç.

Köpek, dumanı tüten kahverengi kıvrımı geride bırakınca Jackson tedirgin oldu, çöpten bulduğu bir gazeteyle yerden aldı. Böyle bir sorun daha önce hiç aklına gelmemişti. Artık, boku toplamak için yanına bir şeyler alması gerektiğini biliyordu. Köpek sahibi olmaya ilişkin karşılaştığı ilk sorun bu olmuştu.

Köpeği odaya geri götürdü, yatağın üstünde sfenks gibi oturmuş, üzgün üzgün ona bakarken bıraktı. Asansörle inerken, resepsiyondan geçerken, sokağa çıkarken, yürek parçalayıcı bir biçimde terk edilmiş gibi bakan bir çift gözü sırtında hissetti hep. Keşke televizyonu açık bıraksaydım, diye düşündü.

Sokağa çıkar çıkmaz aklıktan öldüğünü fark etti. Ta Kirkstall Manastırı'nda yediği sandviçle kahveden beri ağzına bir şey sürmemişti. Yiyecek bir şeyler aradı, çiçek serası gibi görünen bir İtalyan restoranı buldu, yarım karaf Chianti içip vasat bir makarna yedikten sonra parlak ışıklara doğru ilerledi. Sonrası biraz bulanıktı. Maalesef.

Karanlığın ortasında uyandı, ne zamandır uyuduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu. Evde kendi yatağında olduğunu düşündü. Bluebell Köyü'nde olduğunu hatırlaması uzun zaman aldı. Tilly Londra'nın gürültüsünü özlüyordu, o olmadan uyuyamıyordu. Burası karanlıktı. Çok karanlık. Karanlık ve sessiz. Gayri tabii.

Tilly yatakta oturup dinledi, ama sessizlik çok derindi. Bazen gece yarısı böyle dinlediğinde, sanki gizemlerle dolu vahşi doğa köy evinin etrafında hoplayıp zıplıyormuş gibi en ufak hissettirtileri, cıyırıltıları, cırlamaları duyabiliyordu. Bazen tüyler ürpertici bir çığlıkla uyanıp, küçük bir yaratığın bir tilkiye kurban gittiğini tahmin ediyordu. Tilkileri hayal ettiğinde hep ekose yelekler, golf pantolonları, tüy takılmış bir şapka ile düşünüyordu. Herhalde çocukluğunda gördüğü kitaplardan birinden aklında kalmıştı. Küçüklüğünde, doldurulmuş tavşanların insan gibi giydirildiği bir diyorama görmüştü. Dişi tavşanlar elbiseler, kürkler giymiş, erkek tavşanlar züppeler gibi, toprak ağaları gibi giyinmişti. Minyatür enstrümanlarıyla filan eksiksiz bir oda müziği dörtlüsü de vardı. Başlık ve önlük takıp hizmetkâr pozu veren tavşanlar. Yatağa ya-

tırılmış, sonsuza kadar uyuyan bir sıra bebek tavşanın yürek burkan görüntüsü. Aynı zamanda hem iğrenç hem de büyüleyiciydi ve Tilly'nin hayal gücünü yıllarca meşgul etmişti.

Ama bu gece ne tavşan halk dansları gösterisi vardı ne de fare kadril dansı. Kurnaz Bay Tilki tavukları baştan çıkarmaya çalışmıyordu. Sessizlik öylesine derindi ki, insan ses yokmuş gibi değil de, başka bir boyutun seslerini duymaya başlamış gibi hissediyordu.

Tilly sendeleyerek yatağından kalkıp açık pencereye gitti. Perdeleri çekerken yolun karşısındaki köy evinin yatak odasında bir mumun yanıp durduğunu fark edip şaşırdı. *İsa bizim saf ve temiz bir ışıkla parlamamızı diler.*⁴¹ Biri gece ibadetinde mi, yoksa bir işaret mi gönderiyor? Gece çok mu oturmuş, yoksa erken mi kalkmış? Mumun kendiden gayri bir anlamı olsa gerekti, ama ne olabileceği hakkında en ufak bir fikri yoktu. *Gece yanan küçük bir kandil gibi.*

Görünmez bir el mumu yerinden kaldırıp pencereden uzaklaştırdı. Duvarda gölgeler bir göründü bir kayboldu, sonra oda yeniden karanlığa gömüldü.

Birdenbire uyanıverdi. Küçük bir kızın peşinden koşup duruyordu, koşuyor, koşuyordu, bitmek bilmez koridorlarda, merdivenlerden bir aşağı bir yukarı, ama bir türlü kızı yakalayamıyordu. Sonra birden küçük kız kendisi oluyordu, küçük bir tavşanın patisini tutuyordu. Canlarını kurtarmak için kaçıyorlardı, el ele, pati patiye, dev bir morina balığı da onları kovalıyordu. Morina balığı havada yüzüyordu, yılankavi ve güçlü, köşeleri dönerken gümüş renkli gövdesini savuruyordu. Çok saçma, insan gerçekten bu rüyaların nereden çıktığını merak ediyordu. Morina balığının kocaman çirkin dudakları kuyruğunu yakalayınca tavşancık bir çığlık koyvermişti. Belli ki tavşancık onun yavrusuydu. Yıllar önce kaybettiği bebeği. *Birinin bir şey yapması lazım, Matilda* demişti birisi, o sese uyanmıştı. Morina balığı mı demişti onu? Kibar bir aksanla söylemişti, insan morina balığının bu kadar hoş bir aksanı olabileceğini tahmin edemezdi. Tabii aslında konuşabildiklerini tahmin etmek de mümkün değildir. Ancak, yeniden rüyanın derinliklerine sürüklenirken farkına vardı Tilly, eski oyunculuk öğretmenin sesiydi bu, Franny Anderson.

41 Susan Bogert Warner'in yazdığı bir çocuk ilahisi. (ç. n.)

Tracy çantasındaki Viyana çikolatalarını çıkardı. Bir önceki hayatında bunları Thornton'dan almıştı. Değişik bir hayat. Courtney'den önce.⁴²

Televizyonu açtı. Çikolatalar eriyip birbirine karışmıştı. Görmeyince tatları eskisi gibi geliyordu yine de. *Yetenek Sizsiniz* çoktan bitmişti. Kablolu televizyonda seyredebileceği bir film var mı diye baktı. Dişe dokunur tek film, sezon dışı gösterilen *Elf*'ti. Courtney kalkınca izleyebilsin diye *Sky Plus*'a kaydetti. Kırmızı kayıt tuşuna basmak, geleceğe dair bir taahhütte bulunmak gibiydi. Buralarda takılmaya devam edip de film filan seyredecekleri yoktu artık tabii, ama düşünmüş olmak önemliydi yine de.

Carol Braithwaite'in hayatına öyle aniden müdahale edilmiş olmasaydı, o da şimdi kanepesine oturmuş, ayaklarını uzatmış, elinde kadehi ve sigarası, altı yüz kanalı tarayıp seyretmeye değer tek bir şey bulamıyor olacaktı. Bu arada çok da dikkate değer bir hayatı olmayacaktı muhtemelen, ama kimin hayatı öyleydi ki? Oysa çoktan gitmişti. Sonsuza kadar ortadan kalktığını sanmıştı, ama belli ki adı yaşıyordu. Dolabın kapağı açılmış, kutu raftan indirilmiş, kapağı kaldırılmıştı. Linda Pallister ne diye Carol Braithwaite'ten bahsetmek istiyordu acaba?

Linda hayatı boyunca Çocuk Esirgeme'de çalışmıştı, insanların yaşadığı en kötü şeylerle karşılaşmış olsa gerekti. Tracy de en kötüsünü görmüştü, dahasını da. Tanık olduğu şeyler ona bulaşmış gibi geliyordu. Pislik, o kadar basit ve net. Bir uçta masaj salonları ve kucak dansı yapılan gece kulüpleri, diğer uçta birbirine iğrenç şeyler yapan insanların pornografik DVDleri. Beyninin sinir kavşaklarını ahlaksızlıkla çırpın tasnif dışı bir sürü şey. Ruhlarını bedenleriyle birlikte pazarlayan kızlar, fırsat köşesi denebilecek genelevler ve saunalar, inanılmaz bir adilik, bir onluk için her şeyi yapmaya hazır kokain müptelası kızlar. Aklına ne gelirse. Pazarlık yaptığı için gözaltına alınıp sonra dosdoğru sokaklara dönen kızlar; garsonluk yapmaya, dadılık yapmaya diye gelip kendilerini pis odalarda, bütün gün birbiri ardına adamlara hizmet ederken bulan yabancı kızlar; okul harçlarını ödemek için "centilmen kulüpleri"nde (yok ya!) çalışan öğrenciler. İfade özgürlüğü, iyi niyetli liberaller, bireyin

42 Burada yazar, "Before Courtney. BC." diyerek "İsa'dan Önce"ye [*Before Christ, BC*] atıfta bulunuyor. (ç. n.)

hakları –bir başkasına zarar vermedikçe, falan filan, falan filan. İşte işin sonu buraya varıyordu. Nero’nun Roma’sı.

Kötülüğün sonu yoktu vallahi. Ne yapacaksın? Mesela, küçük bir çocukla başlayabilirsin.

1974: Yılbaşı Arifesi

Metropole’de siyah kravat zorunlu, akşam yemekli dans. Ufaklıklar için bir yardım yemeği –hastası, sağırı ya da körü. Ray Strickland çok da ilgilenmemiştir kim için olduğuyla; biletler çok pahalıydı yalnız, onu biliyordu. Karısı Margaret “Hayırseverlik evde başlar” demiştir. Ray bunun ne anlama geldiğini kavradığını sanmıyordu. Karısı nazik bir kadındı. “Rahibin kızı” derdi kendisi için. “Senin kadar şanslı olmayanlara yardım etmenin görev olduğunu öğrenerek yetiştirildim ben.” “Bana yani” diye takılırdı Ray.

Margaret aslında Aberdeen’liydi. Bundan on yıl önce bir gece A and E’de karşılaşmışlardı ilk kez. Ray o zamanlar üniformalıydı, kavgaya karışmış bir sarhoşun ifadesini alıyordu. Margaret, “İngiltere’yi görmek” istediği için St James’e hemşirelik stajını yapmaya gelmişti. Kendisinin Manchester’dan uzağa gitmişliği olmasa da Ray, İngiltere’de Leeds’ten başka görececek çok şey olduğunu söylemişti. Ona rastlamadan önce Margaret dünyanın unutulmuş bir köşesinde misyonerlik yapma hayalleri kurardı. Sonra nişanlandılar ve işte o kadar, misyonu Ray oldu, dünyanın unutulmuş köşesi de.

Flört ettikleri sıralarda, Ray mesai çıkışında onu karşılardı. Yolun karşısına geçerler, Mezarlık Taverna’da bir şeyler içerlerdi. Çoktan yıktılar orayı. Ray yarım şişe, yarı-sert Tetley’s birası içerdi, Margaret limonlu shandy,⁴³ o zaman için iyi cesaret –yetiştirilirken içki içmesine izin verilmemiştir. Ray de öyle tabii; Batı Yorkshire’lı bir Wesley’li olarak, gençliğinde içki içmeme yemini etmişti. Yemin epey önce bozulmuştu.

Bir başka hayatta Margaret kesin bir azize, bir ermiş olurdu. Kötü anlamda değil, diğer erkeklerin karılarından bahsederken kastettiklerini bildiği anlamda değil, “Kendini ermiş filan zannediyor vallahi” ya da “Kendini ev işlerine adadı” gibi değil. Ray onun içindeki iyiliği takdir ediyordu. Bir gün ona da birazı bulaşır diye

43 Zencefilli gazoz karıştırılmış bira. (ç. n.)

umuyordu. Her akşam, o veya bu sebeple o gün de sınıfta kaldığını düşünüyordu. “Saçmalama,” diyordu Margaret, “küçücük de olsa dünyanın daha iyi bir yer olmasına katkı oluyor.” Keşke Ray’e bu kadar inanmasaydı. O hayatının her gününü kendisini suçlu hissederek geçiriyor, her gün birilerinin bunu keşfetmesini bekliyordu. Suçunun ne olduğunu kendisi de biliyor değildi.

Etrafına bakındı, Margaret hiçbir yerde yoktu.

Ekâbirler. Hâkimler, iş adamları, savcılar, meclis üyeleri, doktorlar, polisler, bir sürü polis. Piyasada güçlü ve büyük kim varsa hepsi eski yıla veda etmek için bir arada. Hava bungun –purolar, sigaralar, alkol, parfüm, hepsinin kokusu büfede kalanların kokusuna karışmış. Deniz ürünleri kokteyli, tabak tabak jambon, tavuk, körili yumurta, patates salatası, kâselerde meyveli tatlılar. Midesi bulanmıştı. Başkomiseri Walter Eastman malt birası içirip durmuştu. Hepsi de sıkı içiciydiler –Eastman, Rex Marshall, Len Lomax. “Sen de bizdensin, delikanlı,” derdi Eastman, “adam gibi içsene.” Ray, “bizim gibi” derken kimi kastettiğini anlamıyordu. Masonlar, polisler, golf kulübü üyeleri mi? Belki de kadınlara karşı erkeklerden bahsediyordu genel olarak.

“İyi gidiyorsun Strickland” demişti Eastman. “Bugün polis memurusun, ne olduğunu anlamadan komiser olacaksın.”

Salonda tabii ki bir sürü kodaman vardı. Ray (Moss Bros’tan kiraladığı penguen kıyafetinin içinde tedirgin) bu yüzden buradaydı. Eastman biletleri almaya ikna etmişti onu. “Delikanlı, büyüklüğünün sırtını sıvazlayacaksın tabii ki” demişti. Eastman; Eastman’ın çırağıydı o. “İyi bir şey,” demişti Margaret, “değil mi?”

Gayet şık giyinmiş hanımlar (satenler, parlak taşlar) kocalarını, nişanlılarını dans pistine çıkmaya ikna etmeye çalışıyorlardı; adamlar homurdanarak peşlerinden dans pistine gidiyor, beceriksiz figürlerle fokstrot, tökezleyerek *quickstep* yapıyor, sigaralarıyla içkilerine dönmek için can atıyorlardı. Eastman vals yapabilmesiyle övünürdü, o kadar ağır cüsseli bir adama göre adımları pek çevikti. Margaret’i dans pistinde “şöyle bir döndürmek” konusunda ısrar etmişti.

Eastman, “Karın hoş kadın” demişti.

“Biliyorum.” Ray, Eastman’ın bakışını takip edip salonun öbür ucundaki Margaret’a baktı. Gece mavisi dantelli kıyafetini giymişti, yumuşacık saçlarını kaskatı buklelerle şekillendirmişti. Otuz ya-

şındaydı ama altmışların ruhu onun yakınından bile geçmemişti. Etini göstermeye meraklı onca kişinin, onca kuzu kılığında koyunun arasında gayet ağırbaşlı duruyordu. Margaret tam tersiydi, koyun kılığında bir kuzu. Ray kadında tevazuyu severdi. Aslında annesi onun için ideal eşti ama o da Ray gibi hareketli biriyle asla evlenmezdi. Ayağını bir türlü sağlam basamıyordu, sorunu buydu. “Kendini hor görmeyi bırak Ray” derdi Margaret kocaman yataklarında, sert, soğuk sırtına sarılıp.

Kitty Winfield’la aynı masada oturmuş, bir sırrı paylaşır gibi kafa kafaya vermişlerdi. Garip bir ikili olmuşlardı. Kitty Winfield siyah kadife giymiş, boynunda inciler, uzun saçları heykel gibi alengirli bir model yapılmış. Salonda az ve özün anlamını bilen tek kadın. Herkes eskiden modellik yaptığını biliyor. O yıllarda Kitty Gillespie’di. Herkes hızlı bir geçmişi olduğunu varsayıyordu; ünlülerle geziyordu, gazetelere çıkıyordu, ilk mini etek giyenler arasındaydı, ama şimdi tek kelimeyle klastı. Kadınlar onunla arkadaş olmak istiyor, erkekler ona huşu içinde bakıyordu; ulaşamayacakları, arzu etmeye bile yeltenemeyecekleri bir kadındı. Margaret ermişse, Kitty Winfield tanrıçaydı. Ray yanında “*Endamı güzel,*”⁴⁴ diye mırıldandı. Eastman, Kitty Winfield’in kocası Ian’ın bir numaralı golf arkadaşıydı. Margaret, hastanede Ian’la beraber çalışıyordu. Margaret Kitty’nin yanında otururken başka cins bir yaratık gibi görünüyordu. Kuğunun yanında kılıksız bir güvercin. “Kitty,” dedi Eastman, “kırılğan bir kadın.” Ray, bunun nevrotik sözcüğünün kibarca karşılığı olduğunu anladı.

Ray, Margaret’la Kitty Winfield’ı birbirine neyin bağladığını biliyordu. Doğurganlık. Ya da bunun eksikliği. Kitty Winfield hamile kalamıyordu. Margaret kalıyor ama geliştiremiyordu. Margaret üç düşük yapmıştı, bir de prematüre doğumu vardı. Geçen sene doktorlar artık denemekten vazgeçmesi gerektiğini söylemişlerdi, bir sorun vardı. Hastaneden eve kadar hıçkıra hıçkıra ağlamıştı.

Senelerdir pastel renkli, dantel gibi motifli küçük şeyler örüp duruyordu. “Elimde örecekle bir şeyler olmak zorunda,” diyordu. Dolaplar bebek kıyafetiyle doluydu. Yazık. Şimdi de “Afrika’daki bebekler” için örüyordu. Ray, Afrika’daki bebeklerin yün örgü giymekten hoşlanacağını sanmıyordu, ama sesini çıkarmıyordu.

44 Lord Byron’ın “She Walks in Beauty” başlıklı şiirinin ilk dizesine gönderme. (ç. n.)

Hastaneden eve yaptıkları o korkunç yolculukta Ray “Evlat edinebiliriz” demişti. Kadın daha beter ağlamaya başlamıştı.

Eastman’dan izin isteyip dans pistinin çevresini dolandı, Margaret ile Kitty Winfield’in oturdukları yere gitti. İşin trajik tarafı, Margaret hastanenin çocuk servisinde çalışıyor, bütün günü başka kadınların çocuklarıyla geçiriyordu. Ve –işin ironik tarafıydı bu aynı zamanda– Kitty Winfield’in kocası da çocuk doktoruydu. St James’in pediatriydi.

Yakın zamana kadar aynı çevrelerde bulunup birbirlerine denk gelmiyorlardı. Winfield’lar kokteyllere giden, Harrogate’te kocaman bir evde yaşayan insanlardandı. “Kozmopolitan” demişti Margaret. “Büyük laf” demişti Ray. Ama artık iş değişmişti. Margaret habire Kitty Winfield’i görmek için “uğrayıveriyordu.” “Evlat sahibi olamamak nedir, o biliyor” diyordu Margaret.

“Ben de biliyorum” diyordu Ray.

“Biliyor musun?”

“Niye evlat edinmiyoruz?” diye sorup şansını tekrar denemişti bir gün. Margaret fikri bu kez o kadar yadırgamamıştı. Bir hemşire ve bir polis, kiliseye düzenli gidiyorlar, turp gibiler, evlat edinme servisinin gözünde ideal bir çift olurlardı.

“Belki de” demişti Margaret.

“Afrikalı olmasın ama müsaadenle,” demişti Ray, “o kadar uzağa gitmemize gerek yok.”

Yılbaşından önce, Winfield’ların Harrogate’teki evlerinde verilen partiye davet edilmişlerdi. Margaret elbise işini mesele yapmış, sonunda yine gece mavisi dantelli elbisesinde karar kılmıştı. “Allah aşkına,” demişti Ray, “kendine yeni bir şeyler alsana.”

“Ama bu daha eskimedi” demişti. O yüzden merdivenlerden, siyah, kolsuz bir elbiseyle indiğinde Ray şaşırılmıştı. “Siyah kısa gece elbisesi” dedi. “Kitty verdi. Aynı beden giyiyoruz.” Hiç de öyle görünmüyorlardı oysa.

“Nasıl görünüyorum?” demişti tereddütle. Ray karısının, üzerinde bundan daha kötü duran bir şey giydiğini hatırlamıyordu.

“Şahane,” dedi, “şahane görünüyorsun.”

Winfield’larla olduklarında Ray kendinden geçiyordu. Ian Winfield, şen şakrak eğlence demekti. “Dedektif, gelip bizi tutuklar mısınız lütfen?” derdi, kapısında çobanpüskülü çelenk olan kapıyı açarken, elinde dolu bir kadeh.

“Nedenmiş o? Bir şeyler karıştırdınız yine, değil mi?” derdi Ray. Çok da hazırcevap sayılmazdı, değil mi? Kitty Winfield onu ökse otunun altında yakalamıştı koridorda, öptüğünde Ray yanaklarının kızardığını hissetmişti. Zarif bir öpücüktü, usulcacık; başka kadın olsa, somon öpmüş gibi olurdu, diller dudaklar filan –kocas dışında bir adam buldu mu fırsatı kaçırmayan o kadınlar. Kitty Winfield tam da Ray’ın Fransız kadınlara yakıştırdığı biçimde kokuyordu. Ve şampanya içiyordu. Ray daha önce şampanya içen biriyle karşılaşmamıştı. “Sen de bir kadeh ister misin?” demişti. Ama o bütün gece bir küçük bardak viskiyle idare etmişti. Winfield’ların Harrogate’teki evi içip dağıtabileceğin bir yer değildi. Margaret bir Dubonnet ile cin alırdı o zamanlar. “Az bir şey.”

Metropole’deki orkestra milletin hantal bir çaçayla eşlik ettiği parçayı bitirince, solist sahne aldı, repertuarı savaş döneminden kalmaydı. Her an “Danny Boy”u söyleyebilirmiş gibi görünüyordu ama birden “Seasons in the Sun”ı söylemeye başlayıp Ray’i şaşırttı doğrusu. Dans pistinde isyan çıktı. Len Lomax, “Neşeli bir şeyler söylesene” diye homurdandı. Dedektif polis Len Lomax, kadın kaldırmayı seven bir içici. Ragbi oyuncusu. Piçin teki. Ray’in arkadaşı. Karısı Alma inatçı karının teki, bir elbise fabrikasında satınalmada çalışıyor. Çocuk yok. Kendi tercihleri, “yaşam tarz”larından çok memnunar. Alma, Margaret’in sevmediği tek insandı herhalde. Ray kendi “yaşam tarzı”nın (o ne demekse artık) ne olduğunu düşünmeye kalktığında, alnını demirden bir bantın sıkıldığını hissedirdi.

Ray onlara yaklaşırken Kitty Winfield “Ray!” dedi, adam bir fotoğraf makinesiymişçesine gülümseyerek. “Özür dilerim. Karına resmen el koydum.”

“Yok, sorun değil” dedi Ray beceriksizce. Kadının sigarasını yaktı, yine o Fransız parfümünün kokusunu alabileceği kadar yakınındaydı. Neydi acaba? Margaret sadece sabun kokardı.

Hepsi aynı masadaydı, Winfield’lar, Eastman’lar, Len ve Alma Lomax ve nakil komisyonundan Hargreaves diye bir meclis üyesi. Len Lomax, Margaret’in önünden eğilerek alçak sesle Ray’e “Hargreaves’in yanındaki kadının karısı olmadığını biliyorsun, değil mi?” dedi. Margaret, Lomax’i gözmezden gelerek tavrını koydu. Söz konusu kadın (saçında kızıldan çok beyazı vardı) tedirgin bir biçimde boş tabağına bakıyordu.

Kitty sigarasından derin bir nefes çekerken, “Çok kaba bir arkadaşın var” dedi Ray’e. “O zavallı kadına acıyorum. Evli değillerse ne olmuş? Allah aşkına, sene 1975, Karanlık Çağlarda yaşamıyoruz.”

“Eh, teknik olarak henüz 1974’teyiz” dedi Ray saatine bakarak. Ah Allahım, Ray, dedi kendi kendine içinden. Rahatla. Kitty Winfield onu serseme çeviriyordu.

Sofra darmadağındı artık, sofra örtüsü yemek ve içki lekesi içinde kalmıştı, garsonlar hâlâ tabakları topluyordu. Örtünün üstünde tek bir pembe karides embriyo gibi kıvrık duruyordu. Yine midesi bulandı.

“İyi misin?” diye sordu Margaret. “Çok solgun görünüyorsun.”

“Doktor çağırın” diye güldü Kitty Winfield. “Görmedin onu, değil mi?” diye sordu Ray’e.

“Kimi?” Kimden bahsettiği hakkında en ufak bir fikri yoktu.

“Kocamı. Bin senedir kayıp. Gidip bulsam iyi olur. Sizin de dans etmeniz lazım” dedi ve masanın enkazından zarafetle kalktı.

“Ne dersin?” diye sordu Margaret, Kitty karmaşanın ortasında gözden kaybolurken. “Dans edelim mi?”

“Aslına bakarsan biraz midem bulanıyor” diye cevap verdi Ray. “Çok fazla ateş suyu içtim.”

Sonra Eastman yeniden yanına gelip, “Ray, tanışmanı istediğim birileri var” dedi. Margaret’a dönerek, “Kocanı biraz ödünç alsam kızmazsın, değil mi?” O da, “Tek parça geri getireceksen hayır” dedi.

Tuvalete gitti, dönerken koridorda yolunu şaşırdı. Ne kadar sarhoş olduğunun farkında değildi. Dalgalı denizde yol alan bir gemideymişçesine duvarlara çarpıp duruyordu. Birkaç kez durup duvara yaslanmak zorunda kaldı; bir keresinde gözünü açtığı anda kendini yere çökmüş halde buldu, nefes alıp verişine odaklanmaya çalışıyordu. Uğultu, her şey uğulduyordu; biri içkisine ilaç mı karıştırmıştı acaba. Koridorda gidip gelen garsonlar onu görmezden geliyordu. Salona geri dönebildiğinde Margaret onu tutup “İşte buradasın, seni kaçırdılar sandım. Çanlar çalarken yetişmeyi başardın” dedi.

Önceki şarkıcı geri sayıyordu: “... beş, dört, üç, iki, bir –Mutlu Yıllar herkesle!” Salon infilak etti. Margaret onu kucaklayıp öptü ve

“Mutlu yıllar Ray” dedi. Orkestra “Auld Lang Syne”i çalmaya başladı. Margaret ve birkaç sarhoş geveze İskoç dışında kimse ilk iki dizeden sonrasını bilmiyordu. Sonra Eastman ve bazı arkadaşları gelip elini pompalar gibi aşağı yukarı salladılar.

“1975’e” dedi Rex Marshall. “Küçük küçük dertlerimiz olsun” dedi. Ray göz ucuyla, Margaret’in irkildiğini gördü. Aptal herif.

Adamların hepsi Margaret’i öptü. Pis nefesleri yüzünden geri çekilmemeye çalıştığını görebiliyordu. Winfield’lar yine ortaya çıktılar; Kitty kocasını bulabilmişti belli ki, ama adam Ray’den bile beter görünüyordu. Tokalaşmalar, öpüşmeler devam etti. Kitty öpsünler diye solgun yanağını uzattığında hepsi bir parça uslu durmaya çalıştı; fakat bu hali kısa bir süre koruyabildiler.

“Beyler, bara!” diye bağırdı Len Lomax, sanki hafif piyade tugayını yönlendirirmiş gibi kolunu ileri uzatmıştı.

Ray de Ian Winfield da tereddüt edince Kitty Winfield gülüp “Aman, kış kış hadi, kış kış” diyerek kocasını itti. Margaret’in koluna girip, “Hadi Maggie, bu adamların işleri var. Ben taksi çağırıyorum, seni de eve bırakayım” dedi.

“İyi fikir” dedi Margaret tatlılıkla. “İyi eğlenceler” dedi Ray’e, şefkatle yanağını okşadı.

İki kadın uzaklaşırken “Oğlanlar, oğlanlıklarını edecekler” diye mırıldandığını duydu Kitty’nin.

Erkekler kadınları hak etmiyordu.

Bara doğru gitmeye çalışırken, “Onları hak etmiyoruz” dedi Ian Winfield’a.

“Hay Allah, hayır” dedi Ian, “bizden çok çok üstünler. Yine de kadın olmak istemezdim” diye cevap verdi.

Ray güçbela yine tuvalete attı kendini; karides, tavuk, meyve tatlısı, ne yediyse hepsini çıkardı. Eastman acelesi var gibi koşup pisuvarlardan birinin önüne dikildi. Sanki hayran kalınacak bir şey ifşa edecek gibi, abartılı bir hareketle fermuarını açtı.

“At gibi işiyorum” dedi gururla. Fermuarını çekti, lavabo, sabun ve su üçlüsünü görmezden gelip Ray’in sırtını sıvazladı: “Var mısın yine delikanlı?” dedi.

Allah bilir ne kadar zaman sonra. 1975 çoktan yenmiş bitirilmiş, bir daha bulunmayacak şekilde kaybedilmiş. Yine erkekler tuvale-

tinde, bölmelerden birine yaslanmış, ayık kalmaya çalışıyor. Alkol zehirlemesinden hastaneye mi kaldırılırlardı acaba? Şimdi annesi görse nasıl hayal kırıklığına uğrardı diye düşündü.

Kendini bir şekilde mutfakta buldu. Mutfak ekibi de kendilerince kutlama yapıyordu. Hepsi yabancıydı, İspanyolca konuştuklarını fark etti, geçen sene Margaret'ı Benidorm'a götürmüştü. Pek hoşlarına gitmemişti.

Şef beyazı giymiş bir adam, bir kâse alkolü tutuşturdu, bütün kâse koca bir aleve döndü, ruhani bir şey, eski tanrılara sunulan bir kurban gibi. Sonra adam bir kepçe alıp alevi kâsedden kaldırdı, arkada mavi alevden bir iz bırakarak. Tekrar tekrar yaptı, kepçeyi her seferinde daha yukarı kaldırdı. Hipnotize edici bir şeydi bu. Cennete giden bir merdiven.

Günaha girmişti. Bürodan bir kızla ilişkisi olmuştu –Anthea, kıpır kıpır, modern bir tip, durmadan kadın haklarından filan bahsedene. Kız ne istediğini biliyordu, istediğini ona verecekti. Cinsellikten başka bir istediği yoktu ve boş rahminin yasını tutmayan biriyle olmak onu rahatlatmıştı. “Eğlence,” demişti, “Ray, hayatın eğlenceden ibaret olması lazım.” Daha önce hayat hakkında böyle bir şey duymamıştı hiç.

Neresi denk gelirse, her yerde. Arabalarda, ormanlarda, arka sokaklarda, kızın arkadaşıyla paylaştığı evin ince duvarlı yatak odasında. Margaret'la birlikteyken kendisini hep onur kırıcı bir şeye zorluyormuş gibi hissederek; o da hiç de öyle değilmiş gibi yapmaya çalışırdı. Bu çok farklıydı. Anthea, Ray'ın hayatta duyamadığı şeyler yapıyordu. Gerçek bir eğitimdi. Len Lomax hep arkasını kolluyordu. Len için yalan söylemek, nefes almak gibi bir şeydi. Eğitim sona ermişti; Anthea uzun süreli ilişkilere inanmadığını söyledi, adamın kendisine “duygusal bağımlılık geliştireceğinden” endişe ediyordu. Bir tarafı inanılmaz bir biçimde rahatladı, Margaret anlayacak diye dehşet içinde dolaşıyordu, ama bir tarafı bütün bu basitlik için sızım sızım sızlıyordu. “Ha, doğrudan işini görüyorsun” dedi Len neden bahsettiğini anlayarak. “Evet” dedi Ray, yine de böyle kaba bir tabirin kendi hayatı için kullanılmasından hiç hoşlanmıyordu. “Sen ihtiyar bir kadınsın Ray” diye güldü Len.

Ray ayaktayken kendinden geçmiş olabileceğini düşündü; çünkü mutfak ekibi kavgaya tutuşmuştu, birbirlerine Allah bilir

ne diyerek bağıryorlardı. İçlerinden biri koca bir tavayı kaldırıp mutfağın öbür tarafına fırlattı, tava düşerken dehşetli bir gürültü çıkardı.

Sendeleyerek çıkıp bara gitti. Rex Marshall'a rastladı. "Hassiktir, Strickland," dedi Marshall, "dut gibi olmuşsun. Gel iç."

Kibrit çaksa kesin tutuşurdu. Mavi bir alevle yanacaktı. Başını bara yasladı. Len Lomax neredeydi acaba?

Walter Eastman ona doğru gelince, "Eve gitmem lazım," dedi, "ölmek istemiyorsam eğer. Bana bir taksi çağırırsın, değil mi?" Eastman, "Taksiye ne halt etmeye para vereceksin. Polis çağır!" dedi. Bardan kaba kahkahalar yükseldi. Eastman bardaki telefonu kullandı, biraz sonra (on dakika da olabilir, on yıl da, Ray'in normal dünyayla herhangi bir bağlantısı kalmamıştı) genç bir polis memuru bara gelip, Eastman'a "Efendim?" dedi.

Ne günlerdi.

"Sen ne arıyorsun burada?" dedi Tracy.

"Bu gece şoförlük yapıyorum" dedi Barry Crawford. "Eastman, zom olmuş bir dedektifi evine bırakmamı istedi."

"Çanak yalayıcı."

"He, annemle evde oturup televizyonda yılbaşı programı izlemekten iyidir." Arabaya yaslanmış sigarasını içiyordu. Hava buz gibiydi. Keşke termal yeleğini giymiş olsaydı. Metropole'un kapısının her açılışında dışarıya gürültü ve ışık sızıyordu. "Roma sefahatleri gibi" dedi Barry.

"Öyle mi?" Tracy, Barry'nin Romalılar ya da sefahat hakkında ne bildiğini merak etti. Pek bir şey olmasa gerekti. Polis okulunda beraber eğitim görmüşlerdi; oradan anladığı kadarıyla hırslı ve tembeldi. Yani muhtemelen yolunu bulacaktı. Barbara diye bir kızıdan "hoşlanıyordu", saçlarını eski moda arı kovani modeli toplayan, Schofields'in kozmetik tezgâhında duran, hareketli bir kız. Ama bir türlü cesaretini toplayıp da çıkma teklif edemiyordu.

"Devriyedayım görüldüğü gibi" diyerek üniformasını gösterdi. "Olay varmış, çağırdılar. Mutfakta arbede çıkmış. Anladığım kadarıyla, gece yarısından sonra ek ücret almayacaklarını öğrenmişler."

Barry nasıl olmuştu da panda arabaya⁴⁵ el koymuştu? Tracy ehliyet kursu için başvurmuştu, ama ses çıkmamıştı.

“Tek başına mısın?” diye sordu Barry.

“Ken Arkwright’layım. Tuvalete gitti. Götüreceğin dedektif kimmiş?”

“Strickland.”

“İti an, bak müşterin geliyor Barry. Allahım, şu haline bak şunun. 1975’in ilk gününü kusmuk temizleyerek geçireceksin.” Ray Strickland, Metropole’den polis eşliğinde dışarı çıkıyordu, cinayet masasından çam yarması iki herife tutunmuş geliyordu.

Barry, “Siktir git” diye takıldı Tracy’ye, sigarasını yere atıp, ayağıyla döndüre döndüre söndürdü.

Ken Arkwright paytak paytak gelip, “Hey, n’aber?” dedi Tracy’ye. “İçerde Üçüncü Dünya Savaşı çıkmış. Akdenizli tipler. Nasıl kavga edileceğinden bile haberleri yok. Birbirlerini bıçaklamadan içeri girip yatıştırsak iyi olacak.”

“Hadi bakalım, Barry. Sen taksicilik oyna, biz de gidip biraz gerçek polislik neymiş gösterelim.”

“Bas git.”

“Aynen,” dedi neşeyle, “mutlu yıllar.”

“Evet, mutlu yıllar, delikanlı” dedi Arkwright.

Tracy arkasını dönüp bakınca, komiser Eastman’ın şoför mahalline eğilerek Strickland’in adresini Barry’ye verdiğini gördü. Sonra bir şey daha verdi; Tracy ne olduğunu görememişti, para ya da belki de içki.

“Dangalak” dedi Arkwright.

“Kim? Barry Crawford mu?”

“Hayır. Ray Strickland.”

“Eve, değil mi amirim?” dedi Barry.

“Hayır” dedi Ray.

“Hayır mı?”

“Hayır.” Strickland öne eğilip Lovell Park’taki bir adresi geveledi. Barry, “Emin misin?” diye sordu.

“Tabii, gayet eminim.” Strickland arkaya devrilip gözlerini kapadı.

⁴⁵ İngiliz polis teşkilatında kullanılan küçük boy arabalara *panda car* denir. (ç. n.)

Lovell Park'a geldiklerinde arabadan adeta düştü. Barry, yalpalaya yalpalaya giriş kapısına gidişini seyretti. Piç kurusunun şansı-na asansörler çalışsa bari, diye düşündü.

Strickland yarı yoldan dönüp, yarım şişe *Scotch*'u zafer edasıyla havaya kaldırdı. Birkaç metre daha tökezleye tökezleye ilerledi, sonra dönüp daha yüksek sesle bağırdı: "Adın ne?"

"Crawford" diye seslendi Barry. "Polis memuru Barry Crawford. Mutlu yıllar amirim."

Riziko

Perşembe

Tracy bir sese uyandı, karanlıkta olgunlaşmamış, ham bir ses. Yarı baygın vaziyette, neredeyse her gece bahçeye dadanan ve çiftleşirken cinayet işler gibi sesler çıkaran tilkilerdir diye düşündü. Sonra çığlığı bir daha duydu ve evde yalnız olmadığını hatırlaması için birkaç saniye geçmesi gerekti.

Courtney!

Yataktan zar zor inip, misafir yatak odasına doğru uyku sersemi, sendeleye sendeleye gitti. Çocuk sırt üstü yatmış, uyuyordu, ağzı açık zor nefes alıyordu. Tracy gitmek için arkasını döndüğünde Courtney yine bağırdı, sıkıntıya işaret eder gibi görünen bir karga sesi. Bir saldırıyı önlemek istermiş gibi kolunu savurdu ama bir saniye sonra yine derin bir uykuya daldı, görsen ölü sanırsın. Tracy dayanamayıp dürttü, kız rüya gören bir köpek gibi sızlanarak kırmıldayınca rahatladı.

Tracy kız tekrar uyanacak mı diye yatağa oturup bekledi. Courtney'in tedirgin uyumasına şaşmamak lazımdı –nerede olduğunu, kimle olduğunu bilmiyordu. Tracy onu doğal ortamından ayırdığı için ani bir suçluluk hissiyle kıvrandı, ama Courtney'i Merrion Alışveriş Merkezi'nde sürüklerken Kelly Cross'un suratında beliren o cinai ifadeyi hatırladı. Tracy, sosyal hizmet görevlilerinin, köpek emanet etmeyeceğin ailelere dövölmekten canı çıkmış çocukları teslim ettiğini çok kez görmüştü. Aile dediğin illa iyi bir yer değildi, özellikle çocuklar için.

Uyuyakalmıştı herhalde; çünkü gözünü açtığında dar yatağın ayakucuna gayet rahatsız bir biçimde serilmiş vaziyette buldu kendini; gün ışığı çirkin yonga desenini aydınlatıyordu. Courtney görünürde yoktu, Tracy beklenmedik bir panik anı yaşadı, sanki dev bir el yüreğini kavramıştı. Belki de öz annesi gecenin karanlık pelerinine sarılıp gelmiş, çocuğu geri çalmıştı. Belki de yabancıнын biri pencereden içeri girmiş, çocuğu kaçırıp götürmüştü. Bir çocuğun yirmi dört saat içerisinde iki kez kaçırılma olasılığı ne olabilirdi ki? O kadar da değildir.

Uyku mahmuru Tracy devrilir gibi mutfaka daldığında, çocuğu masada gayet ciddi oturmuş, bir kâse gevreğe kaşık sallarken buldu.

“Buradasın” dedi Tracy.

Courtney şöyle bir bakıp, “Evet,” dedi, “buradayım.” Gevreği kaşıklamaya devam etti.

“Süt ekleyeyim mi ona?” dedi Tracy gevrek kâsesini göstererek. Çocuk başını salladı abartılı bir hareketle, Tracy durmasını söyleyene kadar da başını sallamaya devam etti.

Tracy bilemiyordu, çocuğu kaybetmek mi daha rahatsız edici bir şeydi, bulmak mı.

Tracy British Home Stores'dan alınma, yıkanmaktan rengi solmuş Winnie-the-Pooh geceliğiyle uyumuştı. Gecelik haşmetli uyluklarının tepesinde kalıyordu. Saçları tiftik tiftik olmuştu. Alelacele bi eşofman altı da geçirince üstüne, şahtı şahbaz oldu. Neşesizdi, Kelly'nin sabahları görüldüğünden pek de farklı görünmüyordu muhtemelen, çok daha iriydi o kadar. Gerçi çöp poşeti giymiş olsa da çocuğun fark edeceği yoktu. Çocuklar dışarıdan nasıl görüldüğünle ilgilenmiyordu. Küçük, yargılamayan biriyle birlikte olmanın bambaşka bir keyfi vardı.

Öte yandan Courtney daha özenli davranmış, dün alınan kıyafetlerden kendine bir koleksiyon yaratmıştı. Kimini ters giymişti ama genel olarak fikri kapmış görünüyordu. Tracy'nin bir gece önce küçük kızın saçlarına şekil verme konusunda sarf ettiği çaba tam olarak başarılı sayılmazdı. Gündüzün zalim ışığında çocuk elde yapılmış bebek gibi görünüyordu. Gevregini bitirmiş, Oliver Twist gibi, boş kâseye bakıyordu.

“Sandviç ister misin?” diye sordu Tracy. Çocuk başparmağını havaya kaldırdı.

Tracy sandvici kesip tabağa yerleştirdi. Tek başına olsa, koca bir sandviç hazırlayıp kâğıt havluya sarardı, olur biterdi. Evde hizmet edecek biri olması farklıydı. İnsan daha bir özeniyordu. Bir Budist bu durumu “farkındalık” olarak nitelerdi. Biliyordu, çünkü bundan uzun zaman önce birkaç haftalığına bir Budistle çıkmıştı. Wrexham'lı sıksa herifin tekiydi, sahafılık yapıyordu. Tracy, kendisi de aydınlanır diye ummuştu, ama onun yerine öpüşme hastalığı kapmıştı. O gün bugündür ruhaniliğin maneviyatın yanına yanaşmıyordu.

Tracy, Courtney'i televizyonun karşısındaki kanepeye park etti, çocuk orada gürültüden hiçbir şey anlaşılmayan, Japon yapımı, tuhaf bir çizgi filme büyülenmiş gibi bakarak oturup kaldı. Belli ki zihnini daha fazla uyaran bir şeylerle uğraşması gerekiyordu –legolarla oynamak, alfabeyi öğrenmek ya da üç ya da dört yaşındaki çocukların ne yapması gerekiyorsa onları yapmak gibi mesela.

Tracy dizüstü bilgisayarını açtı, emlakçıların sayfalarında gezinmeye başlamadan önce bilgisayarın ısınmasını bekledi. Güzel yerlerin hepsi (Dalles, Göller bölgesi) Leeds'teki evine vereceklerinin en az iki katıydı. Yurtdışı her bakımdan daha iyi bir seçenek gibi görünüyordu. Fransa taşrasında ya da Barselona'nın şehir karmaşasında izlerini kaybettirebilirlerdi. Başka bir yere yerleşmek deyince herkesin aklına gelmeyecek bir yerler.

İspanya, bugünlerde kimse İspanya'daki gayrimenkulünü elden çıkarmak istemezdi; İngilizler akın akın kaçıyorlardı ülkelerinden. Çocuğu güneşli bir yerde büyütmek. Costa del Gagster. Suçu meslek edinenler yapabilişti, onları yakalamayı becermeyenler neden yapamıyordu? *Mi casa es mi casa*. İnternet üzerinden edinilebilecek türden bir mülk değildi tabii. Oraya uçmaları gerekirdi. Bir daha gelmemeleri. Tabii, çocuk için pasaport çıkarttıktan sonra. Yoksa daha uzağa mı? Yeni Zelanda, Avustralya, Kanada. Leslie Kanada hakkında bilgi verebilirdi. İzini kaybettirebileceğin vahşi doğa oldu orada. Yakalanmamak için ne kadar uzağa gitmek gerekirdi? Sibirya mı? Ay mı?

Çizgi film bitince Tracy haberleri izlemek için GMTV'yi açtı. Ulusal ve yerel haberlerde bir şey yoktu. Kimse bir çocuk kaybetmiş değildi hâlâ. Kaybedecek olsan hemen fark ederdin. (Etmez miydin?) Kelly Cross, Courtney'in annesiydi. Öyle olsa gerekti. Şüpheye mahal yoktu. Hiç mi hiç.

Tracy tatil yerinin anahtarını alana kadar geçirecekleri bir günleri daha vardı. Acaba ne yapsalardı? Hedingley'deki Cottage Road Sineması'nda bir çocuk filmi vardı. Ya da Leeds'teki Wacky Warehouse –kulübe bitişik bir oyun alanı, "Nafile Ebeveynlik" kursunun mutlak rüyası, bir de sık sık önünden geçtiği Castleford'un orada Diggerland diye bir yer vardı; görünüşe göre çocuklar inşaat makinelerini kullanıyordu. Bob Usta'nın anlatacak çok şeyi vardı.

Tracy, Merrion Alışveriş Merkezi'ndeki Leslie'ye bir e-posta gönderdi (polis olmak için başvurup reddedilmiş Grant'e değil. Bir

yerlerde, bir köyün delisi kayıp, anlayacağını). Tatilden sonra görü-
şeceklerini bugün de gelemeyeceğini yazmıştı: “Hâlâ virüsü yene-
medim, size de bulaştırmak istemiyorum.” Şaşıracaktı çünkü
Tracy normalde turp gibi sağlam bir tipti. Öküz gibiydi bünyesi.
Boğa burcuydu, boğa takımıyıldızının altında doğmuştu. Böyle şey-
lere inandığından değil. Dokunamadığı hiçbir şeye inanmazdı o.
Bekârlar kulübünde tanıştığı bir adam, “Ah, bir ampirist” demişti.
Üniversitede hocaydı, içi bol miktarda sıcak hava ve soğuk hesapla
doluydu. *Yedi Kardeşe Yedi Gelin*’i seyretmeye Grand’e götürmüştü
onu –“Sabine Kadınlarının Kaçırılması vakasına gönderme yapı-
lıyor,” demişti “ki o da efsane sayılır.” “İngilizcedeki ‘tecavüz’ ke-
limesi *raptiodan* geliyor ki bu kelime, müzikal bir tınısı olsa da,
kız kaçırma, birini kaçırma anlamındadır. Bu tiyatro binasının iç
dizaynı da, tabii ki, Milan’daki *La Scala*’ninkiyi aynı.” Falan filan,
falan filan. Falan filan.

Ertesi hafta *Cinayet Var*’ı⁴⁶ görmeye gitmişlerdi. “Tam senin so-
kağında” demişti.

Courtney Tracy’ye dönüp hüzünlü bir ifadeyle, “Acıktım” dedi.

“Yine mi?”

“Evet.”

Çocuk yiyordu bak, ona diyecek yok! Belki de bir şeyleri telafi
etmeye çalışıyordu.

Tracy, “Courtney?” dedi çekinerek. “Senin adın Courtney, bili-
yorsun değil mi?” Çocuk başını salladı. Çoğu zaman ifadesini oku-
mak zor olsa da, şu anda sıkıldığı belliydi. “Düşünüyordum da,
madem şimdi yeni bir evin var–,” Courtney’in huzur veren oturma
odasını şöyle bir taradığını fark etti, “ona uygun yeni bir ismin de
olsun mu, ne dersin?” Courtney umursamadan baktı. Tracy acaba
daha önce de çocuğa başka bir kimlik verildi mi diye merak etti,
belki de Courtney gerçek adı değildi. O yüzden mi kimse onu ara-
mıyordu acaba, bambaşka isimde bir çocuk mu arıyorlardı –belki
bir Grace, belki bir Lily, bir Poppy mi? (Belki de bir Lucy.) Tracy’nin
gırtlığına asitli bir şeyler yükseldi. Herhalde midesinde bir korku
kuyusu açılmış, bu tat oradan gelmişti. Ne yapmıştı? Suçluluk his-
sini yok edebilmek için gözlerini kapadı –nafile–, gözlerini yeni-

46 *Dial M for Murder*. (ç. n.)

den açtığında çocuk önünde duruyordu, ilgilenmiş görünüyordu. “Hangi isim?” diye sordu.

Çocuğun biraz temiz havaya ihtiyacı var diye düşündü Tracy. Hayatı boyunca mahzende yaşamış gibi solgun görünüyordu. Bir sandviç daha yedikten sonra Tracy, “Hadi,” dedi –çocuğun Marmite sevdiği anlaşılmıştı– “neden dışarı çıkıp biraz temiz hava almıyoruz? Değişeyim ben.” Çocuk merakla ona bakınca ekledi: “Üstümdeki kıyafetleri.”

Tracy daha rahatsız bir şeyler geçiriverdi üstüne, oturma odasına döndüğünde çocuk masadan kalkmış pembe sırt çantasını getirmişti. Köpek gibi itaatkâr bir çocuktuk; zevkle sallanan bir kuyruk hariç.

Evden çıkacakları an, ön kapının kilidinde dönen bir anahtar sesi duyular. Tracy’nin kafası durmuştu; ön kapısının anahtarı kimde olabilirdi ki, onun evine kim giriyor olabilirdi ki? Çılgınca bir fikir geldi aklına bir anlığına; telefondaki sessiz kişi olabileceğini düşündü. Gelenin Kelly Cross olabileceğine dair daha da çılgınca bir fikre kapıldı sonra ve silah olarak kullanabileceği bir şey var mı diye etrafına bakındı. Kapı açıldı.

Janek! Tracy onu tamamen unutmuştu.

Tracy’nin şaşkınlığına şaşırmıştı, sonra mutfak kapısında duran Courtney’i görünce keyifle gülümsedi.

“Merhaba” dedi. Courtney boş boş baktı. “Yeğenim” dedi Tracy. “Kız kardeşim benden bayağı genç” diye de ekledi. Janek’e ne kadar yaşlı geldiğini düşününce birden utanmıştı. Onun çocukları vardı herhalde, değil mi? Polonyalılar muhtemelen çocukları epey seviyordu. Çoğu yabancı, çocukları İngilizlerden daha çok seviyordu.

Çocuğun nereden geldiğiyle ilgili daha ayrıntılı bir konuşmaya mahal vermemek için aceleyle “Tam çıkıyorduk” dedi.

“Bisküviler orada, istediğin kadar al” dedi. Bir gün, ne çok şeyi değiştiriyordu.

Uyandığında nerede olduğu ve oraya nasıl geldiği hakkında en ufak bir fikri yoktu. İşte alkol insana bunu yapıyordu.

Jackson yalnız değildi, yanında yatan bir kadın vardı, yüzünü yastığa kapatmıştı, dağılmış saçlardan bir ağ, kim olduğunu gizli-

yordu. Yeryüzünde ne çok hayat kadını olduğuna şaşmaktan kendini alamıyordu. Bir an paranoyaklaşıp kadın nefes alıyor mu diye dinledi, düzenli olduğunu ve uyku koktuğunu görüp rahatladı. Ceset gibi solgun ve mordu yer yer, ama Jackson dikkatli bakınca, geçen gecenin makyajı olduğunu anladı, akıp bulaşmıştı. Yakından bakınca, sokağın yatak odasına vuran ölgün ışığında bile, ilk bakışta sandığı kadar genç bir kadın olmadığı belliydi. Kırklarının başında diye tahmin etti Jackson. Belki biraz daha genç. Öyle bir kadın.

Yatağın yanındaki dijital saat beş buçuğu gösteriyordu. Sabah herhalde diye tahmin etti. Bünyesindeki çalar saat sayesinde, yaz kış uyandığı saat buydu. Seneler önce ordudayken kurulmuş bir saat. Tarla kuşu gibi.⁴⁷ Jackson galiba hiç tarla kuşu görmemişti. O yüzden sesini de hiç duymamıştı. *Aç tarla kuşunun içini—bak Müzik çıkacak, / Çiçek soğanları gibi, Gümüşe sarılı.*⁴⁸ Ne tür bir kadın böyle bir şey hayal edebilirdi ki? Jackson gayet emindi, Emily Dickinson sarhoş uyanıp yatağında yabancı bir adam bulmamıştı hiç.

Şafak söküyordu. Güne erken başlamak iyiydi. Zaman bir hır-sızdı ve Jackson, günün bu erken saatlerini çalarak zafer kazandığını düşünürdü. Herhalde perşembeydi ama iddiaya girecek değildi.

Yanında yatan isimsiz kadın uykusunda ipe sapa gelmez bir şeyler mırıldandı. Başını çevirip gözlerini açtı. Ölülerin gözlerindeki gibi boş bir bakıştı. Jackson'ı görünce gözlere biraz hayat geldi ve kadın mırıldandı: "Allahım, berbat görünüyordum."

Köpek maması gibi görünüyordu, ama Jackson dürüst olmaya dair içinde uyanan o yersiz isteği bastırıp "Pek sayılmaz" dedi. Jackson bu aralar pek gülümsemiyordu (yoksa hiç mi?) ve bu durum kadınlara biraz garip geliyordu. Yataktaki kadın (bir ara adını söylemiş olsa gerekti, değil mi?) keyifle kıpırdanıp kıkırdadı ve "Madem öyle bir çay yaparsın değil mi aşkım?"

"Uyu biraz daha. Erken." Kadın garip bir biçimde söz dinleyerek gözlerini kapadı ve bir iki dakika sonra hafif hafif horlamaya başladı. Jackson belki de kendi yeteneklerini hafife alıyordu.

Bir şeyler hatırlıyor gibiydi (önceleri silikti ve ne yazık ki gitgide netleşiyordu) şehir merkezinde bir bara gittiğine dair; altın yıllar-

47 *Up with the lark.* (ç. n.)

48 "Split the lark- and you'll find the Music" dizesiyle başlayan bir Emily Dickinson şiirine gönderme. (ç. n.)

rıyla ilişkisini kesme niyetine dair. Pastis bulabilir mi diye bakmıştı, onu hatırlıyordu, soğuk bir şehirde sıcak bir kor; ama gittiği yer sonunda kokteyl merkezi çıkmıştı; ahı gitmiş vahı kalmış bir sürü adam, üstüne bir de onları kat kat geçecek sayıda girgin kadın içeri doluşmuştu. Bu çetelerden biri üzerine doğru yürüdü derhal; alkolden kızışmışlardı ve üstündeki çirkin takım elbiseyi sıyırıp alıvermeye pek hevesli görünüyordardı. Geçen yüzyıl bir ara içmeye başlamışlar, hâlâ da içiyor gibiydiler.

Sürüden birinin boşanmasını kutluyorlardı. Jackson'a göre boşanma dediğin cenaze töreniydi, kutlama vesilesi değil. Ama Jackson ne bilecekti ki, evliliğe ilişkin sicili epey zayıftı. Kadınların hepsinin ya öğretmen ya da sosyal hizmetlerde görevli olmasına ayrıca şaşıtı. Orta direk bir kadının dağıtmasından daha ürkütücü bir şey olamazdı. Erkekleri lime lime eden o Yunan kadınlara ne deniyordu? Julia olsa bilirdi.

Hafta içi olmasına rağmen hepsi de abuk subuk ismi olan, bir dikişte bitirilen içkiler içiyordu (Alevli Lamborghini, Ezik Kurbağa, Kızıl Orosu). Jackson kadehlerdeki bu hastalıklı içerikten biraz rahatsız olmuştu. Ertesi sabah işlerinin başına geçtiklerinde suratlarındaki ifadenin nasıl olacağını bir Allah biliyordu.

“Ben Mandy” dedi kadınlardan biri fıkır fıkır.

“Hadi tatlım –uçur onu” dedi başka biri, gırtlığı senelerce sigara tüttürmekten is tutmuş.

“Âdettir,” dedi arkadaşını duymazdan gelerek, “ben ‘Ben Mandy’ derim, sen de?..”

“Jackson” dedi Jackson istemeye istemeye.

“Jackson ne?” diye sordu bir diğeri. “Adın mı, soyadın mı?”

“Sen seç” dedi Jackson.

Lafı uzatmamak hoşuna giderdi. “Evet” ya da “Hayır”la anlata-mayacağın şey yok gibiydi, gerisi laf kalabalığıydı; yine de arada bir “Lütfen” seni bile şaşırtacak mesafe almanı sağlardı, hele bir de “Teşekkür ederim” eklersen, tamam. İlk karısı, Jackson’ın havadan sudan konuşamayışına sinir olurdu (“Allahım, Jackson, öylesine iki laf etsen ölür müsün?”) Çıkmaya başladıklarında “güçlü, sessiz bir tip” oluşuna bayılan kadın diyordu bunu.

Belki de Josie’ye sunabileceği daha fazla söz bulması gereki-yordu. Belki o zaman onu terk etmezdi; o terk etmese kendisi de Julia’yı bulmayacaktı, Julia yüzünden dikkati dağılmayacak ve ke-

sinlikle, derisini yüzüp, soyup soğana çeviren o sahte ikinci karısı, Tessa'yla evlenmeyecekti. Bir tek çivi yüzünden. “İyi eş, kötü eş” dedi Julia. “Gönlünden geçenin hangisi olduğunu sen gayet iyi biliyorsun Jackson.” Biliyor muydu? Hangisi? Hiç kimse, Tessa bile, Julia'nın karıştırdığı gibi karıştıramıyordu kafasını. Keyifli bir ifadeyle “Kara Dul” dedi Julia. “Seni yemediğine şükret.”

Kadınlar Jackson'ı beğeniyordu –her nasılsa–; o da artık görünüşe önem vermiyordu; kendisinininkine de, –belli ki– karşısıninkine de. Gerçek olmayan güzelliğin yerle yeksan oluşuna o kadar çok şahitlik etmişti ki. Yine de, bir zamanlar, ne kadar sarhoş olursa olsun bu sabah yanında uyandığı kadın gibi kadınlara yaklaşılmazdı. Ya da belki, yaşlandıkça insan beklentilerini kendiliğinden aşağı çekiyordu. Ama tabii Jackson yetişkinliğinin büyük bir kısmını tekeşli ilişkilerinde köpek gibi sadık bir eş olarak geçirdiği için bu gibi sorunlar farazi olmaktan öteye gitmemiştir.

Erkekliğine kafayı takmış biri olmamıştı asla. Tessa'dan beri bir münzevi, hatta bir keşiş gibi yaşıyor, ihtiyaç duymamanın tadını çıkarıyordu. Tam bir manastır ehli. Sonra bak, edilmemiş onca yemin, canavarların tek bir hücumuyla bir anda güme gidivermişti.

“Ne oldu da kendini bu ormanda buldun?” diye sormuştu cadılar meclisinin nispeten ayık bir üyesi. (“Adım Abi,” dedi, “doğuştan yetişkinim.” Belli ki canını acıtan bir gerçek.)

Jackson sorular sorma konusunda pek de iyi sayılmazdı, üstelik seçme şansı olsa cevap vermek yerine soru sormayı tercih ederdi. Öğretmenler ve sosyal hizmet görevlileri, diye hatırladı. “İçinizden biri Linda Pallister'ı tanıyor olabilir mi acaba?” diye sordu. Kadınlardan birkaç tanesi sırtlan gibi uludu. “Linda'yı böyle yerlerde avlayamazsın. Bir yerlerde ya kedileri geri dönüşüm malzemesi yapıyordur ya da ağaçlara filan tapıyordur.”

“Yo, pagan filan değil, Hıristiyan” dedi biri. Belli ki bu gerçek de durumun komikliğine başka bir boyut eklemişti.

“Ne yapacaksın ki onu?” diye sordu epeyce hırçınlaşan Abi.

“Bu akşam onunla bir randevumuz vardı ama gelmedi.”

“Evlat edinme danışmanlığında çalışıyor o. Evlatlık mısın?” diye sordu içlerinden biri uzanıp elini tutarak. “Zavallı bebek. Öksüz mü kadın sen? Terk mi ettiler? İstemediler mi? Gel anneye kuzucuk.” Başka biri, “Çok yaşlı o. Onu istemezsin. Bizi istersin” diyerek araya girdi.

Kadınlardan biri o kadar yaklaştı ki yüzünün sıcaklığını kendi yüzünde hissetti Jackson. Öyle konuşursa onu tahrik edebileceğini düşünecek kadar sarhoştı, o yüzden soluk soluğa “Islak Meme ister misin?” diye sordu.

“Ya da *blowjob*?”⁴⁹ diye haykırdı başka bir kadın.

“Dalga geçiyorlar seninle” dedi bir tanesi yanına sokularak. “İçkilerin isimlerini söylüyorlar.”

“Sana öyle geliyor” dedi ilk kadın kahkaha atarak.

“Haydi tatlım, bitir şunun işini” dedi başka biri. “Acından ölecek, bir el ativer.”

Kadınlara ne oldu böyle? diye merak etti Jackson. Neredeyse iffetlilik taslamaya kalkacaktı. (Belli ki o kadar da değildi, içlerinden birinin o müphem cazibesine kapıldığına göre.) Son zamanlarda daha da sık, başka bir gezegenden geldiğine inanır olmuştı. Ya da geçmişten gelmişti. Bazen Jackson geçmişin başka bir ülke değil, bilinmedik bir okyanusun dibine çökmüş müstakil bir kıta olduğuna inanıyordu.

“Kaşların çatıldı” dedi Abi.

“Bakışım öyle” dedi Jackson.

“Merak etme, ısırmayız.”

“Daha değil” dedi biri gülererek.

Jackson gülümsedi ve çevresindeki ısı bir derece arttı. Buradaki hazine belli ki Jackson’dı. Bardaki atmosfer öyle yüklüydü ki bu zıvanadan çıkmış kadınların heyecandan ciddi ciddi infilak edivermesi an meselesiydi.

Evet, Leeds’te olan Leeds’te kalmalı, diye düşündü Jackson. Öyle demezler miydi?

“Korkmuyorum,” dedi, “eğer siz ısmarlayacaksanız, bir Pernod alırım.”

Tüyme vakti.⁵⁰ Jackson usulca yataktan çıktı ve herhalde birkaç saat önce çıkarıp yere attığı kıyafetlerini buldu. Ses çıkarmamaya özen gösteriyordu. Kafası kurşun gibi ağırdı, incecik boynuna ağır gelen bir çiçek gibi. Dar koridordan parmak ucunda geçip banyoya açılan kapıyı bir kerede bulduğuna sevindi. Evi düşman bölgesinde

49 “Oral seks” anlamına gelen bir kokteyl ismi. (ç. n.)

50 “Get the hell out of Dodge”. 20. yüzyılın ortalarına kadar çekilen Western filmlerinde sıklıkla kullanılan bir kasaba olan Dodge’dan, Kansas’a atıfta bulunmak için bahsedilmiş. (ç. n.)

keşfedilecek yer gibi görmek normal geliyordu. Kendi yetiştiği evin daha iyice bir versiyonuydu burası, aslında bazı rüyalar gibi biraz da tedirgin ediyordu insanı.

Banyo sıcak ve temizdi, birbirine uyan banyo paspasları çilek pembesiydi. Klozet de pembeydi. Jackson daha önce hiç pembe bir tuvalete işlememişti. Her şeyin bir ilki var. Fayanslar çiçek desenliydi, marketten alınma kozmetikler küvetin ucuna itinayla dizilmişti. Jackson burada yaşayan bu kadının kim olduğunu ve ne diye hiç tanımadığı bir adamla yattığını merak etti. Kendine de aynı soruyu sorabilirdi elbette, ama o sırada o kadar da gerekli gelmedi. Lavabonun üzerindeki raftaki fincanda iki diş fırçası vardı. Jackson bunun ne anlama geldiğini merak etti.

Ellerini yıkadı (soyları Taş Çağı'na kadar uzanan bir dizi kadın evcilleştirip yetiştirmişti onu) ve aynada kendini gördü. Hissettiği gibi sefih görünüyordu. Düşmüştü. Lucifer gibi.

Duş alması elzemdi ama bu klostrofobik evden bir an önce çıkması daha elzemdi. Alt kata inerken, tahtaları gıcırdamasın diye halı kaplı, dik merdivenlerin dış tarafına basmaya dikkat etti. Kadın, koridora bisikletini park etmiş biriyle yaşıyordu. Muhtemelen aynı kişi giriş kapısının önüne çamurlu bir çift futbol ayakkabısı da atıvermişti. Duvara dayalı bir kaykay. Kaykayı görünce (sahibi nerede?) Jackson kendisini kötü hissetti.

İkinci diş fırçası, ergen bir oğula değil de birlikte yaşanan birine, ya da bir sevgiliye ait olsun isterdi bir şekilde. Birdenbire, ilk karısının yeniden evlenmiş olmasına, ummadığı bir şekilde, minnet duydu. Mutlu olduğundan değil (elbette), mutluluğuna kadeh kaldıracak değildi, ama geceleri eve (kendisi gibi) tanımadığı adamları götürmediği için. Kızı şiddetli, zorlu bir ergenlik döneminden geçiyorken, elin adamları evde kol gezmiyor diye.

Jackson, giriş kapısını arkasından kapatana ve puslu sabah havasına kavuşana kadar nefes almadı. Gün iyiye de kötüye de gidebilir gibi görünüyordu, o da zaten havayı düşünüyor değildi.

İç pusulasını “Şehir Merkezi”ne ayarladı. Normalde koşacağından daha yavaş tempoda şehre doğru koştu, o feci akşamdan kalmalık hissini böyle atacağını umuyordu. Şansı yaver giderse, dizleri tutarsa, altın yıllarını koşarak geçirmek ve elmas yıllarına da koşarak girmek istiyordu.

“Neden?” diye sordu Julia. “Neden koşuyorsun?”

“Zihnimi durduruyor” dedi Jackson neşeyle.

“İyi bir şey mi bu?”

“Kesinlikle.”)

Üstelik İngiltere ve Galler turu sırasında, bir yeri tanımak için koşmanın iyi bir yöntem olduğunu da keşfetmişti. Kahvaltıdan önce şehirden kırsala gidebilir, temponu bozmadan, şehrin kokuşmuşluğundan çıkıp burjuvaların banliyösüne varabilirdin. Üstelik kimse de şafak vakti kendini dışarı atmış, hâlâ genç olduğunu ispalamaya çalışan delinin teki olduğunu anlamazdı.

Bir yabancıнын kollarında geçirdiği o gece için esas niyet ettiği yere, Best Western’e vardı. Jackson tek gecelik bir şey yaşamayalı çok uzun zaman olmuştu. “Yarın Beni Hâlâ Sevecek misin?”⁵¹ Umarım hayır.

Asansörle kendi katına çıktı, uyuyamadıklarını uyumak istiyordu. Linda Pallister’la randevusu, otelden bir taş atımı uzakta, saat ondaydı. Şekerleme yapmak, duş almak, tıraş olmak ve biraz kahvaltı için bol bol vaktim var, diye düşünüyordu odaya girerken. Şöyle güzel bir fincan kahve. Şu aşamada güzel olmasa da olurdu.

Köpeği tamamen unutmuştu.

İçeri kimin gireceğini bilemiyormuş gibi kaygılı, kapının ardında bekliyordu. Gelenin sabık sahibi Colin olmadığını görünce deli gibi kuyruk sallamaya başladı. Jackson diz çöküp hayvanın mutluluğundan pay çıkardı bir süre. Hayvanı bütün gece burada tek başına kilitli bıraktığı için kendini suçlu hissetti. Dün gece onu da yanına alsaydı belki saçmalamaz, edebini korurdu –omzunda dostane bir pati, iyi düşün diyen biri, *Eve dön, Jackson. Yapma. Hayır deyiver.*

Otel odasına baktı, kahverengi bir hediye bırakılıp bırakılmadığını kontrol etti, hiçbir şey bulamayınca, “Aferin” dedi ve o anda dünyada yapmak istediği muhtemelen en son şey olmasına rağmen tasmayı getirip, “Hadi o zaman” diyerek sırt çantasının fermuarını köpeğin girmesi için açtı.

Zavallı minik böceğe yardım etmek için hiçbir şey yapmamıştı. Küçük çocukları bırakın. Merrion Alışveriş Merkezi’nde “Twink-

51 “Will You Still Love Me Tomorrow?” The Shirelles’in bir şarkısı. (ç. n.)

le, *Twinkle, Little Star*” diye masumiyetin şarkısı söyleyen o küçük kızı ve o korkunç, zorba annesini düşünüyordu. Courtney. Kapa çeneni Courtney, tamam mı. İnsanların nesi vardı da böyle davranıyorlardı? Babasının yankısı, *Büyükler konuşurken küçükler susar, Matilda*. Ne konuşsunlar isterdi, ne görünsünler. Tilly doğmadan önce doğmuş ve ölmüş bir ağabeyi vardı, Tilly’nin çocukluğu boyunca onun gölgesi hep önünden gitti. Geçmişteki bütün o kabristanlar, küçük çocuklarla dolu, mezartaşları küçük kırık dişler gibi. Çağdaş tıp hepsini kurtarırdı, ağabeyini kurtarırdı. Yine de bu dünyada küçük Courtneyleri kurtarmak için tıptan fazlası lazımdı.

Günlük, sıradan her şeyin adını unutturken çocuğun adını unutmayışı garipti. Su ısıtıcı. Bu sabah zihninin derinlerini tarayıp da “su ısıtıcı” kelimesini bulabilmesi on dakikasını almıştı. “Suyu kaynatan şey” demişti Saskia’ya çaresizlik içinde. “*Billabong. Billy. Kaynar billy.*”⁵² İşte.”

“*Billabong* mu?” diye tekrar etti Saskia şüpheyle. En ufak bir fikri olmadığı ortadaydı. “*Dansçı Matilda*” dedi Tilly. “Benim adım tabii. *Matilda*.” Hatırlatmak için birkaç kuple söyledi: “Neşeli işçi göl kenarında kamp kurmuş.” Saskia “Ha, hm, evet. Tabii” diye cevap verdi. En azından “bili bili” doğru yerdeydi. Dibi tarayıp yüzeye çıkarabildiği ilk laf “tavuk” oldu. “Şeyi, neydi o, –tavuğu– açayım da bir çay içelim, olur mu? Sanki birden iki kafa birden peydahlanmış gibi bakıyordu Saskia. Deli Tilly. Deli bili bili Tilly. Dün de lambalara zambak demişti, Ah, *hava karardı. Zambakları açayım mı?* Zambakların nasıl büyüdüğüne bakın. Ne çalışırlar, ne iplik eğrirlenir.”⁵³ Bütün Avrupa’da ışıklar sönüyor. Her gün kullandığı eşyalara saçma sapan isimler de takıyordu, perde, çekmece, fincan oluyor muydu sana *pokel, gip, rotel*. Kelimelerin hepsi püreye dönüyordu, lisan kaybolup gidiyordu, sesler kalıyordu, ar-av-u-ar-ey-i-ar –sonra artık safi sessizlik.

Tilly kızı korkutmuştu. Lear’ın deliliği. Akıntıda zavallı Ofelya, çantasında çatal bıçaklar –ve–daha bu sabah– bir makara kırmızı kurdele ve örgü şişleri, sanki uykusunda gidip tuhafiyeceleri dolaşmış. Repertuar tiyatrosunda Ofelya’yı oynamıştı. Hamlet’i oynayan

52 “*Billabong. Billy. Billy boiled.*” “*Waltzing Matilda*” isimli Avustralya *bush ballad*’ının sözleri arasından Tilly’nin aklına gelenler. (ç. n.)

53 Luka İncili, 12:27 (ç. n.)

oyuncu zor durumdaydı. Seyirci sıkılmıştı. Tilly anlamıştı, insan Hamlet'in biraz daha uzun olmasını bekliyordu. Fış, fış, *kayıkçı, kayıkçının küreği, hop hop eder yüreği*.⁵⁴ "Hiç klasiklerde oynadın mı?" diye sormuştu Saskia'ya geçen gün. "Shakespeare filan?"

Saskia, Padma gibi değildi. Padma nazikti, her zaman Tilly'nin bir isteği var mı diye sorardı. Bazen Tilly kızın davranışı yüzünden kendini engelli gibi hissediyordu. *Engelli, engelli*. Vurguyu nereye koyduğun önemli, değil mi? Ya hastasın ya da işin bitmiş. Artık ikisi birdendi. Delirmektense ölmek daha iyiydi. Ofelya da biliyordu bunu.

Küçük "Twinkle, Twinkle" kız dünyadaki diğer zavallı küçük pi-reciklerin arasına karışmıştı. Aralarında doldurulmuş yavru tavşanlar da vardı. Kaybettiği bebeği. Hepsi bir araya gelip rüzgârda uluyan bir tek zavallı, küçük bebeciğe dönüşüvermişlerdi. "Twinkle, Twinkle." Kızın adı uçtu gitti, demin hatırlıyordu ama şimdi... gitmişti, bütün su ısıtıcıları gibi. Ah Allahım.

Eskiden polis memuru olduğunu söyleyen adama "Twinkle, Twinkle" kızıdan bahsetmek istemişti. Bilmemne alışveriş merkezindeki nazık kıza bahsetmiş miydi peki? Mangır, mungur, metrik, Merrion Alışveriş Merkezi. Kendi derdine öyle dalmıştı ki muhtemelen bahsetmemişti. İyi kadınlar bir şey yapmazsa kötülük hüküm sürerdi. Cüzdanını hâlâ bulabilmiş değildi bu arada tabii ki. Julia ve Padme ona biraz borç vermişlerdi. Hatta Saskia bile bir beşlik vermiş, "İdare edersin" demişti. Prodüksiyon ekibinden birine dert yanarken duymuştu ama aslında kalbi temizdi kızın. *O ihtiyar kurbağa. Pis pis huyları. Tek başıma eve çıkmam lazım*. Hadi sana iyi şanslar, bu pintilerle işin zor.

Devreye girmeliydi. Çocuğu kucakladığı gibi Merrion Alışveriş Merkezi'nden çıktığını hayal etti. Arabaya attığı gibi (nasıl çalıştıracağını hatırlasa) Bluebell Köyevi'ne getirir, zavallı böceğin karnını haşlanmış yumurtayla ve Padma'nın ona aldığı armutlarla doyururdu. Nasıl yumurta haşlanır, bilmiyordu tabii. Annesi ona küçük bir porselen yumurta haşlayıcıda hazırlardı. Çok güzeldi. Haşlanmış ne güzel laftı. Sarılmış gibi.⁵⁵ Tilly'nin küçük bir kızı olsa sımsıkı haşlardı onu. Ya da tavşanı olsa, tilkiden ya

54 "Row, row, row your boat, gently down the stream." Yaygın bir ninni ve çocuk şarkısı. (ç. n.)

55 Yazar *coddle* ve *cuddle* sözcüklerinin benzer sesleriyle oynuyor. (ç. n.)

da tüfekten kaçan zavallı, kadife gibi bir tavşanı olsa. *Koş tavşan koş.*⁵⁶

Biri kapıyı alacaklı gibi çaldığı için düşünceleri hunharca ke-sintiye uğradı.

Bu saatte kim gelir bilemiyordu hiç. Kapıyı temkinle açtı. Tanı-dık gibi görünen genç bir kadın duruyordu. Nefes nefese kalmıştı, çelimsiz göğsü inip kalkıyordu. O kadar çok makyaj vardı ki su-ratında. Makyajın altında Saskia olduğunu fark etti sonunda Tilly. Kız onu sertçe içeri itip, "Vince burada mı?" diye sordu, sanırsın ölüm kalım meselesi.

"Vince mi?" diye sordu Tilly. "Burada Vince diye biri yaşamıyor tatlım."

Bluebell Köyevi yazları kiraya verildiği için bir sürü insan kal-mıştı burada herhalde. Saskia'nın onlardan biriyle ne işi vardı, Tilly onu anlayamamıştı. Birden Saskia'nın elindeki silahı fark etti. "Ah tatlım," dedi Tilly, "ne yapacaksın onunla?"

"Kestik!" diye haykırdı biri.

Kestik mi? Neyi kestik? Tilly anlayamadı.

Tracy bir şeyler almak için bir süpermarkette durmaya karar verdi. Alışveriş arabasını önce muzla ve çocuklara uygun hazır yiyecek-lerle doldurdu. Raflar arasında gezinirlerken Tracy'nin akli güven-lik kameralarıyla veya Courtney alışveriş arabasının oturacak yeri-ne sıkışır kalır diye –sahiden, ne yapardı o zaman– endişelenmekle meşguldü ki tanıdık bir yüzün yaklaştığını gördü.

Barry Crawford'un karısı. Barbara. Hassiktir. Courtney kim diye soracaktı. Bunca süpermarket dururken...

Barbara Crawford konserve sebze raflarının arasında yaklaşı-yordu, sanki iğneler üzerinde yürüyormuş, alışveriş arabası değil de Silver Cross bebek arabası itiyormuş gibi davranıyordu. Topuk-lular giymiş, ful makyajlı bir zombi. İçinde neler dönerse dönsün, Barbara her zaman Kraliçe'yle aniden öğle yemeğine davet edilecek-miş gibi giyinip kuşanırdı. Yün elbise, altın yaldızlı zincir kemer, ince çoraplar, siyah saçları ayakkabıları gibi pırı pırıl, cilalanmış sanki. Tracy kendisini merak etti, acaba acı içinde olsa paçavralar

56 Flanagan ve Allen'in şarkısı. (ç. n.)

giyer, yüzüne kömür ya da çamur sürer, saçlarının kirden-yagdan topraklanmasına izin verir miydi ki? Herkes kendine göre bir şeyler yapıyordu işte. Barry'yle evlendikten sonra Barbara senelerce Avon pazarlamıştı. Zırr. *Tracy, allık almayı düşünür müydün? Harikalar yaratır sende. Allıktan fazlası lazımdı.*

Barbara'nın yüzünde zırh gibi bir tebessüm vardı, sanki sabah yüzüne takmış, birileri için çıkarırsa lanellenecekmiş gibi duruyordu yüzünde. Evde bıraktığına sevineceğin türden eşlerdendi o. Sıkı bir kurallar-ve-görevler çizelgesini takip edenlerden, rutine bağlı bir yaratık, mesleği rutine asla bağlanamayacak bir adamla evli bir kadın. Buna deli oluyordu. Barry o yüzden kulüplere ve fahişelere koşuyordu. "Karısını seven her adam bunu yapar" derdi. "Misyoner pozisyonu karın içindir, ona saygı duyduğunu gösterirsin böylece, diğer enteresan şeyler için de orospulara gidersin." Orospuların tek istediği para, diye "açıklamıştı" Tracy'ye. Karın sana kanınla canınla ödetirdi. Tracy kimsenin karısı olmadığına sevinmişti o zaman. Çoğu zaman bekâr olduğuna seviniyordu Tracy. Sen, acaba ne düşünüyor diye merak ederken, marmelatlı ekmeğini yiyerek umursamazca yüzüne bakan biriyle yaşlanmıyor olmak iyiydi.

Gerçi Barry için o günler geride kalmıştı. Küçük Sam öldüğünde birçok şey sona ermişti.

"Ah, siktir" diye homurdandı Tracy, Barbara yaklaşıncı. Bu aralar yıl dönümü olacaktı herhalde, değil mi? İki sene. "Siktir, siktir, siktir."

Courtney birden endişeyle ona baktı, suratını buruşturdu. "Tamam sevgilim, her şey yolunda" dedi Tracy. "Aklıma bir şey geldi, o kadar. Barbara! Merhaba." Tracy sesini daha duyarlı, şefkatli bir tona ayarlamıştı, yakınıni yeni kaybetmiş birine uygun bir ton. "Nasılsın?" Telefon geldiğinde, Barry eli titremeye başlayıp telefonu düşürdüğü an yanındaydı. Tracy telefonu alıp ahizeye "Alo" demiş ve başka birine verilen kötü haberi birinci elden almıştı.

Barry Crawford ciğeri beş para etmez, aşagılık herifin tekiydi, ama geçiniyorlardı bir şekilde. Tracy, Amy'nin doğduğu zamanı hatırlıyordu, polislerle dolu bir kulüpte bebeğin başını nasıl ıslattıklarını hatırlıyordu. O zaman artık dedektif komiser olan Barry, -tabii ki- üniformasıyla Tracy. Karindeşen yakalandıktan kısa süre sonra. Tebrik için şerefe kaldırılan kadehlerden birinde müfettişlerden biri "Kadınlar artık güvende" demişti ve Tracy o kadar sarhoştı

ki adamın suratına gülmüştü. Sanki sokaklardan tek bir deli, kötü herifi aldın diye kadınlar güvende olacaktı.

“Yeni doğan kızıma” demişti Barry duble malt birasını herkese kaldırarak. O gece altıncı içkisiydi galiba. “Bir dahaki sefere daha iyi şanslar” demişti maskaranın biri arkalardan.

Amy’nin kendi bebeği Sam doğduğunda, Amy’nin kocası Ivan onunla birlikte doğuma girmişti. Doğumun her anında onunla birlikte ter dökmüştü. “Zaman değişti” demişti Barry Tracy’ye acı acı. “Artık destek olman lazım. Şimdilerde erkeklerin kadın gibi olması lazım. Allah yardımcımız olsun.”

“Bazılarımız evlenmek istediğimiz erkeğe dönüşüyormuşuz” dedi Tracy.

“Ne?”

“Gloria Steinem. İlk feministlerden.”

“O neymiş öyle, Tracy?”

“Günün sözü takvimimde yazıyordu bugün. Bilemem.”

Barry içini çekip kadeh kaldırdı. “Torunuma. Sam’e.” Bingley’de bir kulüptelerdi. Karındeşen’in doğum yeri. Bir plaka koymak lazımdı. Artık tarih olmuştu. Bu kez bebeğin şerefine içen iki kişiydiler, tarih öncesi çağlardan kalma iki dinazor. “Evrim geçirmezsen geride kalıyorsun” dedi Barry.

“Evrim geçirmezsen ölürsün” dedi Tracy.

Amy doğduğunda vaftiz edilmemişti. “Biz pek dindar sayılmayız” demişti Barry. Yine de kazadan sonra vaftiz ettirmişlerdi, yaşam desteğine bağlıyken. “Her ihtimale karşı” demişti Barry. Nafile. Amy yaşam desteğinden kurtuldu, Sam kurtulamadı. Ivan başka koğuştaydı, boruların ve tüplerin arasında ağa yakalanmış sinek gibi yatıyordu. Barry ve Barbara bir kez ziyaretine gittiler, bütün o parlak makineleri kapatıp Sam’i sonsuzluğa uğurlamaları gerektiği zaman.

“Anlayamazsın” demişti Barbara Crawford, Tracy krematoryumda başsağlığı dilemek için yanına gittiğinde. “Çocuğun yok, torunun yok. Keşke benim başıma gelseydi bütün bunlar.”

Tracy, kendi ailesi onun için kendilerini feda eder miydi diye merak etmişti. Annesi, babası öldükten sonra epey dayanmıştı, son günlerinde de Tracy’yi de yanında götürmeye kararlıymış gibi görünüyordu. Annesi bir akrebin DNA’sına sahipti, nükleer bir kısı da atlatabilirdi. Yine de kanser onu yenmişti. Kimse sonsuza kadar

yaşamıyordu, Dorothy Waterhouse bile. O da gittiğine göre dünya artık elmaslara ve hamamböceklerine kalabilirdi.

Barbara Crawford haklıydı elbette. Tracy böyle bir duyguyu hiç hissetmemişti. İnsanı aşan, bağırsaklarını düğümleyen, hayatı-bırak-git türünden bir sevgi. Belki de bir tek, Lovell Park'taki o cehennemi dairede, Carol Braithwaite'in çocuğu için hissettiği o sefer hariç. Şimdi de –market arabasında oturan bu insancık için. Tracy bu hissettiği için sevgi doğru kelime mi, onu bile bilmiyordu; ama bu her neyse, çocuk yaşıyor da olsa ölü de olsa insanı ağlatacak bir histi.

Barbara ve Barry'nin kızı Amy, ne ölüydü ne yaşıyordu; ikisinin arasında bir yerde yüzüyordu. Bir “tesis”te. Tracy, Barbara'nın Amy'yi kaç kez ziyarete gittiğini merak etti. Her gün mü? Her hafta mı? Zaman geçtikçe ziyaretleri seyrelmiş miydi?

Tracy onu görmeye bir kez gitmişti. Sadece Disney gelmişti aklına –Pamuk Prenses, Uyuyan Güzel. Hatırlayacak başka şey yok gibi. Tracy buna bir son vermek istemişti, Barry ve Barbara'nın kendi kendileri için yapamadığı iyiliği yapmak istemişti. Tracy bir daha ziyarete gitmemişti. Düğününde babasıyla dans eden Amy hâlâ gözünün önündeydi, kocaman beyaz eteği babasının siyah takımına yaslanmış, babasının ceketinin iliginde o palyaço çiçeği. Amy artık sonsuza kadar askıdaydı, uyuyan bir masal prensesi, son yok, ne mutlusu ne öbür türlü. Barry ne demişti? *Ölüyorsun, başka hiçbir şey kalmıyor. Tabii bir de bakıyorsun, bunun için ölmene bile gerek kalmamış.*

Yine de Sam ölmüştü. Araba kazasında parçalanmıştı, kendi babası Ivan'ın kullandığı arabada. Bir şahitin dediğine göre “manyak gibi kullanıyordu”. Üç kez hız sınırını ihlal etmişti. Onca şeyden sonra meğer Korkuç Ivan olduğu çıkmıştı ortaya. Amy ne diye binmişti onunla arabaya, çocuğunu da alıp? Söylenecek bir şey yoktu artık, çok geçti. Ivan'a kısa süreli hapis cezası verilmişti. Hâkim, zaten “hayatı boyunca ödeyeceği ağır bir cezası olduğu”nu söylemişti. Barry, “Taşağıma anlat” demişti.

Kilisede küçük beyaz tabutun ağırlığı altında sendeleyerek yürüyen Barry Crawford'un görüntüsü Tracy'nin yüreğini dağlamıştı. “Ağır,” demişti sonradan Tracy'ye, “içinde şu kadarcık bir şey var oysa.” Viskiyle yıkanmış kırmızı gözler. Zavallı ibne. Daha bir sene önce aynı kilisede kızını evlendirmişti. Ivan bu aralar çıka-

çaktı herhalde. Günişliğine adımını attığı an Barry onu öldürecek mi, diye merak etti Tracy. Bazen onun yerine kendisi mi yapsa diye düşündüğü oluyordu, gizlice. Mecbur kalsa mükemmel bir cinayet işleyebileceğini biliyordu. Herkesin içinde dışarı çıkmayı bekleyen bir katil vardı; sadece bazıları diğerlerinden daha sabırlıydı, o kadar.

“Nasılım?” dedi Barbara Crawford, sanki nazik bir selamlama değil de üzerine düşünülmesi gereken bir sorunmuş gibi. “Bildiğin gibi işte” dedi usulca, o sırada eline bir fasulye konservesi alıp incelemeye başladı. Sanki az önce bir uzaylı gelip eline tutuşturmuş, *İşte bizim gezegende bunu yiyoruz*, demişti. Kim bilir ne kadar sakinleştirici alıyordu. Niye almayacakmış ki? Courtney’in market arabasında durduğunu fark etmemişti, Courtney’in kendisini bile fark etmemişti. Tracy neler söyleyeceğini tasarlamıştı bile (*Evlat edindim; işler hafiflediğine göre işe yarar bir şeyler yapayım dedim*), ama gerek kalmamıştı.

Barbara konserveyi rafa koyup, sanki bir şey söylemek istiyor da hangi kelimeleri kullanacağını bilemiyormuş gibi elini havada salladı. “Evet,” dedi Tracy kurtulmak için, “seni gördüğüme sevindim Barbara. Barry’ye selamlarımı ilet.” *Geçen akşam Barry’yle telefonda konuştum, ölmüş bir kadınla beraberdi*, demedi. Bir keresinde ölü olanları tercih ettiğini söylemişti Barry. Cevap yetiştirmiyorlarmış. “Şaka yapıyorum Tracy” demişti. “Allahım, kadınların nesi var? Mizahtan anlamaz mısınız siz?”

“Anlamıyoruz belli ki” demişti Tracy.

“Neyse,” dedi Barbara’ya, “gitmem lazım,”

“Tamam” diye mırıldandı Barbara. Bakışları birden Courtney’e odaklandı, hafifçe geri çekildi.

“Çocuk bakıyorum” dedi Tracy market arabasıyla spin atıp süt ürünleri raflarının arasında gitgide hızlanarak; oradan süt kutusu, buradan yoğurt kaparak, sanki inekler yakında piyasadan kalkacakmış gibi.

Çocuk bu arada sesini çıkarmadan bir yerlerden aşırmaı başardığı Jaffa paketini parçalıyordu. “Dükkanndan bir şeyler aşırma suçtur” dedi. Courtney paketi uzatıp ona da ikram etti. Tracy iki Jaffa bisküvisi alıp ağzına attı.

“Teşekkür ederim” diye geveledi.

“Bir şey değil” dedi Courtney. Tracy’nin yüreği hop etti. Bu çocuk nezaketi nereden öğrenmişti? Kelly Cross’dan öğrenmiş olamazdı.

“Şimdi ne yapmak istersin?” diye sordu Courtney’e. Daha önce hiç seçim yapmamış bir çocuk gibi görünüyordu, Tracy ona bir hak vermek istemişti. Çocuğa bir seçenek sun. Çocuğa bir şans sun. Hepsine bir şans sun.

1975: 21 Mart

Akşam saat sekiz. Kitty üşümüştü, bir hırka almak için üst kata çıktı. Ayaz vardı, rüzgâr bulabildiği her delikten eve girmeye çalışır gibiydi. *Rüzgârın sesi öyle yağmurlu ki / Şehrin her yeri ağlıyor.*⁵⁷ Kim yazmıştı bunu? Kitty’nin edebiyatla arası hiç yoktu. Bir zamanlar bir süreliğine bir yazarın “ilham perisi” olmuştu. Artık adı duyulmayan biri. O zamanlar epey meşhurdur ama. Eserlerinden çok hayat tarzıyla meşhur olmuş olsa da. Sadakat bilmezdi, sabahdan akşama sarhoş gezerdi. Alkol ve fahişe, derdi, İnsan Hakları’ndandır. Kendisi de onun ganimetlerinden biriydi; “ilham perisi”, kapatma yerine kullanılan şık bir söz. Chelesa’de yaşıyordu ama taşrada bir yerlerde karısı ve üç küçük çocuğu vardı.

Kendisi daha çok gençti, kariyerinin başındaydı, adamın yapmasını istediği bazı şeyler karşısında dehşete düşüyordu. Ian’a hayatının o kısmı hakkında hiçbir şey söylemiyordu. Ürperdi. Evde en soğuk yer yatak odalarıydı. Üst kattaki kaloriferleri yakmıyorlardı, Ian sıcak odada uyumanın sağlıksız olduğunu düşünüyordu. Kitty kapattıkça o pencereleri ardına kadar açıyordu. Tartışmak değildi bu, fikir ayrılığıydı. Ne de olsa sonunda anlaşmaya varılabilecek bir konu değildi. Bir pencere ya açık olurdu, ya kapalı.

Bir çekmecedan devetüyü kaşmir bir hırka çıkarıp zarıfçe omuzlarına aldı. Kafasının içinden bu sözler geçiyordu. *Kitty Winfield kaşmiri zarıfçe omuzlarına aldı.* Çocukluğundan beri yapardı bunu. Kendi kendine, kendini anlatırdı. Kendi dışına çıkıp kendine bakardı, beden dışı deneyimlerden bu adeta. Onca bale, step dansı, hitabet, zarafet dersi; annesi bunların bir anlama geldiği-

57 Christina Georgina Rossetti’nin “The Wind has such a Rainy Sound” başlıklı şiiri. (ç. n.)

ni söylüyordu. Her yılbaşı yerel gösteride bir rol aldığına göre, bu anlamda bir şeyler vaat ediyordu. Solihull'da yetişmiş biri olarak, lisanını düzeltmek için epey zaman harcamıştı. On yedi yaşındayken, Londra'da şansını deneme zamanının geldiğine karar vermişti. "Gelecek vaat eden" hangi kız 1962'de West Midlands'de kalmak isterdi ki? Aramıza yeni katılan Kathryn Gillespie'yi önemli şeyler bekliyor.

Başkente gelince, tam zamanlı öğrenci olarak bir dans akademisine kaydını yaptırmıştı, ücretini annesi ödüyordu. Londra'ya taşınalı daha bir hafta olmuştu ki sokakta bir adam yanına gelip "Kimse sana modellik yapabileceğini söylemedi mi?" demişti. Şaka olduğunu düşünmüştü, ya da tuzak. Annesi hayatı boyunca böyle erkekler hakkında uyarmıştı onu. Ama sorun yoktu, adam gerçekten ajansa model topluyordu. Bir gece içinde Kathryn olmaktan çıkıp Kitty oluvermişti. Tek kelimelik bir şey yapmak istemişlerdi, Twiggy gibi, ama işe yaramadı.

O yılın başında annesi öldü. Kitty Winfield annesinin mezarı başında durup sessizce ağladı. Akciğer kanseri, korkunç. Kitty, Solihull'a geri dönüp ona bakmıştı. Hangisi daha kötüydü, bilemiyordu; annesinin ölümünü izlemek mi, gelecek vaat ettiği geçmişine geri dönmek mi. Annesinin ölümünü atlatmak korkunç zor geliyordu ona. Saçma, çünkü aslında pek de görüşmüyorlardı annesiyle.

Modellik, dans etmekten çok daha kolaydı. İyi kemiklerin ve belli bir sabrın olması gerekiyordu. Baktan şeyler istemediler hiçbir zaman, soyunması gerekmedi. Ünlü fotoğrafçıların elinden bir sürü siyah-beyaz portre. Büyük moda çekimleri, bütün dergiler, hatta bir keresinde Vogue'un kapağı. İnsanlar bir süre onu "altmışlıların yüzü" diye andı. İnsanlar ismini hâlâ hatırlıyordu. *Altmışlıların ikonu Kitty Gillespie, sahi nerede şimdi?* Daha geçen hafta Pazar gazetelerinden biri peşine düşmüştü, "ortadan kayboluşu"yla ilgili röportaj yapmak istiyorlardı. Ian arayanı kibarca def etmişti.

69'da hepsi bitmişti. Ian'la tanışmış ve güvenlik uğruna parlak ışıklardan vazgeçmeye karar vermişti. İstikrar uğruna. Elini kalbine koyup açıkça diyebilirdi ki, bu kararından ötürü hiç pişman olmamıştı.

Tabii ki bir film yıldızı olmak istemişti, ama dürüst olalım, azıcık olsun rol yapamıyordu. Kitty Gillespie sete gitti ve orayı ışığıyla aydınlattı. Ne yazık ki öyle değildi işte. Rolüne bakmıştı ama sözleri

söyleyemedi. Odun gibiydi. Bir filmde küçücük bir rolü olmuştu, sınırları zorlayan, avangard işlerden biriydi, başrolde çıkardığı olaylarla nam salmış bir rock yıldızı. Hepsi pek bohem. Kitty bir kanepeye uzanıyordu, belli ki seks-uyuşturucu ortamı. Söyleyecek tek bir replik var, “Nereye gidiyorsun yavrucuğum?” Filmi hatırlayan pek kimse yoktu artık, Kitty’nin filmde rol aldığını da. Çok şükür.

Rock yıldızı gülüp, “Asıl işini bırakma, hayatım” demişti. Bir kez sevişmişlerdi, zaten belliydi. *De rigueur*,⁵⁸ demişti rock yıldızı. Bazen, iyice yaşlandığında, herkes öldüğünde oturup kendi yaşam öyküsünü yazmayı düşünüyordu. O yıllardaki yaşam öyküsünü elbette. Evliliğinden sonraki on yıl başkalarına çok sıkıcı gelecek bir kitap olurdu.

Yazarı terk ettikten sonraki sene filmde oynamıştı. Adamın etkisinden iki sene kurtulamamıştı, rehin tutulmak gibi bir şeydi bu. Arkadaşlarıyla takılıp, kendi yaşındaki kızların normalde yaptığı şeyleri yapmakla geçirmesi gereken yıllardı. Onun yerine adamın içkisini koyuyor, egosunu besliyor ve sıkıcı müsveddelerini okuyordu. İnsanlar muhteşem olduğunu ve yetişkince bir şey yaptığını sanıyordu ama öyle değildi. Arada bir tiksindirici cinsel gösteriler sergilemesini gerektiren bir tür dadılıktı yaptığı. Yirmi yaş kadar yaşlıydı adam, söylediklerinden çoğu zaman tek kelime anlamayan kıza öfkelenirdi.

Kitty makyaj masasındaki aynanın karşısına geçti, gümüş tabladan bir sigara çıkarttı. Tablada isminin baş harfleri işliydi, kapağın içinde başka bir oyma vardı, Ian’dan bir doğum günü mesajı: *Kitty’ye, hayatta daima en çok seveceğim kadına*. Ünlü yazar bir keresinde Latince ayıp bir şey işlenmiş bir çakmak hediye etmişti. “Catullus’tan” demişti onun için çevirerek. Utanç verici. Latince bilen biri görür diye çakmağı hiç kullanmamıştı. İnsanların sandığından çok daha tutucuydu. Adamın evinden ayrıldığı sabah çakmağı Victoria Rıhtımı’nın üzerinden, Thames’e fırlatmıştı. Kitty Gillespie, *çırılçıplak bir yatak direğine bağlanarak aşağılandı*. Her şeyin bir sınırı vardı. Üstelik adam ondan bıkmaya başlamıştı, yataktaki yerini İsveçli bir şair almıştı. “Akıllı kadın” demişti, sanki Kitty değilmiş gibi. Adam çok geçmeden büyük bir trajedi

58 Mecburen. (ç.n.)

yaşadı, Kitty elinde olmadan acıdı, kendi yaratmadığı bir dramla başa çıkacak halde olmayan birinin başına bunlar gelince başka ne yapılırdı ki?

Şimdi harika bir doktorun karısı olup, Harrogate gibi harika bir yerde, harika bir evde yaşamak, aynada kendi harika beyaz boy-nuna bakmak, teninde harika, harika incilerin ısıltısını görmek, geçmişle karşılaştırdınca ne kadar da iyiydi. *Kitty Winfield bir tutam saçı küçük güzel kulağının arkasına attı. İçini çekti. Bazen yerde top gibi olup dünya üzerinde hiçbir şey yokmuş gibi yapmak geliyordu içinden. Kitty reçetesini kocasının yazdığı ilaç şişesinin kapağını açtı.*

Sigarasını söndürdü, rujunu tazeledi, bileklerinin iç tarafındaki damarlı, zarif tenine birer fıs Shalimar sıktı. Çok eskiden bir gün kesmeye çalıştığı bileklerindeki incecik yara izleri, beyaz pamuk gibi, iplik iplik birer bilezik.

Ian alt katta bir tıp dergisi okuyarak Çaykovski dinliyordu. Birazdan mutfığa gidip ikisine de sütlü birer içecek hazırlardı. “İyice Edi’yle Būdū olduk artık” derdi gülerek.

Bebek olması gereken yerindeki o koca boşluk. Ian’la evlenmeden çok önce Londra’da gittiği kadın doğumcu “Hamile kalamazsın” demişti. Ian o sıralar Great Ormond Sokağı’nda çalışıyordu; Kitty’yle Fortnum and Mason’s’ta tanışmışlardı. Ian annesinin doğum günü için çikolata alıyordu, kendisi yağmurdan kaçıp oraya sığınmıştı, Ian Fountain’da çay içip kek yemeyi teklif etmişti; o da, neden olmasın, diye düşünmüştü.

“Nişanlıyla konuşmamı ister misin?” diye sormuştu kadın doğumcu. “Tıpçı, değil mi?” Yoksa sana mı bırakayım?” Karşılıklı nezaket kurallarına uygun davranıyorlardı. Ian’a “gençliğinde geçirdiği cerrahi müdahale nedeniyle nasıl da hamile kalamayacağını” anlatmak ister miydi? Tabii Ian, kendisi de bir doktor olarak “cerrahi müdahale”nin detaylarını öğrenmek isteyecekti. *Kitty Gillespie beyaz çarşafın altına uzanarak bacaklarını açtı.*

Yazarı terk ettikten, edepsiz çakmağı Thames’e fırlattıktan sonra, bir de bakmıştı ki hamileydi. Anlamazdan gelmişti, kendiliğinden geçer diye düşünmüştü, geçmedi. Yazarın onun durumuyla zerre kadar ilgilenmeyeceğini biliyordu, ilgilenmesini de istemiyordu zaten. Kürtaj olduğunda beş aylık hamileydi. Phoebe March bir doktorun adını vermişti. “İşini görür” demişti. “Kızların hepsi ona gidiyor, bir şey değil. Diş doktoruna gidermiş gibi.”

Arka sokaktaki pis bir dairede, örgü şişleriyle filan yapılan bir şey de değildi hani. Muayenehane Harley Sokağı'ndaydı, kapıda resepsiyonist karşılıyordu, masasında çiçekler filan. Küçük bir adam, minik ayaklar, önce ayaklarını görüyordu insan. *Bayan Gillespie, bacaklarınızı açabilirsiniz.* Düşünmek bile ürpertiyordu şimdi. Profesyonelce yapılan, acısız bir şey olacak sanmıştı ama hunharca bir işti. Damarlardan biri kesilmişti, az kalsın kanamadan ölüyordu. En yakın hastaneye götürmüştü kızı arabayla, A ve E bölümlerinin dışında arabadan inmesini istemişti.

Phoebe hastanede ziyaretine gelmişti, elinde şen şakrak nergisler. “Şanssızlık olmuş” demişti, “Neyse en azından kurtulmuş oldun o arada. Biz işi gücü olan kızlarız tatlım, zor kararlar vermemiz gerekir. En iyisi buydu.”

Phoebe o sırada Stratford'da Kleopatra'da oynuyordu. Sık sık olduğu gibi keyifsizdiler, kafalarını dağıtmak için hafta sonu güzel bir kulübe gidip takıldılar. Phoebe'yi tanıdığından bahsetmemişti Ian'a. Kitty hâlâ Harley Sokağı'ndaki o küçük adamı düşünüyordu. Minik ayaklarını. Herhalde kadınlardan nefret ediyordu. Kitty'nin içini paramparça etmişti.

Belki yarayı dikebilir diye Surrey'de golf oynamakta olan huyusuz İskoç bir doktoru çağırmışlardı. “Büyük aptallık etmişsin” demişti. “Ne yazık ki hayatın boyunca bunun bedelini ödeyeceksin.” Yine de polise bir şey dememişti; sert görünüyordu ama kalpsiz değildi.

Ian'a hamile kalamayacağını söylemişti, böylesi daha adildi. “Tüplerle ilgili bir sorun” demişti; o da “Hangi doktorları gördün, kimlere danıştın?” diye sormuştu; Kitty “En iyilerine. İsviçre'de” demişti; o zaman Ian da “Başkalarına da gidelim” demişti; Kitty ise “Ne olur zorlama beni sevgilim, kaldıramayacağım artık” demişti. Ian ondan epeyce yaşlıydı, her zaman bir oğlu olmasını hayal ettiğini, ona kriket öğretmek istediğini filan anlatmıştı. “Başka biriyle evlenmen lazım” demişti Kitty nikâh arifesinde; o da “Hayır” demişti. Onun uğruna her şeyini feda etmeye hazırdı, çocuklarını bile.

“İyi misin Kitty?”

“Affedersin sevgilim, dalmışım, çekmeceleri yerleştireyim demiştim. Şimdi geliyorum.” Kitty Winfield makyaj masasından kalkıp kocasının yanına gitti. O giderken zil çaldı. Saatine baktı, Ian'dan

yılbaşı hediyesi harika, zarif bir altın saat. (İşlenmiş yazı yok.) Neredeyse dokuz olacak. Bu saatte kimse gelmezdi. Ian kapıyı açıp buzlu Mart havasına yaraşır, feci bir ayazı içeri alırken, sahanlıktaki trabzanlara yaslanıp baktı.

Ian'ın "Aman Yarabbi" dediğini duydu. "Ne oldu Ray?"

Kitty Winfield kelebek gibi hafif, seherk merdivenlerden indi. Ray Strickland kapıda durmuş, kucağında küçük bir çocuk tutuyordu.

Köpeği gezdirmek Jackson'ın sandığından daha çok vakit almıştı. Otele dönüp bir gece öncesinin izlerini duşta temizledikten sonra geç kaldığını fark etti ve otelden yine aceleyle fırladı. Köpeği de yanına alması gerektiğini akıl etti, odayı temizlemeye gelen birinin köpeği keşfetmesi iyi olmazdı. Hizmetçi. Eski moda bir laf. Hizmetkâr, bakire.⁵⁹ Kendi ablası da bakireydi. Gençti. Kızların bekâretlerini hazine gibi sakladıkları o eski çağa yaşamıştı.

Sırt çantasının fermuarını açıp, "Hadi, gir bakalım" dedi köpeğe. Jackson köpeklerin kaş çatabildiğini o güne dek bilmiyordu.

Ağzında dün gece bir fare yuvalanmıştı sanki. Bir sürü fare belki de. Asansörde bir ayna vardı, lobiye inene kadar sefih hali üzerine düşündü yine. Linda Pallister üzerinde pek de iyi bir etki bırakamayacaktı bu haliyle. (Julia'nın, "Ne zamandan beri iyi bir etki bırakmayı düşünür oldun, hem de sen?" dediğini duydu. Kafasının içinde yaşayan Julia.) Saat ona çeyrek vardı, ama şimdiden gün çok uzamış gibi geliyordu. Asansörden çıktığında resepsiyondaki görevi devralmış olan kadın ona şüpheyile baktı. Kadına bir Ana Kraliçe selamı çaktı. Kadın kaşlarını çatı.

Best Western'den çıkınca yürürken atıştırmak için yakındaki kafeden aldığı paçanga böreği biraz kendine getirmişti. Bir parçayı koparıp köpek için sırt çantasından içeri attı.

Kendi Greenwich zamanıyla geceyi geçirdiği süre içinde, Hope McMaster kendi Yeni Zelanda günü boyunca hiç ses çıkarmamıştı. Linda Pallister'dan Hope McMaster'ın geçmişi konusunda bilgi alamazsa ne yapacağını bilmiyordu. Soyağacı dediğin şey karmaşık bir yapıydı, dalları sonsuza kadar bölünüyordu. Orta sınıf bir aile-

59 Maid sözcüğünün farklı anlamlarıyla oynuyor. (ç. n.)

den gelen Julia, soyağacını Nuh tufanına kadar takip edebiliyordu, ama Hope McMaster için tek bir kök bile açıkta değildi.

Genç bir kadın, belki de bir sekreter, işinin ne olduğu belli değildi, görünüşü “Bay Brodie misiniz? Benim adım Eleanor, sizi Linda’nın ofisine götürüyüm” dedi. Bu bir gelişmeydi. Dün, Linda’nın kendisiyle görüşemeyeceği söylendiği için resepsiyonu geçmeyi başaramamıştı. Eleanor’un sade bir yüzü ve şekle girmeye direnen yumuşak saçları vardı. Bu kızla ziyan olup gitmiş bir çift de fantastik bacak. İçinde hâkimiyet kurmuş baskıcı rejime karşı sessizce kendini savunarak, sadece gözlem yapıyorum, dedi kendi kendine, yargılamıyorum.

Elinde bir dosya vardı. Dün ucuzcu dükkânından almıştı. Askerî polis olarak görev yaptığı yıllarda, elde tutulan bir dosyayla bazı resmî otoritelerin ikna edilebileceğini, hatta korkutulabileceğini öğrenmişti. Sorgularda, şüpheliye dair birtakım bilgileri elinde bulundurduğunu ve ona karşı kullanmak üzere olduğunu düşündürebilirdin. Tabii Linda Pallister bir şüpheli değil, diye hatırlattı kendi kendine. Ayrıca artık kesinlikle askeriye de olmadıklarını düşündü koridorda Eleanor’un biçimli bacaklarını takip ederken. Dosya plastikti, tabiatla var olmayan bir pembe; resmî bir kurum bu renkte dosya kullanacak olsa otoritesi iki paralık olurdu, öyle bir renk. İçinde, azıcık bile resmî sayılacak hiçbir şey yoktu, bir tek Çevre Koruma’nın pelür kâğıda basılı Sissinghurst kılavuzu ile bir emlakçının bastırıldığı, Shropshire’daki sazdan bir kulübeyle ilgili bir broşür, ilgisini kısa, kısacık bir süre için çekmiş bir şey.

Eleanor konuşkan tiplerdendi, Jackson bıkkınlıkla fark etmişti –kahvesizlik başına vurmaya başlamıştı. Kız bir kapının önünde durup tıklattı. Cevap gelmeyince yüksek sesle, “Linda? Bay Brodie burada” diye seslendi.

Linda’dan ses çıkmayınca Eleanor ne yapacağını bilemedi; Jackson onu rahatlatmak için “Beni dert etmeyin, ofisin önünde beklerim” dedi.

“Linda’ya ulaşmaya çalışayım ben” diyerek uzaklaştı kız.

Yirmi dakika geçmişti, ne Linda’dan ses vardı ne Eleanor’dan. Jackson, gizemli bir biçimde ortadan kaybolan Linda Pallister’in ofisine şöyle bir göz atmaktan bir zarar gelmeyeceğini düşündü. Ne de olsa elinde dosyanın gücünü taşıyordu.

Darmadağındı. Masasında birbiriyle alakasız bir sürü şey vardı –çocukların yaptığı belli olan biçimsiz eşyalar, kalemler, ataşlar, kitaplar, evraklar, etiketinde önceki günün tarihi olduğu halde açılmamış bir Marks & Spencer sandviçi. Her yerde gelişigüzel üst üste dizilmiş evraklar ve dosyalar. Dünyanın en tertipli insanı değildi belli ki.

Sandviç, açık bir ajandanın yanında duruyordu. Kendisi de dâhil olmak üzere Linda Pallister'ın bugünkü bütün randevularının üstüne çarpı atılmıştı ki bu iyiye işaret sayılmazdı. Ajandanın sayfalarını geriye doğru çevirdi, öylesine, bir şey aradığından değil. ("Eşyalarımı karıştırıp durma!" Günlüğüne baktığını görünce Marlee böyle bağırmıştı.)

Dün kendisiyle olan saat ikideki randevusunun üstüne ("J. Brodie") güzelce çarpı atmıştı, saat onda "B. Jackson"la randevusundan sonraki bütün randevularına yaptığı gibi. İsimlerin benzerliği tuhaf bir tesadüf gibi görünüyordu. İki Jackson. Kafası mı karışmıştı, yoksa bu önceki Jackson çok canını sıkmıştı da kadın herşeyi iptal etmeye mi başlamıştı?

Jackson ilk randevusunu aldığı anda kadınla telefonda konuşmuştu. Özel dedektifim dememişti, çünkü değildi, bu konuda kararlıydı. Bir tek bu iş. ("Sahte bir inat" dediğini hayal etti Julia'nın.)

Linda Pallister önce gayet normal konuşuyordu, nazik ve pratik –ofisinin haliyle tamamen zıt. Hope McMaster'ın adı geçince de bir değişiklik olmamıştı (Hope, kayıp doğum belgesi hakkında kendisiyle e-posta üzerinden zaten iletişim kurmuştu). John ve Angela Costello'nun isimleri geçince de bir sorun sezmemişti. Ama Dr. Ian Winfield'dan bahsettiği anda kadın şaşkına dönmüştü.

"Kim?"

"Ian ve Kitty Winfield" demişti Jackson. "St. James'te doktor. Kadın model, Kitty Gillespie. Hope McMaster'ı evlat edinen aile."

"Onlar–" diye söze başlamıştı, sonra nutku tutulmuştu. Jackson meraklanmıştı ama sorun her neyse, Linda Pallister'la görüştüğünde açıklığa kavuşacağını düşünmüştü. Kadının John ve Angela Costello'nun neden var olmadığını açıklayacağını umuyordu tabii.

Hope McMaster bir ipliğin ucundan tutuvermişti ve hayatım dediği ne varsa hepsi tel tel sökülüyordu. *Bir yerde doğmuş olmam lazım, değil mi ama*, diye yazmıştı. *Herkes bir yerde doğar!* Jackson belki de o ünlemlerden kurtulma vakti gelmiştir, diye düşünüyor-

du; telaşlı bir tona bürünmeye başlamışlardı. Bütün neşesine rağmen, kimliğinin doğasına ilişkin varoluşsal fikirlerle boğuşmaya başlamış gibiydi –*Her şey bir tarafa, kimiz ki?* Küçük bir şüphe; inandığın ne varsa yavaş yavaş hepsini kemirmeye başlaması için bu kadarı yeterdi.

Eski evlat edinme kurumlarının çoğu kayıtlarını kaybetti, diye yazmıştı onu yatıştırmak için. Belki, diye düşündü kendi kendine, ama elbette Kraliyet Mahkemesi değil. Hope, iki yaşında bir çocuk formunda yeryüzünde belirivermiş olamazdı. Bir kadının onu doğurmuş olması lazımdı.

Sanki hiç var olmamışım gibi! Aklım almıyor!

Senin mi benim mi, diye düşündü Jackson. Hope McMaster'ın geçmişi yankılar ve gölgelerle doluydu, bir kutu dolusu sisli havaya bakmak gibiydi.

Köpek yerdeki sırt çantasının içinde mışıl mışıl uyuyordu. Ya öyleydi ya da ölmüştü. Jackson hafifçe dürttü, sırt çantası kıpırdandı. Yanında uyandığı kadını düşündü. Sabah uyandığında yaşıyor mu diye sevgililerini kontrol etme âdeti yoktu normalde. Sırt çantasını açtı, köpek tek gözünü bitkinlikle açtı ve karamsar bir tutsak gibi tam bir teslimiyetle ona baktı. “Kusura bakma” dedi Jackson. “Bundan sonra yürüyüşe çıkarız.”

Sandvicin içinde yumurta ve tere vardı. Jackson'ın favorisi değildi tabii ama karnı öyle acıkmıştı ki gitgide cazip görünüyordu. Dün akşamki makarna tabağı alkol ve sindirim için yeterli tampon olmuştu. Sabahki böreği, akşamdan kalma midesi yutuvermişti. Saatin on biri çaldığını duydu. Kilise saati gibiydi, bu ortama uyuyordu bir şekilde. Unutulmuştu anlaşılan.

Jackson vazgeçip kartvizitlerinden birinin arkasına “Buradaydım” gibilerden bir not çiziktirdi; seneler önce tek başına yola koyulduğunda yaptırdığı bir sürü karttan biri (Jackson Brodie–Özel Dedektif). Binin üzerinde bastırmıştı. Ne iyimserlik. Yüzden fazlasını kullanmış değildi, genellikle de yanına almayı unuttuğundan.

Kartı sandvicin üzerine yerleştirdi, Linda Pallister'in oraya bakacağını umuyordu. Çünkü yumurta ve tere ise bir fotoğrafın üzerinde duruyordu, sandvicin üçgen kutusu fotoğrafın neredeyse tamamını örtüyordu. Fotoğraf durduğu yerde zıp zıp zıplıyor, ona sesleniyor, gün ışığına çıkarılmayı bekliyordu. Kutuyu kaldırınca

neredeyse kendiliğinden eline atladı. Çerçevesiz, kenarları kıvrılmış, eski şipşak fotoğraflardan. Fotoğrafı daha önce görmemişti ama fotoğraftakini kesinlikle yakın zamanda görmüştü. Kalkık burun, çiller, etine dolgun eski moda hatlar –Hope McMaster’ın Yeni Zelanda’ya vardığında çekilmiş diğer fotoğraftaki halinin hık demiş burnundan düşmüş bir benzeri. Fotoğrafın üst köşesinde onu bir yere tutturmuş paslı bir ataşın izi.

Linda Pallister’ın masasındaki fotoğraf bir sahilde çekilmişti. Çocuğun sarıp sarmalandığı kıyafetlerine bakılırsa İngiltere sahilllerinden biri olmalıydı. Donmak üzereymiş gibi görünmekle birlikte neşeyle sırtıyordu. Saçları darmadağındı. Bir çocuğu kanun dışı yollardan ele geçirdiniz mi, ilk iş o uzun saçlardan kurtulmak gerekirdi; yeni bir saçla yeni bir kimlik edinilebilir. Diken diken bir deniz kestanesi. Yeni saçlar, yeni kıyafetler, yeni bir isim, yeni bir ülke.

Elinde Hope McMaster’ın fotoğrafını tuttuğuna kesinlikle yemin edebilirdi. Resmin arkasını çevirdi. Hiçbir şey yoktu. İşine yarayacak ne bir isim, ne bir tarih, ne yazık ki. Yine de içinde bir his vardı, güvenlik polisi olarak çalıştığı günlerden kalma bir his. Bir köpeğin kemik bulunca hissettiğiyle aynıydı, dişe dokunur bir ipucu bulan dedektifin hissettiği. Fotoğrafın ne anlama geldiğini bilmiyordu; sadece çok ama çok önemli bir şey olduğunu anlamıştı. Fotoğrafı cüzdanına yerleştirmeden önce iki saniye kadar bunun etik bir davranış olup olmadığını düşündü. Kanıt fotoğraf, böyle bir şeye ne zaman ihtiyaç duyacağını bilemezdi insan.

Yaptığı keşfin coşkusu ve bir ipucunun diğerini çağırdığı kuramından yola çıkarak, Linda Pallister’ın çerçöpünü karıştırmaya başladı. Yok. Winfield’lara ya da Costello’lara dair hiçbir şey yok. Yalnızca dağınıklık ve kaos. Ama işte son baktığı çekmece (her zaman son çekmece olurdu, son kapı olurdu, son kutu olurdu) pençesini uzatmış, karanlıktan kurtulmaya çalışan bir başka bir şey daha vardı. Jackson kendi kendine “Evreka” diye mırıldandı.

Bir dosyaydı, eski karton dosyalardan, üst kapağında küçük, paslı bir ataş vardı, saçları tutam tutam olan kızın sonradan çekilmiş fotoğrafındaki izle aynı boyda. Jackson içgüdüsel bir hareketle dosyayı elindeki neon pembe plastik dosyasının içine koyuverdi. Kendisini, sırlarla dolu bir evrak bulmuş bir casus gibi hissediyordu. Tam o sırada, bacakları harikulade, yüzü o kadar da güzel olmayan Eleanor sonunda ortaya çıktı. Jackson kızın yüzün-

deki ifadeyi yakaladı, sonunda daha da şifreli bir ifadeye dönüşen bir tatsızlık ve karışıklık. Yüzlerini okuyabilmesi için kadınların Jackson'la genellikle daha uzun süre geçirmeleri gerekiyordu.

"Ah," dedi kız, "Hâlâ buradasınız. İçerdesiniz hatta!"

"Ms. Pallister görünmedi" dedi kollarını kocaman açarak, tam bir masum görünme efsunu; sanki Linda Pallister'ı da saklıyor olabirmiş gibi. Eleanor kaşlarını çatı.

"Onu gerçekten bu sabah gördünüz mü?" diye hafiften sorgular bir tavır takındı Jackson.

Eleanor'un kaşları daha da çatıldı. İfadesiz tutması gereken bir suratı vardı kızın. "Bilmiyorum" dedi.

"Belki de hastadır" diye bir fikir ortaya attı Jackson. "Belki de yemediği sandviç yüzündendir."

Kaşlar, tehdit eden bir hal aldı. Jackson, kız onu taş a çevirmekten telaşla odadan çıktı.

En yakın kafeye çekildi, kahve yapmayı bildiklerine dair tahminini boşa çıkarmayan bir İtalyan kafesiydi. Köşede bir masaya yerleşti, duble espressosunu içerken ganimetlerini inceledi.

Karton dosya eskilikten yumuşayıp keçe gibi olmuştu. Pembe neon plastiğe dönüşmeden önce böyleydi dosyalar. Vaktiyle böyle dosyalarla çok işi olmuştu. Tabii, bugün artık evrakla uğraşmayan ofisler için pembe neon dosyalar bile başka bir dönemden fırlamış sayılırdı. Linda Pallister'ın böyle ofislerden haberi yoktu anlaşılan; darmadağın ofisindeki –Dickens romanlarını hatırlatan– kâğıt ve dosya yığınlarına bakılırsa. Küçük bir çocuğu –ya da bir köpeği– arasan bulamazdın o ofiste.

Şaşırtıcı bir şey bulmayı umarak dosyayı açtı (bir ipucu, bir sır, hatta bürokratik sıkıcı bir şey) ama şaşırtıcı olan, dosyanın içinde hemen hemen hiçbir şey olmamasıydı. Jackson emin olmak için ters çevirip salladı.

Yine de, boş olmasına rağmen, yıpranmış bej dosyanın söylemek istediği bir şey gerçekten vardı. Sol üst köşesine yapıştırılmış bir etiket vardı. Artık hiç kimse daktilo kullanmıyordu, ilkel bir kültürden gönderilmiş mesaj gibiydi, kayıp bir zaman diliminden. "Carol Braithwaite" diye okudu Jackson. "Vaka sorumlusu: Linda Pallister" ve bir tarih, 2 Şubat 1975. Linda Pallister o yıllarda çok genç olmalıydı. Jackson 1975'te on beş yaşındaydı, kızından bir yaş

büyük. Gelecek vaat etmeyen, okulu kıran, oradan buradan ufak telek şeyler aşırın, biraz vandal, Woolworth'ün ocağına incir ağacı diken bir çocuk. Çok uzun zaman önce.

Dosya kapağının diğer köşesinde siyah tükenmezle “Kadın Polis Tracy Waterhouse” diye soluk bir yazı ve bir tarih daha: 10 Nisan 1975. Bir de telefon numarası vardı, şehir kodları değişmeden önceki zamana ait. Yıl, Hope McMaster'ın evlat edinildiği tarihti. Nisan, resmî olarak var olmayan evlat edinme belgesinde yazılı aydı. Kadın tarayıp e-postayla göndermişti, yine resmî olarak var olmayan doğum belgesininkiyle birlikte. Her ne kadar karar vermek için taranmış kopyasına bakmak iyi bir fikir olmasa da, belgeler sahteyse, kesinlikle usta işiydiler. Kendi sahte karısının gayet gerçek görünen bir doğum belgesi mevcuttu mesela, yaptırması çok da zor bir şey değildi.

Linda Pallister, ajandasına “Tracy Waterhouse'u ara” yazmıştı ve işte burada otuz beş sene öncesinde yine Tracy Waterhouse'un ismi vardı. Jackson fotoğrafı cüzdanından çıkardı, tıknaz, sağlıklı küçük kıza baktı, tutam tutam saçlarına. Zaten tahmin ettiği gibi, dosyadaki atas, fotoğrafın üstündeki paslı ize tam oturdu.

Schrödinger (her kimse) ve kedisi ve canı çeken herkes Pandora'nın kutusuna girmişti ve geri sayım başlamıştı. Jackson başının ağrımaya başladığını fark etti, zaten var olan ağrının üstüne başka türlü eklenmişti.

Tracy parklardaki sözde oyun araçlarının daha çok çocuğu öldürmemiş olmasına şaşıyordu. İnsanlar (anne-babalar) o küçücük bedenlerin salıncaklarda emniyet kemeri olmadan göklere yükselmesinin tehlikelerinden bihaberlerdi ya da aynı küçücük bedenlerin, kendileri bit kadar olmalarına rağmen o koca koca kaydıraklardan aşağı atlamalarına karşı kayıtsız kalıyorlardı. Courtney akıl almaz derecede dikkatsizdi. Dikkati olmayan bir çocuk tehlikeli bir şeydi.

Parktaki diğer çocuklar bağılıyor, çığlık atıyor ve gülüyordu ama Courtney sadece kendisi de dahil her şeyin sınırlarını denemeye programlanmış gibiydi; araba sürüş testlerinde kullanılan dayanıklı mankenler gibi. Zevk aldığına ilişkin pek bir emare göstermiyordu. İstismara uğrayan çocuklar –istismarın türlü çeşit hali vardı– genellikle eğlenceye kendilerini kapatıyordu.

Yine güzel bir gündü ve insanlar güruh halinde Roundhay'e hücum etmişti, yarı çıplak bedenlerini ceset gibi çimlerin üstüne atmışlardı, herkes çaresizce biraz güneş ışığı ve temiz hava almak için çırpınıyordu. Parklar bu işe yarıyordu, haftanın altı uzun günü fabrikalarda tıkalı kalan yoksulun nefes alabileceği yerlerdi. Bütün o küçük çocuklar, makinelere köle, küçük zavallı ciğerleri ıslak yün lifleriyle dolu.

Belki böyle ortalıkta dolaşmak delilikti, dünyanın gözü önündelerdi resmen, ama aslında –küçük bir çocuğu saklamak için, ailelerle ve çocuklarla çevrelenmiş bir oyun parkından daha iyi neresi olabilirdi ki? İnsanlar çocukları parklardan çalışıyordu, parklara götürmüyordu. İlaveten, Roundhay, Kelly Cross'un gündüz vakti gelmek isteyeceği türden bir yer değildi. Ayrıca Tracy mantığını kullanarak şunu da ileri sürdü: Halka karışarak ebeveynlik temrini yapmak kendisi için iyi bir şeydi. Er ya da geç dünyaya anne olduğunu bildirecekti, işte buradayım diyecekti. Imogen Brown, küçük kızını salıncakta sallayacak, atlıkarıncaya bindirecek, Tracy'nin adını bile bilmediği, kendi çocukluğunda gittiği o sevimsiz parklarda bulunmayan bir sürü oyun aletine alışmasına yardımcı olacaktı.

Courtney yayın üstünde zıplayan dev bir tavuktan aşağı sarkıp da "Acıktım" diye bildirince, Tracy rahat bir nefes aldı. Saatine baktı, parka geleli daha on beş dakika olmuştu. Saatler geçmiş gibi geliyordu. Bir muz uzattı.

"Nasıl?" diye sordu bitince, Courtney ciddi ve sessiz bir biçimde başparmağını kaldırdı. Dili ekonomik kullanıyordu, fena mı? Belki de insan bütün kelimeleri küçükken kullanırsa geriye laf kalmayacağına sanıyordu.

Tracy, Courtney'in burun deliklerinden birinde beliren yeşil bir sümük kurtçuğunu sildi. Süpermarketten mendil almayı unutmadığı için kendini tebrik etti. Tracy, dipsiz kuyuya benzer çantasından bir milyon yıl önce Ainsley'den aldığı şekerli çörekten artanları çıkardı, ikiye bölüp çimlerin üzerinde oturlurlarken çocukla paylaştı. (Kendi annesinin sesini duyar gibi oldu: "Tatlı mı? Yemekten önce mi?" Kendisi içinden cevap verdi: "Evet. Ne yapacaksın bakalım, yaşlı domuz!")

Courtney kendi payına düşeni bitirdikten sonra, yine sessizce başparmağını kaldırmadan önce her bir parmağını itinayla yaladı.

Sonra pembe sırt çantasını açıp içindekileri teker teker çimlerin üzerine dizdi:

küflenmiş, gümüş bir yüksük
ortası delik bir Çin parası
üzerinde gülümseyen bir maymun olan bir cüzdan
parlamento binalarının plastikten uyduruk modeli olan bir kar
küresi
dondurma külahına benzeyen bir deniz kabuğu
Çinli şapkasına benzeyen bir deniz kabuğu
bir bütün muskat
bir çam kozalağı

Tracy çam kozalağının yeni olduğunu fark etti. Acaba nereden bulmuştu? Çocukken partilerde oynadıkları, tepside neler var oyununa benziyordu. Artık muhtemelen öyle partiler yapılmıyordu. Eşeğin Kuyruğunu Tak, Onu Yanındakine Ver –birinin babası pikabın başında durur, “The Runaway Train”ın ya da “They’re Changing Guard At Buckingham Palace”ın ortasında pikabın iğnesini kaldırırdı. Artık herkes “kapalı mekân yumuşak oyun alanları”nı (Rascals and Funsters) ve cinnet geçirir gibi koşmayı tercih ediyordu. Bradford’dayken öyle yerlerden birine çağırmışlardı bir kere-sinde. Ailesi çocuğun kaybolduğunu sanmıştı. Sonradan çocuğun top havuzlarından birinin dibinde olduğu anlaşılmıştı, o yüzden kimse görememişti. Güzel, hareketli ve cıvı cıvı bir yerdi, pedofiller için cennet.

Tracy dondurma külahına benzeyen deniz kabuğunu alıp avucunda yuvarladı. Küçükken babası her cuma akşamı, belediye sarayındaki işini bitirince Bramley’deki Thomson Pastanesi’ne uğrayıp kutuda üç külah pasta alır, öyle dönerdi. En son ne zaman külah pasta yemişti hatırlamıyordu; deniz kabuğuna benzer kulağına en son ne zaman bir deniz kabuğu yapıştırıp denizin sesini dinlediğini de. O dalmış düşünürken Courtney kaşla göz arasında kabuğu almış, hazinesini çantasına yeniden yerleştirmeye başlamıştı bile.

“Tabii, haklısın” diyerek içini çekti Tracy. “Piknik yapmaya ne dersin? Allah yazdıysa bozsun, on dakika bir şey yemezsek başımıza bir iş gelir sonra.”

Tracy arabanın bagajından ekose battaniyeyi alıp yanında getirmişti. Açıp serdi, süpermarketten aldıkları atıştırmalıkları otla-

nabilsinler diye yaydı (ton balıklı börekler, kutu kutu elma ve portakal suyu, cips paketleri, bir tane Cadbury's çikolatası, bu sonuncuya karşılık) hiç değilse Tracy'nin içi rahat etsin diye, küçük bir paket doğranmış havuç. (Muhtemelen havuçları çıkarırsak) kendi küçüklüğünde hoşuna gidecek türden bir piknikti bu. Annesinin hazırladığı kaskatı haşlanmış soğuk yumurtaları düşünürsek hele. Yanında incecik ciğer ezmesi sürülmüş –kim bilir neden– ıslak marul yapraklarına sarmalanmış, pabuç gibi beyaz ekmek dilimleri. Pazar günleri bu yavan erzakı yanlarına katıp Ford Consul'e biner ya Harewoods Sarayı'na, Brimham Kayaları'na ya da Brontë'lerden hiçbirinin yazdığı hiçbir kitabı okumamış annesinin pek bilirmiş gibi söylediği "Brontë Diyarı"na giderlerdi –hoş, *Reader's Digest*'in kolay anlaşılın diye kuşa çevirdikleri dışında tek bir kitap okumuşluğu da yoktu annesinin zaten. Brontë'lerin yaşadığı papaz evine en yaklaşılabildikleri gün, babasının sigara almak için Haworth köyünde durduğu gündü.

Tracy ne zaman bu Pazar günü gezmelerini hatırlasa haşlanmış yumurtanın kabuğunu çatlatıp, alttaki grimtrak beyazın üstündeki ince zarı nasıl soyduğu geliyordu aklına. İğrenç. Birden aklına babasının bazen nasıl da bütün bir yumurtayı sihirbaz gibi ağzına sokuverdiği geldi. Küçük Tracy'nin bir tarafı yumurta yerine bir güvercin ya da ipe dizili flamalar çıkacak diye beklerdi.

Buna benzer bir şeyi Bridlington'da bir yaz gösterisinde izlemişlerdi. Ronnie Hilton'ın gösterisiydi, şaşılağan günleri geride kalmış olsa da Yorkshire'lydı ve en azından bu sebeple gurur duyulması gereken biriydi.

Tracy'nin babası eskiden ordudaymış, Normandiya çıkarmasında Altın Sahil'e inen Green Howards⁶⁰ alayından. Bir sürü şey görmüş olsa gerekti; öyleyse de hiç anlatmazdı. Bazen insanlar savaşın ne anlama geldiğini kavrayamazdı. Dewsbury'de doğmuştu. Dünyanın kalitesizlik merkezi. İkinci kalite bile olsa doğru dürüst kumaş dokunamayan, yalnızca paçavra üreten bir sanayi şehri. Kirli paslı bir ticaret, kalitesiz. Bugün kadınların uyuşturucu kullanıp, para için kendi çocuklarını kaçırdığı bir kent. Karındaşen,

60 İngiliz Ordusu'nda "Yorkshire Alayı" olarak da bilinen Kraliyet Bölüğü, piyade alayı. (ç. n.)

Sheffield'de yakalandıktan sonra Dewsbury'de sorgulanmıştı. Rutin devriye görevindeki polislerce yakalanmış, Karindeşen'in şansı yaver gitmiyormuş belli ki, polislerinse şansı gülmüş, iş isten geçerken. Tracy haberi duyduğunda köşedeki dükkânda olduğunu hatırlıyordu, kendisi ve devriye arkadaşı için çikolata ve kraker alıyordu. Tam o sırada. Tezgâhtaki adam radyoyu açmış, haberler başlayınca bağırmıştı: "Yakaladılar, sizin Karindeşen'i yakaladılar!" Adam iki nesil öncesinden Bangladeşliydi, o yüzden Tracy adamın Sutcliffe'i sahiplenmemesine bir şey diyemezdi. Tracy dikkate değer diğer önemli haberleri aldığı sıralarda nerede olduğunu hatırlayamıyordu (muhtemelen televizyon karşısında, haberleri dinlerken), ama Dünya Ticaret Merkezi'nin yerle bir olduğu sırada televizyon tamircisinden DVD oynatıcı için yeni bir skart fiş aldığını biliyordu. Normalde böyle bir şeyin insanlara *gerisayım*la gösterilmesi gerekirdi.

Charles ve Diana'nın düğünü sırasında, Tracy –asla itiraf etmese de– izlemek isteyeceği türden bir şey olmasına rağmen, Bradford'da bir kadının sözde töre cinayetine kurban gitmesinin ardından ev ev geziyordu. Masallara layık bir düğün.

Çocuk hiç deniz kenarına gitmiş miydi? "Hiç deniz kenarına gittin mi Courtney?"

Courtney ağzı ton balıklı börekle dolu halde başını iki yana salladı, sonra aşağı yukarı.

"Hem evet, hem hayır mı?"

"Evet" diye geveledi Courtney.

"Evet mi?"

"Hayır."

Akıl sır ermez bir sohbetti. Deniz kenarına gideceklerdi. Pandomimlere ve sirkelere ve Paris'teki Disneyland'e. Deniz kenarına gidecekler ve dalgalarda oynayacaklardı. Temkinli bir şekilde. Çocuktan önce Tracy *deniz* diye düşünürdü, *kum*, *sahil*. Şimdi tsunamiyle şişe mantarı gibi sürüklenen çocuklar geliyordu aklına. Ayrıca herhangi bir İngiltere sahilinde oldukça yüksek oranda pedofilin kol gezdiğini de unutmamak gerekiyordu. Deniz kenarlarında, havuzlarda, okul kapılarında tek başına dolaşan erkeklerden sakınmalı. Oyun parkları, panayırlar, sahiller –pedoların oyun bahçeleri. Masum olması beklenen her şey. Keşke insanlar bilselerdi. Çocuğun haberi var mıydı? Tracy'nin Courtney için aklında sıraladığı uzmanlara bir de terapist eklemesi gerekir miydi? Yoksa temiz hava,

yeşil sebzeler ve Tracy'nin sevgisi (her ne kadar amatörce ve suçlu olsa da) yeterli miydi? İyi soru. Eğer annesi değilse Kelly bu çocukla ne yapıyordu? Uğursuz bir şeyle ya da uğursuz biriyle ilgili bir şeylerdi herhalde. Çocuk elden ele geziyor muydu? Çalıştırılıyor muydu? Aklına gelen şey yüzünden Tracy irkildi.

Bir fotoğraf makinesi almak lazımdı, son model, dijital bir makine; böylece çocuğun yeni yaşantısından kareleri mürekkep-püskürtmeli yazıcılarda basıp saklayabilirdi. Tracy'nin kendi hayatında var olduğunu gösterecek kanıtlar olursa daha iyi görünecekti. Bir yerlerde eski bir makinesi vardı ama bugün alınabilecek makineler gibi kaliteli değildi. Daha önce pek lazım olmamıştı, fotoğrafını çekmeye degecek pek bir şeyle karşılaşmamıştı. Genellikle tek başına çıkardı, içinde insan olmayan manzara resimlerini ne yapacaktı ki. İstese gider kartpostal alırdı.

Tracy'nin babası –bütün sıradan taraflarının yanında, iyi resim çekerdi– hayatlarını senelerce belgelemişti. Her sene yılbaşı çamının fotoğrafını çekmeyi âdet edinmişti. Ailenin de fotoğrafları vardı, hediye paketleri açılırken, hafif şeriler içilirken, hatta yılbaşı fişekleri⁶¹ patlatılırken, ağacın mutlaka görüldüğü fotoğraflar, yaldızlı bir çağlayan, sarkan bir dal, Ağaç, yalnızca ağaç, sadece ağaç'ın⁶² resmi. Şaka değil, nükte olsun diye değil.

Fotoğrafların çoğu birbirine karışmış halde Tracy'nin arka taraftaki yatak odasında bir kutuda duruyordu, ağaçların hangi yılbaşına ait olduğunu tahmin etmek mümkün değildi; aynı alelade parlak süsler, her sene biraz farklı takılan tepedeki yaldızlı yıldız, mecusilere yol gösteren bir yıldızdan çok hırpalanmış bir denizyıldızına benziyor, dalların ucunda sarhoş gibi oturmuş, baca temizleyen yorgun cüceler, gözleri ve burunları kibrit ucundan. Tracy'nin anne-babası yetmişini geçince babası ağaç almayı bırakmıştı. Yılbaşında Tracy onlara gittiğinde annesi “Ne uğraşacaksın?” demişti. Neşe ve sevinç için, diye geçirmişti içinden Tracy, güzel şeyler için, ama bütün bunlar için zaten çok geç kalınmıştı.

Kutudakileri bir arkeolog titizliğiyle ayıklamayı düşündü Tracy; anne-babasının o donuk hayatlarını niye öyle şevkle kucakladıklarını anlayabileceği bir ipucu bulabilir miydi acaba?

61 İki kişinin bir ucundan tutup çevirerek patlattığı eğlence fişegi. (ç. n)

62 “Gerçek” yerine “ağaç” sözcüğü kullanılarak, yeminli ifade vermeden önce okunan andın sözcükleriyle oynanmış. (ç. n.)

O kutuda kendi genç halini bulup nereden nereye geldiğine şaşacak ya da hiç mesafe katedemediğini görüp bunalacak mıydı? Spa Theater'daki Ronnie Hilton ve koskoca bir hayat önündeydi. "A Windmill in Old Amsterdam."⁶³ Onu Yanındakine Ver. Garip, Tracy o sönük çocukluğunu geride (ait olduğu yerde) bırakabilmek için çok uğraşmıştı, ama eline bu çocuk geçtiğinden beri aklına habire kendi çocukluğu gelip duruyordu, lime lime anı parçacıkları. Ayna çatlamıştı.

"Gitme vakti. Göle gidip ördekleri besleyelim mi?" Pikniklerinden geriye birkaç kırıntı kalmıştı; çocuk her şeyi silip süpürmüştü. Belki de Tracy bir guguk kuşu kaçırmıştı; belki de bu bir devin çocuğuydu. Başına gelecek vardı; çocuğun büyüdükçe büyüdüğünü hayal etti, arabayı tamamen dolduruncaya kadar şiştiğini, misafir odasını, evin tamamını, gördüğü her şeyi yediğini, Tracy de dahil. Çocuk sandığın bir şeyi kaçır, sonra bir bakmışsın ki ölüm sebebin olsun. Yunan tragedyaları gibi. Birkaç sene önce Batı Yorkshire Tiyatrosu'nun sahnelediği *Medea*'yı izlemeye gitmişti. Afrika yapımıydı; birlikte gittiği arkadaşı "Nijerya, Yoruba aslında" demişti bilmiş bilmiş. Yine bekârlar kulübünden bir akademisyen. Bu eğitilmiş sınıfa akıl sır erdirmek mümkün değildi. Tracy'yi evinin merdivenlerinde ellemeye kalkmıştı. Böyle bir şeye cesaret edecek kadar çaresiz olduğunun düşünülmesi ağrına gitmişti. Hayalarına dizini oturtuvermiş, nasıl bir deneyci olduğunu güzelce göstermişti. Tracy açısından kulüp meselesi böylece sona ermişti.

Tabii ki *Medea*'nın durumu tam tersiydi, kadın çocuklarını öldürmüştü, çocuklar onu öldürmemişti. Olay örgüsü bakımından Tracy şaşırtıcı bulmamıştı. Her zaman oluyordu böyle şeyler.

Ördeklerin iştahı yoktu, Leeds'in yarısı dışardaydı, önüne gelen elinde kalan dilimi gördüğü başıboş kuşa atıyordu. Daha sonra, ıslak artıkları toplamak için sıçanlar ortaya çıkacaktı. Courtney belli ki o ziyankârlardan değildi; yiyecekleri son kırıntısına kadar kendisi yemişti.

Courney iyice yorulmuştu. Çocukları kolay taşımak için tekerlek takmak lazımdı.

63 Ronnie Hilton'ın seslendirdiği bir çocuk şarkısı. (ç. n.)

“Dondurmaya ne dersin?” dedi Tracy. Courtney başparmağını kaldırdı. Tracy çocuğa her şeyi vermek istiyordu ama dünyanın bütün dondurmaları bir araya gelse Kelly Cross’u ve onun temsil ettiği dehşeti telafi edemezdi. *Ice cream, ice cream, I scream for ice cream.*⁶⁴

Soldier’s Field’i⁶⁵ geçerek döndüler, ikisinin de elinde birer külah, Courtney için çilekli, Tracy için çikolata parçalı naneli dondurma. Karındeşen Roundhay’de iki kişiye saldırmıştı. Biri ölmüş, diğeri kurtulmuştu. Şans işte. ’76 ve ’77. Lovell Park cinayetinden iki sene sonra. Karındeşen’e bağlamamışlardı olayı, ama insan yine de merak ediyordu. İlk kurban Wilma McCann, Arkwright Lovell Park’taki o kapıyı kırdıktan sadece altı ay sonra öldürülmüştü. Sutcliffe ondan önce de egzersizler yapıyordu. Arkwright, Tracy’ye hapisanede birinin Carol Braithwaite cinayetini itiraf ettiğini ama sonra öldüğünü söylemişti. Bir suçu örtbas etmek için uygun bir hikâyeydi.

“Tracy?” İnce bir ses düşüncelerini bölüverdi. Courtney ilk kez kendisine bir şekilde hitap etmişti. Az kalsın ağlayacaktı. “Anne” demesini sağlayabilecek miydi acaba? Nasıl hissederdi öyle olsa? Uçardı herhalde. *Peter Pan*’deki Wendy, peşinden giden Tinker Bell. Kayıp kızlar bir arada.

“Haydi,” dedi Tracy, “Batley’de bir Toys ‘R’ Us var. Arabayla biraz sürüyor.” Çünkü Headingley’deki evine dönmek rahatsız ediciydi. Evinde bir çocukla tek başına. Bildiğin bir anne gibi. Nasıl yaptın bunu? Tracy’nin en ufak bir fikri yoktu. Birdenbire Janek’i hatırladı. Hayır, tabii ki o oradayken evine dönemezdi. Courtney’e o kederli, Polonyalı gözleriyle bakıp kim olduğunu, nereden çıktığını merak ederdi.

Yapılacak işler listesinde bir sonraki madde bol miktarda çöp poşeti almaktı, kaçınılmaz olarak uğrayacağı köpek kakası hücumu için gerekiyordu. Malzemelerini kuşanınca Jackson kendini daha nezih bir vatandaş gibi hissetti. Gezegenin çöp yükünü artırmaya girişmeden önce bu poşetlerin toprakta çözünüp çözünemediğini kontrol etmesi gerekiyordu aslında, ama bazen insanın elinden ancak bu kadar geliyordu işte.

64 Howard Johnson, Billy Moll, and Robert King’in 1927 tarihli popüler şarkısı. (ç. n.)

65 Roundhay Park’taki alanlardan biri. (ç. n.)

Sırada Best Western'in yakınlarında gördüğü eski moda berberde saçını bir numaraya vurdurup buharlı, usturalı sakal traşı olarak değişim geçirme işi vardı; yarım saat sonra Jackson yeni kırpılmış bir kuzu gibi hissediyordu kendini (ya da bir hükümlü gibi). Yabancılar Lejyonu'ndaki çocuklar olsa *boule à zero*⁶⁶ derlerdi. Kel kaldığını sanmasaydı bari. Jackson aynada aksine bakınca, önceki halinden daha çok kendisine benzediğini görüp rahatladı.

Köpeğin onunla birlikte berber dükkânına girmesine, olan biteni dikkatle izlemesine izin vermişlerdi; sanki daha sonra anlatması gereken bir şeydi de, hiçbir ayrıntıyı kaçırmadan olup biten her şeyi kavraması gerekiyordu. Berber köpeksever çıkmıştı, hatta "pekinezleri şova çıkmış" bir köpek sahibi; Jackson'ın bu sözü kavrayabilmesi biraz zaman aldı.

Ayrıca köpeğin tokalaşmayı, "daha doğrusu pati vermeyi, demek lazım" bildiğini gösterip gülmüştü.

"Doğru" demişti Jackson.

"Genlerimiz yüzde seksen beş köpeklerinkiyle aynı" dedi berber.

"Eh, DNA'mız muzlarla da yüzde elli aynı" dedi Jackson. "Yani bunun bir anlama geldiğini sanmıyorum."

Köpeği oradan oraya gizlice sokup çıkarmanın zannettiğinden çok daha kolay olduğunu kanıtlıyordu Jackson, hoş daha önce buna çok da kafa yormuş değildi aslında. Köpeklerin girmesine izin verilmeyen bu kadar çok yer olduğuna inanamıyordu. Çocuklar (çocuklara karşı olduğundan değildi tabii de) her yere gidebiliyordu; oysa köpekler genel olarak çocuklardan çok daha düzgün davranan yaratıklardı.

Listesindeki diğer madde Merkez Kütüphane'ydi, orada *Yorkshire Post*'un Nisan 1975 baskılarını taradı. Aradığı habere nihayet ayın 10'unda çıkan gazetede rastladı. İç sayfalardan birine sıkıştırılmıştı. "Dün akşam polisler ihbar üzerine Lovell Park'a giderek bir kadın cesedi buldular. Cesedin Carol Braithwaite'e ait olduğu tespit edildi. Bayan Braithwaite hunharca bir saldırının kurbanı oldu. Polisin verdiği bilgiye göre, kadın birkaç gün önce öldürülmüştü." Haberin yazarı "Marilyn Nettles"dı. Hepsi bu kadar. Sonraki haftalarda ne soruşturmaya ilişkin bir güncelleme yapılmıştı, ne de konuya ilişkin başka bir inceleme vardı. Çöp gibi bir kenara

66 Dazlak. (ç. n.)

atılmış kadınlardan biri. Bir kadın öldürölmüş, katili asla adalet karışısına çıkmamıştı; Jackson'ın hayatının bir yankısı adeta.

O sırada yerde duran sırt çantası, içinden uzaylı bir yaşam biçimi çıkarıverecekmiş gibi kıpırdanmaya başladı. Hafif, üstü örtük bir havlama duyuldu ve bir burun fermuarı açmaya çalıştı. Herhalde gitme vakti, diye düşündü Jackson.

Jackson kodunu güncelleyerek tuşladığı halde, Tracy Waterhouse'un telefon numarası işe yaramamıştı, uzun zamandır kullanılmıyordu anlaşılan. Tracy Waterhouse eski topraklardan biri miydi acaba, hâlâ teşkilatta çalışıyor olabilir miydi? İhtimal dâhilinde görünmüyordu.

Tracy Waterhouse 1975'te West Yorkshire Polis Teşkilatı'na mensuptuysa kayıtları vardır, diye düşündü Jackson. Kayıtları olmasa da, birileri hatırlıyordur herhalde. Yine de, yetmişlerde görev yapmış sıradan bir kadın polisi hatırlayacak birinin çıkması ihtimali de uzak görünüyordu. Yetmişlerde hâlâ kadın polislerin çay yapıp etrafı yatıştırmaya yaradığı düşünölüyordu zira. *Life on Mars* seksist buzdağının görünen ucuydu sadece. O dünya yoktu artık, bir daha geri dönmek üzere gitmişti. (Bir odanın duvarlarını kaplamak için kaç adam lazım? diye sormuştu Marlee. Jackson can alıcı cevabın ne olduğunu duymak için beklemişti. *Dört; tabii adamları yeterince ince dilimleyebilirsen. LOL.*)

Jackson'ın salamlı sandvicinin bir kısmını midesine indirmesine, bacağını bir sürü duvara ve fırça gibi tuhaf bir çalıya doğru kaldırmış olmasına rağmen köpek huzursuzdu. Bugüne kadar zamanının büyük bölümünü hapis geçirdiği için Jackson hayvanın iyi bir yürüyüşe ihtiyacı olduğunu düşündü. Leeds'te köpeklerin ve insanların egzersiz yapabileceği çok az yer vardı, şehir merkeziyse yeşil alandan tamamen yoksun görünüyordu.

Köpeği emniyet müdürlüğüne götürmemesinin daha iyi olacağına karar verdi; o yüzden Millgarth Emniyet Müdürlüğü'nün önündeki direğe, kapalı devre kamera sisteminin göreceği şekilde bağladı. Böylece biri köpeği çalmaya kalkışacak olursa en azından kaydedilmiş olurdu. "İstersen paranoyak de," dedi köpeğe, "ama bu aralar insanlara güven olmuyor." Yetmişlerde inşa edilen Millgarth herhalde gördüğü en çirkin binaydı; düşmanları dışarıda tutmak için yapılmış gibiydi, Haçlı kalelerine benziyordu.

Jackson, danışmadaki memura özel dedektif olduğunu, bir vekili için çalıştığını anlattı. Tracy Waterhouse'un bir teyzesi kendisine küçük bir miras bırakmıştı ama ailesi bağlantıyı kaybetmişti ("Bilirsin işte, tipik aile durumu"), bütün bildikleri 1975'te West Yorkshire Polis Teşkilatı'nda memur olarak çalışmıştıydı. En iyi yalan sade olanıydı (*Ben yapmadım*) ama bu yalan biraz karmaşıktı. Açıkların yakalanacağını tahmin ediyordu, ama memur sadece "1975 mi? Hay Allah, çok gerilere gittin sen ya" dedi.

İşi bitmiş bir boksöre benzeyen bir adam geldi arka taraftan, masaya bir dosya bırakıp, "Ne var?" diye sordu.

Memur, "Bu adam Tracy diye bir kadın polisi soruyor –soyadı neydi?" diye döndü Jackson'a.

"Waterhouse."

"Waterhouse" diye tekrar etti memur, işi bitmiş boksöre; başka dilden çevirir gibi. "Bizde üniforma giymiş, sene...?"

"1975" diye tamamladı Jackson.

"1975."

"Tracy Waterhouse mu?" dedi işi bitmiş boksör gülerek. "Trace mi? Koca Tracy'ten bahsediyor Bill" dedi. "Dedektif Komiser Waterhouse, geçenlerde cemaatimizden ayrıldı."

"Öldü mü yani?" diye sordu Jackson şaşırarak.

"Aman, yok, Tracy'yi yok etmek mümkün değil. Komiser Craig Peters bu arada" diyerek elini uzattı Jackson'a.

"Jackson Brodie" diyerek adamla tokalaştı Jackson. West Yorkshire Polis Teşkilatı, boşa geçen ergenliğinde bu kadar dost canlısı değildi hatırladığı kadarıyla.

"Tracy geçen yılın sonunda emekli oldu" dedi komiser. "Merrion Alışveriş Merkezi'nde güvenlik şefi olarak çalışıyor şimdi.

"Ha, Tracy Waterhouse" dedi memur, sanki lisanı o an çözebilmiş gibi.

Koridorun daha gerisindeki bir kapı aniden açıldı, saçları ağarmış yaşlı bir polis namlusundaki mermileri çıkartarak geldi. Artık böyle üretmiyorlardı silahları ki bu iyi bir şeydi. Girişte neler olup bittiğini anlamak için ters ters baktı. Peters, Jackson'a "Memur Crawford'la Tracy çok eskiden beri tanışır" dedi. Sesini yükselterek, yavaş yavaş yaklaşan Crawford'a "Barry –bu adam Tracy'yi soruyor" dedi.

"Tracy'yi mi?" diye tekrar etti Crawford, durup şüpheyle Jackson'a baktı. İnsan hayatını teşkilatta geçirince herkesten şüphe-

lenmeye başlıyordu herhalde. Bazen pişman olsa da, ayrıldığı için memnundu. Elini uzatarak “Jackson Brodie” dedi. Crawford gönöl-süzce tokalaştı onunla. Jackson hikâyesini tekrar ederek vasiyetten ve uzun zamandır haber alınamayan kuzen Tracy’den bahsetti. Pek de sağlam zeminde olmadığını düşünüyordu; Tracy’nin gerçekten kuzenleri olup olmadığını bilemezdi tabii, ama Crawford “Evet, annesinin Salford’da bir kız kardeşi vardı diye hatırlıyorum” dedi. “Pek yakın değillerdi hatırladığım kadarıyla.”

“Doğru, Salford” dedi Jackson; doğru maden damarını kazdığı-nı anlayıp rahatlamıştı.

Dedektif Komiser Peters, “Tracy’nin artık Merrion Alışve-riş Merkezi’nde çalıştığını söylüyordum ben de” diye araya girdi. Crawford’un ters bakışlarına bu kez o maruz kalmıştı.

“Ne var?” diye omzunu silkti Peters. “Devlet sırrı değil ya.”

“Evet, pekâlâ” dedi Crawford gürleyerek. “Gidip kadını işyerin-de rahatsız etmek yok. Ben de sana evinin adresini verecek değilim, hiç sormaya kalkma” dedi. “Zaten tatile çıkıyor, gitmiştir bile. Ben onu bir arayayım, senden bahsederim.”

“Tamam, teşekkürler” dedi Jackson. “Best Western’de kaldığı-mı söyleyin. Durun, size kartımı vereyim.” “Jackson Brodie–Özel Dedektif” yazılı kartlarından birini Crawford’a verdi, o da şöyle bir bakıp cebine attı. “Senin tersine, ben gerçek dedektifim. Onun için yaylan bakalım, tanıştığımıza çok memnun oldum, falan filan.”

Bir de bana sor, diye düşündü Jackson. Amma aksi bir ihtiyar. Julia olsa öyle derdi. İyice kocamış, aksi bir ihtiyar. Acaba Carol Braithwaite’in adını, bir şeyler sezdirmeden araya sokabilir miydi? İşe yaramayacağına karar verdi, ama olsun, yine de şansını dene-yecekti.

“Ha, bu arada” dedi öylesine. Crawford çoktan koridoru yarıla-mıştı. Durup döndü, öfkelenmeye başlamıştı. “Ne?” dedi. “Ne var?”

“Merak ettim de –Carol Braithwaite ismini bir yerlerden hatırlı-yor olabilir misiniz?”

Crawford dik dik baktı: “Kim?”

“Carol Braithwaite” diye tekrar etti Jackson.

“Hiç duymadım.”

Jackson Millgarth’tan çıkıp köpeği aldığında hayvan sıkılmıştı ar-tık. Yaşamdaki sıralamada önemi çok küçüktü ve galiba bu yüzden

çoğunlukla kendini kırılğan hissediyordu. “Kusura bakma” dedi Jackson. Gitgide Wallace ile Gromit’e⁶⁷ benzemeye başlamışlardı, farkındaydı. Yakında köpeğe delikanlı diyecekti, peynir ve krakerlerini paylaşacaklardı. Beteri de vardı, herhalde.

Jackson, Merrion Alışveriş Merkezi’nde ne kapısı olduğu belli olmayan gri bir kapıdan çıkan adama, daha doğrusu gence “Tracy Waterhouse’u arıyorum” dedi. Akneler adamın yüzünü harabeye çevirmişti. Braille alfabesini bilen biri çocuğun yüzünü okuyabilirdi rahatlıkla. Göğsündeki isimlikte “Grant Leyburn” yazıyordu. Çocuğun ait olduğu gen havuzu pek küçüktü anlaşılan. O tatlı Kanadalı kız orada olmadığı için Jackson hafiften hayal kırıklığına uğradığını hissetti.

“Tracy Waterhouse. Burada mı?” diye sordu Jackson.

“Hayır,” dedi Grant Leyburn asık suratla, “yok.”

“Nerede bulabilirim, biliyor musunuz?” diye üsteledi Jackson.

“Yarından itibaren izinde olacak. Bir hafta yok.”

“Bugün?”

“Hasta.”

“Telefonunu alamam sizden herhalde, değil mi?” dedi Jackson.

“Ya da herhangi bir iletişim bilgisini?” diye de umutla ekledi.

Grant çalı gibi kaşlarından birini kaldırdı: “Sizce?”

“Hayır, herhalde.”

“Bir kerede bildiniz.”

Jackson kartını çıkarıp uzattı. “Döndüğünde bunu kendisine verebilirsiniz belki.”

“Bir özel dedektif ha?” dedi istihzayla. “Yine mi? Tracy bu aralar revaçta.”

“Yine mi, derken?” diye şaşırdı Jackson.

“Evet, biri daha geldi.” Birden kafasını kaldırıp tavandan sallanan büyük, yuvarlak, büyük güvenlik kamerasına baktı. Küçük bir uzay gemisine benziyordu. Kaşlarını çatıp “Sürekli gözetleniyoruz” dedi.

“Bana mı söylüyorsun” dedi Jackson.

Tiftik saçlı kızın fotoğrafını yatak odası penceresinin yakınına koydu, en iyi orası ışık alıyordu. Telefonuyla fotoğrafını çekti. Haya-

67 İngiliz yapımı *stop-motion* komedinin kahramanları. (ç. n.)

letimsi bir aurası vardı, fotoğrafın fotoğrafı, hayattan iki kademe uzak. Sanal gerçeklik.

Hope McMaster'ın Yeni Zelanda'ya gittiğinde çekilen fotoğrafını bulana kadar telefonun albümündeki fotoğrafları taradı. Eğer bu kız İngiltere sahilinde donan kızın kendisi değilse, ikiziydi. Her iki fotoğrafta da kızın otuz iki dişi birden görünüyordu; kafasında ünlem işaretleri çoktan belirmiş bir çocuk. Eğer bu fotoğraf Hope McMaster'ınsa bir tek şeyi doğruluyor demekti; kadın öyle birden-bire ortaya çıkıvermiş filan değildi. Bir geçmişi vardı. Biri onun fotoğrafını çekerken rüzgâr esen bir sahilde durmuş, çok üşümüş ve sırtmıştı. Fotoğrafı kim çekmişti?

Hope McMaster'ın tepetaklak dünyasında gece yarısı olabilir-di. *Sence bu sen misin?* diye yazdı ama sonra yönlendirici olduğunu düşünüp cümleyi sildi ve yeniden yazdı: *Bu fotoğraftaki kıızı tanıyor musun?* Kadın yarına uyanınca ya sevinecek, ya hayal kırıklığına uğrayacaktı.

Jackson telefonundan internete girip google'da "Carol Braithwaite"i arayınca hiçbir şey bulamadı. "Carol Braithwaite/cinayet/Leeds/1975" in ve aklına gelip de dâhil ettiği hiçbir kelimenin hiçbir kombinasyonu sonuç vermedi. Carol Braithwaite 1975'te bir yetiştirildi, dolayısıyla Hope McMaster olamazdı, ama Hope'un annesi olabilir-di. Gazete haberinde bir çocuktan bahsedilmiyordu, ama bu da çocuk yok demek değildi. Fotoğraftaki kız Carol Braithwaite'in kıızı mıydı? Linda Pallister kimsenin istemediği çocuklarla ilgileniyordu, Carol Braithwaite'inkiyle de mi ilgilenmişti? Sümenaltı edilmiş, ustaca kotarılmış bir evlatlık verme operasyonu mu? Belki de iyi niyetle yapılmış bir işti, çocuk sistemin içinde zarar görmeden iyi bir aileye kavuşmuştu böylece.

1975'te herhangi bir kızın kaçırılmasına ilişkin bulduğu tek online bilgi Kara Panterler'in kurbanı Lesley Whittle'dı. Küçük bir kızın kaçırılması manşetlik bir haberd-i, bulunamaması halinde medyada yıllarca ses getirecek bir haber. Kendi zamanında Jackson bir sürü kayıp çocuk aramıştı; hiç *kayıp olmayan* bir çocuk aramışlığı olmamıştı. En özensiz ebeveynlerin bile çocuklarını bulamayıp da durumu örtbas etmesi söz konusu olamazdı, tabii çocuğu başka bir yere göndermek gibi bir niyetleri yoksa.

Hope McMaster'ın istenmemiş olması olasılığı daha yüksekti;

belli ki başka bir yere gönderilmişti, o kadar. Böylesi, belge bulunmaması durumunu açıklıyordu. Jackson'ın kendisi çocukken, bir sürü resmî olmayan "evlat edinme" vakası olurdu, takip edilecek tek bir evrak olmadan. Gayrimeşru çocukları büyükanne ve büyükbabalar evlat edinirdi, çocuklar annelerinin kız kardeşleri olduğunu zannederek büyürdü. Kısır kız kardeşler, fazladan yeğenlerini alır, tek evlat olarak el üstünde tutardı. Jackson'ın kendi annesinin hiç görmediği bir ağabeyi vardı. Jackson'ın annesi doğmadan önce, Dublin'deki çocuksuz teyzesiyle eniştesine verilmişti; Jackson'ın kıskanç annesine göre "şımarık"ın tekiydi. "Şımarık" annesinin lügatinde, eğitim görmüş, Trinity College'a gitmiş, avukat olmuş, iyi bir ailenin kızıyla evlenmiş, seneler sonra da tam bir burjuva gibi refah içerisinde ölmüş demektir.

Linda Pallister anahtardı, tek yapması gereken onunla konuşmaktı, kadının ne pahasına olursa olsun kaçındığı şey.

Telefon rehberinde ne Tracy Waterhouse'un ne de Linda Pallister'in kaydı vardı, ama bu şaşırtıcı değildi. Polisler ve sosyal hizmet görevlileri kişisel bilgilerini halkla paylaşmaktan kaçınırlardı, yoksa önüne gelen çatlak ya da sabıkalı gecenin bir yarısı kapılarına dayanabilirdi. Jackson 192.com'u denedi, resmî kayıtlara erişimi olmayan hafiyelerin ve müfettişlerin biricik dostu.

Orada bir "Linda Pallister"la dört "T. Waterhouse" buldu, içlerinden biri Tracy'ydi. 192.com'da epey kredisi birikmişti, o yüzden iki kadının da adresine ulaşabilirdi. Rehberde dahil olmamayı akıl edebilmişlerdi ama seçmen kütüğündeki kayıtlarını sildirecek kadar uyanık değillerdi. 192.com bilgilerine oradan ulaşabilmişti. Buna izin verilmemesi lazımdı, ama veriliyordu çok şükür.

Dün Leeds'e geldiğinden beri Merrion Alışveriş Merkezi'nin katlı otoparkında pinekleyen Saab'ı aldı. Arabada köpeklerle ilgili protokol nasıldı, bilmiyordu. Arabalarda sık sık köpek olurdu; ya arka camdan bakarlardı, ya kulakları rüzgârda uçuşa uçuşa arka pencerelelerden başlarını uzatırlardı, ama sağlama alınmamış bir köpek, malum, kaza demektir. Teşkilatta çalıştığı sıralarda trafik kazasında ölmüş bir kadın görmüştü. Kadın kırmızı ışıktaki ani fren yapınca, arka koltuktaki Dalmaçyalı öne fırlamış ve kadının boynunu kırmıştı. Ne saçma bir ölüm.

Köpek alıştığı yer orasıymış gibi arka koltuğa atlayıverdi, ama alfa köpek Jackson ciddi ciddi “Hayır” dedi. Köpek kuşkuluydu ama memnun etmeye de pek hevesliydi, ipucu arar gibi Jackson’ın suratına bakıyordu. “Buraya” dedi Jackson, öndeki yolcu koltuğunun ayak boşluğunu göstererek; köpek de atlayıp yerleşti. “Tamam” dedi köpeğin füze gibi oradan oraya fırlamayacağından emin olunca. “Hadi gidip şu kadınları bulalım.” Arabanın teybine Kendel Carson’ın “Cowboy Boots”unu koydu; adına bakma, o kadar da kiro bir şarkı değildi.

Arabayı çalıştırdı, dikiz aynasını ayarladı. Kendi aksini görünce asker tıraşına bir kez daha şaşırdı.

Linda Pallister, Roundhay Park yakınlarında, geleneksel tipte bir ikiz villada yaşıyordu. Hava yeni kararmasına rağmen perdeler kapalıydı. Yas tutulan bir eve benziyordu. Jackson zili çaldı, uzun uzun kapıya vurdu ama cevap gelmedi. Arka kapıyı denedi, sonuç aynı. Sırta kadem basan Linda Pallister öylece durdu, sırta kadem bastığı yer her neresiyse...

Jackson komşu evin kapısını çaldı. Kapıyı açan kadınla (“Bayan Potter”) şansı yaver gitti. Bildiği tiplerdendi –genellikle akşamüstleri, dantel perdelerin ardında, yeniden yayımlanan *Midsomer Murders*’ı ya da *Poirot*’yu izlerlerdi, bir demlik çay, yanında atıştırmalık olarak çikolata. Sürekli etrafı gözetledikleri için paha biçilmez tanıklar olurlardı.

“Dün gece bir misafiri vardı” diye rapor verdi Bayan Potter, tam da beklediği gibi. “Bir adam” diye de zevkle ekledi.

“Bugün gördünüz mü hiç?”

“Bilmiyorum, bütün gün komşular ne yapıyor diye seyredecek halim yok, niye insanlar öyle sanır bilmem.”

“Tabii ki, Bayan Potter” diyerek yalandan anlayış gösterdi. Hiçbir zaman işine yaramış bir taktik olmamıştı (özellikle de kadınlarla), ama denemeye değerdi. “Bakın,” dedi cüzdanından bir kartını çıkarıp kadına verirken, “eğer evine dönerse, bunu kendisine verip beni aramasını söyleyebilir misiniz?”

“Özel dedektif mi?” dedi kadın, kartı okuyunca. Artık kadını anlıyormuş gibi yapmasına gerek kalmamıştı; özel dedektif fikri kadının “Bana Janice de” demesi için yeterliydi. Sanki Linda Pallister duymasından çekiniyormuş gibi sesini alçaltıp, “Söyler misiniz niçin Linda’nın peşindesiniz?” diye sordu.

“Söyledim ama sonra sizi öldürmek zorunda kalırdım” dedi Jackson. Kadın bir an inanmıştı galiba. Jackson gülümsedi. Evet, bu aralar kadınları aniden heyecanlandırıp kaçıvermeye hevesliydi belli ki.

Tracy Waterhouse’un Headingley’de yolun sonundaki evinde daha çok yaşam emaresi vardı, ama ne yazık ki sebebi Tracy’nin kendisi değildi. Ön kapı açıktı ve bir adam alet edevatı toplamış bir minibüse yerleştiriyordu. Doğu Avrupa (klasik Polonyalı usta herhalde diye tahmin etti Jackson) aksanıyla konuşan adam, Tracy’nin sabah çıktığını ve ne zaman döneceğini bilmediğini söyledi. “Ama umarım gelir,” dedi gülerek, “bana para verecek.”

Jackson’ın uzun zamandır kayıp kuzen hikâyesine rağmen, usta, Tracy’nin cep telefonunu vermedi. “Özel hayatına çok düşkün biridir” dedi.

Anlaşılan Jackson artık manastırları bırakmış, kayıplara karışan kadın biriktirmeye başlamıştı harıl harıl.

Otoparkta arabasının içinde oturup Tracy’nin cebini aradı. Sesli mesaja düşünce mesaj bıraktı. Barry’nin arabası frizya kokuyordu, Amy’nin en sevdiği çiçek. Düğün buketini o aptal turuncu papatya benzeyen şeylerden değil de bunlardan yapsaydı keşke. Artık hiçbir çiçeğin anlamı yoktu onun için. Hepsi Ivan yüzünden. Her şey onun suçu. Cumartesi günü çıkıyor; Barry’nin hapisanede görevli bir arkadaşı tarihi, saati vermişti. Barry karşılamaya gidecekti.

Frizyaları Sam’in küçük kabrine götürüyordu. Barbara’ya söylediğinden çok daha sık gidiyordu ziyarete. İki farklı zamanlarda gidiyorlardı. Barbara, Barry’nin midesini düğümleyen şeyler bırakıyordu –oyuncak ayılar ve kamyonlar. O her zaman frizya bırakıyordu.

Barry, Jackson denen adamın verdiği kartı bulabilmek için ceplerini karıştırdı ama bulamadı. Tracy’nin Merrion Alışveriş Merkezi’ndeki numarasını aradı, süzme bir öküz açıp hasta olduğunu söyledi. Evi aradı, yine telesekreter çıktı. Sonunda yine cebini arayıp mesaj bıraktı. Tekrar arayıp tekrar mesaj bıraktı. Başka bir şey hatırladı, üçüncü bir mesaj bıraktı.

Bir şeyler oluyordu ama ne? Tracy'nin kuzeni filan yoktu. Zaten ailesi de yoktu ki. İki tek çocuğun tek çocuğu. Salford'da kimsesi yoktu, orası kesin. Tehlikeli biri peşindeyse haber vermesi lazımdı. Linda Pallister "Jackson" diye bir özel dedektiften bahsetmişti ve işte bu salak, Millgarth'a kadar gelip Tracy'yi aramıştı. *Carol Braithwaite* ismini bir yerlerden hatırlıyor olabilir misiniz? demişti. Allahın cezası koca bir çan ölümler için çalışıyordu, evet, diriler uyansın diye. Çanlar çalsın, ölümler gelsin.

Amy ölmeden önce Tracy'nin haline üzülmüştü, mesleği için anne olmaktan vazgeçmiş kadınlardan biriydi. Menopoza girince erimeye başlıyor, çocukları olmadığını görüyor, DNA'larının onlarla birlikte öleceğini anlıyorlardı ve kimse onları bir çocuğun sevebileceği gibi sevmeyecekti. Üzücü, gerçekten. Ama Amy'nin kazasından sonra Barry, Tracy'yi kışkırdı. Her günün her saniyesinde bu dayanılmaz acıyı hissetmek zorunda değildi.

Arabayı çalıştırdı ve mezarlığa doğru sürdü, yol boyunca frizya kokusunu içine çekti.

Toys "R" Us'ın otoparkında onu çocuk koltuğuna oturtup emniyet kemerini bağlayan Tracy'ye "Eve mi gidiyoruz?" diye sordu Courtney. Bagaj bir sürü şeyle dolmuştu, çoğu plastik. Tarih öncesinde okyanus tabanına düşen ne kadar deniz canlısı varsa hepsi "Disney Perileri Çay Seti" olarak yeniden hayat bulmuştu.

Courtney isteyince Tracy bir de kostüm almıştı. Pembe bir peri kıyafeti; kanatları, sihirli değneği, tacı filan hepsi tamam. Courtney arabada giymek için ısrar etmişti. Şimdi arabanın arkasında o kılıkta dimdik oturuyordu. Tracy'nin aklına Kraliçe'nin taç giyme töreni gelmişti.

"Eve mi gidiyoruz?" diye ağır ağır tekrarlardı Tracy, sanki soru değil de felsefi bir soruşturmamış gibi. Courtney "ev" derken neyi kastetmişti acaba? Neresiydi? Kelly'nin muhakkak ki kir pas içindeki evi mi, neresi?

Çocuklarla yapılacak şeyler vardı, yapılmayacak şeyler vardı. Çalışma hayatı boyunca Tracy çocuklarla yapılmaması gereken şeylere tanık olmuştu. Sahilde kumdan kaleler yapmak, ördeklere ekmek atmak, parkta ekose battaniye üstünde oturup piknik yapmak –bunlar çocuklarla yapılacak şeylerdi. Onları çalmaya gelin-

ce... bu, yapılmaması gerekenlerdendi. Nokta. Kendisinin olmayan bir çocuğu almıştı.

“Aslında,” dedi Tracy, “gitmiyoruz. Daha eve gitmiyoruz. Yapılacak birkaç işimiz daha var.”

Bankadaki hesabını boşaltması yarım saatini almıştı. Çocuk bir muz, bir de elma yemişti. Tracy pasaportunu da yanında getirmişti, sahteciliğin önlenmesi için gerekli prosedürü biliyordu. Soygun yapacakmış gibi davranıyordu ısrarla. Her yer güvenlik kamerası doluydu, çantasında nakit otuz bin vardı. Şüpheli görünmemesi zordu.

Daha sonra avukatına gidip evinin satışıyla ilgili bilgileri verdi. Avukatlar ağırkanlı hayvanlardı, iki muzdan önce ofislerinden çıkma ihtimaliniz yoktu. Muzun aşırı dozu diye bir şey var mıydı acaba? Annesinin sesini duyar gibiydi: “Böyle yemeye devam edersen yakında peynir-soğan aromalı cipse döneceksin.” (Dönmemişti.) Muzlar küçüktü üstelik, süpermarketin koyduğu etikete bakacak olursan “eğlencelik”. Tracy bir tanesini arabada yedi, acaba muzdan önce insanlar ne yapıyordu. Muz bağlamında “eğlencelik”le neyin kastedildiğini anlamıyordu. Bir keresinde çocuk pornosu satan bir işportacıyı tutuklamıştı; filmlerden bir tanesinin adı “Eğlencelik İkramlar”dı. Masum değildi. Hiçbir şey.

“Artık eve gidiyor muyuz?” diye sordu Courtney arabaya döndüklerinde. Çocuk bilardo topu gibi bir oraya bir buraya savrulmaya alışıktı. Çocukların kimle, nereye gidecekleri konusunda seçme şansları yoktu.

“Birazdan. Önce gidip biriyle görüşeceğiz.” Dikiz aynasında Courtney’in kaşlarının çatıldığını, yüzünün buruştuğunu gördü, “İyi biri” dedi.

İyi-ce demek daha doğru olurdu, eğer hafızası onu yanıltmıyorsa. Görünüşte. Aynı zamanda, düzenbaz, hırsız ve sahteciydi de, ama Tracy bunlardan çocuğa bahsetmedi. Alwoodley’de gösterişli bir evde yaşıyordu, hayatı boyunca işlediği suçlarda kazandıklarıyla almıştı şüphesiz. Kapıyı açıp Tracy’yi ve pembe periyi karşısında bulunca takındığı poker suratı takdire şayandı.

“Başkomiserim,” dedi neşeyle, “ve arkadaşı. Bu ne güzel sürpriz.”

“Emekli oldum” dedi Tracy.

“Ben de” diye mırıldandı Harry Reynolds. “Lütfen, içeri geçin.”

Şık giyimli ufak tefek bir adamdı (kravat, fitilli, plili bej pantolon, ayakkabı gibi görünen terlikler), üstelik bir süre önce otobüs pasosunu da almıştı; gerçi Tracy özellikle de kapıdaki Bentley’yi görünce Harry Reynolds’ın toplu taşıma kullandığından şüphe ediyordu, ama olsun.

Genişletilmiş salona aldı onları –kaliteli veranda kapıları, hemen dışarda bir *koi carp* havuzu. Evinin vakumlanmış havasını terk etmeden pahalı balıklarını seyredebileceği bir düzenek kurmak istemişti belli ki.

İçeride, duvarlar biri kız, diğeri oğlan, iki çocuğun okulda çekilmiş fotoğraflarıyla doluydu. Tracy çocukların üzerinde, adını telaffuz etmeyi başaramayacağı bir özel okulun forması olduğunu fark etti.

“Torunlarım” dedi Harry Reynolds gururla. “Brett on yaşında, Ashley sekiz.” Tracy Brett’in oğlan, Ashley’in kız olduğunu varsaydı, ama artık bilemiyordun böyle şeyleri. Dekorasyonun geri kalanı çok çirkindi; yetmişlerde sanat eseri olduğu düşünülebilecek büyük cam vazolar, balonlu palyaço bibloları ya da köpeğiyle yan yana duran üzgün suratlı çocuk bibloları. Bir duvarı, güneş şeklinde kocaman, pirinç bir saat süslüyordu, diğer duvarda Tracy’nin hayatında gördüğü en büyük ekranlı televizyonda bir futbol maçı vardı. Suç, karşılığını veriyordu. Evin içindeki fırından gelen yemek kokusu insanı şaşırtıyordu.

“Maçı bölmeyelim” dedi Tracy nazikçe; aslında senelerce Leeds United’in evinde oynadığı maçlarda polislik yapmış olduğu için, eline balyozu alıp ekranı tuzla buz etmek geliyordu içinden.

“Yok yok, bok gibi maç zaten.” “Kusuruma bakma kuşum” diye ekledi Courtney’e dönerek. “Her neyse, zaten Sky Plus’ta yayınlıyorlar, canlı değil, sonra tamamlarım.” Tracy’nin insanda “heves uyandıran” cinsten diye düşündüğü bir Yorkshire aksanı vardı. Dorothy Waterhouse’un aksanı gibi.

Harry Reynolds televizyonu kapadı ve misafirlerini kabarık kanepelere oturttu. Modası geçmiş, leylak rengi, koca mavnalara benzeyen, el yapımı deri kanepeler. Bir inek adına ne hazin bir son. İzin isteyip içecek bir şeyler getirmeye gitti. Bahçede güneş her yeri kavuruyordu ama camlar, kapılar sımsıkı kapalıydı, evin tamamı vakumlanmış gibi dış dünyaya kapatılmıştı. Tracy bluzunun sırtı-

na yapıştığını hissediyordu. Pantolonunun kemeri vücudunu ikiye bölecekti birazdan. Gün içinde şişmeye başlıyordu resmen. Nasıl oluyor bu? diye merak etti.

Courtney sessizce oturmuş pencereden dışarı bakıyordu. Belki de Kelly kızı uyuşturmuştu. Yeni bir şey değildi, eskiden çocuklarını sakinleştirmek için annelerin kullandığı galonlarca afyonu düşünsene. Bugün insanların tahmin edebileceğinden çok daha fazla çocuğa sakinleştirici ve uyku ilacı veriliyordu. Tracy'ye kalsa bir sürü anne-babayı kısırlaştırırdı. Tabii bunu uluorta söyleyemezdin öyle Naziler gibi. Yine de bu, haklı olmadığın anlamına gelmiyordu.

Tracy'nin telefonu çaldı. *Für Elise*. Çantasını karıştırıp, sapığı arasın diye dua etti. Ekranı bakıp kaşlarını çattı. "Barry" yazıyordu. Korku sardı içini, acaba Courtney'i mi keşfetmişti? Sesli mesaja düşmesini bekledi.

Harry Reynolds elinde çay tepsisiyle salona döndü. Yine *Für Elise*. Yine Barry. Yine sesli mesaj.

"Sorun mu var?"

"Rahatsız ediyorlar" diye kestirip attı Tracy.

Yine *Für Elise*. Allah aşkına, diye düşündü, defol git Barry.

"İcabına bakayım ister misin?"

Tracy merak etti, Harry Reynolds gibi biri için "icabına bakmak" ne anlama geliyordu acaba?

"Hayır" dedi. "Bilgisayarlara arattırdıkları türden bir şey herhalde. Artık Hindistan'dan mı, Arjantin'den mi, Allah bilir."

"Pis zenciler," dedi Harry Reynolds, "her yere el attılar. Dünya amma değişti." Tepsiyi koydu. Demlik, fincanlar, tabaklar (güzel porselenler) portakal suyu ve bir tabak çörek. Tereyağ, bir parça reçel. Çörek tabağını Tracy'ye itti. "Fırından yeni çıktı, kendim yaptım" dedi. "İnsanın bir şeylerle meşgul olması lazım, değil mi?"

"Evet" dedi Tracy, "meşgul, meşgul." Çörekleri es geçecekti ama dayanamadı. İki Weetabix ve yarım bayat şekerli çörekle bütün gün koşturmuştu. Ah, iki tane de Jaffa keki. Bir de piknikte yediği ton balıklı börek. Tuzlu sirkeli bir paket cips. Bir avuç havuç batonu, ama onlar sayılmazdı. Tek tek sayınca ne kadar da çoktu. Geçen sene İncelme Dünyası'na kaydını yaptırmıştı ve "yemek günlüğü" tutması gerekiyordu. Bir süre sonra uydurarak yazmaya başlamıştı.

Ryvita,⁶⁸ beyaz peynir, kereviz sapı, iki elma, bir muz, öğle yemeğinde ton balıklı salata, ızgara tavuk, akşam yemeğinde bezelye. Bütün gün tıktığı çerçöpü sahiplenemezdi, değil mi? İlk hafta kilo almış, bir daha da gitmemişti.

“Frambuaz reçelini de ben yaptım” dedi Harry Reynolds. “A65’in dışında, Guiseley’i hemen geçince, kendin-topla diye bir yer var. Duydun mu hiç?”

“Hayır, sanmıyorum.” Tracy hayatı boyunca yaralarındaki kabuklar ve papatyalar dışında bir şey toplamamıştı. Papatya topladığını da hatırlıyor değildi zaten, toplamışındır herhalde diyordu. Çöreklerden birini ucundan ısırdı. Ağzında sıcacık eridi, reçel de hem tatlı hem mayhoştı. Oburluk ediyor gibi görünmeyeceği bir hızla geri kalanını da yedi.

Harry Reynolds da bir çörek ısırp “Yaramazlık ediyoruz ama hoş işte” dedi.

Çörekler yüzünden Tracy hayatta neleri kaçırmış olabileceğini fark etmişti. A65’in oradan dönüp kendi-meyveni-kendin-topla gibi bir yeri mesela. Oraya bir kez bir cinayet için çağırmışlardı, Otley’nin güneyine. Son işini yapıp, bir çukura atılveren bir fahişe. Harry Reynolds’ın da bu tip işler çevirdiğini duymuştu; altmışlı yıllarda kızları çalıştırmak gibi, porno gibi; ama öyle bir tip gibi gelmiyordu Tracy’ye. Yaramaz ama hoş. Cookridge’deki evi işleten mama geldi aklına, şeri ve kabuklu fıstık ikram eden. Tabii o yıllar yetmişlerdi. O zaman hiçbir şey masum değildi. Norah, ismi Norah Kendall’dı.

“Norah Kendall’ı tanıyor musun?” diye sordu Harry Reynolds’a.

“Ah, Norah” diyerek güldü Harry. “Ne kadındı ama. İş kafası iyiydi” diye de takdirle ekledi. “Eskiden dünya başka türlüydü, değil mi Başkomiserim. Arka tarafta açık saçık kitaplar, okullu kızlara pardesüsünü açıp gösteren adamlar. Masumiyet. Hasretle iç geçirdi.

Tracy vermeye niyetlendiği cevabı yuttu. Hiç de masumca bir şey hatırlamıyordu.

Harry Reynolds, “Bu günlerde iyi aile kızını fahişeden ayırt edemiyorsun ki” dedi. “Herkes işe çıkar gibi giyiniyor; haller tavırlar da öyle.”

68 Sağlıklı çerez markası. (ç. n.)

“Evet” dedi Tracy, Harry Reynolds gibi bir adamla aynı fikirde olduğuna şaşarak. Ama doğrudu, genç kızlara bakıyordun, hepsinin ayağında bu kadar topuklular. Fahişeler gibi giyinip, Leeds’in merkezinde her Cumartesi gecesi zil zurna sarhoşlar. O zaman düşünüyordun, kendimizi atların toynağı altına bunun için mi attık biz, burnumuza tüp sokup bizi zorla beslemeye kalkmalarına bunun için mi tahammül ettik, bunun için mi aşağılandık, alaya alındık, cezalandırıldık. Kadınlar erkeklerden beter olsun diye mi? “Bugün erkeklerden beter oldular” dedi Harry Reynolds.

“Biyolojik bir şey” dedi Tracy. “Ellerinde değil. Karşı cinsi cezbetmeleri, üremeleri, sonra da ölmeleri gerekiyor. Yusufçuklar gibi.” “*O tempora o mores*”⁶⁹ dedi Harry.

“Klasiklere meraklı olduğumu bilmezdim Harry.”

“Ben bir buzdağı gibiyim başkomiserim. Derin.” Parlak yapma dişleriyle bir çörek ısırp uzun uzun çiğnedi. “Gezegende çok insan var” dedi. “Geyik avlamak yasak değil, insan avlamak yasak.” Tracy’nin az önce düşündüğü şeyi söylemesi ne fenaydı. Kendi kafasının içindeyken bu kadar faşist bir fikir gibi gelmiyordu.

Harry Reynolds hiç adam öldürmüş müydü? Tracy merak etti. Belki de. Bundan kendisi rahatsız olur muydu? Olması gerektiği kadar değil.

“Dostumuz Rex Marshall sonunda on sekizinci deliği bulmuş, ha?” dedi Harry Reynolds.

“Benim dostum değildi” diye mırıldandı Tracy, ağzı karbonhidratla dolu. “Senin de değildi diye düşünüyorum.”

“Aynı golf kulübündeydik” dedi Harry. “Mason olmak gibi bir şey bu. Lomax, Strickland, Marshall, hepsi illa seninle bir tur dönecek. Hatta zamanında Walter Eastman bile.”

“Niye şaşırdım bilemiyorum” diyerek son lokmasını da yuttu Tracy. “Harry?”

“Başkomiserim?”

“1975’i hatırlıyor musun?”

“Haziran’da Kriket Dünya Şampiyonası Headingley’de oynanmıştı. Avustralyalılar bize karşı. İngiltere doksan üçle kaybetmişti. Finallerde West Indies onları yendi. İnsan siyahları bu yüzden seviyor, iyi kriket oynuyorlar.”

69 Cicero’nun meşhur sözü. “Ne günler! Ne adettler!” anlamına gelir. (ç. n.)

“Evet, bunun dışında. Carol Braithwaite diye bir kadın öldürülmüştü, hatırlıyor musun?”

“Hayır” dedi dışardaki balıklarına göz atarak. “Korkarım hatırlamıyorum. Neden sordun?”

“Hiç. Merak ettim.”

Çocuk çoktan meyve suyunu ve iki çöreği silip süpürmüştü, şimdi biraz canı yerine gelmiş görünüyordu. Gümüş tacı kaykılmış, ağzı burnu frambuaz reçeli olmuştu. Sihirli değneği kanepede yanında duruyordu. Ellerini yumruk yaptı, sonra birer yıldız gibi açtı. Sanki en üst düzeyde bir onay işareti verirmiş gibi. Sihirli değneğini alıp görevine geri döndü.

“Dikkat et ona” diye gülümsedi Harry Reynolds hoşgörülle. “Sihir filan yapayım deme sakın.”

Courtney gözünü dikip ona baktı.

“Pek de konuşkan, değil mi?” dedi Harry. “Zekâsında sorun var mı?”

“Tabii ki yok” diye diklendi Tracy. İşe yaramasa da Courtney’in yüzündeki frambuaz reçelini peçeteyle sildi. Kızın suratında ayrıca ton balıklı sandviç, şekerli çörek ve çikolata kalıntıları da vardı. Tracy bir daha süpermarkete gittiklerinde bir sonraki aşamaya geçmesi gerekeceğini anladı. Islak mendiller.

“Eh... Uzun zamandır ortalarda yoktun başkomiserim” dedi Harry Reynolds. “Demek ikimiz de siviliz artık? Bir çörek daha alırmısın?”

“Hayır, sağ ol. Belki bir tane. Eh, hadi madem öyle! Gerçekten bu işleri bıraktın mı Harry?”

“Yetmişimi geçtim” dedi Harry Reynolds. “Seninle son karşılaşmamızdan sonra karım öldü. Kanser. Ölene kadar ben baktım, kollarımda can verdi. Ama şikâyet edecek bir şey yok; harika bir kızım var, Susan. Torunlarım habire gelip bende kalıyor. Çok şımartıyorum; neden şımartmayacakmışım? Benim zamanımda farklıydı, kulağının arkasına fiskeyi yerdin; çayın yanında, şansımız yaver giderse, artan yağları ekmeğin üstüne sürüp yediğimiz seneler...”

Tracy’nin içi geçmek üzereydi. Acaba şuracıkta ineğin-derisinden-yapılma-kendisinden-büyük kanepenin üzerine kıvrılirse, azıcık kestirse (adam fark etmiş miydi ki zaten içinin geçtiğini), bir şey der miydi?

“...tabii, her Pazar günü rosto yemeğe geliyorlar. En ince ayrınıtısına kadar yemek hazırlıyorum onlara. Kitabına uygun puding yapmayı seviyorum ben –meyveli turtası, buharı üstünde keki, rulo pastası. Artık kimsecikler yapmıyor, değil mi? Yorkshire pudinglerinden yapan kaldı mı?”

Tracy adeta yağlı rostonun, fazla pişmiş sebzelerin kokusunu alır gibi olmuştu. Bir an Bramley'deki bungalova gitmiş gibi oldu; Pazar sabahlarının durgun havası, annesinin küçük bardağından “hissesine düşen” şeriden içişi.

“Eskiden Pazar günleri öğle yemekleri bayram yemeği gibi yenerdii” diye devam etti Harry. “O zamanlar pizzayla geçiştiriverilmezdi ya da Chinky'den atıştırmalık bir şeyler alıvermezdin. Şimdi memleketin haline köpekler gülüyor.”

Tracy uykusunu açabilmek için bir çörek daha aldı. Kendini Werther's Original reklamlarından birine adım atıvermiş gibi hissediyordu. Acaba ihtiyarlayana kadar yaşamayı başaran bütün suçlular böyle yumuşuyor muydu? (Peki, ya dedektifler? Muhtemelen hayır.) Belki sadece Harry Reynolds'la yaşamaya başlarsa. Çünkü o artık kariyer sahibi bir suçludan –faşist ve ırkçı olmakla birlikte– gülücükler saçan bir dedeye dönüşmüştü. Kaç yatak odası vardı bu evde? En az dört. Bir sürü. Hafta sonları ortada görünmezlerdi ya da Courtney kalıp Brett ve Ashley'le oynardı.

“Bu senin çocuğun mu?” diye sordu Harry Reynolds. Öylesine sormuş gibiydi, nazikçe, ama sanki birden o gülücükler dağıtma merasimi sona erer gibi olmuştu.

“İş için geldim” dedi Tracy.

“Emekli oldum dememiş miydin başkomiserim?”

“Başka türlü iş için” dedi Tracy.

Sabah süpermarketten aldıkları, hâlâ Audi'nin bagajındaydı. Tracy aldıkları her şeyin çürüyüp, eriyip naylon poşetlere bulaştığını görür gibi oldu. Tatil köyündeki kulübeye götürecekleri hazır şeyler almışlardı daha çok. Kendin pişir kendin ye –illa lazım olanın beş katını götürür insan. Bu gece yemek pişirmesine imkân yoktu.

“Hadi çayımızı dışarda içelim” dedi Audi'de emniyet kemerlerini taktıktan sonra. Courtney başını salladı, sonra başını sallamaya devam etti. Başını sallayan bir köpek biblosu. “Durabilirsin artık” dedi Tracy. Baş sallama yavaşladı. Durdu.

Yola koyulmadan önce Tracy sesli mesajları dinledi, Barry'den duyduğu kötü haberle dehşete düştü. Birinci mesaj. *Barry ben, Tracy. Merkeze bir adam geldi, seni soruyor. Salford'daki teyzenden sana miras kalmış güya. Salford'da teyzen filan olmadığını biliyorum, onun için ne iş çeviriyor anlamadım.* İkinci mesaj. Yine Barry. *Adı Jackson bir şeymiş. Tanıdık geliyor mu? Bizi ara.* Üçüncü mesaj. *Özel dedektif olduğunu iddia ediyor. Bence şansını deniyor. Best Western'de kalıyor-muş, Merrion'un yanındaki. Bana kartını verdi ama bulamıyorum.*

“Özel dedektif” lafına Barry kadar uyuz olan biri daha olamazdı. Jackson mı? Hiç tanıdık gelmiyordu. Çocuğun mu peşindeydi acaba? Kızı almak için mi göndermişlerdi? Her kimse, uzak duracaktı.

Dikiz aynasında bir görünüp bir kaybolan gri bir Avensis gözüne çarptı. Tracy süpermarketin otoparkında yanlarına park eden araba olduğundan emindi. Dikiz aynasına asılı pembe tavşandan tanımıştı. “Parfümlü tavşancık.” Ne saçma sapan bir şeydi, geçen seneki yılbaşı çekilişinde ona da böyle bir şey vermişlerdi. Yılbaşı çekilişlerine böyle hainlikler hiç yakışmıyordu. Avensis gözden kayboldu. Jackson denen adam mıydı ki acaba?

“Şu gri arabaya dikkat et” dedi Courtney’e. Bu yaşta çocuklar her rengi bilir miydi? Çocuk şarkıdaki bütün gökkuşağı renklerini söyleyebiliyor muydu? “Gri rengin hangisi olduğunu biliyor musun?”

“Gökyüzünün rengi” dedi Courtney.

Tracy içini çekti. Terapistin bu çocukla işi vardı.

Çin lokantasında akşam yemeklerini yediler. Çocuk mönüye yakından bakınca Tracy sordu: “Okumayı biliyor musun Courtney?”

“Hayır.” Courtney başını iki yana sallayıp mönüyü incelemeye devam etti.

Bir tabak Singapur spagettisini bitirmek üzereydi. “Senin içinde şişman bir çocuk var bence” dedi Tracy. Courtney ağzını doldurmayı bir an bırakıp Tracy’ye baktı. Birkaç spaghetti kurtulmuş, ağzının iki yanından sarkıyordu, ayıbalığının bıyıkları gibi. “Lafın gelişi söyledim” dedi Tracy. İçini çekip tabağına biraz daha yasemin pirinci aldı. “Benim içimdeki şişman çocuk çoktan dışıma çıktı.”

Bitirdiklerinde, Courtney içi boş bacaklarını dondurmali kızarmış muzla doldurmadan önce, Tracy otuz binlik rulosundan çe-

kip aldığı yirmilikle hesabı ödemiş, çantasında bozukluk arıyordu. Courtney'e "Bahşış için bozukluğum yok" dedi.

Courtney baktı, sfenks taklidi yapıyordu, sonra pembe sırt çantasının içine dalıp maymun suratlı cüzdanından dört tane bir kurşluk çıkarıp, içinden sayarak tabağın üstüne tek tek koydu, "Bir, iki, üç, dört."

"Kaça kadar sayabiliyorsun Courtney?"

"Bir milyon."

"Sahiden mi?"

Courtney sol elini havaya kaldırdı, beş parmağıyla teker teker saydı, "Bir-iki-üç-dört-bir milyon."

"Bu kadar mı?"

Courtney uzun uzun baktı. Tracy, ön dişlerinin arasında bir parça spagetti görüyordu. Sonunda kız sağ elinin işaretparmağını kaldırıp, "Bir milyon bir" dedi. Cömert bahşış o kadarla kalmıyordu. Sırt çantasının içine bakıyordu, sonunda muskatı çıkarıp kurşların yanına bıraktı. Garson, o garsonlara has gizemli tavırla tabağı aldı, bir şans kurabiyesi çıkarıp, sihirbaz edasıyla Courtney'e verdi. Kız açıp bakmadan kurabiyeyi dikkatle sırt çantasına koydu.

"Hadi eve gidelim" dedi Tracy.

Headingley'deki evin yakınlarına gelmeden Tracy'nin telefonu çaldı. Telefonun diğer ucundaki ciyak ciyak sesi duyunca içi burkuldu. Tracy'nin farkında olmadan borçlandığı bir kilo eti istiyordu Kelly Cross.⁷⁰ Alacaktı. İstedigini alacaktı. Bazen hakkını istemen gerekiyordu. Uyuyacaktın, yiyecektin, koruyacaktın. Özellikle de koruyacaktın.

1975: 9 Nisan

İçerdeki koku inanılır gibi değildi. Bir şey çürümüştü. Koku günlerce Tracy'nin burun deliklerinde kalacaktı. Tenine sinmişti, üniformasına, saçlarına. Seneler sonra Lovell Park'taki o daire aklına geldiği anda kokuyu da duyacaktı. Kapıyı kırıp içeri girdiklerinde çocukcağz orada duruyordu. Kir pas içinde, bir deri bir kemik, kıtlık çeken bir yerde yaşar gibi.

On beş katı tırmandığı ve beklenmedik bir biçimde zorluk çıkaran kapıyı açmaya uğraştığı için çok yorulan Ken Arkwright etli

70 Shakespeare'in *Venedik Taciri* adlı oyununa gönderme. (ç. n.)

gövdesini akıl almaz bir hızla koridora fırlatıp çocukçağızı kucaklamış, kaditi çıkmış yavrucuğu Tracy'ye vermiş, odaları aramaya koyulmuştu.

Tracy ağırlıksız küçük gövdeye sarılmış, pis saçlarını okşuyor, mırıldanıyordu, "Hepsi geçti." Söyleyecek başka şey gelmiyordu aklına, başka ne yapacağını bilemiyordu.

Arkwright geri dönünce, "Başka çocuk yok, ama..." deyip, başıyla koridorda açtığı kapılardan birini gösterdi.

"Ne?" dedi Tracy.

"Yatak odasında."

"Ne?"

Arkwright sesini iyice alçaltıp fısıldadı: "Annesi."

"Siktir. Ne zamandır?"

"Görünüşe göre birkaç hafta" dedi Arkwright. Tracy midesinin kalktığını fark etti. Kendi kendine dayan dedi. Babasının güllerini düşündü, annesinin İzal'ini düşündü, çürüyen et kokmayan şeyler düşündü.

Çocuğu salona taşıdı, geçerken çocuğun gözlerini kapatıp yatak odasına şöyle bir baktı, çocuğun gözleri de zaten kendiliğinden kapanmıştı. Yerde bir şey gördü, nasıl bir şeye benzediğini görememişti, ama çok kötüydü, çok.

Memur Ray Strickland ve Dedektif Len Lomax, Cinayet Masası'ndan Lovell Park'a gelen ilk memurlardı. Çok oyalanmışlardı. Tracy salonun penceresinden, insanın başını döndüren o yükseklikten bakıp, nihayet geldiklerini gördü, o maço edayla ani bir fren yapmışlar ama arabadan fırlayıp hemen içeri koşacaklarına arabanın yanında durmuş, konuşmaya dalmışlardı –ya da tartışmaya, bu yükseklikten anlamak mümkün değildi. Bir iş çeviriyor gibiydiler.

"Ne yapıyorsun?" dedi Arkwright. Tracy "Bilmem. Ambulans nerede? Ne diye bu kadar uzun sürdü?" diye cevap verdi. Yavrucuk ruhunu teslim ediverirse ne olacak? Zaten garibanın bu kadar zaman hayatta kalması mucizeydi –dolapta filan bulduklarını yemişti herhalde. "Ölme lütfen" diye mırıldandı Tracy, rica etmekten ziyade dua eder gibi.

Tracy'yle Arkwright evin her yerine bakmışlardı. Delillerin hepsini berbat etmişlerdi herhalde. O zamanlarda o kadar önemsenmezdi. Şimdi olsa, cesedi gördükleri anda oradan çıkar, olay yeri inceleme ekibi her karışı taramadan da içeri giremezlerdi.

Tracy bir bisikletin yaklaştığını gördü. Bir kız bisikletten indi, iki dedektif birbirlerinden uzaklaştılar. Kız, gece elbisesi gibi uzun bir elbise giymişti, saçları solgun yüzünün iki tarafından perde gibi aşağı sallanıyordu. Arkwright seslendi: “Heh, hippiler hoşgeldi.”

“Nerede bu siktiğimin ambulansı?” dedi Tracy. Teşkilata katılmadan önce, “Allah kahretsin” bile demezken, en iyisinden küfredabiliyordu artık. Kızın Lomax’le Strickland’e bir şeyler söylediğini gördü, üçü birden dönüp binaya girdiler.

“Dinle bak,” dedi Arkwright başını bir yana eğerek, “geri zekâlı asansörün şimdi çalışacağı tuttu, şuna bak. Evrenin bizim gibi kölelere muamelesi ayrı, onlara ayrı.”

Lomax’le Strickland, Carol Braithwaite’in kapısına geldiklerinde elbiseli kız peşlerindeydi. “Linda Pallister” diyerek Ken Arkwright’a şöyle bir selam verdi. Tracy belli ki görünmezdi. “Nöbetçi sosyal hizmetler görevlisi benim.” Kırmızı yanakları ve pedal çevirmekten kaslanmış baldırlarıyla lise öğrencisine benziyordu, işi olan yetişkin bir kadına değil.

“Sosyal hizmetler görevlisi bir boka yaramaz, siktiğimin ambulansı nerede?” diye tısladı Tracy. Strickland odadan koşarak çıktı, banyoda kustuğunu duyular.

“Hassas çocuk bizim Ray” dedi Len Lomax.

“Patologdan ses yok,” dedi Len Lomax, “ama ambulans geldi.”

“Burası” dedi Linda Pallister, ambulans görevlileri eve geldiklerinde. Kadın yavrucuğu Tracy’den aldı; Tracy hemen bırakamamıştı çocuğu. “Sorun yok, ne yaptığımı biliyorum” dedi Linda Pallister. Tracy ses çıkarmadan başını salladı, bir an ağlayacağından korkmuştu.

Tracy, Len Lomax’e “Çocuğa kim yaptı diye sordum. Anneye kim böyle yaptı dedim” dedi.

“Ne dedi?”

“‘Baba,’ dedi.”

Lomax güldü, o sessizlikte korkunç geldi sesi. “Çocuk dediğin babasını tanıyacak. Bu kız bir dahi.” Başparmağıyla kadının çürüyen cesedinin durduğu odayı gösterdi. Tuhaf, teatral bir edayla not defterini çıkardı ve sanki duvarlarda birdenbire ipuçları beliriverecekmiş gibi etrafına bakındı.

“Tanıyor muydun kadını?” diye sordu Tracy. Tracy’nin boynundan bir kafa daha filizlenmiş gibi baktı Lomax. “Tabii ki de tanıyorum” dedi.

Tracy, Ray Strickland’e baktı. Yeniden kusmak üzereymiş gibi sersemlemiş ve solgun görünüyordu. Daha cesede bakmaya gitmemişti bile. Eve ilk girdiklerinde koridorda konuştuklarını duymuştu. Lomax, Linda Pallister’a “Yatak odası solda, ceset orada” demişti.

Devriyeleri bittikten sonra gittikleri kulüpte, “Nereden biliyordu?” diye sordu Tracy, Arkwright’a.

“Medyum” dedi Arkwright. “Gerçekten Perşembe geceleri Horse and Trumpet’in arkasında ruh çağırma seansları düzenliyor.” Arkwright’ın saçma şeyleri donuk bir ifadeyle söyleme huyu vardı, Tracy bir an ciddiye aldı.

“Bir dahakine senin ruhunu çağırır herhalde” diye güldü.

Ne Lomax ne de Strickland, Tracy’den rapor istemeye tenezzül etmedi.

“Bunun anlatmadığı ne anlatacaksın ki?” dedi Lomax parmağıyla Arkwright’ı işaret ederek.

İşe bak, Barry de çıkıp, Strickland’e, “Komiserim?” demesin mi?

“Ray’in kışından ayrılmaz oldu, değil mi?” diye homurdandı Arkwright, Tracy’ye. Strickland, Barry’ye usulca bir şeyler söyledi, o zaman Barry de en az Strickland kadar rahatsız ifade takındı. Yavrucuğun bulup da yiyebildiklerinin ambalajlarıyla darmadağın olmuş, küçük soğuk mutfığa gidip gözden kayboldular. Açlığı bırakarak, yavrucuğun soğuktan ölmemiş olması mucizeydi.

Lomax, Arkwright’a, “Hadi fırla,” dedi, “şu kapıları bir çal bakalım. Onu da al yanına” diye kafasıyla Tracy’yi işaret etti. Arkwright poker suratını bozmadan “Hadi bakalım, gel çocuğum” dedi.

Carol Braithwaite, dedi komşular. Boş boş baktılar. Kimse tanıyorsa benzemiyordu. İçlerinden biri, “Yılbaşında taşındığını biliyorum” dedi. “Biraz gürültücü biri, birkaç kez kavga oldu.” Başka ne duydunuz? “Çocuk ağlaması.” “Eve adamları getiriyordu” dedi başka biri. Başka biri klasik “kendi halindeydi” repliğini okudu. Kimse tanıımıyordu. Artık tanıyamayacaktı da.

Tabii, her şey gayet göreceliydi. Dünyada sabitleyebileceğin tek bir nokta yoktu. Tracy artık anlamaya başlamıştı.

Tracy ve Arkwright, Lovell Park'ta kapı kapı dolaşıyorlardı. İncecik duvarlar, dedi Tracy. İnsan birileri mutlaka bir şeyler duymuştur diye düşünüyor.

Carol Braithwaite. Halk eğitim merkezinden alınmış üç sertifika, iş ararken iki kez tutuklanmış.

"Aşüfte" dedi Arkwright. *Aşüfte*. Polis ağzı. "Fahişe" derlerse so-ruşturma yürümeyecek sanki. Hak ettikleri geliyor başlarına, baş-larına geleni hak ediyorlar.

"Pek de öyle aşüftelik edip eğleniyormuş gibi gelmedi bana" dedi Tracy.

O üç sertifikadan biri dikiş kursundan alınmıştı, biri yemek kursundan, diğeri de daktilo. Bilgi için çiçek kız Linda Pallister'a teşekkürler. Carol'dan iyi bir eş olurdu, ama kendisi o yolu seçme-mişti. Tracy okulda domestik bilimler cemiyetinden hep uzak dur-muştu –el yazıları inci gibi, normal, kusursuz, düzenli kızlar. Her nedense hepsi de çok iyi netbol oynardı; sanki potaya zıplamalarını sağlayan genleri aynı zamanda peynirli soğanlı tart pişirebilmeleri için ya da Victoria usulü pastabanlar arasına krema sürebilmeleri için gerekli bilgiyi de beraberinde getiriyordu. Onların kariyer yolu genellikle fahişeliğe çıkmazdı. Tabii, yetmişlerde "gen"i İngilizce söyleyip "gene" desen, insanlar ya Levi's'tan bahsettiğini sanırdı ya Wranglers'tan.⁷¹

Şimdi olduğu kadar ilgi çekmezdi bu konular. Tracy merak etti, acaba Carol Braithwaite hiç netbol oynamış mıydı?

Daha okuldayken bile Tracy iyi bir ev hanımı olacağını düşün-müyordu. Düz dikişi beceremezdi, en basitinden makarna haşla-yamazdı, yatağını düzgün toplayamazdı. Ama bak, sağ yumruğu çok sağlamdı. Hareketli bir Cumartesi günü, kızların saç saça baş başa kavga ettiği, adamların dalaştığı bir gün, iki açıkgöz onu Boar Geçidi'nde sıkıştırmaya kalktığında keşfetmişti yumruğunun gü-cünü. Her ne kadar polis olarak namı yürümüşse de, kadın olarak durumunda bir iyileşme söz konusu değildi. ("Tuğladan örmüşler sanki karıyı, şu Tracy Waterhouse'tan bahsediyorum.")

Kapı kapı dolaşma işi bittiğinde baktılar herkes gitmiş, Barry tek başına evin kırık kapısında nöbete kalmıştı.

71 Yazar, İngilizcede "gen" anlamına gelen *gene* ile kot pantolon anlamına gelen *jean* kelimelerinin ses benzerliğiyle oynuyor. (ç. n.)

“İçeri kimseyi alma dediler” dedi gayet resmî bir ifadeyle. “Kusura bakmayın.”

“Siktir git, yavşak herif” diyerek onu kenara itip geçti Arkwright. “Sigaram içerde.” Tracy güldü.

“Burada neler olduğunu anlatabilir misiniz?”

“Ne?” dedi Arkwright.

“Marilyn Nettles, *Yorkshire Post*, adliye muhabiri.”

Kadın basın kartını çıkarıp gösterdi. Lovell Park konutlarının girişindelerdi; soğuktan kıçları donmuştu. Arkwright sigarasını yakarken “Amma soğuk ha” dedi. Tracy, Linda Pallister’in çitlere yaslanmış bisikletini fark etti. Ambulansta, çocukçağızla birlikte gitmişti. Döndüğünde muhtemelen bu bisikleti burada bulamayacaktı. Bisikletin arkasında bir de çocuk koltuğu vardı.

Tracy, Marilyn Nettles’ı bir yerlerden tanıyordu ama Arkwright söyleyene kadar çıkaramadı: “Dick Hardwick’in veda yemeğine sızmıştı.”

“Sızmış mıydı?” diye sordu Tracy. “O sırada aynı kulüpteydi demek istiyorsun yani.”

“Dediğimi diyorum, sızmıştı. Meraklı öküzü’n teki.”

“Hepimiz öyle değil miyiz?”

Sıska, otuzlu yaşların ortalarında, kaç sene öncesinin modası, siyaha boyanmış saçlar. Küt kesilmiş ama o kadar düzgün ki ustura gibi görünüyor; değsen bir yerini kesecek. Açlık çeker gibi görünmesine sebep olan gaga gibi bir burun. Haber atlatmak için cesetlerin üstüne basa basa koşturacak tiplerden.

Arkwright “Maalesef burada olanlar hakkında konuşamam” dedi kadına. “Soruşturma sürüyor. Bir basın toplantısı yaparlar herhalde tatlım.”

“Tatlım” lafından irkildi Marilyn Nettles. Tracy şöyle dememek için kendini zor tuttuğunu görebiliyordu: “Benimle konuşurken o tepeden bakan, seksist lafları kullanamazsın seni koca, cahil, hödük polis.” Tabii bunları yutup şöyle demişti: “Komşuları adının Carol Braithwaite olduğunu söyledi, doğru mu?”

“Bir şey diyemem.”

“Sanırım fahişelik yapıyormuş.”

“Onu da bilemem maalesef.”

“Ah, hadi ama memur bey, bana *birazcık* da mı bir şey söyleyemezsiniz yani?”

Marilyn Nettles önce ağzını, sonra da gözlerini bir tuhaf yaptı. Tracy kadının Arkwright'la flört etmeye çalıştığını anlayana kadar birkaç saniye geçti. Kadın çok fena faka basmıştı. Ha gardıropla flört etmişsin, ha Arkwright'la.

“Gözünüze bir şey mi kaçtı?” diye sordu Tracy masumane.

Marilyn Nettles, garip bir biçimde Arkwright'a odaklanmış haldeydi, Tracy'yi duymazdan geldi. “Hadi bu zavallı kıza biraz yardım edin” dedi. Başparmağıyla işaretparmağını birleştirip, “Bir lokmacık bir şey? Bir tek şeycik?”

Arkwright zorlanarak, ağır ağır üniformasının cebine elini daldırdı ve bir on kuruşluk çıkardı. İngiltere'de devalüasyon olalı dört yıldan fazla geçmişti, ama Arkwright hâlâ “yeni para” diyordu.

“Al bakalım çocuğum” dedi bozukluğu Marilyn Nettles'a uzatarak. “Git kendine bir paket cips al. Biraz kilo alman lazım.”

Kadın topuklarının üzerinde gerisingeri döndü, tiksinti içerisinde kırmızı Vauxhall Victor arabasına doğru yürüdü.

“Bununla yatağa girmek ister mi insan?” dedi Arkwright. “İskelete sarılırim daha iyi.” Reddedilen bozukluğa bakıp, havaya fırlattı. Düşerken yakalayıp elinin üstüne kapadı.

“Yazı mı, tura mı?” dedi Tracy'ye.

“Nasıl? İyi misin?” diye sordu Arkwright birasının sonunu içip, sanki bir tanesinin daha ortaya çıkıvermesini umuyormuş gibi etrafına bakındı sonra.

“Evet” dedi Tracy.

“Bir tane daha ister misin?”

Tracy içini çekti. “Yok, gidiyorum ben. Annem kuzu yahnisi yapıyor.”

En azından dersini almıştı. Bu gece saçma sapan can sıkıntısına kurban olmayacaktı. Oda servisini arayıp adı masum görünen bir şey ısmarladı, yanında alkol istemedi, yemeği gelince tabağı elinde yatağına uzandı, uzaktan kumandaya sarıldı.

Collier. Tabii ya. Jackson içini çekti. Televizyonu açmak en güvenli iş diyorsun.

Collier kaba saba ama zaman zaman da hassas bir dedektifti, hem çetin bir kuzey şehrinde (“Bradthorpe”) hem de çiftçilik

yapılan yeşil bir vadide (“Hardale”) çalışıyordu. Gerçeğin peşine düştüğünde sık sık otoriteyle başı derde giriyordu ve her bölümün sonunda illa haklı olduğu anlaşılıyordu. Başına buyruktu ama –her bölümde mutlaka birinin söyleyeceği gibi– “harika bir dedektif”ti. Kadınlar konusunda güvenilir bir tipti, ama onlar, her ne olursa olsun, ondan etkileniyorlardı. Kendi hayatına bakınca Jackson tam tersi olduğunu fark etmişti, o ne kadar güvenilir olursa (genellikle kendisinin bir hatası olmamakla birlikte ki bunu özellikle söylemek ihtiyacı hissediyordu) kadınlar ondan o kadar az etkileniyordu.

Julia, onca insan dururken, “bir anne ve bir eş olmaya odaklanabilmek için oyunculuğu bırakan” (kimsenin, özellikle de Jackson’ın şu kadarcık inanmadığı bir beyanat) Julia, *Collier* ekibine katılmıştı. Jackson’ın tahminine göre bir cesedi oynayacaktı ya da en iyi ihtimalle barmaid olurdu ama sonra adli patoloğu oynadığı anlaşıldı. (“Adli patolog mu?” inanmadığını saklayamamıştı.

“Evet, Jackson” demişti abartılı bir hoşgörülle. “Gerçekten tıp okumam ya da otopsi yapabiliyor olmam gerekmiyor. Oyunculuk deniyor buna...”

“Öyle bile olsa...” diye gevelemişti Jackson.)

Saskia Bligh diye bir aktrisin canlandığı Dedektif Charlie Lambert, Vince Collier’in çekici (ama sevimli, seksi ama profesyonel) ortağıydı. Bölüm boyunca tartışarak, diklenerek, ikna ederek, hızla koşarak, karate tekmeleri atarak hedefine ulaştı. Zayıf bir sarışındı, kocaman, biraz ağlak gözleri vardı ve elmacık kemikleri çamaşır asılacak kadar çıkıktı (annesi olsa öyle söylerdi). Jackson’ın tipi değildi. (Bir tipi vardı mıydı ki? Nasıl? Dün geceki kadın mı? Asla.) Saskia Bligh kolay incinebilir biri gibi görünüyordu. Jackson sağlam kadınları beğeniyordu.

Collier ve Lambert. Hep iki kişi olurdu: Morse ve Lewis, Holmes ve Watson; adı sanı bilinmeyen teknisyenlerin ve üniformalıların verdiği şu kadarcık bilgiyle eyaletteki bütün cinayetleri çözebilen dört kollu bir ekip. Jackson bu ekipleri gerçek dünyadaki cinayetleri çözerken görmek isterdi doğrusu. Julia’nın büründüğü karakter, onun ilişkilerindeki rolünün altını çizmek için yaratılmış bir “mukabil karakter” görevi görüyordu. “Suçla ilgisi yok, bunu anlayan lazım” demişti Julia. “İnsan olarak karakterler hakkında bir dizi.”

“Gerçek değiller” diye işaret etti Jackson.

“Biliyorum. Sanat gerçeği yeniden yapılandırır.”

“Sanat mı?” dedi Jackson kulaklarına inanamayarak. “Collier’e sanat mı diyorsun sen? Yemek tariflerini yeniden yapılandırıyorsun sanıyordum ben seni.”

“Ne demek istediğimi gayet iyi anlıyorsun.”

Julia, başka bir patoloğun yerine geçmişti, bir adamın. O karakteri oynayan aktörün bilgisayarında çocuk pornosu bulunmuştu, şimdi bir yerlerde, bir hapiste cinsel suçluya dönüşümünü tamamlıyordu. İronik adalet, Jackson’ın özellikle hoşlandığı bir içtihatı. Kozmik adalet de fena değildi ama çarkların işlemesi daha fazla vakit alıyordu.

Vince Collier’in annesi birdenbire ortaya çıkmıştı (hem ilgili hem çaçaron, hassas ama kaygılı). Her zaman ortalarda görünen o yaşlı aktrislerden biriydi. (“Vince’e biraz daha insani şeyler katabilmek için” diye açıklamıştı Julia.) Jackson bir “anneye” sahip olmanın birini daha “insani” (her ne demekse) kılabileceğini sanmıyordu. Herkesin bir annesi vardı –katillerin, tecavüzcülerin, Hitler’in, Pol Pot’un, Margaret Thatcher’ın. (“Eh, kurgusu gerçeğinden gariptir” dedi Julia.)

Vince Collier’in annesinin yüzü tanıdık gelmişti. Jackson niye diye hatırlamaya çalıştı, ama hafızasını işleten kızgın küçük adamlar (dosyaları getirip taşıyan, endeks kartlarına bakarak içeriği kontrol eden, sıra sıra gri metal Dexion marka raflardaki kutuların içine bir daha bulunmamak üzere kaldıran) bu aralar sık sık böyle bilgileri sanki özellikle yapar gibi yanlış bir yerlere koyuyorlardı. Beyninin nörolojik işleyişine dair bu şema Jackson’ın çocukluğunda okuduğu Beezer isimli çizgi romandaki Numskull’lardan kalmaydı; o günden bugüne de gelişmiş değildi.

Jackson, diğer insanların beyinlerinde yaşayan küçük insanların hava kontrolörleri gibi çalıştığını varsayırdı; sorumlu oldukları her şeyin nerede olduğunu bilir, asla çay molası vermez ve kimse kullanmadığı rafların gölgelerinde aylıklık edip Fly marka sigara içerek çalışma koşullarından dert yalmazlardı. Ama tabii, onlar da bir gün alet edevatı bırakıp gidiyorlardı.

Vince Collier’in annesi, sonu gelmez Dexion marka metal raflarda belli ki yanlış yere yerleştirilmişti.

On-kere-çekim Tilly, demişti Julia onun için. *Collier’in* çekildiği yerden geçtiğini fark edince habersiz uğrayıvermişti Julia’ya. “Zavallı ihtiyarcık, hafızası bin parçaya bölünmüş” demişti Julia. “İşe almadan önce fark etmeleri gerekirdi. Yakında öldürecekler.”

“Öldürecekler mi?”

“Filmde.”

Yemekhaneye bitişik, ağıla benzer, soğuk bir yerde kahve içiyorlardı; iki ayaklı tahta masalar vardı.

“Ağıla benzemiyor, ahır burası” dedi Julia.

“Gerçek mi, setin bir parçası mı?”

“Her şey gerçek” dedi Julia. “Bir taraftan, tabii, hiçbir şeyin gerçek olmadığı da söylenebilir.”

Jackson kafasını tahta masaya vurmuştu. Gerçekten değil tabii. Julia rolüne uygun giyinmişti; mavi önlük, saçlar topuz. “Üniformalı kadınlar her zaman hoşuna gitmiştir” dedi.

“Belki, ama cesetleri doğrayan kadınları pek beğenmiyorum.”

“Asla asla deme” demişti Julia.

Jackson oğullarının nerede olduğunu merak etmişti. İkisi de ondan hiç söz etmemişlerdi. Nihayet, “Nathan’a Jonathan mı bakıyor?” diye sormuştu, Julia da öylesine omzunu silkmmişti.

“Ya bakıyor, ya bakmıyor. İkisini de yapıyor deme allahaşkına. Paralel evrenlerde filan dolaşmıyoruz.”

Derin derin içini çekmişti Julia. “Bakmıyor. Bir bakıcı tuttum. Kız buralı. Ayrıca oğlun hakkında endişelenmek için biraz geç kalmadın mı?”

“Evet, daha önce endişelenmiyordum, çünkü benim oğlum olduğunu söylememiştin” dedi. Gayet mantıklıydı bu sözü.

“Gitmem lazım” dedi Julia. “Saat üçte otopsim var.”

Birden hatırladı. “Ah, ben asla” dedi Jackson köpeğe. Köpek ona bakıp cümlelerin devamını bekledi. Vince Collier’in annesi, Merrion Alışveriş Merkezi’ndeki şaşkın yaşlı kadındı. “Daha önce gördüğümü biliyordum. Peruk yüzünden çıkaramadım.”

Collier’i acı sonuna kadar izledi. Julia iki kez görüldü (“Dr. Beatrice Butler” anaç ama zeki, seksi ama entelektüel –Julia’nın gerçek hayattaki karmaşıklığının eksikli bir kopyası). Ekranda görüldüğü ilk seferde cinayet mahallinde cinayete kurban gitmiş bir fahişenin ölüm saatini tespit ediyordu, kısa bir süre sonra kurbanın cesedine otopsi yapar gibi yapıyordu. Jackson doğa belgesellerini tercih ederdi normalde, en kanlısı bile bu saçmalıktan daha iyiydi. “Çok popüler” demişti Julia. “İzlenme oranı çok yüksek.”

Gerçek cinayet iğrenç bir şeydi. Kokan, bulaşan ve genellikle

insanın yüreğini burkan, her zaman manasız, bazen insanı usandıran ama asla böyle steril, düzgün bir anlatı gibi değil. Kurbanlar da genellikle fahişelerdi; kâğıt mendil gibi, yerlerine hemen yenisi gelirdi, hem gerçek hayatta hem de kurguda.

“Kıçımın sanatı” diye homurdandı köpeğe bakıp.

Jenerikte Vince Collier’in annesinin ismi görünsün diye bekledi. Marjorie Collier, oynayan Matilda Squires. “Gördün mü, haklıymışım” dedi köpeğe. *On-kere-çekim Tilly*. Köpek aniden hapşırды, arka arkaya üç kez. Jackson o hafif çu-çu-çu sesini tuhaf bir biçimde –neden olduğunu bilmiyordu, ama– dokunaklı buldu.

Televizyonu kapadı ve eski dostu Google’a döndü; telefonuna “Marilyn Nettles” yazdı. İşi gücü kadınları aramaktı. Tam vazgeçmek üzereyken, bir sitede “Yorkshireli yazarlar hakkındadır” diye bir ibareye rastladı. *Marilyn Nettles, Stephanie Dawson takma adıyla yazmaktadır. Nettles önceden Yorkshire Post’un adli muhabirliğini yapmış olup tarihi şehir Whitby’de yaşamını sürdürmektedir*. Jackson ikram tepsisinden bir çay alıp kutladı bunu. Kat görevlisi her şeyi tazelemişti. Bir paket bisküvi daha açıp köpekle kendisine eşit miktarda paylaştırdı.

Bugünlük son kez köpeği yürüyüşe çıkarmayı, sonra da erkenden yatmayı planlıyordu ki odanın kapısı çaldı. Köpeğin kulakları dikildi. Kapının ardında yüksek bir ses “Oda servisi” dedi.

“Ben bir şey istemedim ki” dedi Jackson köpeğe. Kim bilir kaç filmde buna benzer bir sahne görmüştü, garson üzerinde beyaz örtü serili servis arabasını odaya getirir, o servis arabası karnında bir şeyler saklayan bir yaratığa dönüşür; makineli tüfekten seksi sarışına kadar her şey çıkabilir içinden. Ama Jackson bunların hiçbirini hatırlamadı, o yüzden kapıyı açtı.

“Aman Allahım,” dedi servis arabasındakini görünce.

“Bana mı? Yapmasaydınız keşke.”

Servis arabasında gümüş bir buz kovası içinde bir şişe Bollinger buz gibi ter damlalarıyla gayet şuh yatıyordu. Best Western’e göre biraz fazla şık bir hareketti. Jackson, bunun kendisi için olmadığına dair bir şeyler söyleme fırsatı bulamadan, servis arabası odanın içine giriverdi. Belki de bir kadın aşkını ilan etmeye çalışıyordu. Son zamanlarda tanıştıklarından biri değil, orası kesin. Garson

(seyrelmiş kır saçlar, buruşmuş renksiz bir cilt) bildiğimiz oda servisi görevlilerinden çok, eski moda, halim selim bir seri katile benziyordu. Yatağın üstündeki köpeği fark edince adeta coştı. “Küçükken benim de bunlardan vardı bir tane” diye sırtıttı Jackson’a. “Border teriyer. Küçük, zeki hayvanlar. Seni yaramaz seni, seni yaramaz seni.”

Adam köpeği canı çıkana kadar mincıkladı. Köpek şaşırmişti. Bakışlarıyla ne kadar çok şey ifade edebiliyordu. Yüz ifadesi söz konusu olduğunda, repertuarı kesinlikle Jackson’inkinden genişti. Garson, otel içinde köpek bulundurmanın yasak olduğuna dair bir şey söyleyecek mi diye bekledi, ama adam hiçbir şey söylemedi. Kendini zorla köpekten ayırabildiğinde “Bunu sizin için açmamı ister misiniz Bay King?” dedi.

“Ah,” dedi Jackson, “Ben Bay King değilim. Yanlış odaya gelmişsiniz. Az kalsın bana kalıyordu bu” dedi ve güldü. Ha, ha.

“Ben olsam söylemezdim” dedi garson. Sırıtip parmağıyla burnuna vurdu. Jackson bu hareketi Ealing komedileri⁷² dışında hiçbir yerde görmemişti. “Bilmediğin şeyden zarar gelmez.”

“Ben tam tersini düşünmeye meyilliyim” dedi Jackson. “İnsana bilmediği şeyden zarar gelir.” Birlikte güldüler. Odada bu kadar muhabbete yetecek yer yoktu. LOL.

“Size başka bir şey getireyim mi efendim?” diye sordu servis arabasını dışarı çıkarırken.

“Hayır. Sağ olun” dedi Jackson. Adam gidince Jackson köpeğe baktı, içini çekip yanına oturdu. Köpek kuyruğunu salladı ama Jackson, “Uslu dur, aferin sana” deyip parmağını hayvanın tasma-sının iç tarafında dolaştırdı ve takip cihazını buldu. Köpeğe göster-di. “Amatörce” diye açıkladı.

Arabanın arka koltuğunda oturan bir çocuk varken yapmak isteye-ceğin son şeylerden biri genelev mahallesinde dolaşıp fahişelerden birini aramaktı. Water Lane’le Bridge Road’un kesiştiği yere yakın, boş arazide, sivil bir ekip otosu pusuya yatmış, önlerinden geçip kaldırımdaki fahişelerle pazarlık eden müşterileri kolaçan ediyor-

72 *The Ealing Comedies*, Ealing Studios’un 1947-1957 arasında hazırladığı bir komedi dizisinin ismidir. (ç. n.)

du. Onu tanıdılar mıydı? Tracy arabayı yavaşça sürdü, acaba ar-
kadaki çocuğu fark etmişler miydi?

Kelly Cross daha çok para istiyordu. Şaşılabilecek bir şey yoktu.
Mesele nasıl olup da Tracy'nin cep telefonunu bulduğuydu. (Beni
dinle seni şişko öküz, o çocuğu almaya ne hakkın var senin? İlla sende
kalsın istiyorsan biraz daha uçlanman lazım.) İşte, diye düşündü Tracy,
ucuzluktan çocuk aldım diye sevinirsen, bedelini böyle ödersin.
Akıbetini başından biliyordu sanki. Acaba bu haraç işi ne kadar
uzayacaktı? Courtney büyüyüp kendi çocuklarını doğurana kadar
sürer miydi? Kelly o kadar yaşar mıydı? Uzun ömrüyle böbürlenebi-
lecek bir istatistiki gruba dâhil olmadığı kesindi. Kelly Cross ölse ne
iyi olurdu (kötü kalite eroin, sapık bir müşteri); kim özlerdi ki onu?
O çocuk, demişti Kelly Cross. Çocuğum dememişti. Yine de Kelly gibi
kadınlar çocuklarını pek de sahiplenmezdi zaten. Değil mi?

Ne güzel yerler. Bridge End, Sweet Street West, Bath Road. Issız,
çorak. Kelimenin tam anlamıyla. Bağırırsan sesini duyan olmaz.
Akşamüstü vardiyesine çıkmış iki fahişe bir duvara yaslanmış du-
ruyorlardı. Sigaralarını maharetle, düşünmeden içlerine çekiyor-
lardı. Biri feleğin sillesini yemiş, diğerinin yaşı küçük, donuyor,
cildi kupkuru olmuş, ne kullandıysa yeni ayılıyordu belli ki. *Pretty
Woman*'daki gibi değil ha, diye düşündü Tracy. Tracy acaba ana kız
olabilirler mi diye düşündü. Onlar çalışıyorlardı, evet; fakat ben
artık çalışmıyorum, diye hatırlattı kendi kendine.

Tracy arabayı durdurduğunda telefonu çaldı. Barry. Of, Allah
aşkına. Bunun önüne geçmenin tek yolu onunla konuşmaktı.

Telefonu açınca, "Neredesin sen?" diye sordu adam; amma huy-
suzlanmıştı, kocası olsa bu kadar üstüne düşmezdi.

"Bath Road" dedi, kadınlardan genç olan arabaya doğru sende-
leye sendeleye yaklaşıyordu. Topuklu, kasıklara kadar çizmeler, kot
pantolondan kesilmiş şort, askılı tişört, pis bir ceket.

"Ne yapıyorsun orada?" diye sordu Barry.

"Birine bakıyorum. Sen ne istiyorsun?"

"Bu Jackson denen adamla ilgili mesajlarımı aldın mı?"

"Aldım. Kim olduğu hakkında en ufak bir fikrim yok" dedi
Tracy.

"Bir şey yapayım ister misin?" diye sordu Barry. Harry Rey-
nolds'ın söylediğinin aynısı. Arabanın camını indirdi, genç fahişe,

kadından ziyade çocuk, onu görünce şaşırdı. “İş için mi?” diye sordu tereddüt ederek.

“Evet” dedi Tracy. Yem verir gibi bir yirmilik çıkarıp, “Başka türlü iş” dedi.

“Tracy?” dedi Barry, “Ne halt karıştırıyorsun sen?”

“Hiç.”

“Demedim, ama bu Jackson denen herif, her kimse, Carol Braithwaite’i sordu.”

“Carol Braithwaite mi? Bak, şimdi kapatmam lazım Barry. Seni sonra arayayım ben.” Telefonu kapatıp seslendi: “Bekle.” Kız parayı almış sıvışıyordu. İstemeye istemeye geri döndü, yaşlı olan da yanına gelmişti, Tracy’yi görünce, “Trace, n’aber?” dedi.

“Süper,” dedi Tracy, “pek sessiz bu gece, ha?”

“İşler düştü. Müptela orospular da piyasayı kırıyor. Karılar on kuruşa hem striptiz yapıyor hem iş görüyor. Dünya çok değişti Tracy.” Barry de öyle diyordu, Harry Reynolds da öyle demişti. Tracy bir şeyleri atlamıştı galiba, dünya hep böyleymiş gibi geliyordu ona. Zengin daha zengin oluyordu, fakir daha fakir oluyordu, her yerde çocuklar gümbürtüye gidiyordu. Victoria zamanında olsa fark ederlerdi. Şimdi herkes daha da çok televizyon izleyip meşhurları merak ediyordu, tek değişiklik buydu olsa olsa.

“Ya, çok fena” dedi Tracy. “Her şey ucuzladı. Kelly Cross’u arıyorum aslında.”

“Annemi mi?” dedi genç olan.

Aman Allahım, diye geçirdi içinden Tracy. Döngüye bak. Courtney’in arkada olmasından çok rahatsızdı. Anne bir kardeşler miydi? Tracy kurtarmasa Courtney’in de başına gelecek olan bu muydu? Yaşlı olan (Tracy’nin hafızası yanıltmıyorsa, Liz) arabanın arkasına göz attı.

“Senin mi?” diye sordu Tracy’ye, derin derin sigarasını içine çekerken.

“Sayılmaz,” dedi Tracy. Bunlara yalan söylemesine gerek yoktu, ne yapacaklardı ki –en yakın polis memuruna gidip ispiyonlayacak değillerdi, değil mi?

“Kıyafetin pek güzelmiş tatlım” dedi Liz, Courtney’e. Courtney de sihirli değneğiyle papaninkine benzer bir hareket yaptı cevaben.

“Tanıdınız mı?” diye sordu Tracy. Üçü de arka koltukta oturan çocuğa dikkatle baktılar. Bir elmayı yarısına kadar bitirmişti, ağ-

zında lokma, durdu. Kan kırmızı bir elma, Pamuk Prenses'in yediklerinden. Elmayla sihirli değnek, kendine ait krallığın küresi ve asası.⁷³

"Yok, kusura bakma" dedi Liz.

"Yo" dedi genç olan, Tracy rahatladı.

"Adın var mı senin?" dedi Tracy.

"Yok."

Tracy kıza baktı. Bir *fille de joie*,⁷⁴ hunharca öldürölme ihtimali hemcinslerinden kırk kat daha fazla. Ne yapılabilir? Hiçbir şey.

"Hayır, söyle gerçekten" dedi Tracy. "Adın ne?"

"Chevaunne. C-h-e-v-a-u-n-n-e, her seferinde hecelemem gerekiyor, ağzıma sıcıyor bu isim. İrlandaca." Kendi yanlış hecelenmiş ismini heceliyor olsa da, kız en azından heceleyebiliyordu. Kelly Cross o kadar kalın kafalıydı ki "Siobhan"ı⁷⁵ bile heceleyemezdi. Kelly'nin annesi İrlandalıydı. Fionnula. Tracy o kadar uzun süredir bu işi yapıyordu ki fahişeleri üç nesildir takip edebilmişti. "Tam bir çingen" derdi Barry. Barry'ye sorsan ha çingene ha İrlandalı, ikisi de birbirinden beterdi.

Tracy, Liz'e döndü. "Kelly'yi nerede bulabileceğimi biliyor musun?"

"Hunslet'teydi."

"Harehills" diye araya girdi Chevaunne. "Ama parasını vericen."

Tracy, Kelly Cross'un adresi için bir yirmilik daha verdi. "Siktirin gidin şimdi ikiniz de" dedi.

Gri bir Avensis, Bath Road'a saptı, önlerine gelince kenara çekti ve yangın geçirmiş, depo gibi bir yerin bahçesine park etti. Fazla tesadüf değil miydi? Pembe tavşan var mı diye baktı Tracy, ama araba epey uzaktı.

"Mer'aba" dedi Liz ve *belles de jour*⁷⁶ yine sendeleyerek uzaklaştı, Avensis'e doğru.

"İşte gri bir araba" dedi yardımsever Courtney.

"Evet, tatlım, gördüm."

Tracy ana caddenin paralelindeki arka sokağa park etti. Motoru kapattı, arabadan çıkıp Courtney'in emniyet kemerini açtı. Çocuğu

73 İngiltere tahtıyla ilişkili iki önemli sembol. (ç. n.)

74 Fr. Fahişe. (ç. n.)

75 İrlanda'da yaygın kullanılan bir kadın adı. (ç. n.)

76 Sosyete çalışan telekız. (ç. n.)

götürmek isteyeceği en son yer Kelly Cross'un eviydi ama başka şansı var mıydı –bu pejmürde arka sokakta arabada bırakacak hali yoktu. Dün Kelly Cross'u Merrion Alışveriş Merkezi'nde gördüğü andan beri habire seçim yapmak zorunda kalıp duruyordu, bir sürü yol ayrımı. Er ya da geç bir çıkmaz sokağa toslayacaktı. Belki de burası orasıydı.

Kelly, Tracy'yle Courtney arasındaki tek bağlantıydı. Kelly'den kurtuldun mu, Tracy'ye uzanan kanıt zinciri tamamen ortadan kalkmış oluyordu. O zaman geriye sadece Imogen'le küçük kızı Lucy kalıyordu. Hayatı boyunca dönüp arkasına bakması gerekmezdi. Kelly Cross'u katlet. Sırf sözcüklerin uyumlu tınısı uğruna bile yapmaya değerdi. Yepyeni, feci bir bağlantı daha yaratmış oluyordu ama Kelly Cross yakasından düşmüş olurdu. Cinayet dediğini bir polisten daha iyi kim kurgulayabilirdi ki?

Kelly'nin arka bahçesinin kapısı açıktı. Bahçe küçüktü ve hurdalar, çerçöp insanın üstüne üstüne geliyordu –eski bir çamaşır makinesi, kir pas içinde bir koltuk, bir sürü siyah çöp poşeti; içinde kim bilir neler vardır. Evin camları pis, çatlak; içi sinekle dolu, pamuk gibi örümcek ağları kaplamış her tarafı. Arka kapının kabuk gibi kalkan boyalarının üstüne seloteyle, kargacık burgacık harflerle “Cross” yazılı bir kâğıt yapıştırılmış. Kapı, birkaç sefer tek-melenerek açılmış gibi görünüyor. Tracy içini çekti. Hayatını böyle kapıları çalarak geçirmişti.

Ve cevap alamayarak.

Tekrar çaldı kapıyı, bu kez daha sert vurarak, polis usulü. Ses yok. Şöyle bir itti, kapı ardına kadar açılıverdi. Polisiye filmlerin hepsinde bu kötüye işarettti (açık kapının ardından iyi bir şey çıkmazdı); ama Tracy'nin deneyimlerine bakılırsa, bu genellikle ev sahibinin kapıyı kilitlemeyi unuttuğu anlamına geliyordu.

Kapı doğrudan mutfığa açılıyordu. Temkinle bir adım attı içeriye doğru ve “Kelly?” diye seslendi. İçin için Kelly'nin uğursuz bir peri gibi çılgınlık atarak üstüne sıçramasını bekliyordu. Birkaç adım daha attı ve Courtney'in arkasında olduğunu fark etti, “Tilki ilki saatin kaç?” oynuyorlarmış gibi. “Orada bekle tatlım, tamam mı?” dedi Tracy. Tracy birkaç adım daha attı, çocuk hâlâ peşinden geliyordu. Tracy masanın yanından bir sandalye çekip, “Otur” dedi. “Hiçbir şeye dokunma.”

Tracy ışıkları açtı. Kimse polisiye filmlerde ışığı da açmazdı.

Ortamı bozmamak içindi herhalde. Ortam olmadan da yapabiliirdi Tracy. Bütün mutfak sağlığa zarardı. Yanıp sönen floresan ışığının altında, dışarıdan alınmış hazır yiyeceklerin folyo kutuları, kirli tencere tavalara, bozulmuş yemekler, ekşimiş süt, hepsini bastıran alkol ve sigara kokusu.

“Kelly?” dedi Tracy tekrar. Koridora doğru ilerledi. Yürüdükçe ışıkları açıyordu. Dışarısı alacakaranlıktı, ama içeriye karanlık çökmüştü çoktan.

Arka tarafta küçük bir oda. Her tarafı kutuyla dolu, kutuların içi dışına çıkmış, çoğu berduşlara göre kılık kıyafet. Diğer oda oturma odasıydı, lafın gelişi. Bir odanın ancak bu kadar canına okunabiliirdi. Boş sigara paketleri, kirli tabaklar ve yine hazır yemek paketleri. Boş şişeler, boş konserve kutuları, koltuk minderinin altından çıkmış boş bir şırınga, her şey küflenmiş ve sağlığa zararlı. Tracy, Leeds'in on dokuzuncu yüzyıldaki durumunu anlatan raporlar okumuştı, parasızlık ve sanayi bölgesindeki yoksulların korkunç yaşam koşulları hakkında. Pislik diz boyu. Buradan pek farklı değildi yani.

Tracy evde çocuk yaşadığına dair hiçbir alamet olmadığını fark etti. Ne bir kıyafet, ne bir oyuncak, ne de DVD'ler. İstemeye istemeye dar merdivenleri tırmandı. Üç kapı vardı, hepsi de kapalı. Perimasalı gibi. Ya da bir kâbus. Tracy'nin aklına yine Lovell Park geldi, Ken Arkwright'in kapıyı omuzlaması. O koku, sinekler...

Banyo iğrençti. Kelly müşterilerini kesinlikle buraya getiriyor olamazdı. En salak müşteri bile burayı gördüğü anda kaçardı.

İkinci kapının arkasında küçük bir yatak odası vardı. Tamamen boş. Hiçbir şey yok, sadece toz topakları, folyo parçaları, çıplak zeminde albino Quavers⁷⁷ parçaları gibi duran birkaç strafor paket malzemesi.

Bir tek kapı kalmıştı. Tracy durakladı, Kelly'yi pek de seçkin olmayan amirlerinden birine hizmet ederken basmak istemiyordu. Kapıya sertçe vurup “Kelly? Kelly, ben Tracy. Tracy Waterhouse” dedi. Ses gelmeyince kapıyı dikkatlice itti.

Sakat ve lağıma benzer ölüm kokusu her yere sinmişti. Tracy'nin katılmış polis yüreği bile bir an tekledi. Kelly yatağa serilmişti, kafası parçalanmış, karnı yarılmıştı. İş üniformasını giymiş gibiydi, kısacık siyah etek, boyundan bağlı gümüş payetli

77 İngiltere'de üretilen cips benzeri hazır çerez markası. (ç. n.)

bluz. Payetler yatağa dağılmış, sert ampul ışığı altında balık pulları gibi parlıyordu.

Tracy iki parmağını Kelly Cross'un boynuna değdirdi. Nabız yok. Ne diye kontrol ettiğini bilemiyordu, açıkça belliydi kadının öldüğü. Hâlâ sıcaktı. Tracy cesetlerin soğuk olmasını tercih ediyordu.

Kelly Cross ölmüştü. Tracy'nin dileği yerine gelmişti. Tracy'nin aklından geçenler bu kadar çabuk karşılığını buluyorsa kara büyü gibi bir şey demekti. Tracy büyüye inanmazdı. Ama karanlığa inanırdı.

Geçmişte daha kötülerini görmüştü ama bu, karşısında duran berbat tabloyu daha hoş kılmıyordu. Yine de şok geçirmeye vakit yoktu. Polis gibi mi düşünecekti, suçlu gibi mi? Tracy merak ediyordu. Daha önce de tahmin ettiği gibi ikisi aynı şeydi ama tersinden. Çantasından bir mendil çıkarıp kapı tokmaklarını ve pervazları sildi. Gidip ıslak mendil almamış olması ne kötüydü. Geride mutlaka bir delil bırakmış olacaktı, bir saç teli, teninden bir pul, bir balık pulu. Tracy'den bir iz.

Çocuk bir şeye dokunmuş muydu? Courtney uslu uslu mutfakta duruyordu. Bir şeyden şüphelenmiş miydi? Yüzünün ifadesinden, her zamanki gibi, bir şey anlaşılmıyordu.

"Hadi tatlım." Sesi gereksiz yere neşeli çıksın diye zorladığı için çatallanmıştı. "Eve gitme vakti."

Çocuk, sihirli değneği eğerek, ölü evini resmen kutsadı. Sandalyeden aşağı kaydı; Tracy kızı evden dışarı çıkardı. "Arabaya dönelim Courtney" dedi.

"Adım Lucy diye hatırlattı kız."

Evin arkasındaki sokağa park ettiğinde Courtney uyuyordu. Asfaltlanmamıştı bu yol, sadece cüruf dökmüşlerdi, köy yolu gibi. Yolum sonunda bir sıra kiralık depo vardı, sokaktaki ev sahipleri garaj olarak kullanıyordu. Tracy kendisinininkinin kapısını açtı, dikkatli bir sürücü gibi geri geri girdi, motoru durdurdu, alnını direksiyona dayadı. Galiba kusacaktı.

Courtney sıçrayarak uyanıp, "Ne oldu?" dedi.

"Uyuyakaldın" dedi Tracy. "Sen uyurken hiçbir şey olmadı. Uzayda ve zamanda biraz yolculuk yaptık, o kadar. Evdeyiz. Bir elma daha ye." Muzların hepsi bitmişti.

Çocuk bütün dikkatini elma yemeğe verdi; sanki elma yeme alanında profesyonel olmaya karar vermiş gibi. Bir şeyi yutma fikri Tracy'nin midesini bulandırdı. Harehills'ten beri onu takip eden, pis bir aura gibi etrafına dolanan ölüm kokusunu duşa girip üstünden kazıyabilmek için sabırsızlanıyordu.

"Hadi bakalım." İcini çekip arabanın kapısını açtı.

Courtney pembe peri kostümünü çıkarmayı reddedip öylece yattı. Tracy'nin umurunda değildi; annelik rolünü kural koyacak kadar zamandır oynamıyordu.

Çocuğun hazinesi yatağın üstüne dizilmişti, onları toplamaya başladı. Sıra şans kurabiyesine gelince, sanki kendi kendine çatlayıp açılacakmış gibi bir süre baktı.

"İcini açman lazım" dedi Tracy. Çocuk ona baktı. "Doğru söylüyorum" dedi Tracy. Çocuk yumruğu indirip kurabiyeyi ezdi.

"He, öyle de olur" dedi Tracy.

Çocuk ezik kurabiye kırıntılarının arasından kâğıt şeridi çekip çıkardı ve okusun diye sessizce Tracy'ye uzattı.

"*Hazine sensin*" diye yüksek sesle okudu Tracy.

Çocuk uzanıp Tracy'nin elini okşadı, "Ve sensin" dedi; Tracy'nin iyi şansın dışında kalmasına gönlü razı olmamıştı.

"Bana niye öyle gelmiyor acaba?" dedi Tracy.

"Sende kalsın" dedi Courtney. Tracy kâğıdı sutyeninin içine sıkıştırdı, şans getirsin diye. "Biraz bekle" deyip alt kata indi. Dorothy Waterhouse'un nişan yüzüğünü alıp geri geldi, şifonyerdeki çekmecenin gerilerinde bir yerlerde duruyordu. "Gerçek hazine" deyip sırt çantasındaki diğer eşyaların arasına koydu.

"Evet," dedi Courtney, "gerçek hazine."

Preses Courtney bir macera daha yaşadı, içinde kurtlar, baltalar ve yulaf lapası yiyen ayılar olan çetin bir macera. "Kurtları sevmem" dedi Courtney.

"Ben de" dedi Tracy. "Ama sorun yok, Leeds'e girmeleri yasak." Keşke öyle olsaydı gerçekten.

Courtney uyur uyumaz Tracy koridordaki dolaptan valizleri çıkardı, yatak odasına taşıyıp Courtney'in yeni Gap kreasyonunu ve kendi eşyalarından eline ne geçerse valizlere doldurdu. Audi'nin

arkasındaki poşetleri çıkarıp yerine valizleri yerleştirdi, poşetleri arka koltuğa koydu. Vardıkları zaman ayırırdı içindekileri. Herhalde hiçbiri yenecek durumda değildi. “Tamam,” dedi kendi kendine, “yola çıkmak için her şey hazır.” Sesi çok yorgun çıkmıştı. Bridlington’da yaz tatiline çıkmaya hazırlanan annesinin sesi gibi.

Tracy, odasına girip Courtney’e baktı. Derin derin uyuyordu, hafif hafif horluyordu. Domuzcuk, kedicik.

Beck’s kalmamıştı evde –nasıl olur? O yüzden Tracy buzdolabında bulduğu yarım şişe Chardonay’le idare etti, kim bilir ne zamandan kalmıştı. Sidik gibi görünüyordu, tadı da öyleydi zaten. Midesinde asit gibi kaynaştığını hissediyordu. Dolaplardan birinin arkasına saklanmış yarım paket kraker buldu, tadını almadan yedi.

Televizyonu açtığında *Collier*’in kapanış jeneriği geçiyordu.

Televizyonun karşısında içi geçmişti. Yetenek Sizsiniz’i seyrediyordu, sonra uyuyakalmıştı herhalde çünkü Tilly kendi horlamasına uyanmıştı. *Horr, horrr, horrrrrrr!* Sıçrayarak uyandı, kalbinin tekle-diğini duydu. Bu kestirmeler onun sonu olacaktı.

Aklı karışmıştı. O kutuda gördükleri şu an gerçek gibi geliyordu ona, televizyon olduğunu kavrayamıyordu. Saskia silahını birine doğrultmuş bağıırıyordu: “Silahını bırak yoksa ateş ederim!” Ama Saskia’nın üst katta banyoda dolaştığını, suyun sesini duyuyordu. Durmadan kulübenin ne kadar pis olduğunu söyleyip duruyor, Tilly ise kulübenin ne kadar temiz olduğunu biliyordu. “Her yer leş” diyordu. Tilly’nin gözünde leş nedense bir insan gibi canlanı-yordu, eski moda kahverengi, yağlı, lekeli bir yağmurluk giymiş –yüzünü gölgeleyen bir fötr şapkası var. Bir köşeden çıkıp bir taraflarını Tilly’ye göstermek için bekliyordu. Eskiden Soho’da pis kitapçıların ve striptiz kulüplerinin arka taraflarında takılan böyle birkaç tanesiyle karşılaşmıştı. Birkaç kez çirkin teklifler de almıştı. Kırıntıya muhtaçken bile bu tuzağa düşmemişti Tilly. Ama Phoebe, Dame Phoebe, bir yata atlayıp hafta sonunu sonradan görmenin biriyle geçirmişti. Adam kurbağaya benziyordu. Elmaslarla dönmüş-tü Phoebe. Sen düşün artık.

Dün Saskia tek bir söz söylemeden Tilly’ye küvet deliğinden çıkardığı bir yumak saç telini göstermişti. Peruk yapsan yapılır. Sanki üstüne saldırmaya hazır zehirli bir örümcekmiş gibi saçları

tuvalet kâğıdıyla tutuyordu. “Bilemiyorum,” demişti, “işin bitince arkandan ortalığı temizlesen?”

Allah aşkına, bir tutam saç. İnsanlar böyle durumlarda ne tuhaf davranıyordu. Phoebe de ayak tırnağı görmeye dayanamazdı, ne kendisinininkileri ne başkasınıninkileri. Her ay sektirmeden pediküre giderdi, kendi ayak tırnaklarını asla kesmezdi, bir kere bile! “Dadım keserdi” demişti Soho’da birlikte yaşamaya başladıklarında.

Tilly isteksizce saçları Saskia’dan aldı. “Ah canım, tüy dökme mevsimim gelmiş anlaşılan” dedi onurunu biraz olsun kurtarabilmek için.

Sonra bir de ne görsün Tilly! Kendisi. Televizyon sanki aynaya dönüşmüş. Zalim, görüntüyü deforme eden bir ayna. Korkunç görünüyordu. Kilolu, deli. O korkunç Brillo peruğu. Tabii ya, *Collier*’i izliyordu, birden hatırladı. Keçileri tamamen kaçırmış değildi. Daha.

Ekranı, mutfakta iş yapıyordu, doğru dürüst yemek yemediğini ve iyi bir kızla bir yuva kurması gerektiğini söyleyerek, *Collier*’in tabağına rosto koyuyordu. Tilly hayatında rosto yapmış değildi. “Başımın etini yeme anne” dedi Vince. “Hayatımdaki tek kadın sensin, biliyorsun.”

Doğrusunu istersen, pek iyi görünmüyordu. Ölümlülüğün alametleri. Zamanın kanatlı arabası falan filan. Ölmeye hazır değildi daha. Phoebe’nin cenazesinde konuştuğunu hayal etti bir an, “sevgili arkadaş”ından bahsedecekti, herkes beş dakika kadar üzülecekti. Birkaç yıl dipnot olacaktı, sonra da hiç. Ölümünden sonra Alibi ve ITV3’teki hayatı kim ne yapsın? Ama, unutmamak lazım, belli ki zaten “ölse de olur” saflarına katılmıştı bile çoktan. Sette bir kadın vardı geçen gün, kim olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu, gazeteciydi belki de –orta yaşlı, konuşkan tiplerden, kocaman gözlü, masum ayaklarında. Tilly’yle tanıştırdıklarında, “Ay, ben sizi öldü biliyordum!” deyiverdi öyle. Ne kabalık.

“Merak etme Till” dedi Julia. “Çok kötü bir büyü yaptım ben ona. Senden çok önce ölecek o.”

Julia nazikti, normal bir insan gibi. Hemen hemen. Nasıl sohbet edileceğini biliyordu, başka herkes gibi illa bir şeyler öğretme meraklısı değildi. Ayrıca Julia her zaman anlatacak ilginç bir şeyler bulurdu ki zavallı Saskia için bunu söylemek mümkün değildi, onun tek konusu kendisiydi. Geçen gün *Mail*’de fotoğrafı çıkmıştı,

bir adamın kolunda (bir ragbici) bir restorandan çıkarken. “Collier yıldızlarından Saskia Bligh.” Herkese göstermişti. Kuş gibi şakıyıp durmuştu. Kuş demişken, *Twitter!* Telefonu elinden hiç düşmüyordu. *Twitli*yormuş, öyle dedi, “Sen?” telefonunda göstermişti Tilly’ye. Biraz büyük bir teknolojik adım. Tilly bilgisayarı nasıl açacağını bile bilmiyordu daha; nesil farkı tabii. *Tweet*lemek belli ki başkalarına ne yaptığını söylemek anlamına geliyordu –duşa giriyorum, kahve yapıyorum. Kim bunlardan haberi olsun isterdi ki?

“*Twitler*” dedi Saskia. He canım. Cır cır cır, cik cik cik. Ses ve öfke, hiçbirini bir anlama gelmiyor. İnsanlar artık boşlukla başa çıkamıyordu, ellerine geçen her şeyi doldurmaları gerekiyordu. Eskiden insanlar fikirlerini kendilerine saklardı. Tilly o zamanları daha çok seviyordu. Küçükken mavi bir muhabbetkuşları vardı. *Tweety-pie*. Muhabbetkuşlarını sevmek zordu. Babası yanlışlıkla üstüne basmıştı. Annesi, insanın nasıl olup da muhabbetkuşunun üstüne basabileceğini anlayamadığını söylemişti. İş işten geçmişti zaten. Tilly gömmek istemişti ama babası yakmıştı. Odunları üst üste koymuştu. Küçücük vücudu, kavrulan tüyleri bugün gibi gözünün önündeydi. Kuşa bayılmıyordu ama yine de üzülüydü, epey de ağlamıştı arkasından. Yazık. Tilly öldükten sonra yakılmak istemiyordu. Ateşe atılmak. Bir yerlere yazacaktı bunu, vasiyetini yazacaktı ki bilinsin. Hull’ın bombalandığı çocukluk günlerinden beri ateşten korkardı. Yine de, tabii diri diri gömülmek de pek eğlenceli olmasa gerekti.

Marjorie Collier şimdi örgü örüyor, Vince’in aramasını bekliyordu. Kamera örgüyü özellikle uzaktan gösteriyordu. Nasıl örgü örülür, Tilly’nin en ufak bir fikri yoktu; o yüzden sık sık içini çekip şişleri kucağına koyuyordu. Gayet gerçekçi görüldüğünü düşünüp memnun oldu. Hepsi numaraydı. Eğri oturup doğru konuşmak lazımdı, oyunculuk dediğin, bildiğin saçmalıktı. Bugünlerde her şey saçmalıktı zaten. Her şey numara. Artık hiçbir şey sahici değildi. Asılsız kurgu. Falan filan.

Yine sıçrayarak uyandı, doğrulup oturmak için uğraştı, başucundaki lambayı açtı. Debelenerek yatağından doğruldu, ayaklarına terliklerini geçirip alt kata indi. Biraz masada oturdu, bir şey arayacağından emindi ama hatırlayamıyordu. Masada bir meyve kâsesi duruyordu, elmalar, muzlar sessiz sessiz çürüyordu. Saskia asla ye-

mezdi, Tilly de unutuyordu. Geçen gün Polo şeker ikram etmişti Saskia'ya, öyle bir irkilmişti ki sanırsın torbacı zorla eroin satmaya çalışıyor.

Acıkmıştı. Lezzetli bir şeyler çekti canı. Douglas onu bazı akşamlar Dorchester'a çay içmeye götürürdü. Ne güzel.

Acı çeken küçük çocuklar için elbette bir şeyler yapılmalıydı. Hepsi için. Tilly bir haçlı seferi başlatabilirdi, çocuk haçlı seferleri, yok, o daha başka bir şeydi, değil mi?⁷⁸ Kâfirlerle savaş. Hâlâ öyleydi, Afrika'daki çocuk askerler, televizyonda bir program izlemişti. Eskiden Araplar kâfirdi, şimdi biz. Bir elma aldı, kabuğu buruşmuştu, yumuşadığını fark etti. Çürüyordu. Zihni de böyleydi işte. Çürüyordu.

"Allahım, Tilly," dedi Saskia, "ne yapıyorsun?"

"Yemek yapıyorum" dedi Tilly gururla. "Aslında kek yapıyorum."

"Una bulanmışsın" dedi Saskia. "Mutfak una bulanmış. Bütün tencereler tavalar, hepsi dışarda. Bomba atılmış gibi burası."

"Ah yok, inan bana bomba atılsa çok daha beter olurdu" dedi Tilly. "Savaş sırasında Hull'daydım ben, biliyorsun."

"Saatten haberin var mı Tilly?"

Tilly mutfaktaki saate baktı. "Saat üç" dedi yardımcı olabilmek için. Çay saati. Güzel bir demlik çay, şöyle ince bir dilim kek çok güzel gider. Annesi çok iyi aşçıydı, çok iyi de pasta yapardı, ah ne güzel pastalar yapardı, bulut gibi yumuşacık. Annesi mutfak konusunda Tilly'den umudunu kesmişti. İyi yemek yapamazsan hayatta evlenemezsin. Görürdü şimdi o. Arkadaşlarını çaya çağırır ve—

"Sabah üç Tilly" dedi Saskia ters ters. "Saat sabahın üçü."

"Ah," diye mırıldandı Tilly, "ben de hava amma karanlık diyorum." Bir de baktı, bunak, ihtiyar yanaklarından yaşlar süzülüyor. Sonun başlangıcıydı bu.

Uyuyakaldı, sonra da kâbus görüp uyandı. Rüyasında bir kadın gövdesi onu kovalıyordu, başsız, kolsuz, bacaksız bir gövde.

78 Avrupalı Hristiyanların Müslümanları Kutsal Topraklar'dan çıkarmak üzere 1212'de düzenledikleri ve "The Children's Crusade" [Çocukların Haçlı Seferi] adıyla anılan sefer. (ç. n.)

Milo'nun Venüs'üyle prova mankeni karışımı bir şey. Jackson aslında ablasını gördüğünü biliyordu. Her zaman onu görüyordu. Hayatta olmayabilirdi ama Jackson'ın rüyalarında gayet canlı bir yaşam sürüyordu.

Jackson'ın ablası, öldüğünde prova mankeni alabilmek için para biriktiriyordu. Niamh kendi kıyafetlerinin çoğunu kendi dikerdi. Çalıştığı şirketin yılbaşı partisine giymek için diktiği gece kıyafetini hatırlıyordu Jackson. Zümrüt yeşili saten kumaşı almaya Leeds'e gitmişti. Elbise dizlerine kadardı; o gece giyeceği ayakkabılarıyla mutfak masasının üstüne çıkmış, etek boyunu Jackson'a işaretletmişti. Jackson kızın etrafında daire çizerek, masadan eteğin yüksekliğini ölçmüş, üçgen şekilli terzi tebeşirini kızın dikiş sepetinden alıp elbisenin üstüne küçük çarpılar çizmişti.

Zümrüt yeşili saten ve ablasının ince çoraplı bacakları, içinde garip, çok tanıdık bir his uyandırmıştı. İltifattan hoşlanmayan, kendi de iltifat etmeyen anneleri, bazen Niamh'ın biçimli vücuduna, güzel bacaklarına iltifat ederdi. Jackson'ın annesinin bacakları, babasının dediğine göre, odun gibiydi. Anneleri altı ay önce ölmüş olmasaydı, eteği o iğnelerdi. "Bir kızın annesine ihtiyacı oluyor" derdi Niamh, onu öyle üzgün gördüğü için. "Oğlan çocuklar da annelerine ihtiyaç duyuyor" demezdi Jackson. Ama zaten o da biliyordu öyle olduğunu.

"Mankenim olunca bu işler daha kolay olacak" demişti dönerek, aynada eteğin boyunu görmeye çalışıyordu. Jackson mankenin emzik gibi emilecek bir şey olduğunu sanıyordu. Ya da manken deyince ağabeyinin arkadaşlarından birini kastediyor sanmıştı.⁷⁹ "Hayır," diye gülmüştü Niamh, "prova mankeni. Ayarlıyorsun, ölçüleri seninkiyle aynı oluyor."

Öldüğünde elbise yarım kalmıştı, eteği beyaz iplikle teyellenmiş. Yatak odası kapısının arkasında asılı duruyordu, içinde onu dolduracak beden olmadığı için düz, sarkık, kız sanki birdenbire görünmez oluvermiş gibi. Öyle de olmuştu ya zaten. Jackson'ın ağabeyi Francis, "Keşke bitirebilmiş olsaydı, bununla gömülmek isterdi" demişti. "Ne saçmalıyorum ben Jackson? Keşkeymiş? Kırık mıyım neyim? Keşke yaşasaydı asıl." Böyle deyip elbiseyi ateşe at-

79 İngilizce *dummy* kelimesi 1. Emzik, 2. Aptal kişi, 3. Terzi mankeni anlamlarına gelir. Yazar kelimeyi bütün bu anlamlarıyla kullanarak çağrışımlarıyla oynuyor. (ç. n.)

mişti, Jackson elbisenin çabucak yandığını görünce şaşırmişti. Öyle çabuk yanmıştı ki, alevlerden kurtarmasına fırsat kalmamıştı.

Jackson, Niamh'ın cesedini görmek için cenaze levazımatçısına gitmişti. Kefeni eski moda bir gece elbisesine benziyordu. Çenesine kadar çekildiği için boğulduğu yerin izi görünmüyordu. Yine de yüzünde bir gariplik vardı, sanki ceset ablasının taklidini yapıyor gibiydi, ama pek beceremiyordu da. Kefen, pek de onun giymek isteyebileceği türden bir şey değildi. Ablası hoş, eski model kıyafetleri, yüksek topukları, yumuşak süeterleri, diz boyu kalem etekleri severdi.

Elinde ablasının birkaç fotoğrafı vardı, onlarda da kendisi gibi görünmüyordu, ama bu cesedin görüldüğü kadar yabancı değillerdi. O fotoğraflara ne olduğunu bilmiyordu. Yanmışlardı herhalde. Cambridge'de yaşadığı sıralarda, Josie onu terk ettikten sonra, bir patlamada evi yerle bir olmuştu. (Yine hayatı özetlendiğinde, uzun versiyonundan daha heyecanlıymış gibi görünüyordu.)

Niamh o yeşil elbisesiyle gömülse çok daha güzel görünürdü. Bitmediğini kimse anlamazdı da.

Ölümünden sonraki birkaç yılı üst üste koyup evi terk ettikten sonra, ablasından Jackson'a kalan tek yadigar seramik, küçük bir dilek kuyusuydu; üstünde "Scarborough'dan En İyi Dileklerle" yazıyordu. Niamh bir grup arkadaşıyla günlük geziye gitmiş, gelirken de bu hediyeyi ona getirmişti. Aile üyelerinin hediye alıp verme âdeti olmadığı için kıymeti özellikle fazlaydı. Britanya Müzesi'nde binlerce yıldır kılına zarar gelmeden duran çömlekler vardı, ama dilek kuyusundan tek bir parça kalmamıştı geriye, patlama onun da icabına bakmıştı.

Tavana bakarak uzandı, uykusunun geleceği yoktu. Dün gece birlikte olduğu kadın şimdi ne yapıyordu acaba? Belki yine kaz sürüsü gibi arkadaşlarıyla şehir merkezine gitmişlerdi ya da daha büyük ihtimalle, kaykayın sahibiyle evdeydi, ertesi günün beslenme çantasını okul formasını hazırlamış, derin uykuya dalmıştı, iş gününe hazırlanıyordu. Jackson, kümeden kaçan tilki gibi veda etmeden ayrıldığı için kendini birden suçlu hissetti. Gerçi ne fark edecekti ki? Hakikaten?

Diğer yataktan, yeni partnerinin olduğu yerden hafiften bir köpek horlaması duyuluyordu. Uyuyan köpekleri uyandırma diye düşündü.

Telefonu titreşince, başucu lambasının düğmesini bulmaya uğraştı.

Hope McMaster'dan, yarının dünyasından mesaj gelmişti – AMAN ALLAHIM, nereden buldun o fotoğrafı?! Benim, eminim. BAŞKA BİR ŞEY BULDUN MU?? KİMMİŞİM BEN??!!!!

Daha değil, yazdı kısaca. Sabırlı ol, fazla heyecanlanma. Hope McMaster'ın bütün bu ünlemler yüzünden erken doğum yapmasının müsebbibi olmak istemiyordu. O gün öğle saatlerinde Jackson, belki de ortaya çıkan her yeni gizemle ilgili öğrendiklerini serumla verir gibi kadına haber verip endişelerini, gerginliğini artırmaması gerektiğini anladı. En sonunda, bütün paketi koca kırmızı bir kurdeleyle bağlayıp vermesi daha iyiydi –Sürpriz, Romanovların öz evladısın! (Ama hayır, Jackson'ın hiçbir müşterisiyle ilişkisi böyle olmuyordu.) Bu gidişle, Hope McMaster'a kim olduğunu değil, sadece kim olmadığını söyleyebilecekti.

“...yani bugün hepimiz geç çıkıyoruz, yarın da erken geliyoruz, çoğumuz gidip geldiğini anlamayacak bile çünkü o arada da çalışıyor olacağız. Sadece geldiğimiz noktada işleri biraz hızlandırmak istiyorum. İçinizden benimle daha önce tanışmamış olan varsa, adım Dedektif Gemma Holroyd, bu davanın soruşturma amiriyim.”

Barry kriz masasının kurulduğu ofisin duvarına kaygısızca yaslanıp gözlerini yumdu. İki günde iki cinayet. Aynı yöntem. Aynı gibi. Buradan basıp gitmesine iki hafta kalmıştı. Arkasında dağınıklık bırakmak istemiyordu. Pırıl pırıl olmalıydı. Kapıyı kapatacaksın, binadan son çıkan ışıkları kapatacak. Cinayet ve Ağır Suçlar Bürosu'na elveda.

“Özetlemek gerekirse, Kelly Anne Cross, kırk bir yaşında, bu gece on sularında komşusu tarafından ölü bulundu. Patologlar ölüm saatini yediyle on arası olarak tahmin ediyor, otopsiden sonra daha kesin bir saat söyleyecekler. Korkarım işler sıraya dizildi, dün akşam Magbate'te konteyner içinde bulunan Rachel Hardcastle cinayetini hâlâ araştırıyoruz, Hunslet'te şüpheli bir kundaklama vakası ve iç çevre yolunda zincirleme kaza.

“Bu hanımın cinayete kurban gittiği su götürmez. Saldırıya uğradığı kesin. Kafasına darbe almış, göğsüyle karın bölgesi arasında bıçak yaraları var. Olay yerinde saldırı silahı bulunamadı. Rachel

Hardcastle vakasındakine benzer yöntemler kullanılmış ama aynı değil” diye gereksiz bir abartıyla ekledi. Kadının gözünü ona diktiğini anlamak için Barry’nin bakması gerekmiyordu. Gözlerini açıp onu memnun etmeye niyeti yoktu.

“Hem Rachel Hardcastle’ın, Mabgate’teki konteynerdeki hanım, hem de Kelly Cross’un sokak kadını olduğu biliniyor. Kelly Cross vakasında olay yerinde bir sürü iz var, bir sürü DNA, hepsi değerlendiriliyor şu an. Eminim laboratuvar yarına kadar işimize yarayacak bilgiler sağlayacaktır.”

“Komşuları sorgulayarak bir yere varamadık, bölgedeki kamera sistemlerinden de bir şey çıkmadı, araba plakaları keza. Kan lekesi model analizine dair ön inceleme raporu...”

Barry gözlerini açıp kendine geldi. Kadın işini biliyordu, hakkını vermek lazım. Şık bir takım, saçlar derli toplu, uygun ayakkabılar, bol makyaj, ortalıkta dolanan erkek fatma lezzolara benzemiyor. İşin garibi, kadın karısını andırıyordu. Ama zaten, hepsi ona benzemiyor muydu? Belki Tracy hariç. Gemma Holroyd’u bundan sonraki ilk büyük vakada soruşturma amiri olarak görevlendirmeye karar verdi, Tracy’nin telkinine gerek bile kalmamıştı.

Kelly Cross’un çöplüğe benzeyen leş gibi evine gitmiş, olay yeri inceleme aracında oturmuştu, yirmi dört saat içinde ikinci kez. Barry, Kelly Cross’un annesini hatırlıyordu, adını çıkaramadı, İrlandaca bir şeydi. Manyak karının tekiydi, ama karanlık sokaklarda ayaküstü iş bitirmek için iyiydi. Ne günlerdi! Her şey başka türlüydü, Barry de başkaydı. Bazen merak ediyordu, bir daha dünyaya gelse, ermiş gibi yaşasa bu sefer –bir şeyler daha farklı olur muydu? İçki yok, sigara yok, küfür yok, üçkağıt ve ahlaksızlık yok, orospular yok. Halk kütüphanesine kaydını yaptırsa, Barbara’yla akşamları yemeğe çıksalar, ona çiçekler alsalar. Çocuğun bezini, termoforunu değiştirse, her gece Amy’ye uykudan önce masal okumak için eve gelmeye gayret etse. Barbara’ya ev işlerinde yardım etmeye bile çalışırdı. Belki o zaman, ama belki, evren iyi halden geçer not verirdi. O zaman Amy, sarhoş kocasının direksiyon başına geçtiği o konserve kutusu gibi, iki kapılı, küçük arabanın arkasına bebeğini koymaz, kendi de binmezdi.

Aslında belki de kızının doğduğu o gün bir yerlerde bir sunak bulsa, göğsünü yarıp yüreğini kurban etse işi baştan çözmüş olurlardı. Her şey yoluna girerdi o zaman. Ah, Carol Braithwaite. Onun

hakkında da gerçekleri söylemek zorunda kalırdı o zaman. İşleri yoluna koymak için. Gitmeden önce her şeyi yoluna koymak lazımdı.

Barry ağzını açıp derin bir nefes aldı. Hava yüzünden boğuluyordu. Son günleriydi artık. İmparatorluk çöküyordu, barbarlar kapıya dayanmıştı. Barbarlar dediği de, kriminoloji derecesi almış parlak birkaç ne-oldum-delisi.

“İki cinayeti birbirine bağlayan somut bir şey var mı?” diye sordu Holroyd denen kıza.

“İkisi de kadın. İkisi de ölü, amirim” dedi. Belli ki onu pek sevmemişti ama zaten pek kimse sevmezdi.

“Sizin kurbanla Mabgate orospusu arasında bir bağlantı bulduk mu?” diye sordu. “Birbirlerini tanıyorlar mıymış?”

“Mabgate orospusu” dedi Holroyd. “Konusu intikam olan tragedyalardaki karakterlerden biri gibi.”

Barry, intikam konusunu işleyen tragedyaya diye bi’ sık bilmiyordu. Hiç de bilmek istememişti, Allah razı olsun. Trajedi nedir bilirdi ama bak. İntikam da yoldaydı, kokusunu alıyordu resmen. Carol Braithwaite göğе yükseliyordu, kemik ve küllerden bir bulut, adalet peşindeydi. *Mezarında hortladı*, demişti Tracy.

“Biri sorular soruyor” demişti Linda Pallister telefonda. “Ne yapayım?”

“Senin yerinde olsam çenemi kapalı tutardım” demişti Barry. *Çeneni kapalı tut*. Doğru cevap bu değildi, değil mi? Ağzından baklayı çıkar, gerçeği söyle. Sen otuz beş sene sus, sonra bir de bakmışsın, herkesin ağzında onun adı.

“...müşterilerini evine mi götürüyormuş hep?” diye sordu Gavin Archer. Archer dedektifti. İnce, hoş, işe yarış bisikletiyle geliyor, ful likra kostüm, hayalar meydanda, hayatta yarışa katılmışlığı yok, sırf Moortown’da hamile karısıyla oturdukları duvarlı incecik, kutu gibi evinden kalkıp işe geliyor. O da akıllı ibnelerden.

“Niyetimiz...”

Çok kan vardı. Olay yeri inceleme aracında izlediği kayıtlardan bile belliydi. Gemma bilmemkim herkesi olay yerinden uzaklaştırmıştı. Evin içinde bir fotoğrafçı, iki cinayet araştırma memuru, iki adli tıpçı vardı. Patolog on dakika sonra gelecekti. Kurbanın yakınlarıyla bağlantı kuracak iki memur, kadının ailesini araştırıyordu.

İyi şanslar. Evin içindeki herkes tepeden tırnağa beyaz tulumlar giymişti. Hepsi ölü bir fahişe parçası için.

Barry ekrana aktarılan görüntülerde biyologlardan bir kan birikintisinin modelini çizişini izledi. Polisliğe ilk başladığında parkta gezmeye çıkmış gibi dolaşırlardı olay yerinde.

“Biri kadından pek hoşlanmıyormuş anlaşılan” dedi Gemma, inceleme aracına gelip yanında durarak.

“Cinayetlerin sebebi genelde budur” dedi Barry.

“...yarın sabah saat tam yedide burada toplanıyoruz o zaman. Teşekkürler hepinize.”

Kriz masası ofisi boşaldı, bir sıra yorgun ama hevesli insan önünden geçti. Barry kendini iyi hissetmiyordu, kalp krizi yoldaydı. Bir içki içmesi lazımdı. Bütün gün içmem lazım, diye geçirmişti içinden. Bütün hafta. Geçen iki sene boyunca. Sene-i devriye. Zamanla geçer gibi gelmişti ama kötüye gidiyordu. Sam öldüğünde pusetteydi, yaşasa şimdi ortalıkta koşturuyor olurdu. Belki Barry'yle iyi kötü top koştururlardı. Kızı, araştıyordu, hiçbirinin yüreği yaşam destek ünitesini kapatmaktan bahsetmeyi kaldıramadığından.

Sona yaklaşıyordu galiba, evrak işlerini tamamlıyor, yerini alacaklara teslim ediyordu, bir iki veda partisine katılmıştı. Bir şeyler düzenlenmiş miydi? Görünürde öyle bir şey yoktu. Tracy tören mören yok, diye dalga geçmişti ama sanmıyordu. Belki bir sürpriz parti. Daha kötüsü olamaz, diye düşünüyordu. Tracy'ye yaptıkları veda cümbüşü efsane olmuştu. Sevmezmiş gibi yapsa da, herkes Tracy'yi severdi.

“Başkomiser Crawford. Bir şey mi istediniz?”

“Affedersiniz Başkomiser Hardcastle, burada uyuyakalmışım. Masal çok uzadı herhalde.”

“Adım Holroyd, amirim. Gemma Holroyd. Rachel Hardcastle Çarşamba gecesi öldürülen kadının adı. Mabgate orospusu” diye de alayla ekledi hatırlaması için.

Telefonu çaldı. Strickland. Sürpriz değil. Carol Braithwaite göklere yükselirken hepsinin iplerini teker teker çekiyor, onları saklandıkları yerden çıkarıyordu.

“Barry? Nasıl gidiyor?” dedi Ray Strickland.

“Bildğin gibi” dedi Barry.

“Yarın gece golf kulübündeki yemekli dansa geliyor musun diye sormak için aradım.”

“Golf kulübünde yemekli dans” diye tekrar etti Barry, belki ke-
limeler bir anlam ifade eder diye. Adam başı elli papellik bir ker-
mes hatırlıyordu hayal meyal, onun biletini de zorla aldırılmışlardı.
Strickland ve Lomax, başının etini yemişlerdi. Hele Len Lomax.
Emekli olmaya kıyamıyorlardı, e güç de kaybediyorlardı. Vakitle-
rini o yardım kurulu senin, bu kermes benim, sulh ceza panel-
leriydi, şuydu buydu derken basında ve toplum içerisinde isimle-
rini yaşatmaya çalışmakla geçiriyorlardı. İyi işler yapmak değildi
dertleri; maksat kendi yetersizliklerini görmesinler. Emekliliğinde
Barry’nin hayır işlerine en fazla yaklaşma niyeti bir yaka iğnesi⁸⁰
almaktı, o kadar.

“Evet,” dedi Strickland sabırla, “yemekli dans. Geliyor musun?”

Uyuyamadı. Sünger bigudileri ve iyice kremlenmiş suratıyla yanın-
da yatan Barbara horluyordu. Acaba onun uyku haplarından alsa
mıydı? Hepsini birden yutuverse miydi? Zor yolu değil de kolay
yolu mu seçseydi? Telefon çaldığında rahatsız uykusuna dalmayı
yeni başarabilmişti. Barbara uykusunun arasında bir ses çıkardı,
yaralı bir hayvanın iniltisi. Başucundaki saat beş buçuğu gösteri-
yordu. İyi haber olamazdı bu saatte, değil mi?

“Bir cinayet daha amirim” dedi Gemma Holroyd.

“Yine çalışan kızlardan mı? Hepimiz çalışıyoruz deme Allahaş-
kına.”

“Hepimiz çalışıyor muyuz? Kimliğini henüz tespit edemedik.
Headingley’deki Cottage Road Sineması’nın girişinde bulundu.
Kafa travması, bıçak yaraları.”

“Ne derler bilirsin. İlki şanssızlık, ikincisi tesadüf, üçüncüde
seri katil.”

“Bence hemen bir hükme varmayalım amirim.”

“Ne kadar erken hükme varırsan, sonuca o kadar çabuk ulaşır-
sın.”

“Her neyse, bu cinayetlerin birbirleriyle alakası varsa zaten seri
cinayet demektir.”

“Laf laf, cinayet cinayettir.”

80 Söz konusu gelincik şeklindeki yaka iğnesi 1920’den bu yana savaşta ölen askerle-
ri anmak için takılır. (ç. n.)

Telefonu kapatınca sırt üstü yatıp tavana baktı. Leeds ve ölü fahişeler. “Geri zekâlılar” denmez, ayıp. Barbara’ya dönüp sırtını okşadı. “Bir fincan çay içer misin sevgilim?”

Bir de şu üç kadın cinayeti çıkmıştı başına. Etrafta hiç kadın olmasa, adamlar onları öldürmezdi. Al sana bir çözüm.

Carol Braithwaite. Acaba çocukcağız neredeydi? O evde annesinin cesediyle haftalarca kapalı kalmıştı. Barry ismini hatırlayamıyordu. Tracy haftalarca konuşup durmuştu onun hakkında. Michael. Tamam. Michael Braithwaite.

1975: 10 Nisan

Çocuk koğuşunda ertesi gün. İnsanı rahatsız eden bir yer. Tracy uykusunda gevşek duran küçük ele, kendi elinin tersiyle dokundu. “Michael” dedi usulca.

Tracy çocuğa bir oyuncak almayı düşünmüştü, ama yumuşak oyuncaklarla oynamak için yaşı biraz büyüktü galiba. Lovell Park’taki eve daldıklarında, hayat memat meselesi gibi oyuncak bir polis arabasını sımsıkı tutuyordu, o yüzden Tracy de bir itfaiye arabası almıştı. Yatağının üstüne, yanına koydu. Gözleri, yanakları içine çökmüştü ama şimdi uykusunda huzurlu görünüyordu. Annesinin cesediyle evde üç hafta kadar kapalı kaldığı tahmin ediliyordu. Evin giriş kapısının kilidini açmayı becerememişti. On beşinci katta, sandalyenin üstüne çıkıp insanlara el salladığını kimsecikler görmemişti. Evde bulduklarını yemişti –o akşam Carol Braithwaite markete gitmişti, mutfakta yerleştirilmemiş alışveriş poşetleri duruyordu. Onlar bitince dolaplarda bulduğu kuru yiyeceklere sıra gelmişti, musluktan su içmişti. Evin içi buz gibiydi. Annesinin cüzdanındaki bozuk paralar bitene kadar sayacı çalıştırmıştı.

Üşümesin diye annesinin üstüne bir battaniye örtmüştü. Tracy önceleri annesinin yanında yattığını tahmin ediyordu. Onlar eve girdiklerinde, salona minderlerden, battaniyelerden yaptığı yuvada uyuyordu. “Dayanıklı pezevenk” demişti Lomax. Belki kendi başının çaresine bakmaya alışık bir çocuktur. Bütün bunları, üçüncü elden, Arkwright anlatmıştı.

Pusu kurarak gelmiş gibi, yatağın öteki kenarında Linda Pallister beliriverdi birden. “Yine mi sen?” dedi Tracy’ye selam mahiyetinde.

“Bi’seyler içelim mi?” dedi Tracy. “Kantine gider miyiz? İnsan insana?”

Açık, sallama çaylarını içtiler. Linda ekşi görünen bir elma alırken Tracy de büyük bir Kit Kat seçmişti. Çayla elma yenmezdi, herkes bilirdi.

“Zavallı çocukcağıza şimdi neler olacak?” diye sordu Tracy Kit Kat’ını dörde bölerken; daha yemeye başlamadan, biteceğine hayıflanıyordu.

“Bir süre sonra taburcu olacak, esirgeme kurumuna gönderilir” dedi Linda yeşil elmasını ısırırken. “Akrabası yok.” At gibi dişler, iyi otobur olurdu bu kadından.

“Babası?” diye sordu Tracy. Linda Pallister tek kaşını kaldırıp, “Yok” dedi.

“Çocuk hakkında birileriyle konuşabilir miyim?” diye sordu Tracy.

“Şu an biriyle konuşuyorsun” dedi Linda. “Benimle konuşuyorsun.”

“Annesinin cinayetine tanıklık etti, biliyorsun değil mi?” *Hart hart hart*, robot gibi çiğniyordu elmayı. “Bana annesini babasının öldürdüğünü söyledi” diye üsteledi. “Suç Araştırma ve Soruşturma Amirliği hiç üstünde durmadı.”

“Çocuk dört yaşında” dedi Linda. “Gerçeği masaldan ayırt edemez. Çocuklar yalan söyler, her zaman görülen bir şey.” Domuza benzeyen gözleriyle Tracy’yi tartmak için bir an bekledi. “Babası olduğunu sandığı bir adam” diye ekledi önünde duran bir dosyaya elini vurup. “Carol çocuğun babasının kim olduğunu bilmiyordu.”

Karton dosyanın köşesinde “Carol Braithwaite” yazılı bir etiket vardı, daktiloda yazılmıştı isim.

“Kayıtlı mıydı sizde?” diye sordu dosyaya dokunarak. Sanki Tracy gözleriyle dosyayı açmaya niyetlenmiş gibi, Linda elini dosyanın kapağına vurdu.

“Sosyal Hizmetler, Bayan Braithwaite’i bilirdi” dedi resmî bir ifadeyle.

“Neden dolayı?”

“Kayıtlı kişiler hakkında bilgi veremem.” Karton dosyayı sımsıkı göğsüne kenetleyerek aniden ayağa kalktı.

“Çocuğun tehlikede olduğunu biliyor muydunuz?” dedi, kendisi

de ayağa kalkarak, Linda Pallister'dan ne kadar uzun olduğunun farkındaydı. "Eğer yoklasaydınız Michael'ı çok daha erken bulabilirdiniz. Annesinin cesediyle evde üç hafta kilitli kalmadan önce bulabilirdiniz."

Tracy birden Linda Pallister'ın evde çocuğu ambulans ekibine vermek için kendi kucağından alışıını hatırladı. Tek kalçasının üstüne oturtmuştu; götürülürken çocuk gözlerini Tracy'ye kilitlemişti. Tracy çocuk uzanıp ruhundan bir şey koparmış gibi hissetmişti. Hatırlayınca ürperdi.

"Elimde bir sürü dosya var" dedi Linda Pallister kendini savunarak. "Her vaka kendi iç dinamiklerine göre değerlendirilir. Şimdi kusura bakmazsan gitmem lazım."

"Bak," dedi Tracy bir tükenmezkalem çıkararak, "sana telefonumu yazayım." Dosyayı Linda Pallister'ın elinden zorla alıp, "İçine bakmayacağım, söz" dedi. Carol Braithwaite'in dosyasına ismini ve ev telefonunu yazdı.

"Bu benim telefonum" dedi. "Ararsan muhtemelen annem açar, geçirirsin, tamam mı?" Daha resmî görünsün diye bir de tarih attı. "Bağlantıyı koparmayalım işte."

"Koparmayalım mı?"

"Çocuk hakkında. Michael hakkında."

"Gitmem lazım" dedi karton dosyayı kaparak, suratı da elması-nın koçanı gibi ekşimişti.

"Ha biliyorum, bir sürü dosya var elinde" dedi Tracy.

Linda ayrıldıktan sonra Tracy yine çocuk koğuşuna gitti. Michael hâlâ uyuyordu, ama Tracy yatağın yanına oturup, doktorlardan biri yanında salak salak sırıtan, sessiz bir hemşireyle çıkagelene kadar oturduğu yerden çocuğu seyretti. "Bir sorun mu var?" diye sordu doktor Tracy'nin üniformasını görünce -yarım saat sonra devriye görevi başlıyordu.

"Hayır, nasıl olduğunu merak ettim."

"Bulan kişilerden biri misiniz?" Tracy kendini ve Arkwright'i kişi diye düşünmemişti hiç, onlar polisti.

"Evet" dedi. "Ortağımla birlikteydik."

Hemşire çocuğun nabzını ölçtü, Tracy'den yana şöyle bir baktı. Çocuğun çizelgesine bir şey yazdı. "Teşekkürler Margaret" dedi doktor. Doktorun hemşireye teşekkür ettiği nerede görülmüş, diye

düşündü Tracy. Hem de ilk adıyla hitap ediyor, doktor-hemşire aşkı herhalde. Tracy'nin annesi, briç kulübüne gitmediği akşamlar, ayağını uzatıp kanepede Mills&Boon romanları okurdu.

"Ian Winfield" dedi doktor. "Nöbetçi pediyatrhist benim." Tracy adamın tokalaşıp Michael'in durumu hakkında konuşacağını sanmıştı, ama o "Çocuğun durumu iyi ama dinlenmesi lazım. Herhalde gitseniz daha iyi olur" dedi. Sonra da gitti. Tracy orada öylece oturmasından ne çıkacağını anlayamamıştı. Hemşire ona baktı, mesele çıkarsa halletmeye hazırды.

Tracy hastaneden ayrılırken yine Linda Pallister'ı gördü. Hani bir sürü dosyası vardı elinde? Mezarlık Taverna'dan çıkıyordu, Ray Strickland'le gayet ciddi bir şey tartışıyorlardı. Tuhaf bir ikili. Adam kadını dirseğinden kavrayıp kendine doğru çekti, kızgın kızgın bir şeyler söyledi. Kadının ödü patlamıştı. Sonra Ray kadını bıraktı, o da sendeleyerek uzaklaştı. Bisiklet yok, diye düşündü Tracy.

"Çocuğu görmeye hastaneye gittim dün" dedi Tracy, Ken Arkwright'a. Elinde Tetley'in acı birasından vardı.

"Nasıldı?"

"Uyuyordu. Sosyal hizmetlerdeki kadına rastladım orada. Linda Pallister."

Ken Arkwright homurdandı.

"Bir şeyler var mı? Sorguya çekilen kimse oldu mu?"

"Unuttun galiba," dedi Arkwright, "polisin elinde artık eskisi gibi yaptırım gücü yok. Milletin arkasını temizlemekten başka bir şey gelmiyor elimizden." Gücünün sınırını denemiş gibi bir paket tuzlu sirkeli cips açıp Tracy'ye ikram etti. Peynir ve greyfurt suyu diyeti yapan her kız gibi tereddüt etti Tracy. Cipsin balık-patates dükkânlarını andıran kokusu burnunu gıdıkladı.

"Ver kararını hadi" dedi Ken Arkwright.

"Tamam. Hadi bakalım" diyerek bildirdi yenik düştüğünü, bir avuç aldı.

"İnsanın en kötü düşmanı kendisi" diye içini çekti Ken Arkwright. "Ne yaparsın?"

"Biliyorum" dedi Tracy. Eastgate'te, Brotherton House'taki emniyet müdürlüğünden çıkanların soluğu aldığı bir kulüpte oturuyorlardı. Müdürlük Millgarth'a taşınmadan önceydi. Kesif sigara

dumanı ve taze-bayat biranın dolgun kokusu birbirine geçmişti. Double Diamond mucizeler yaratır.⁸¹ Carlsberg 2008'de Tetley's fabrikasının kapanacağını duyuracaktı ve bölge "yeniden hayat bulacaktı" –restoranlar, dükkânlar ve apartmanlar. "Leeds kıyısında pırılolu bir mekân." O zaman Ken Arkwright öleli yirmi sene olmuş olacaktı ve 2010'da Tracy, teşkilattan ayrılma hediyesi olarak kendisine takdim edilen kuponla Şelale Spa Merkezi'nde "gözenek açıcı çamur masajı" yaptıracaktı.

"Strickland'ı ya da Lomax'ı görmedin mi?" diye sordu Tracy cips dolu ağzıyla. "Sana da başka bir şey söylemediler mi? Soruşturma hakkında da bir şey söylemiyorlar mı?"

"Bana mı? Eastman'ın altın çocukları mı?" diye sordu Arkwright. "Yok çocuğum."

"Garip olan ne biliyor musun, Arkwright?" dedi Tracy. "Evin kapısı kilitliydi."

"Yani?"

"Ben anahtar filan görmedim, ya sen? Etrafa baktık, epey vaktimiz vardı, Lomax'le Strickland'ın gelmesi bir asır sürdü. Yale ve sürgü kilit. Biri evden çıkmış, kapıyı da kilitlemiş."

"Ne demeye çalışıyorsun?" diye sordu Arkwright.

"Dışardan kilitlenmişti. Anlamıyor musun, kadının bulduğu öylesine bir müşteri filan değil. Anahtarı olan biri. O küçük oğlanı içeri kilitleyen biri."

Arkwright birasına bakarak kaşlarını çatı. "Bırak peşini, ha çocuğum? Araştırma ekibi işini biliyor."

"Sahiden mi?"

Tracy ertesi gün yine hastaneye gitti. Çocukçağının yatağı boştu. Yo hayır, ölmesin lütfen Allahım, diye düşündü. Bir gün önce lan Winfield'la viziteye çıkan hemşireyi buldu. "Michael Braithwaite" dedi Tracy korkudan içi burkularak. "Ne oldu ona?"

"Kime?"

81 Double Diamond biralarının reklam sloganı: "Double Diamond works wonders." (ç. n.)

Arcadia

Cuma

Siçrayarak uyandı. Doğal olmayan bir şey uykusunu bölmüştü. Kuş sesi değildi, saat alarmı değildi, sokağın başından geçen otobüsün homurtusu değildi. Tracy yataktan fırlayıp koridorun penceresine gitti, oradan sokağı görebilirdi. Sokak polis kaynıyordu. İki üniformalı, karşı evin kapısını çaldı. Birkaç tane devriye arabası sokağın ilerisine park etmişti. Sivillerden birini tanıdı, Gavin Archer. Birkaç da polis. Tracy'nin sokağında evleri arıyorlardı. Bir tek anlama gelebilirdi bu, önceki gece Kelly Cross'un evine gittiğini biliyorlardı. Çocuktan haberleri vardı. Merrion'daki güvenlik kayıtlarını izlemişlerdi herhalde, köşebaşında uyuşturucu pazarlığı yapar gibi parayı verip çocuğu aldığını görmüşlerdi.

İki polis evine doğru geliyordu.

Tracy hızlıca düşünmeye çalıştı. Yatak odasına dalıp eski eşofmanlarını giydi, koridordan koşup Courtney'in odasına daldı. Çocuk, ikaz üzerine bulunduğu evi derhal terk etmeye alışık gibi anında uyandı. Tracy işaretparmağını dudagina değdirip fısıldadı: "Şşt." Çocuğun anladığı belli olan bir şey daha. Harekete geçti, hemen kıymetli pembe sırt çantasını ve daha da kıymetli sihirli değneğini kaptı.

Parmak uçlarında hızla alt kata indiler. Onlar koridora ulaştıkları anda kapı zili çaldı, ısrarla ve yüksek sesle. Tracy'nin bedeninde bir adrenalin dalgası dolaştı. Çantasını kaptı, çocuğu kırmızı kalın kabanın içine soktu ve arka kapıya doğru ittirdi. Elleri titreyerek arka kapının kilidini açmaya çalıştı. Kapıyı açabildiğinde Courtney'i koltuğunun altına sıkıştırdı –bir kuzuyu çalıp kaçarmış gibi– ve arka bahçe kapısına doğru fırladı. Yolda kimse yoktu. Tracy deponun kapısını çekip açtı, çocuğu arabanın arka koltuğuna attı, "Kemerini bağla" dedi.

Tracy'nin kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki göğsü sızlıyordu. Yoldan ayrıldı, sola döndü, yavaşça uzaklaştı. Boş bir polis arabasını ve bir evin kapısında durmuş uykulu bir kadınla konuşan polisi geride bıraktı. Karşı taraftan gelen köpek toplama aracı ona aldır-

madı. Tracy bir şekilde oradan fırar etmeyi başardı, hayalet gibi aralarından geçip gitti.

Arkasında, dikiz aynasından pembe tavşan sallanan gri bir Avensis, park ettiği kaldırımdan kocaman bir balık gibi ayrıldı. Sorular soran polisler önünü kesti.

Tracy, ıssız arka sokaklardan gitmenin daha güvenli olduğuna karar verdi. Yer ayırttığı Çevre Koruma'ya ait kulübenin civarında takılabilirlerdi. Kulübenin anahtarlarını öğleden sonra ikide teslim alacaktı. Aslında anahtar almayacaktı; kulübeyle ilgilenen kişinin önceden aktif hale getirdiği alarmin şifresini öğrenecekti. Kimseyi görmeleri, kimseyle konuşmaları gerekmiyordu. Böylece görünmez olabilirlerdi; hayalet uçaklar gibi radar sahasından çıkabilirlerdi. Sadece bir iki güne ihtiyacı vardı.

Çocuk hemen uyudu. Arka sokaklar sisliydi. Sis iyi olmuştu, dost gibi. Ne yapmıştı? Greggs'den sosisli börek aldığını hatırlıyordu, o arada ne olmuşsa olmuş, cinayet ve çocuk kaçırma nedeniyle polisten saklanan birine dönüşmüştü. Kelly Cross'u öldürmüş filan değildi tabii ama nedense kendini öyle hissediyordu. Bir daha çocuk filan satın alalım gelirse, diye düşündü Tracy, iade garantisi gibi bir şey isteyeyim. Yirmi dört saatlik deneme süresi isteyecekti ki beğendiği çocuğun arkasında kanlı bir yüklenip gelmediğini anlasın. Sanki. Sanki gidip başka bir çocuk daha alacaktı. Yok öyle yağma. Buna tutkal gibi yapışacaktı. İyi günde kötü günde, varlıkta ve yoklukta –ah, gelmişini geçmişini–; aniden, sisin arasından sıyrılarak, zarif bir hamleyle, tam karşısına bir geyik fırlamasın mı! Kendini parlak ışıklarla aydınlanmış bir sahnede buluvermiş biri gibi, yolun ortasında, şaşkınlıkla öylece kalakalmıştı.

Tracy bir çığlık duydu, belki de kendi sesiydi, hayatında hiç çığlık atmamıştı galiba. Frene asıldı, Courtney'e "Sıkı tutun," diye bağırdı; ineklere, atlara, kangurulara ve hatta koyunlara çarpıp kazadan sağ çıkamayan insanlarla ilgili şeyler geçti aklından. Kaçırılan çocukları vahşi doğadaki tehlikelerden korumakla görevli tanrıya dua etti. Gözlerini kapadı.

Tok bir çarpma sesi duydu, son hız kumdan bir duvara toslamışlar gibi. Hava yastığı Tracy'nin suratına yumruğu yapıştırdı. Çok acıdı, çok. Yüzü gözü mosmor olacaktı. Hızla dönüp Courtney'e

baktı. Arkada hava yastığı yoktu, iyi, hava yastığı çocuklara zarar veriyordu. Courtney'e bir şey olmamıştı, şaşkın bile görünmüyordu. "İyi misin?" diye sordu Tracy. Çocuk başparmağını kaldırdı. Gel de sevme bunu şimdi!

Ön cam, ortasına koca bir taş atılmış gibi görünüyordu. Patlayan yıldıza benzer bir duvar saati. Neyse ki geyik camı delip arabadan içeri giremişti. O kadarı fazla olacaktı.

Courtney'e "Sen orada dur bakayım" deyip arabadan çıktı. Geyik yolun ortasında, farların ışığında yatıyordu. Bir dişi geyik. Ciğerlerinden hırıltılar gelerek nefes almaya çalışıyordu. Tracy yanına çömelince korkuyla gözlerini çevirdi. Boynunda koca bir kesik vardı, gövdesinin altından bir yerden dışarı kan fışkırıyordu. Deli gibi ayağa kalkmaya çabalayan bu geyik artık bir yere gidemeyecekti, ne bugün ne de başka bir gün. Bir hayvanı bu şekilde yaralı görmek korkunç bir şeydi. Tracy geyiğin haline Kelly Cross'unkinden çok üzülmüştü. Acısına son vermek istedi ama çocuğun önünde levveyi indirecek hali yoktu.

Courtney yanında belirip, "Bambi" diye fısıldadı.

"Evet," dedi Tracy, "Bambi." Bambi'nin annesi daha doğru olacaktı. Disney'in anlatması gereken çok şey vardı. Çocuğa o DVD'yi alacak değildi. Çocuklarını bu dünyada yapayalnız bırakan ölü Disney anaları (cinayete kurban giden analar, daha doğrusu); bu çocuk o hikâyeler olmadan da yapabilirdi. Tracy de.

Neyse ki hayvan sessizleşmeye başladı, kafasını kaldırmaya çalışmıyordu artık. Tracy'nin gözleri doldu. Vah zavallı şey. Courtney onun elini okşadı. Geyiğin gözleri donuklaştı, derin bir nefes verdi titreyerek ve hareketsiz kaldı.

"Öldü mü?" diye fısıldadı Courtney.

"Evet," dedi Tracy zorlukla yutkunarak. "Öldü. Geyik cennetinde bir sürü arkadaşı var, onlara kavuştu." Çocuğu korumak için ödün vermek lazımdı bazen. Çocuğu korumak dünyayı korumaktır. Tracy elini uzatıp geyiğin boğrünü okşadı. Çocuk sihirli değneğini geyiğin üstünde gezdirdi.

Audi'nin yaraları da geyiğin yaraları kadar ağırdı. "Galiba yürümemiz gerekecek" dedi Tracy. "Bir garaj bulalım." Yaklaşan bir arabanın sesi duyuldu, gürültü sisin dengesini bozdu. Artık o kadar da dost canlısı görünmüyordu sis.

Şanslarını denemek zorundalardı. Tracy'nin tek umudu arabayı kullanan kişinin polis olmamasıydı. Gri sisin içinde gri bir araba peydah oldu. Bir Avensis. Sürücü arabadan inip alacakaranlıkta yaklaştırmaya başlayınca Tracy "Ha'siktir" diye mırıldandı.

Tracy çocuğun elini kavrayıp "Koş" dedi dişlerinin arasından. Çalıkların arasına daldıklarında adamın arkasından seslendiğini duydu, "Tracy? Tracy Waterhouse? Sadece konuşmak istiyorum."

"Ne demezsin," diye homurdandı çocuğa. "Hep öyle söylerler."

Durup, perişan halde büyük bir ağacın altında, yere oturdu. "Soluklanalım biraz" diye mırıldadı Courtney'e. Bununla karşılaştırmaca Kelly Cross'la hayat o kadar kötü müydü? Tracy çocuğu satın almasa Kelly hâlâ yaşıyor olur muydu? Çocuk yanına diz çöktü, sonbahardan kalma bir yaprak iskeleti buldu, sırt çantasına tıktırdı. Onun öncelikleri Tracy'ninkilerden farklıydı.

Orman onları sarıp sarmalamış gibiydi. Tracy'nin aklına Uyuyan Güzel geldi. Burada ölseler, yapraklara karışıp giderler, kimse de bulamazdı. Sessizliği bir çatırtı böldü, ikisi de yerinden sıçradı, Tracy kollarını Courtney'e sarıp kızı tuttu. Sinirleri yay gibi gerilmişti.

Çocuk, "Ormanda kurtlar var mıdır?" diye fısıldadı.

"Yok canım" dedi Tracy.

Artık uçuşunun kenarında olduğunu hissediyordu, arkalarındaki karanlığa dönemeyeceklerine göre, tek yol ileriye mecburen. Çocuğun saçından dün geceki şampuanın kokusu geliyordu, yeşil ve taze bir şey daha. Bir orman perisi.

"Hadi gel, devam edelim." Kendini zorla ayağa kaldırıp, çocuğu kucakladı. Koşamayacak kadar ufaktı daha. Tracy'nin onu fark etmesinin ilk sebebi de bu değil miydi zaten? Kelly Cross'un çocukla birlikte koşmasının sebebinin geç kalması, sabırsızlık ya da sırf kötülük olduğunu varsaymıştı. Ama belki de kadının derdi bir yere yetişmek değil de bir şeyden kaçmaktı. Ya o da kendi usulünce çocuğu korumaya çalışıyorduydu? Bu yüzden mi ölmüştü? Çocuğu bulduğu için mi başı derde girmişti, kaybettiği için mi?

Avensis'i kullanan adam çocuğu geri almak için mi peşindeydi, birileri çocuğun sahibi mi addetmişti kendini, bir pedo ağı mı vardı yoksa? Avensis'in sürücüsünü düşündü, o gri tenin altında bir sapık gizliydi belki de. Yoksa şu sözde özel dedektif olduğu söylenen Jackson denen herif miydi?

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Courtney.

“İyi soru” diye nefes verdi Tracy. “En ufak bir fikrim yok.”

Ağaclar seyrelmeye başlamıştı, ilerisi aydınlık görünüyordu. Işığa doğru git, öyle derlerdi, değil mi?

Kendilerini ormandan dışarı attılar. Ve az kalsın eziliyorlardı.

Eskiden polis olduğunu söylemişti adam. Aklına gelen herkesin söyleyebileceği bir şeydi bu.

Her zamanki gibi saat beş buçukta cin gibi uyanmıştı. Best Western'deki yatağının başucunda duran gece lambasını yakınca gördüğü ilk şey yatağın yanında duran köpek oldu; yüzüne dikkatle bakıyordu, o da onu uyandırmak istermiş gibiydi sanki. Jackson selam mahiyetinde bir homurdandı, köpek de cevap mahiyetinde kuyruğunu deli gibi sallamaya başladı.

Odasında yoksul adama göre⁸² bir hazır kahve içip köpeğe masasını verdi. Hayvan saniyesinde hepsini gövdeye indirdi. Jackson hayvancağızın her zaman kılıktan çıkmış gibi yediğini fark etmişti. Kendisi de öyle yiyordu. Yaşamın ilk kuralı, askerde öğreniyordun, teşkilatta pekiştiriyordun –yemek bulursan ye, bir daha ne zaman bulacağını bilemezsin. Ayrıca önüne ne konduysa ye. Jackson'ın vicdanı et yemek konusunda gayet müsterihtti, bir hayvanı burnunun ucundan kuyruğunun ucuna kadar yer, hiç de rahatsız olmazdı. Galiba bu hayvan da ne bulsa yiyenlerdendi.

Yarım saat sonra otelden ayrılıp yola koyulmuştu. Marilyn Nettles'in iki tane davetsiz misafiri olacaktı. Bir adam ve köpeği. Zaten Whitby'ye gitmeyi planlamıştı, yani belli ki kaderi çağırıyordu. Fince gibi tuhaf ve zor anlaşılır bir dilde çağırıyordu, evet, ama her şey de istediğin gibi olamazdı, değil mi ya.

SatNav Jane'e manzaralı yoldan sahile ineceğini bildirdi, sonra da kendisinden önce Lut'un yaptığı gibi, ardına bakmadan şehri terk etti.

Oda servisi garsonunun köpeğin tasmaına iştirirdiği takip cihazı Saab'ın torpido gözündeydi. Uzun yola giden tırlardan birine

82 Robert McWard'un 1676 tarihli *The Poor Man's Cup of Cold Water: Ministered to the Saints and Sufferers for Christ in Scotland, Who are amidst the Scorching Flames of the Fiery Trial* başlıklı eserine gönderme. (ç. n.)

koymayı geçirmişti aklından, on sekiz tekerlekli Ullapool ya da Pwllheli gibi bir yerde park eden bir Eddie Stobart tırını hayal edip keyiflenmişti ama o zaman peşindekinin kim olduğunu öğrenemeyecekti. Takip çift yönlü bir meseleydi, avla avcı aynı yolda giderdi, düellodan ziyade bir düetti.

Takip cihazı güzel bir şeydi. Bunları bu kadar küçülttüklerinden Jackson'ın haberi yoktu. İnternetteki dedektiflik sayfalarından bir şeyler ısmarlamasına gerek olmuyordu epeydir. Buna benzer bir şey almak istiyordu Marlee için, fark edemeyeceği kadar küçük bir şey, çünkü anne-babasının kendisini kontrol ettiği ya da tavsiyede bulunduğu hissi uyandıran hiçbir şey istemiyordu ("Hayatta olmaz!"). Mümkün olsa köpeklerle yaptıkları gibi kızına da çip taktıracaktı Jackson. Nathan'a da tabii. İki çocuğum var, diye hatırlattı kendine, sadece biri öteki kadar sayılmazdı daha.

Köpeğin çipi var mıydı acaba? "Colin" çip taktıracak kadar köpeğini düşünen bir tipe benzemiyordu, ama orasından bakarsan, Colin zaten maçoluğunun altını çizmeyen bir köpek besleyecek tip de değildi. Pitbul tipiydi o, St. George dövmesinden tıraşlı kafasına kadar. Yoksa köpeğin sahibi karısı, annesi ya da çocuğu muydu? Yoksa biri her sabah uyanıp kaybolan hayvanı yüzünden acı mı çekiyordu? *Uyutturacağım seni, o orospu gider gitmez uyutturmak lazımdı seni*, diye bağırırmıştı Colin, Roundhay Park'ın ortasında. Colin'in pençesinden kendini kurtarıp köpeği bırakan kadına bir parça kızdı Jackson.

Leeds'e azar azar inmeye başlayan sis gitgide yoğunlaşmıştı. Kesin olmasa da, sise bakılırsa, ilerleyen saatlerde havanın muhteşem olacağını tahmin edebiliyordu, ama sabahın erken saatlerinde araba kullanmak biraz tehlikeliydi bu şekilde. Göz doktorunun verdiği gözlükleri yaptırmadığına hayıflanıyordu şimdi.

Gözlerini muayene eden inanılmaz derecede genç kıza "Biraz bulanık görüyorum" demişti. Yetkili olup olmadığını da sormak istiyordu, ama karanlıkta oturmuş, nefesindeki mentol kokusunu alabileceği kadar yakından fenerle gözünün içine bakan birine bunu soramazdı.

"Evet," dedi kız duygusuzca, "gözünüzdeki lensler gitgide sertleşiyor. Sizin yaşıınızda normal." Bazı şeyler sertleşiyor, bazı şeyler yumuşuyor.

Az kullanılan yolda⁸³ vahşi doğadan her türlü yaşam formunun acımasız asfaltın üstünde hayatlarıyla kumar oynadığını gördü. Birkaç kilometre geride çarpmaktan kıl payı yırttığı porsuktan beri refleksleri en üst düzeydeydi. Jackson kendini yolların şövalyesi gibi görmeyi seviyordu. Pırıl pırıl zırhını masumların kanıyla lekelemesi hoş olmazdı. Kontrol panelindeki lambalı Meryem Ana'nın ışığını açtı. Tanrının Annesi'nin karnından Saab'ın farlarıyla boy ölçüşebilecek kadar parlak bir ışık yayılmıyordu belki ama onun da başka türlü bir koruyucu gücü vardı. Karanlıklar vadisinde yol gösteren kutsal bir gemi başlığı.

Jackson birden Saab ve Kutsal Anamızla birlikte sisin daha da yoğunlaştığı bir alana dalıverdi. Sanki bir bulutun içinde uçuyorlardı; Saab türbülansa girip de sarsılmaya başlar mıydı acaba. Sisin pamuktan yüreğinde gümüş bir pırıltı fark etti, nedense aklına aniden *Aç tarla kuşunun içini* geldi. Hafızasını çalıştıran tembel küçük adamlar, sabah isteksizliği içinde, ellerine ilk geçeni yollamışlardı. *Çiçek soğanları* gibi, *Gümüş sarılı*. Gümüş alev yeni türden bir tehlikenin sinyalini vermişti –bir kadın. Yolun kenarındaki ağaçların içinden fırlayıp çıkan bir kadın.

Çok kısa bir an, Jackson kadını geyik sanmıştı –birkaç kilometre geride gördüğü bir tabelada canını kurtarmak ister gibi kaçan bir erkek geyik resmi vardı. Gerçi kadının derdi de aynı gibiydi. Artık ayılar, kurtlar yoktu; bir kadının kendini kurtarmak isteyebileceği tek yırtıcı, olsa olsa bir erkek olabilirdi. Kadın yalnız değildi; elinden tuttuğu bir çocuğu sürüklüyordu peşinde, küçük bir çocuk, kırmızı kalın bir manto giymiş. Manto sisin içinde koyu renk bir alev gibi görünüyordu.

Jackson, kadınla çocuğu gördüğü anla ikisini birden ezmek için frenlere asıldığı an arasındaki nanosaniyede bunların hepsini algılamıştı. Köpek Saab'ın ani freni yüzünden sıçrayarak uyanmıştı, arabanın ayak boşluğunda gayet emniyetli bir şekilde yerinde kalmış ve Jackson'a anlaşılmaz bir ifadeyle bakmıştı. “Kusura bakma” dedi Jackson.

Arabadan indiğinde kadını kedi gibi dört ayak üstünde buldu, nefes almaya çalışıyordu. Saab'ın kadına dokunmadığından emindi. Üstelik kadın, geyik kadar olmasa da, iri yarıydı, çarpmış olsa

83 Robert Frost'un "The Road Not Taken" şiirine gönderme. (ç. n.)

darbeyi hissederdi, değil mi? “Çarptım mı size?” diye sordu şaşkınlıkla. Kadın kafasını iki yana salladı, sonunda doğrulup hırıltılı bir soluk aldı. “Nefesim kesildi sadece.” Başıyla, yanında öylece duran çocuğu işaret etti, “Onu taşıyordum. Göründüğünden çok daha ağır. Frenler iyiymiş” diye de ekledi birkaç santim ötesinde duran Saab’a bakarak.

Jackson, “Şoför iyi” dedi.

Çocuğun kırmızı mantosunun önü açıktı, içinde tiril tiril pembe bir köstüm vardı. Peri, melek, prenses; Jackson’a sorsan hepsi aynı kapıya çıkıyordu. İsteği dışında Marlee’nin zoruyla aşına olduğu bir alandı. Ucunda yıldız olan, canı çıkmış bir değnek, “peri” kostümü olduğuna delaletti. Siste gördüğü gümüş pırıltı bu muydu? Kız değneği savaş baltası gibi iki eliyle kavramıştı, sanki hayatı ona bağılıymış gibi. Jackson kızın elinden değneği almaya kalkışmamak gerektiğini düşündü, küçük olabilirdi ama çetin bir şeye benziyordu.

Kıyafetinin geri kalanı da beter durumdaydı. Eteği yırtılmış, ucuz kumaşın her tarafına dal parçaları ve yapraklar yapışmıştı. Jackson’ın aklına Julia’nın götürdüğü *Bahar Noktası*⁸⁴ gelmişti. Oyundaki periler, bataklıktan sürünerek çıkmış gibi pis, çamurla kaplı yaratıklardı. Julia on dört yaşındayken okul müsameresinde Puck’ı oynamıştı. Şimdi aynı yaştaki kendi kızı vampir olmaya özeniyordu. Josie, “Bir dönem” demişti. “Umarım” diye cevap vermişti Jackson.

Kadının ayağa kalkmasına yardım etti. Üstündeki eşofman kadının ne kadar iri yarı olduğunu vurgulamaktan başka bir işe yaramıyordu. Taşı sıkça suyunu çıkarır, diye düşündü Jackson. Kadının omzuna çaprazlama astığı büyük, kullanışlı bir çantası vardı.

Kadının bu dağ başında tamamen yabancı bir adamın aracına binmek konusunda daha temkinli davranması gerekmiyor muydu acaba, arkasında bıraktığından çok daha korkunç bir kâbusa adım atıyor olabilirdi çünkü, Saab’ı kullanan bu adam ıssız yerlerde avlanmaya çıkmış psikopat bir katil olamaz mıydı mesela?

Rahatlatmak için, “Eskiden polistim” dedi. Gerçi arabana binmeye ikna edeceğin birine de böyle bir şey söylemez miydin ki? (Belki de Jackson kendini rahatlatmaya çalışıyordu, belki de kadın psikopatın tekiydi.)

84 Shakespeare’in bir oyunu. (ç. n.)

“Evet, ben de” diye homurdandı kadın ve aksi aksi güldü.

“Sahiden mi?” dedi ama kadın cevap vermedi. “Peşinizde biri mi var?” diye sordu. Kadınla çocuk aynı anda gayri ihtiyari dönüp ormana baktılar. Jackson, elinde zırhlı bir tank (ya da değnek sallayan küçük bir kız) olmadan uğraşmak istemeyeceği bir şeyin ağaçların arasından fırlayarak saldırdığını hayal etmeye çalıştı. Kadın cevap vermek yerine “Bizi bırakabilir misiniz?”

Kendisi de kelimeleri ekonomik kullanma taraftarı olan Jackson, “Arabaya binin o zaman” dedi.

Arka koltukta oturan kadını görebilmek için dikiz aynasını ayarladı. Kadın tuhaf bir biçimde dönmüş arka camdan baktığı için yüzünü göremiyordu. Uğraşmaya değmezdi. Arkalarında biri varsa da, bu siste görmek mümkün değildi. Takip edenin görmesi de mümkün değildi. Aynayı ayarlayıp bu kez kadının yanında oturan küçük kıza baktı. Kız kaşlarını kaldırdı, ne anlama geldiği belli olmayan bir hareket.

Sonra sonra, kadın öne dönüp ileriye doğru bakmaya başladı. Elllerinde kurumuş kan, yüzünde yer yer belirmeye başlamış morluklar vardı.

“Yaralı mısınız?” diye sordu Jackson.

“Hayır.”

“Üstünüzde kan var.”

“Benim değil.”

“Tamam o zaman” dedi Jackson kuru kuru. İki yeni yolcusu da kazadan kurtulanlarda daha önce de gördüğü şekilde sersemlemiş haldeydi. Büyük bir felaketten (yangın ya da deprem) kurtulmuş sığınmacılara benziyorlardı; üstlerinde başlarında ne varsa öylece evlerini terk eden sığınmacılar. Aile içi şiddet diye akıl yürüttü. Evde savaş –bir kadınla bir çocuk başka neden kaçabilirdi ki?

Dakikalar sonra kadın “Arabam bozuldu” dedi; sanki bu, durumlarını açıklıyormuş gibi. Bezginlikle iç çekip, Jackson’dan çok kendine söyler gibi, “Uzun bir gündü” dedi.

“Saat daha yedi buçuk” dedi Jackson şaşırarak.

“Doğru.”

Dikiz aynasından tekrar baktığında kadın çocuğun emniyet kemeri bağlamıştı. Kemer çocuğa göre çok büyüktü ve sert bir fren

yapacak olsa çocuk boğulabilirdi. Uzun zamandır arabasında çocuk koltuğu yoktu. Nathan'la yolculuk yapacakları zaman Julia'dan ödünç alıyordu; bu da kadını nedense inanılmaz derecede sinirlendiriyordu. Ya da ona öyle geliyordu.

Kendine itiraf edemese de biraz tedirgindi –sis, orman, *Midwich Cuckoos*'dan çıkma bir⁸⁵ çocuk. Kadınlı birlikte arabaya girip içine sinen o korku hissi de cabası –*The Twilight Zone*⁸⁶ bölümlerinden biri gibiydi her şey, Shakespeare'in komedilerine benzemiyordu.

Nereye gittikleri kadının umurunda değil gibiydi, geldiği yer dışında her yer uygun istikametti anlaşılan. Jackson artık insanın nereye gittiğinin önemi olmadığına inanıyordu, asla umduğun yere varamıyordun zaten. Her gün ayrı sürpriz, yanlış trene biniyordun, doğru otobüse biniyordun. Kızın biri kutuyu açıp pazarlık ettiğinden çok daha fazlasını buluyordu.

“Nereye gittiğimi merak etmiyor musunuz?” diye sordu sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca herkes sessiz kaldıktan sonra.

“Pek değil” dedi.

“Hisseli Harikalar Turnesi'ne⁸⁷ çıkıyoruz o zaman” dedi Jackson keyifle.

“Endişelenmemek benim elimde mi, oğlum. Annenim ben senin, benim işim endişelenmek.”

“Biliyorum anne, beni yanlış anlama, çok da hoşuma gidiyor ama ben iyiyim, gerçekten.”

“Ah, tamam o zaman, sen devam et, ama unutma, hep çalışır hiç eğlenmezsen sıkıcı bir çocuk olursun.” (Öpüşürler.) “Hoşça kal, o zaman hayatım. Cuma günü görüşürüz, o zaman ne yaparız–”

“Repliğin Tilly, aslında ‘Hep çalışır hiç eğlenmezse Vince sıkıcı bir çocuk olur’ olacaktı.”

“Öyle mi?”

“Herhalde biraz şakalaşüyor gibi olmaları gerekiyor.”

“Şakalaşır gibi mi? Öyle mi?” Tilly şaşırılmıştı.

“Kabahat senaristin hayatım, benim değil. Sıradan seyirciyi he-defliyoruz burada.”

85 John Wyndham'ın 1957'de yayımlanan bilim-kurgu türündeki romanı. (ç. n.)

86 Rod Serling'in televizyon için hazırladığı bir antoloji. (ç. n.)

87 *Magical Mystery Tour*; The Beatles'in bir albümü. (ç. n.)

İzleyicinin zekâsını asla küçümsememek lazım. Douglas öyle söylerdi, pek çok şeyde olduğu gibi bu konuda da haklıydı tabii.

“Baştan alabilir miyiz lütfen, Tilly?”

Birinin homurdandığını duydu, “Ay Allahım, bırakın öyle kalsın. Yoksa ‘Vince’i bulana kadar saymadığı isim kalmayacak, Tom, Dick, Harry. O da bulabilirse sonunda tabii.”

Vince’i oynayan aktör Tilly’e göz kırptı. Çocuğu çok iyi tanıyordu, ta çocukluğundan beri, Conti okulundaydı, West End’de Oliver’la kendini göstermişti. (Artful Dodger’ı mı oynamıştı yoksa?) Ay bir hatırlayabilse şu çocuğun ismini. İsimlerin çok önemli olduğunu sanmamız ne acı. Bir gül, adı ne olursa olsun güzel kokar.⁸⁸ Falan filan.

“Bir çay ister misiniz? Biraz vaktiniz var Bayan Squires.” Hintli nazik kız’ın elinde Tilly’nin sahne çizelgesi vardı, Tilly bir türlü görememişti çizelgeyi. “Sağ ol...” Pima mıydı? Pilar mıydı? Pilau! “Sağ ol Pilau.”

“Efendim?”

Aah, yine o ses tonu, diye geçirdi içinden Tilly. Yine neyi yanlış söylemişti?

“Pilau mu? Pirinç pilavı gibi mi? Bence hiç hoş bir şey değil bu söylediğiniz Bayan Squire, değil mi? Ne o öyle, ‘Poppadom’⁸⁹ der gibi. Benim adım Padma. İsimler konusunda ne kadar sıkıntı çektiğinizi bilmesem ırkçı olduğunuzu düşünürdüm.”

“Ben mi?” diye ağzı açık kaldı Tilly’nin. “Asla, ah, tatlım, olur mu hiç öyle şey.”

Kendini savunmak için (zayıf kalacaktı evet ama) Tilly, “Benim kendi bebeğim zenciydi” demek istedi (her neyse artık, yarı zenci), ama tabii ispatlamak için gösterecek bebek yoktu ortada. Şöyle aslanlar gibi büyüyüp adam olmuş bir bebek değildi ki o. Tilly hep büyüse Lenny Henry’ye benzerdi diye düşünmüştü. Phoebe sonradan hastanede ziyaretine gelmişti, “Böylesi daha iyi oldu” demişti. “Senin bile kendine itiraf etmen lazım bunu Tilly.”

“Öyle mi?”

Hemşirelerin hepsi ona çok kötü davranıyordu, sert ve suçlayıcıydılar, ona göstermeye bile tenezzül etmeden içinden kazıyıp aldıkları bebek zambaklar gibi, kar gibi beyaz değildi. “Tilly, çocuk

88 Shakespeare, *Romeo ve Juliet*, II. Perde, II. Sahne.

89 Hindistan mutfağından ince ve gevrek bir yiyecek. (ç. n.)

renkli olabilirdi” demişti Phoebe yatağının yanında (teatral tonda) fısıldayarak. Tilly bir an anlamamıştı ne demek istediğini. Nasıl yani, gökkuşağı gibi mi, diye düşünmüştü önce.

“Çok zor zamanlar geçirecektin” demişti Phoebe. “Dışlanacaktın. Kimse sana iş vermeyecekti. Böylesi en iyisi.”

Tabii o zaman sene 1963’tü, altmışlar yeni başlamıştı. Tilly’nin umurunda değildi, bebeğin rengi isterse sarı, mor üstüne puantiyeli ya da çizgili olabilirdi, bayılırdı.

Şans işte (her şey öyle değil miydi?). Phoebe diplomatik bir partiye davet edilmişti, Tilly de illa onunla gitsin diye tutturmuştu. Paravan olarak tabii. Phoebe’nin kabinedeki bakanlardan biriyle ilişkisi vardı –adam evli, belli etmemeleri lazım. Kiminle yattığını herkes tahmin edebilirdi aslında, zamanın Christina Keeler’ı olması işten değildi, ama şansı yaver gitmişti, ilişki ortaya çıkmamıştı. Her zaman şanslıydı. Hayatta ve aşкта. Neyse, işte o partiye gitmişlerdi. Kapıdan içeri girdikleri anda Phoebe onu ortada bırakıverdi.

Partide her tür insan vardı, meşhur yaşlı bir aktör, nonoşun teki, güzel ve genç şeyler, kızlı erkekli. Phoebe’nin tanıdığı o model, Kitty Gillespie; bir de film yıldızı, bir adam, bu parlak ışıklı dünyayı bırakıp, kısa süre sonra Hindistan’a kendini bulmaya gidecekti. Değişik elçiliklerden bir sürü konukla beraberlerdi; *Vanity Fair*’den bir fotoğrafçı vardı; Phoebe, annesinden ödünç alıp bir daha geri vermediği elmas kolyesiyle, politikacısının yanında fotoğraflanmaktan kaçınıyordu herkese belli ederek.

“İyi akşamlar” dedi tok bir ses, Tilly dönüp baktı ve kendisine gülümseyen o güzel adamı gördü. Maça ası gibi simsiyahtı. (Şu kız –Padam, Padma, Padma, hakikaten yeteri kadar sık tekrar ederse hatırlar mıydı acaba– Padma nasıl anlattığını duysa ırkçı der miydi yine?)

“Burada kimseyi tanımıyorum” demişti. “Şimdi benimle tanıştınız” demişti Tilly. Nijeryalıyım demişti, ataşe gibi birinin sekreteriydi, Tilly pek anlayamamıştı, ama adam doğru dürüst sohbet etmeyi biliyordu –Oxford’da ve Sandhurst’te okumuştı, Prens Philip’ten daha iyi İngilizce konuşuyordu ve Tilly ne söylerse söylesin, adamın çok ilgisini çekiyordu. Phoebe’nin bazı arkadaşları öyle değildi halbuki. Tilly konuşurken, daha ilginç biri geldi mi, diye etraflarına bakardı onlar.

Her neyse, öyleydi böyleydi derken –sohbet anlamında– Tilly

adamı Soho'daki küçük evine davet etti, ona yemek hazırlayacağını söyledi, yemek nasıl yapılır bilmiyordu tabii. Adam çok yalnızlık çekiyordu, memleketini özlüyordu, eh Tilly anlayabiliyordu, o da hayatı boyunca yuva hasreti çekmişti, kendi yuvası için değil elbette, sadece bir yuva fikrinin hasreti işte.

Ev arkadaşı –balerin olan– turnedeydi, o yüzden ev ikisine kalmıştı. Spagetti bolonez pişirmişti, yakmak için uğraşmak lazım. Ama Tilly becermişti. Neyse ki evde güzel bir ekmek ve epeyce de Stilton⁹⁰ vardı. Sonra da konserve şeftali ile dondurmaları vardı, o da gelirken güzel bir şişe Fransız şarabı getirmişti, yani gece bir felaket değildi, öyleydi böyleydi derken –bu sefer pek sohbet anlamında sayılmaz– ertesi gün yatağında cırılçıplak yatıyordu, yanında da aynen cırılçıplak siyah bir adam. Gözünü açar açmaz aklına gelen ilk şey *Annem olsa ne derdi?* olmuştu. Gülmüştü bunu düşününce. Adamın adı John'du ama soyadını sadece bir kez söylemişti, ilk tanıştıklarında, Afrika dilinde bir şeydi bir sürü sesli harf (ırkçı bir şey miydi böyle söylemek?)

Kahve yapmıştı, hakiki filtre kahve, koşup Maison Bertaux'ya gitmiş börekler almıştı, yatakta yemişlerdi. Müthiş bir macera gibi gelmişti, güzel bir aşk hikâyesi gibi gelmişti.

Provaya gitmesi gerekiyordu, onun da işi vardı tabii, gizemli diplomatik işler, birlikte Leicester Meydanı metrosuna kadar yürümüşlerdi. Güzel bir bahar sabahıydı, her şey temiz ve taze görünüyordu, umut vaat ediyordu. Tilly parmak uçlarında durup oracıkta, metro istasyonunda veda öpücüğü vermişti, ortalık yerde siyah bir adamı öpen beyaz bir kız. Desdmona'yla Othello, tabii bu kez adam kıskançlık krizine kapılıp kızı öldürecek değildi. Fırsat olmadı daha doğrusu –bir daha hiç görmedi onu çünkü.

O kadar yorgundu ki. Sabahın bu saatlerinde genellikle bir börek yerdı ama bugün canı istememişti. Doktorun dediği gibi, şöyle insanı canlandıran, bir fincan kahve. Padma ortalıkta yoktu, daha iyi.

Yemekhane karavanına doğru gitti topallayarak. Bugün sarsaklığı üstündeydi biraz. Kalçası ağrıyordu. Sallana sallana yürüyen hanımlar. Doktor kemiği değiştirmekten bahsediyordu. Ameliyat

90 Bir çeşit İngiliz peyniri. (ç. n.)

olmak istemiyordu. Yapayalnız, karanlığa paketlenmek. Ölüm gibi narkoz.

Koridorda ağır ağır yürürken öyle dalmıştı ki Barry, az kalsın laboratuvarındaki kadınla çarpışıyor. Çinli, ismini doğru hatırlamasının imkânı yok, bahsetmesi gerekince her zaman, “laboratuvarındaki şu Çinli kadın” derdi. Dua etsin Çekik demiyordu. Elinde bir kâğıt sallıyor, etrafındakilere “Dedektif Holroyd’u gördünüz mü?” diye soruyordu. “Harehills’teki evden parmakizi sonuçları geldi.”

“Kelly Cross mu? Ne çabuk.”

“Veritabanımızda çıktı, kendi veritabanımızda. Eski Başkomiser Tracy Waterhouse. Eskiden kalmıştır muhtemelen. Cinayetle alakalı olması ihtimali yok herhalde.”

“Tabii canım” diye onayladı Barry. “Yoktur. Bir şekilde yolları kesişmiştir.”

Dün gece mesela. Kelly Cross, kalbi katran fahişe,⁹¹ kafası ezilmiş, göğsünden karnından bıçaklanmış. Cesedi aynı sokakta yaşayan, Kelly’nin kendisi gibi yer israfı müptela orospu arkadaşı bulmuş. Geçen gece Tracy ne demişti? *Son zamanlarda Kelly Cross’u gördün mü hiç Barry?* Şimdi de Kelly Cross ölmüştü, Tracy’nin parmakizi olay yerinde bulunmuştu. Dün gece telefon açtığında da Tracy, Kelly’nin öldürüldüğü bölgenin tam ortasındaydı. *Birine bakıyorum. Kime? Kelly Cross’a mı?*

Tracy’nin yeni evine daha önce hiç gitmemişti, davet edilmemişti. Polonyalı bir usta çalışıyordu evde bin senedir; öyle olmasa da, yeni taşındı diye misafir ağırlamayı isteyecek bir tip sayılmazdı. Ön kapı kilitliydi ama arka kapı ardına kadar açıktı. Barry kapıyı tıklatıp içeri girdi, “Tracy? Trace? Evde misin?” diye seslendi.

Marie Celeste. Kadehte şarap tortusu, boş bir cips paketi. Merdivenleri çıktı, polis ya da arkadaş gibi değil de, birinin hanesine tecavüz ediyor gibi hissediyordu kendini. Banyo temiz ve derli topluydu. Tracy’nin yatak odası o kadar da toplu değildi, ne çirkin bir duvar kâğıdı. Burada olması Tracy’nin mahremine girmek gibi

91 Edebiyat eserlerinde karşılaştığımız “altın kalpli fahişe” klişe-karakterinin zıddı. (ç. n.)

gelmişti Barry'ye. Tracy'nin burada soyunup dökündüğünü, yatıp uyduğunu düşünmek hoşuna gitmemişti. O tip bir şeyler hissetmemişti ona karşı hiç. Diğer yatak odasının içi kutu doluydu. Diğer bir yatak odası döküktü biraz, ama buradaki tek kişilik yatakta biri uyumuştur. Kim? Altınsaçlı kız mı?⁹²

Yerde bir oyuncak vardı. Barry halının üstünde duran plastik küçük mavi çaydanlığı aldı. Amy'nin böyle bir oyuncak çay takımı vardı. Niye Tracy'nin evinde çocuk eşyaları olsundu ki? Başına bir iş mi gelmişti? Tracy başının çaresine bakabilirdi. Teşkilatta otuz sene, yaman kadın, insan bulaşmadan önce bir daha düşünürdü görünce, ama bir terslik vardı.

Merrion Alışveriş Merkezi'ne sürdü arabasını, tatile çıktığından emin olmak istiyordu. Yetki belgesini sivilceli oğlana gösterdi, belgeleriyle sivilceli oğlanların ödünü patlatmak hoşuna gidiyordu. "Tracy'yi arıyorum" dedi öd patlayan sivilceli oğlana.

"Bir şey mi yaptı? Geçen gün de bir özel dedektif sordu." Allahın cezası Jackson denen herif, diye düşündü Barry, her şeye burnunu sokuyordu. "Kayıtları almaya geldiniz herhalde?" dedi sivilceli oğlan.

"Kayıtlar..." dedi Barry pek anlamadan. "Evet" ve "hayır" demekten kaçınması gerektiğini öğreneli çok olmuştu. Köşeye kıstırırdı o laflar insanı.

"Evet. Güvenlik kayıtları. Birini gönderecektiniz. Dün gece öldürülen kadın—"

"Kelly Cross mu?"

"Evet, iyi tanırız kendisini biz, siz de tabii. Polisin biri Çarşamba günü burada gördüğünü hatırlamış. Herhalde biriyle beraber miydi diye bakacaksınız kayıtlara. Bir çaylağı gönderirler diye düşünmüştüm" dedi, "başkomiser değil."

"Çaylağım ben" dedi Barry. "Her zaman aylaklık ediyorum."

Üç tane kaset vardı, karıncalı, siyah-beyaz. Millgarth'ta izlemişti, saatler sürmüştü. Tracy zaman zaman görüntüye girip kayboluyordu, yeni görevinde devriye geziyordu. Sonunda Kelly görüntüye girdiğinde içi geçmek üzereydi, peşinden bir çocuğu sürüklüyordu.

92 "Altın Saçlı Kız" masalına gönderme. (ç. n.)

Birkaç saniye geçmeden yine Tracy görünüyordu, kadının peşinden gidiyordu. Bir kaleye hücum edecekmiş gibi koşturuyordu Tracy.

Dışarda iki kamera daha vardı, sokağı boydan boya tarıyordu. Birinde yine Kelly'yi gördü. Yanında küçük çocukla otobüs durağında duruyordu. Sonra ufukta yine Tracy görüldü, Kelly'yle bir şeyler konuştular. Otobüs geldi ve Kelly birden otobüse binip gözden kayboldu. Tracy kaldırımında kaldı, küçük çocuğun elini tutmuştu. Birkaç saniye sonra ikisi yürüdüler, kameranın görüş alanından çıktılar.

Anneleri öldürülünce ortadan kaybolan çocuklar. Evet, Barry Tracy'nin niye kendini öyle bir işe karıştırdığını anlayabilirdi. Ama annesi öldürülmeden önce ortadan kaybolan bir çocuk, o daha karmaşık bir işti. Barbara bir şey söylemişti o sabah, Tracy'yle markette karşılaşmışlar, yanında bir çocuk varmış. Bu çocuk mu?

Barry kasedi çıkardı, sandalyesinin arkasında asılı ceketin cebine koydu. Koridorda büro asistanlarından birini bulup "Dedektif Holroyd'a söyle, Merrion Alışveriş Merkezi'nden kayıtlar geldi, tamam mı. İki kaset de bende."

Belki de bu Jackson denen herif Tracy'yi bulmuştu. Barry bulamazken sözde bir özel dedektifin bulması ihtimali pek yoktu gerçi. Yine de denemeye değer diye düşündü. Best Western'de kalıyorum demişti, değil mi? Ceketini üstüne geçirdi. "Barry Crawford binayı terk ediyor" dedi nöbetçi polise.

Park Row'daki Slug and Lettuce'un önünde koca bir hafriyat konteyneri vardı. Barry Merrion Alışveriş Merkezi'nden gelen üçüncü kasedi oraya attı.

Neydi o laf? "Kahramanlık tedbirden gelir" miydi?

1975: 12 Nisan

"Sen ne düşünüyorsun Barry?"

"Ne?"

"Sen ne düşünüyorsun Barry?"

Elland Road'dan dönüyorlardı, maç güzel güzel giderken sonu kötü bitmişti. Atlarla girmek zorunda kalmışlardı. Tracy atların kalabalığı kontrol etmek için kullanılmaması gerektiğini düşünüyordu. Savaşa gönderir gibi. Barry onlarla beraberdi, bir tur daha içmekten kaçınmaya çalışıyordu.

Tracy, Barry'nin fikirlerine çok da önem veriyor değildi, ama kimsecikler bu konuda konuşmak istemiyordu. Carol Braithwaite çöp gibi halının altına süpürölüvermişti. "O da birinin annesi, birinin kızı. Ölüm sebebinin ne olduğunu bile bilmiyoruz."

"Boğulmuş" dedi Barry.

"Nasil öğrendin?" diye sordu Tracy. Barry omuz silkti. "Kimse pek bir şey yapmıyor görünüşe göre. Dava göz göre göre siliniyor," dedi Tracy. Arkwright Lovell Park'taki o kapıyı kırılı üç gün olmuştu, ama şimdi böyle bir şey hiç yaşanmamış gibi davranılıyor. Marilyn Nettles denen o kadının yazdığı küçücük bir haber, o kadar. "Kimse bir şey araştırmıyor gibi sanki" dedi Tracy. "Peki ya sen?" dedi bu sefer Barry'yi suçlayarak, "Sen ne yapıyorsun orada Allahaşkına?"

"Ne demeye çalışıyorsun?"

Tracy, Lomax'le Strickland'ın Lovell Park'taki hallerini düşünüyordu, gizli bir işler çeviriyor gibilerdi, Özel Tim'miş gibi davranıyorlardı, söylediklerinden daha çok şey biliyorlardı.

"Sana hiçbir şey söylediler mi ki?" diye sordu Barry. Omzunu silkti. "Omzunu silkip duruyorsun Barry."

"Ah, Suç Soruşturma'nın gizemli işleri" dedi Arkwright. "Bizim aklımız ermez. Bana gayet açık görünüyor. Zavallı kız bir müşteri bulmuş, evine götürmüş, doğru adam çıkmamış. Olur böyle şeyler."

"En eski meslek" dedi Barry engin tecrübesiyle. "İlk orospuların zamanında peyda oldu onları öldürenler. Vazgeçecek gibi de değiller."

"O zaman sorun yok, değil mi Barry? Kapının dışardan kilitlenmiş olması meselesi filan, ona ne diyeceksin?"

"Sen ne diyorsun?" dedi Barry. "Sence iki Suç Soruşturma memuru orospunun tekinin işini gördü, şimdi de üstünü mü örtüyor? Saçmalama ya!"

Tracy'ye gayet mantıklı geliyordu.

"Cahillik ediyorsun Tracy" dedi Barry. "Ortalıkta böyle konuşmasan iyi edersin. 'Eastman' diyemeden kış üstü oturursun valla."

"Bir tanıkları vardı" dedi Tracy. "Dört yaşında -n'olmuş yani? Bana söyledi, bana dedi ki, babası annesini öldürmüştü. En azından babasının kim olduğunu araştırmaları gerekmiyor muydu?"

"Eminim araştırıyorlardır" dedi Barry. "Seni alakadar etmez."

“Barry haklı,” dedi Arkwright. “Soruşturma devam ediyor. Her yeni öğrendiklerini koşup sana haber verecek halleri yok ki çocuğum.”

Linda’ya sorsan, “şehir komünü”. Headingley’de yıkılması planlanan, virane bir evde izinsiz oturmaya uydurdukları şık bir kılıf. Evin sakinleri arka bahçede tavuk besliyordu. Eskiden çiçek tarhları olan yerde şimdi çamurlu yabani havuçlar, güdük pırasalar yetiştirilmiş.

Tracy devriyeden yeni dönmüştü, üniforması hâlâ üstündeydi. Koridordan geçerken, evde yaşayanlardan birinin kendisine bakıp, “Domuz” dediğini duydu. Biri daha homurdanmıştı. Tracy’nin içinden hepsini tutuklamak geldi, kelepçeleri takıp evden dışarı çıkarmak. Salondan yayılan baygın marihuana kokusuna bakılırsa bahane aramasına da gerek yoktu.

Linda, anne tavuk, kraliçe arı, yama desenli uzun pamuklu eteğinin altına yürüyüş sandaletleri giymişti. Cansız saçlarını at kuyruğu yapmıştı, insanın midasını bulandıran sağlıklı suratı iyice çıkmıştı ortaya. Organik tarım kooperatiflerinden birine üyeydi, esmer pirinç yiyordu, “filiz” yetiştiriyordu, Brüksel’den getirtilenlerden değil; ayrıca her türlü “kültür”le uğraşıyordu, yoğurt mayalıyordu, ekmek mayalıyordu. Akşamları arıcılık kursuna gidiyordu. Yarım ağız teklif ettiği çayı içerlerken bunları anlattı bilgiç bilgiç. Büyük, eski Aga marka kuzinenin sıcaklığında, mutfakta oturuyorlardı.

Çay korkunçtu, bildiğimiz çaylardan değildi. “Roybos çayı” dedi Linda. Çöp çayı de sen ona, diye geçirdi içinden Tracy. Fincanlar kocaman, yamuk yumuktu, ‘bir tanıdık’ yapmıştı. “Fincanların karşılığında yumurta verdik” dedi Linda gururla. “Bir gün,” diye de içtenlikle ekledi, “para diye bir şey kalmayacak.” Bak o konuda haklı çıkmıştı.

Tracy gibi, Linda Pallister da stajını yapıyordu. Tracy’den farklı olarak Linda Pallister’ın bir çocuğu vardı, karnı şiştiğinde ne idüğü belirsiz üniversite eğitiminin ortasındaydı, kamu yönetimi, siyaset, sosyoloji okuyordu. Okulun geri kalanını çocuğu bisikletin arkasına attığı gibi yuvalara, bakıcılara taşıyarak bitirmişti.

Oğlan mutfakta, lastik gibi küçük pipisini zıplata zıplata, yarı çıplak dolanıyordu. Tracy şok geçirmişti.

“Jacob” dedi Linda. Oğlan Tracy’nin tam karşısında yere işedi ve Linda’nın umuru olmadı. “Çocuklar istediklerini yapmakta özgür olmalılar” dedi. “Katı, sahte kurallarımızı empoze etmememiz lazım. O böyle çok mutlu” diye de ekledi, sanki Tracy aksi bir şey söylemiş gibi.

Linda Jacob’ın çişini sildikten sonra ellerini yıkamadan kendi yaptığı kahverengi bir kekten dilimler kesti. “Muzlu ekmek alır mısın?” diyerek Tracy’ye ikram etti. Tracy nazıkçe reddetti. “Kilomu korumaya çalışıyorum” dedi. “Kendime iyi bakmam lazım, değil mi?”

“Ne istiyorsun?” dedi Linda. “Kendine yetme ve kümes hayvanları hakkında konuşmaya gelmedin.”

“Hayır, o yüzden gelmedim. Michael’ın nasıl olduğunu merak ediyorum.”

“Michael mı?” dedi Linda hatırlamaya çalışarak, birden çok önemli bir işmiş gibi Jacob’un burnunu silmeye girişmişti.

“Braithwaite’in çocuğu,” dedi Tracy, “koruyucu aileyle mi şimdi, çünkü hastanede değil.”

“Başka bir hastaneye gönderildi.”

“Hangisi? Neden?”

Linda tabağında gayet nahoş görünen muzlu ekmek dilimine gözünü dikti. “Korkarım söyleyemem. Prensiplere aykırı.”

“O zaman gidip ziyaret etme şansım yok, öyle mi?”

“Niye gitmek istiyorsun ki?” diye sordu Linda.

“Nasıl olduğunu görmek için.” Çünkü onu kucağıma aldım ve yüreğim paramparça oldu, diye düşündü Tracy ama Linda Pallister’a zaafalarını göstermeye niyeti yoktu.

“Söyledim sana, gayet iyi” dedi Linda birden timsah gibi hırçınlaşarak. Birkaç sene sonra Tanrı’yı bulunca kişiliği epey geliştirecekti. Tracy’nin Hristiyanlığı savunabilecek birkaç gerekçesinden biri.

“Nasıl gayet iyi olabilirmiş, anlayamıyorum” diye itiraz etti Tracy. “Neredeyse üç hafta boyunca annesinin çürüyen cesediyle kilitli kaldı bu çocuk.”

“Tamam, ‘gayet iyi’ doğru söz olmayabilir” diye itiraf etti Linda. “Ama ihtiyacı olan her türlü yardımı alıyor. Bırakman lazım artık.” Kendi çocuğunu yanına çekti ve kolunu koruyucu tavırla çocuğa dolayıp “Bırak gitsin” dedi.

“O zaman, kesinlikle ziyaretine gidemem, öyle mi?” diye ısrar etti Tracy.

“Hayır” diyerek içini çekti Linda. “Ziyaretçi yok. Yukarıdan gelen talimat böyle.”

Bir an için Tracy, Linda Pallister’ın göklerden bahsettiğini düşündü.

Çok saçma olabilirdi, ama Tracy, Michael Braithwaite’i isteyen çıkmazsa, ona koruyucu ailelik edebileceğini hatta onu evlat edinebileceğini düşünüyordu. Elbette, Tracy çocuklar hakkında bir şey bilmiyordu, üstelik hâlâ ailesiyle birlikte yaşıyordu. İhmal edilmiş, travma geçirmiş bir çocuğu eve götürse annesinin yüzünün alacağı şekli tahmin edebiliyordu.

“Onu seven biri evlat edinecek” dedi Linda Pallister. “Başına geleni unutacak, hatırlayamayacak kadar küçük. Çocuklar çok dayanıklı.”

Tracy, Len Lomax’e kendi sordu, özellikle niyetlenmemişti ama ertesi günü rastlaştılar. O içeri girerken, adam Brotherton House’tan çıkıyordu.

“Carol Braithwaite cinayeti davasında neler olduğunu sorabilir miyim efendim?”

“Neler oluyormuş?”

“Hiç şüpheli var mı?”

“Şimdilik yok.”

“Anahtarı bulamadınız mı?”

“Anahtar mı?” diye irkildi. Kesinlikle irkildi. “Ne anahtarı?”

“Carol Braithwaite’in evinin anahtarı. Dışarıdan kilitlenmişti.”

“Bence bir yerde bir hata yapıyorsun Memur Waterhouse. Dedektifçilik mi oynuyorsun, ha?”

Kurumlanarak yanından ayrılıp kırmızı renk bir Vauxhall Victor’a bindi. Tracy arabayı bir yerlerden hatırlıyordu. Kimin kullandığını görmeye çalıştı, ustura gibi kesilmiş küt saçları ve girmemesi gereken yerlerden uzak duramayan gaga burnu gördü. Len Lomax niye Marilyn Nettles’in arabasına biniyordu? Hem, neden anahtardan bahsettiğinde öyle irkilmişti?

“Anahtardan haberi vardı” dedi Barry’ye.

“Saçma” dedi Barry. Ne zaman Carol Braithwaite’den bahsetse Barry huylanıyordu, niye ki? (“İki dak’ka bi’ susmuyorsun da on-

dan.”) Birasını bir dikişte bitirdi ve “Gitmem lazım, sevgilimle buluşacağım. Barbara benimle sinemaya gitmeyi kabul etti. Tower’da *Monty Python and the Holy Grail*’i izleyeceğiz” dedi.

“*Monty Python* mu? Ah, Barry, ne romantik” dedi Tracy.

Tracy’nin üniformadan kurtulup Suç Araştırma’ya girmesi senele-rini aldı. Kadın olduğu için mi diye merak ediyor insan, yoksa acaba sormaması gereken sorular sorduğu için miydi? Yoksa sorması gereken sorular mı? Öte yandan Barry’nin yıldızı çabuk parlamıştı. Çok geçmeden yakın arkadaşları Lomax, Strickland, Marshall ve hatta Eastman’la içmeye başlamıştı, bira içen, sigara tütüren herifler sürüsü. Çete gibi sıkıfıkı, hep birarada. Eski günler ne güzeldi.

Tavşan kokusu almış teriyer gibiydi. Peşini bırakmayacaktı.

“Adı neymiş kadının?” diye sordu Ray Strickland birasına bakıp kaşlarını çatarak.

“Tracy Waterhouse. İyidir Tracy,” diye ekledi hemencecik Barry, “ama habire çocuğun babasını söylediğinden bahsediyor. Bırakmıyor peşini.”

Bir hafta sonra Len Lomax Barry’yi kenara çekip Chapeltown’da bir adam yakaladıklarını, adamın Carol Braithwaite’i öldürdüğünü itiraf ettiğini söyledi. “Çocuğun babasıymış” dedi Lomax.

“O zaman tutuklandı, mahkemesi ne zaman?” dedi Barry. Lomax “Ne yazık ki öyle değil, herif tutukluyken Armley’de kavgaya karışmış, bıçaklanmış.”

“Ölmüş mü?”

“Hı hı, ölmüş. Bütün bunlar göz önünde bulundurulunca, çocuk, çocuğa neler olduğu, hepsi birden gündemden düşer tabii.”

Ancak neden sonra Barry acaba Lomax kendisine doğru mu söyledi diye şüphelendi. Uydurmuş da olabilirdi. Barry sorular sormazdı, Lomax’le Strickland’in sözü kutsal kitaptı onun için. Allah bilir neden.

“Hanım arkadaşına söyle bari” dedi Lomax.

“Hanım arkadaşım mı?” Barry şaşırmıştı. Barbara’yla sadece bir kez çıkmışlardı, o da pek iyi geçmemişti. *Monty Python*’dan pek hoşlanmadığı çıkmıştı ortaya. (*Hepsi salak ama, nesi komik bunların?*) Morecambe and Wise’i daha çok seviyordu.

“Senin şu kadın polis var ya” dedi Lomax.

“Tracy mi? Tamam.” Ne zamandan beri Strickland’le Lomax’ın ayak işlerini görmeye başladığını merak etti Barry.

“Unutma, Crawford, kahramanlık tedbirden gelir.” Neden bahsettiği hakkında Barry’nin en ufak bir fikri yoktu.

Sislerin arasında bir benzincinin ışıkları belirdi; kadın, “Bir mola verebilir miyiz lütfen?” dedi. Jackson Saab’ı girişe park etti ve kadın çocuğu elinden tutup arka taraftaki tuvalete götürdü.

“Birazdan geliriz” dedi kadın. Çocuk omzunun üstünden dönüp Jackson’a baktı. Sıvışıp onları yüzüstü bırakacak mı diye merak eder gibi bakıyordu. Şu ana kadar tek bir kelime etmemişti. Dilsiz mi diye merak etti Jackson, belki sadece travma geçirmişti. Jackson, güven veren Ana Kraliçe selamı verdi ve çocuk da gümüş değneğiyle ağır ağır sinyal verdi.

Biraz alışveriş yapmak iyi olur, diye düşündü. Benzincinin dükkânı büyük değildi ama çiçek kovaları ve dumansız yakıt paketlerinden, yiyeceklere ve popüler dergilere kadar her şeyi satıyordu. Sabahın sekiziydi ve kimsecikler yoktu, sadece tek bir genç ve çok sıkılmış kız duruyordu tezgâhta; tepesinde birkaç güvenlik ekranı vardı, böylece benzin pompalarına da göz kulak olabiliyordu. Tel tel, uzun saçlarından bir tutamı meyan kökü emer gibi emiyordu. Kız ufak tefek ve incecikti, burada tek başına duruyor olması doğru mu diye düşündü Jackson. Kızın üstesinden gelmek çok kolaydı, kasayı açtırmak ve hatta daha kötüsü işten bile değildi.

İçeri gerince ne alacağını bilemedi. Yeni ahbabları için bir şeyler alması gerekiyordu herhalde, çocuğun sırtında sırt çantası vardı ama içinde yiyecek olduğunu sanmıyordu. Şişe su, süt ve meyve suyu, birkaç börek, elma, bir hevenk muz, bir paket fındık, çikolata, köpek ödül maması ve son olarak da bir fincan sade kahve aldı. Dükkân dışarıdan görüldüğünden daha büyüktü.

Saab’a dönüp bekledi. Kahvesini yudumladı. Sıcak ve ıslak, önemli olan buydu. Hafiften bir pas tadı alıyordu. Fındık paketini açtı, bir avuç alıp ağzına attı. Bir yerlerden tren geçtiğini duydu, sis sesi boğuyordu, kim bilir tren nereye doğru gidiyordu. Yakınlarda bir inek möledi, derinden ve huysuz, sis düdüğü gibi. İşte böyle zamanlarda canı yine sigara çekiyordu. Biraz daha bekledi. Gidip iyiler mi diye

baksa mıydı? Belki de tuvalette bir çeşit duygusal boşalma anı yaşıyordu.

Dükkândaki kızın mabetten çıkışını, çiçek kovaları ve duman-sız yakıt paketlerini dükkânın önüne taşıyışını seyretti. Kıza ne kadar maaş ödüyorlarsa, diye düşündü, beğenmiyor anlaşılan. Kız eşikte durdu, çiçek kovalarından birini tuttu, selofan kefenlerinin içinde çoktan solmaya başlamıştı çiçekler, şanssız bir bisikletçi ya da yaya bu gezegenden şutlanınca ağaçlara yaslanan çalı görünüşlü buketlerden. Tren kazası olduğunda da çürüyen bir yığın yapmışlardı böyle. Biri daha sonra bir fotoğraf göstermişti. Buketler yolun üstündeki köprüye bırakılmıştı. Kiç görünümlü yumuşak oyuncaklar ve oyuncak ayılar da.

Bundan bir sene önce bu sıralar öldüm. İki sene, doğru söylemek gerekirse. Bir sebepten, aklına Schrödinger'in kedisi geliverdi. "Aynı anda hem ölü hem diri" dedi Julia. Tren kazasından beri Jackson öyleydi işte. "Ne öyle, ne böyle" derdi ağabeyi olsa.

Dükkândaki kız şüphelenerek baktı Jackson'a, ama sonra siyah bir Land Cruiser sislerin arasından çıkıverip girişin öbür tarafına park edince dikkati ona kaydı. Araba, motoru çalışır vaziyette beklemeye koyuldu, arenaya çıkmaya hazır bir boğa gibi biraz tehditkâr görünüyordu. Jackson araba hakkında fazla düşünemeden (ne aptal, ne agresif bir araç, bunlar da kim olduklarını sanıyor, savaş ağası mıdır, gangster midir), bir adam –melez bir tür, yarı ragbi bek oyuncusu, yarı gümüş sırtlı goril– arabanın yolcu kısmından indi ve dükkânın arka tarafına seyirtti.

Şoför de o sırada Land Cruiser'dan inip Saab'a doğru gelmeye başladı. Silah arkadaşları. İki adam da yağ ve patatesle beslendiği belli hamur suratlı tiplerdendi, ikisi de en son yetmişlerde moda olan deri ceketler giyyordu, tabii Arnavutluk'ta yaşamıyorlarsa, bunlar orada asla demode olmuyordu, asla olmayacaktı da.

Adam Saab'a gelmeden kadın ortaya çıkıp avazı çıktığı kadar Jackson'a bağırmaya başladı. Kızı koltuğunun altına kıstırmış, saldıırıya geçmiş bir gergedan gibi koşarak avluyu aştı, boş kalan eliyle omzuna çaprazlama astığı çantayı çıkarmaya çalışıyordu. Gümüş sırtlı goril peşindeydi ama pek uzun sürmedi; kadın çantayı omzundan kurtarıp, sapından tuttu; insanı şaşırtan zarif bir hareketle (çekiç atar gibi değil de bale yapar gibi, koltuğunun altındaki çocuk bir anlamda eksenini korumasını sağlamıştı) kendi etrafında

dönüp, çantayı peşindeki adamın suratının ortasına çarptı. Adam kurşun gibi çöktü. Jackson içinden irkildi ve kadının o çanta içinde böyle etki yapabilecek ne taşıdığını merak etti. Bir örs mü? Thatcher da böyle bir çantası olsun isterdi.

Land Cruiser'ın şoförü yörüngesini değiştirip kadına doğru koşmaya başladı. Jackson yolunu kesmek üzere arabadan çıkmıştı ki kadın bağırıp Saab'a girmesi için işaret etti. O da girdi, kadının merasim alanında komut verir gibi havlamasına nasıl da riayet ettiğine kendi de şaşmıştı.

Dükkândaki kız kopan kıyametin farkında olmadan dışarı çıktı, bahçeye doğru birkaç adım attı tereddütle, bir kova lale vardı elinde. Ne yazık ki Land Cruiser'ın şoförü, sayı yapmak için koşar gibi Saab'a hücum ederken, zamanında manevra yapamadı, kıza çarpıp havaya uçurdu, laleler etrafa saçıldı. Bu arada kadın çocuğu Saab'ın arka koltuğuna atıp kendi de binmeye fırsat bulmuş oldu, Jackson'a avazı çıktığı kadar bağırdı: "Bas, bas! Siktirip gidelim bur'dan, hadi."

Yine, emirlere uydu.

Dikiz aynasında kızın betonun üstünde hareketsiz yattığını görüyordu. Bir yeri kırılmadıysa şanslı sayılırdı. Mesela kafatası. Suratına çantayı yiyen adamı görebiliyordu, hâlâ baygın yatıyordu, ama sonra sis arkalarındaki her şeyi yuttu. Arkasına dönüp bir baktı, kadın çocuğu arabanın tabanına yatırmış, kendi bedenini de korumak ister gibi çocuğun bedenine sarmıştı. Silahları olup olmadığını biliyor muydu? Ortalıkta silahlar dolaşıyorsa Jackson zırhlı bir araçta olmayı tercih ederdi, tarafsız bir ülkede imal edilmiş ince-derili bir aile arabasında değil de, resmî bir arabada.

Artık aile içi şiddet ihtimalini listeden çıkarabilirdi.

"Kimdi o geri zekâlılar?"

"En ufak bir fikrim yok" dedi kadın.

"Senin peşindeydiler."

"Öyle görünüyor" diye cevap verdi.

Jackson tepeden tırnağa adrenalindi hâlâ, ama arabanın diğer sakinleri bana mısın dememişti. Yerde yatan köpek kararlı bir şekilde uyuyordu. Jackson köpeğin numara yaptığından emindi. Sürü liderini yanlış seçtiği için ne zaman nedamet getirecekti acaba? Ço-

cuğun poker suratı da gayet başarılıydı ve otostopçu Amazon da oturup cenaze töreni nasıl olacak diye düşünmek yerine, deli gibi çantasını karıştırıp ya ruj arıyordu ya kâğıt mendil. Benzinlikteki tuvalette yüzlerini gözlerini biraz temizlemeye çalışmışlardı. Kadının ellerinde artık kan olmadığını fark etti. Jackson bunun bir çeşit metafor olabileceğini hissetti.

Kadının çantayı patlattığı adamı düşündü, betonun üstünde hareketsiz yatışını. *Kadın, zaaf demekmiş meğer!*⁹³

“O çantada ne var Allahaşkına?” diye sordu. Merakını bastırmadığını fark edince, bir ben bir de kedi, diye düşündü.

Dikiz aynasından görüp beğensin diye çantadan kocaman siyah bir Maglite⁹⁴ çıkarıp gösterdi kadın. Eskiden polislerin kullandığı türden bir şeydi. Bir ton çekerti, adamın kendine gelemeyişine şaşmamak lazımdı. Kadının birini rehin almak gibi bir niyeti yoktu, o kesin. Maglite’i kaldırıp çantasını karıştırmaya devam etti, cep telefonunu bulup çıkarana kadar. Jackson benzinlikteki durumu haber vereceğini düşündü.

“Polisi mi arıyorsun?” dedi.

“Evet” deyip camı indirdi, telefonu dışarı fırlattı. Jackson arkasını dönüp kadına baktı.

“Ne?” dedi kadın.

Jackson cebinden kendi telefonunu çıkarınca kadın “Ne yaptığını sanıyorsun?” diye sordu. Huysuz bir kadın daha, diye düşündü Jackson içini çekerek. Nereye giderse gitsin huysuz bir kadın buluyordu. Huysuz annelerin huysuz kızları oluyordu, böylece huysuzluk döngüsü asla bozulmuyordu.

“999’u arayacağım.”

“Neden?”

Abartılı bir sabırla, “Benzinlikteki kız” dedi. Masum biri, olayla ilgisi yok” diye ekledi laleleri düşünerek, avluya saçılmış rengârenk mızrak uçları.

“Masum mu?” dedi kadın. “Hangi masum? Gerçekten masum biri var mı?”

“Çocuklar? Köpekler?” diye saydı Jackson. “Ben?”

93 Shakespeare’in *Hamlet* oyununda I. Perde, II. Sahne’den alıntı. (ç. n.)

94 Bir el feneri markası. (ç. n.)

Ancak on yıl önce evlendiği bir kadının küçümseyeceği gibi burnundan bir ses çıkararak güldü.

“Anladım, polisi karıştırmak istemiyorsun” dedi. “Neler olduğunu bana anlatmak ister misin?”

“Pek istemiyorum,” dedi. “Hem ayrıca, gerçekten olaylarla ilgisi olmayan kimse var mı?” diye fikir yürüttü sanki felsefi bir münazaranın ortasındalarmış gibi. “O açıdan bakarsan her birimiz olaylarla ilgisi olmayan kişileriz.”

“Semantik meselesi değil ki bu” dedi Jackson. “O kızı öylece bıraktık ve evet, zabıt tutulurken o kız için ‘masum’ ve ‘olayla ilgisi olmayan’ tabirlerini kullanırdım.”

“Semantik” diye homurdandı. “Sabahın bu saati için fazla büyük laf.”

Sıradan vatandaş böyle durumlarda acil durum servislerinden faydalanmaya meyillidir. Kaçak mı, suçlu mu, ölümcül el çantası olan kadın mı, neydi bu kadının hikâyesi? Jackson içini çekti. “Oldukça şüpheli görünen bir kaçışa yardım ettiğimi düşünürsen, en azından, iyilerin tarafında olup olmadığını bana söyleyebilir misin?”

“İyiler mi?”

“Kötünün zıddı olan.”

“Kadın olduğum için mi? Çocuklu bir kadın olduğum için mi? İlla öyle olması gerekmez.”

Söz konusu çocuk uyuyordu. Artık amacına hizmet etmeyen gümüş değnek, sonunda gevşek parmaklarının arasından kaymıştı. Çocuğun günlük hayatının böyle olmadığını umdu. “Hayır,” dedi, “polis olduğunu söylediğin için.”

“Yine illa öyle olması gerekmiyor” dedi omzunu silkerek.

“Yine de polise haber vereceğim ben” dedi. Maglite’i suratına yemeyi bekliyordu, ama o sırada çocuk uyanıp, “Açım” dedi.

“Burada muz var mı?”

“Şu işe bak” deyip yolcu koltuğunun üstündeki naylon poşetin içinden bir hevenk muz çıkardı. Sihirbaz gibi. Ya da soytarı gibi. Ukala bilmemnenin tekiydi. Gerçekten de eski polis miydi? Çıtkırıldım bir şeye benziyordu, dara düşmüş prensesleri kurtaran cinsten, o da fazla uğraşmasını gerektirmeyecekse. Baya’ hoştu,

hakkını vermek lazım, ama tabii Tracy'nin en son düşüneceği şey de buydu şimdi. İşte gizemli adamlardan kaçmak için oradan oraya koşturunca bir kadının başına bunlar geliyordu. Kadın olunca kadının başına bunlar geliyordu. Adamın salak, küçük bir köpeği vardı, bu kadcarcık köpeğin nesini beğenirdi bir adam?

“Adını da bilmiyorum daha?” dedi adam.

“Bilmiyorsun, evet” diye onayladı Tracy.

“Muz? Elma? Köpek maması?” diye ikram etti adam. Kız bir elma aldı. “Anneciğin bir şey istiyor mu?” dedi Jackson, dikiz aynasından Tracy'ye bakarak.

“O benim annem değil” dedi çocuk sakın sakın. Tracy'nin yüreği tekledi.

“Çocuklar ne laflar ediyor,” dedi dikiz aynasına bakarak. “Yola bak” dedi. “Kaza yapmak istemezsin. Arabada peri var.”

Benzinlikteki adamlar kimdi? Deri ceketli bir çift kiralık katil, ama kim için çalışıyorlar? Bir tanesi çocuk ellerini yıkarken tuvaletin kapısını vurarak açmıştı. Bir şey söylemek için ağzını açmıştı ama Tracy o bir şey diyemeden dizini en acıyan yerine geçirmişti bile. Sonra da kaçmıştı. Biri çocuğu geri istiyordu, değil mi? Üstelik o kişi Kelly Cross değildi, o artık hiçbir şey istemiyordu. Bir daha da istemeyecekti, asla.

Saab'ın şoförü arabayı sürerken 999'u aradı, isim vermeden bir 'vaka' bildirdi ve ciddiyetini belirtti. “Masum tanık” olarak değil de bir profesyonel olarak aramayı tercih etmişti; belli ki en sevdiği takıntısıydı bu. “Ambulans gönderin” dedi otoriter bir tavırla.

“Araba kullanırken telefonla konuşmak” dedi Tracy, Jackson telefonu kapatınca. “Al sana suç.”

“Tutukla beni” dedi.

Tracy'nin kendi telefonu, kendisini arayabilecek herhangi biri için kimliğini açık eden bir işaret kulesi gibiydi. Cep telefonu olan herkes onu bulabilirdi. Kaçırılmış bir çocukla kaçmaya çalışan bir kadının kendini afişe etmemesi lazımdı. Telefonunu arabanın camından fırlatıp atmıştı. Artık kanun kaçağıydılar.

Tanıdık gelmeyen yerlerden geçiyorlardı, Tracy'ye hiçbir şey ifade etmeyen yerler (Beckhole, Egton Grange, Goathland), ama sonra tabelalar sahili işaret etmeye başladı. Tracy gerçekten sahillen git-

mek istemiyordu, tatil köyüne gitmek istiyordu. Bu adamla birlikte orada kalabilmek için bir şeyler uydurabilirdi. O olmadan, kendisine ait olmayan bir çocukla kaçmaya çalışan yalnız bir kadındı. Beraberken aile oluyorlardı. Ya da onları arayanlara aile gibi görünecek bir şey. Tracy daha da uzun süre adamla birlikte takılabileceklerini düşünüp sonra bu fikirden vazgeçti. Uzanıp adamın omzuna vurdu, “Yine mola korkarım” dedi üzüntüyle.

Adam fren yaptı. Yolun ortasındaydılar. Tracy yolun ortasında olmayı, başka bir yerin orta yerinde olmaya tercih etmişti.

“O köpek de biraz dışarı çıkmak istiyor olabilir” diye hatırlattı. “Gerinir, burnunu pudralar.”⁹⁵

Hep birlikte arabadan indiler. Tracy biraz uzakta kireçtaşından bir tepeliğin arkasına gitti. “Benim yok” diye fısıldadı Courtney.

“Tamam” dedi Tracy, köpeğin zıplaya zıplaya fundalıklara dalışını, Jackson’ın da peşinden koşuşunu seyrederken. Tek istediği adamın arabadan yeteri kadar uzaklaşmasını sağlamaktı. Ve daha ağırkanlı davranmasıydı. Ve genel olarak biraz daha salak olmasıydı. Anlaşıldı ki isteklerinin hepsi yerine gelmişti. Çocuğun elini yakalayıp, “Hadi, çabuk. Arabaya dönelim” dedi.

Sis yine onlara dosttu. Saab’ın şoförü ne olduğunu anlayamadan Courtney arka koltuğa atlayıp kemerini bağlamıştı. Çocuğa hakkını vermek lazımdı, eli çabuktu. Tracy şoför koltuğuna geçti ve anahtarı çevirdi. Saniyeler içinde Jackson Brodie’den birkaç kilometre uzaktaydılar.

Adamın telefonu yolcu koltuğunun üstündeydi. Tracy yavaşlayıp bir virajda telefonu arabadan attı.

Yaklaşık yüz metre sonra Courtney “Çantası burada kaldı” dedi.

Tracy bu kez durdu ve sırt çantasını ön koltuğa çekti, kapıyı açtı ve çantayı dışarı attı.

“Hadi güle güle” dedi.

Yetkili olduğunu gösteren kimliği önünde parlak bir yol açan Barry, Best Western’e gitti. Resepsiyondaki kadın onun kabadayı gibi yürüyüşünden korkmuştu. Eksiksiz hostes makyajı yapmış, kendi-

95 Şakacı tonda söylenen “burnunu pudralamak”, Türkçedeki “lavoboya gitmek” gibi kullanılıyor. (ç. n.)

sine fazla küçük gelen bir takım giymişti, saçını öyle karmaşık bir modelde toplamıştı ki, Victoria çağından iki hanımefendinin yardımı olmaksızın bu saç yapmış olamazdı kesinlikle. Ceketin yakasında, üstünde “Danışma” yazan bir rozet vardı. Barry bir zamanlar, nereye gidersen git, otel danışmalarının orta yaşlı, ahlaksız herifler olduğu günleri hatırladı.

“Evet, biraz tuhaf bir tip olduğunu düşünmüştüm.”

“Tuhaf mı? Nasıl?” diye sordu Barry. Barry dünyada ona tuhaf gelecek hiçbir şey kalmadığını düşünüyordu artık. Kadın Avustralyalıydı. Artık her yerdeydiler.

“Biraz, ne bileyim, paranoyak mı desem? Gizli işler çeviriyor gibi görünüyordu daima. Bir keresinde ceketinin içinde bir şey sakladığını düşündüm; çantasını da yanından hiç ayırmıyordu, bir sırt çantası. Bu aralar böyle bir tip görünce ‘terörist’ diye düşünüyor insan, değil mi? Gerçekten biraz şüpheli görünüyordu. Ne yaptı ki?”

“Henüz bilmiyorum” dedi Barry. “Odasına bir bakabilir miyim?”

Otel odasında hiçbir şey yoktu. Jackson denen herif o sabah erkenden ayrılmıştı, kat görevlisi de işini gayet güzel yapmıştı. Barry adamın gerçekten kim olduğuna işaret edebilecek hiçbir ipucu bulamadı –banyonun köşesinde kıvrık duran tek bir kasık kılı ya da klozet kapağının altında pis bir parmak izi. Arkasında hiçbir şey bırakmamıştı belli ki, kat görevlisine bıraktığı cömert bahşiş dışında. Duvara neyin peşinde olduğunu açıklayan bir not bırakmamış olması ne fenaydı.

Barry minibardan minyatür bir votka şişesi aldı, tek kişilik yatağın üstüne oturup bir dikişte içti. Her zaman yorgun hissediyordu kendini. Başını ellerinin arasına yaslayıp haliya baktı, kat görevlisinin gözünden kaçan bir şey bulmuştu –bir kıl. İnsana ait gibi görünmüyordu. Parmaklarıyla cımbızlayıp aldı ve yakından baktı. Köpek kılına benziyordu.

Bu Jackson denen herif Carol Braithwaite hakkındaki gerçekleri öğrenmeye gelmişti, öyle değil mi? Linda, Tracy, Barry. Figüranlar, Carol Braithwaite’in ölümü oyununda sahnede kalabalık yapanlar. Belki de artık asıl oyuncuların sahneye çıkma zamanı gelmişti. Kıyamet vaktiydi artık. Barry kendini ateşe atacaktı, belki kendisiyle birlikte birkaç kişiyi daha götürebilirdi.

Aslında şu anda yapmak istediği, şu yatağa yatıp biraz kestirmekti ama kendini zorlayarak ayağa kalktı ve bir minyatür votka daha yuvarladı. Sonra iki küçük şişeyi de musluk suyuyla doldurup minibara koydu.

Devam edemezdi. İçinden gelmiyordu. Hesap vakti yaklaşıyordu. Barry için. Herkes için.

“Sağ ol hayatım” dedi plastik oda anahtarını verirken. “*Tie me kangaroo down, sport,*⁹⁶ ha?”

Uzaklaşan Saab’a bakarlarken köpek yanına oturdu. “Buna inanmıyorum” dedi Jackson. Eski, sadık bir arkadaşını kaybetmiş gibi olmuştu. “O arabayı gerçekten seviyordum” dedi.

Araba yavaşlamaya başladı ve Jackson, “Hadi, herhalde fikrini değiştirdi” diyerek koşmaya başladı. Saab, telefonunun pencereden atılmasına yetecek kadar zaman dönemeçte bekledi, sonra yeniden hareket etti, Jackson’la köpek de peşinden. Araba bu kez yine durup, bu sefer Jackson’ın sırt çantasını püskürterek iyice dalına bastı. Jackson yine arabanın peşinden koştu, Saab yine hareket etti. Telefonunu ve çantasını alıp arabadan başka bir şey daha atılacak mı diye bekledi, ama bu kez Saab gitgide hızlanarak uzaklaştı. “Zayıf cins” dedi Jackson köpeğe. (“Tam olarak hangi anlamda zayıf?” diye sormuştu bir keresinde Julia’ya. “Aşkta ve savaşta” demişti.)

Arabanın arka camında gümüş değneğin metronom gibi iki yana sallandığını gördü. Çocuğun vedası.

Nerede olduklarını Allah biliyordu. Bir arkadaşı mı arasalardı? Hiç arkadaşı var mıydı? Belki Julia? Onun da yapabileceği pek bir şey yoktu. Seyirciye soralım? Köpeğe döndü. Aptal bir yaratık. Cebinde köpek ödöl maması paketini buldu; benzinlik alışverişinden kurtarabildiği tek şey. Minik kemikler şeklinde küçük bisküvilerdi bunlar. Garip bir biçimde iştah açıcı görünüyordardı ama kendini tutup bir tanesini köpeğe attı.

Taksi mantıklı bir seçenek gibi görünüyordu ama telefonu kazadan sağ kurtulmakla beraber burada çekmiyordu. Yola koyulmak

96 Avustralya’yı anlatan bir Rolf Harris şarkısı. (ç. n.)

dışında yapacak bir şey yok gibi görünüyordu. Köpek tabii bu plana Jackson'dan daha çok sevinmişti.

Bir medeniyet alameti görene kadar yarım saat yürüdüler. Yaklaşan arabayı köpek Jackson'dan önce duydu. Jackson onun tasmaşını yakalayıp dönemece götürdü, arabanın sislerin arasından çıkmasını beklediler orada. Land Cruiser'i hatırlayınca kendini en yakındaki çukura atması gerektiğini de düşündü aslında ama hiç çukur yoktu, ayrıca ıssız yolda onlara yaklaşan araba da Land Cruiser değildi, bir Avensis'ti, gri.

Dursun diye el salladı Jackson. "Ya paranı ya canını" diye mırıldandı köpeğe dönüp.

Avensis durdu, yan camlardan biri açıldı. "Merhaba, sizi burada görmek ne güzel" dedi şoför.

Jackson eğilip yüzüne baktı ve o gözlükleri almadığına yine pişman oldu. Bu adamı tanıyor muydu?

Avensis'in şoförü yolcu kapısını açtı ve "Selam ver, borçlu çık, öyle demezler mi? Sizi bırakayım mı efendim?" diye sordu.

Oda servisine gelen garsondu bu, takip cihazı bırakan. Jackson doğrulayacak mı diye köpeğe baktı, o çoktan arabada alıştığı yere, ayak boşluğuna kurulmuştu bile.

Jackson, gönülsüz de olsa onun peşinden arabaya bindi.

Küçük, pembe, tüylü bir tavşan dikiz aynasından sarkıyordu. Beş para etmez araba aksesuarları yarışması yapılsa, Jackson kendi arabasının kontrol panelinde sallanıp duran lambalı Bakire Meryem'in bu pembe tüylü tavşana bin basacağından emindi.

"Whitby, değil mi amirim?" dedi Avensis'in şoförü hayali şoför kepine dokunarak.

"Lütfen." Evet, bu da garabeti başka bir seviyeye taşımıştı artık.

"Güzel köpek" dedi Avensis'in şoförü.

"Evet" dedi Jackson. "Galiba dün üstüne takip cihazı yerleştirirken de öyle söylemiştin. Niye beni izlemek istiyorsun?"

"Belki köpeği izliyorumdur." Avensis'in motorunu çalıştırdı ve "Pekâlâ, efendim, işte gidiyoruz. Önce Manhattan, ne dersiniz?"

"Kimsin sen?"

"En zoruyla başladın. Kimim ben?" diye düşünceli düşünceli tekrar etti soruyu yeni dostu. "Kimim ben? Tabii aslında hepimiz için aynı soruyu sormak mümkün –kimiz biz?"

“Felsefi bir soru değildi” dedi Jackson.

“Kısa künyemi mi istiyorsun?”

“Sırf ismin yeter.” Yakından bakınca Jackson adamın yıpranmış bir tip olduğunu fark etti. Sigara tiryakilerine özgü kül gibi bir benzi vardı, tam da demişken, torpido gözünden bir paket sigara çıkardı. “Alır mısın bir tane?”

“Hayır, sağ ol.” Hele bir kabul et, bak nasıl bambaşka bir gerçekliğe adım atıyorsun, diye nasihat etti kendi kendine. Leech'e var-dıkları sırada olduydu galiba. “Linda Pallister’la ilgili bir şey mi?” diyerek kendini riske atmaya karar verdi.

“Kim?”

“Hope McMaster mı yoksa?”

“*Umut daima insanın gönlünde baharlar açar:/Asla kutsanmamış o insan, daima o umutla yaşar.*”⁹⁷ Pope. İyi şeyler yazmış. Bilir misin?”

“Şahsen tanımıyorum.”

“Ne yapıyorsun buralarda o zaman?”

“Tamam...” dedi Jackson. Daha anlatmaya başlamadan hikâyenin karmaşıklığından yılmıştı. Basit bir versiyonunda karar kıldı. “Biri arabamı çaldı.”

“Sis nihayet kalkmaya başlamıştı, solgun güneş ışığı huzmeleri incelen sisin arasından sızıyordu.

“Güzel bir gün olacağı benziyor” dedi Avensis’in şoförü.

Deniz kenarına her gidişlerinde oynadıkları oyunlardan biri “Denizi-ilk-kim-görecektir”ti. Jackson, Josie, Marlee. Üçünün sınıksız birbirine kenetli bir aile olduğu zamanlar ne kadar uzak görünüyordu şimdi. Kazanan (biri ona gösterdiği için görmüş olsa bile, her zaman Marlee) üç çikolata fişi kazanıyordu. Josie savaş zamanıymış gibi sayıyla şeker verirdi.

Bugün de deniz hepten görünmez olmuştu, sahil tamamen sisin içine gömülmüştü. Yorkshire’da sise “*sea fret*” derlerdi. İskoçya’da, çok ama çok uzak diyarlarda, Louise “*haar*” derdi. Ortak bir dil ve görünmez bir sınırla birbirlerinden ayrılmışlardı. Hiç Jackson’ı düşünüyor muydu ki?

Son bir tepmeyi daha aştıklarında sis geriye doğru yuvarlanmaya başladı ve Whitby bütün o dramatik Gotik haşmetiyle kendini gös-

97 Alexander Pope’un “An Essay on Man” adlı eserinden alıntı. “Umut” sözcüğünün İngilizce karşılığı karakterin ismi olan *Hope*’tur. (ç. n.)

termeye başladı –manastır, liman, West Cliff, iç içe geçmiş balıkçı evleri.

“Kont Drakula buraya neden gelmiş anlıyorsun değil mi?” dedi Avensis’in şoförü.

“Drakula gerçek değil” diye işaret etti Jackson, “Kurgusal bir karakter.”

Şoför omuz silkti. “Ha gerçek, ha kurgu, ne fark eder?”

“Eh...” dedi Jackson. Ama ikna edici bir kanıt ortaya süremeden (*Kurgusal yumruğu gerçek yumruktan ayırt etmek ister miydin* gibi bir şey) şehre doğru inişe geçtiler ve Avensis’in şoförü “Karakolda bırakayım seni, değil mi?” dedi.

“Karakol mu?”

“Arabanın çalındığını bildir.”

“Evet, tabii, iyi fikir” dedi Jackson. Avensis’teki yolculuk o kadar tuhaftı ki kadınla ve çocukla yaşadığı bütün o kaçış macerası aklından çıkmıştı resmen. *The Prisoner*’ın bir bölümünü çekiyor gibiydiler, her an sakızdan şişirilmiş dev bir balon yolda zıplaya zıplaya üstlerine gelecek, Jackson’ı yutacaktı ve gerçeğe kurguyu ayıran çizginin gerçekten de ne kadar ince olduğu anlaşılacaktı.

İyice yavaşladılar. Avensis’in şoförü etrafa bakınıyordu, kasabaya yabancı birinin yapacağı gibi.

“Karakolun nerede olduğunu biliyor musun?” diye sordu Jackson.

Avensis’in şoförü, kontrol panelinde duran SatNav’a dokundu. “Ben bilmiyorum ama o bilir.” Jackson’ın yüreği kıskançlıkla doldu. Bugüne kadar Jane’in hep tek bir adama ait bir kadın olduğunu düşünmüştü.

Avensis, Spring Hill’deki karakolun otoparkına park etti. Avensis’in şoförü de Jackson’la birlikte arabadan indi. “Bacaklarım açılsın biraz” dedi. Bacaklarını açmak dediği şeyin arabaya yaslanıp bir sigara yakmak olduğu anlaşıldı sonradan.

“İster inanın, efendim, ister inanmayın,” dedi şoför, “ama, bence ikimiz de aynı taraftayız, ikimiz de aynı şey için uğraşıyoruz, sadece yola çıktığımız noktalar farklı.”

“Aynı şey için mi uğraşıyoruz?”

“Canına yandığım! Saat kaç olmuş!” dedi şoför, abartılı hareketlerle saatine bakarmış gibi yapıp. (Canına yandığım mı? Canına

yandığım diyen kaç kişi kalmıştı ki? Julia dışında tabii.) “Tuvalete gitmem lazım.”

Elini kolunu gözünü bağlayıp kesintisiz heavy metal dinletemediği için Jackson adamın kimliğini ve misyonunu nasıl öğrenebileceğini bilmiyordu. O yüzden adam elini uzatıp, “Adım...” deyince Jackson çok şaşırdı, “Bond, James Bond. Yok, dostum, şaka yapıyorum. Adım Jackson” dedi.

“Pardon?” dedi Jackson.

“Brian Jackson.” Adam ceplerini karıştırıp ince bir kart çıkardı –*Brian Jackson - Özel Dedektif*. “Saati iki yüz sterlin, artı masraflar.” Jackson ağzını açıp bir şey diyemeden, üstelik söylemek istediği ne de çok şey vardı, Brian Jackson tekrar arabaya bindi. Camı indirip, “Sayanora. Görüşürüz bi’ara” dedi, çekip gitti.

Jackson köpeğe dönüp, “Saati iki yüz sterlin” dedi. “Ucuza çalışıyorum.”

“Artı masraflar” dedi köpek. Belli ki paralel bir evrende söylemişti bunu, köpeklerin konuşabildiği, insanların konuşamadığı bir evrende. Bu gerçeklik alanında, köpekler ses çıkarmadan bir sonraki komutu bekliyordu.

Köpeği dışarı bağlayıp karakola girdi. Nöbetçi polis telefondaydı ve birazdan Jackson’la ilgileneceğini göstermek için bir parmağını havaya kaldırdı. Parmak daha sonra duvara dayalı portatif sandalyeyi gösterdi. Bu kadar az sözcük kullanarak iletişim kurabilen bu adama hayran olmuştu Jackson. Hatta aslında hiç sözcük kullanmadan, sadece tek bir parmakla.

Nöbetçi polis telefon görüşmesini bitirip, iletişim becerisi insanı hayran bırakan eliyle gel işareti yaptı.

“Size nasıl yardım edebilirim efendim?” diye sordu Jackson masasına yaklaşınca.

Jackson tereddüt etti. Düpedüz hırsızlıktı. Arabası izinsiz alınmıştı. Kadın sadece Saab’ı çalmış değildi, ayrıca çocuğuyla birlikte kaçıyordu; pek fena iki adam da peşlerindeydi. Polisin ilgi alanına girecek epey uzun bir listeydi doğrusu. “O benim annem değil.” Kızın sözlerini hatırladı. Çocuk kaçırmayı listeye eklemeye gerek yoktu şimdi tabii ki. Çocuklar habire böyle şeyler söyleyip dururdu. Birkaç ay önce Marlee avazı çıktığı kadar bağırmıştı ya ona: “Sen benim gerçek babam değilsin.”

“Buyrun?”

Saab'ın çalındığını bildirirse, polis kötü görünen ama iyilerin tarafında olduğu söylenebilecek bir kadının peşine düşecekti. Ayrıca Jackson hep kaçandan yana olmaya meyilliydi.

Öte yandan...

Kadın arabasını almıştı.

Kutsar gibi değneğini sallayan çocuğu düşündü. Muhtemel bir kurşuna karşı kendi bedenini çocuğa siper eden kadını düşündü. Terazi kadından yana ağır basmıştı.

Yine de.

Arabası.

“Buy’run efendim?”

“Yok bir şey” dedi Jackson. “Bir hata oldu. Rahatsız ettim, kusura bakmayın.” Tabii, arabasını bulabilecek tek bir kişi vardı. İzleme cihazı arabanın torpido gözünde olan kişi. Ama o zaman Brian Jackson’ı tutmuş olacaktı, kendi kendine yapabileceği bir iş için *Saati iki yüz sterlin, artı masraflar*. Bunu erkeklığe yediremezdi.

“Önce iş” dedi köpeğe. İskelenin oradaki Turist Enformasyon bürosundan aldığı küçük harita Jackson’ı aradığı yere götürdü –dar bir yolun sonuna gizlenmiş küçük bir kır evi. 192.com sayesinde bulduğu adres Jackson’ın son durağıydı. Toprak oturmuş, diğer üç evin olanca ağırlığını bu evin üstüne yığmıştı.

Marilyn Nettles, ayağını sürüyerek nihayet kapıyı açtığında Jackson, güvenilir görünebilmek için kartvizitlerinden birini gösterdi. Eskiye hatırlatan bir koku çalındı burnuna –lavanta ve cin. Hafif bir kambur ve hayat boyu sigara tuttuğu belli bir ağız. Kartviziti üstünde bulaşıcı bir şey varmış gibi aldı, baktıktan sonra “Özel dedektif, ne demekse!” dedi.

Jackson “Özel olarak dedektiflik yaptığım anlamına geliyor. Carol Braithwaite” diyerek araya girdi.

Marilyn Nettles ismi hatırlayıp homurdandı ve “Eh, gel içeri, gel içeri” dedi birdenbire o ana kadar kapı eşiğinde beklettiği halde sabırsızlanarak.

Jackson kapıdan geçebilmek için eğilmek zorunda kaldı. Ev küçüktü, giriş kapısı doğrudan, bir emlakçının “oturma mutfağı” diyeceği türden bir yere açılıyordu. Bir üst kata çıkan kapısız bir merdiven vardı. Ev aslında üst üste konmuş iki odadan ibaretti. Üs-

tünde yürüdüğü zeminin bel verdiğini fark etti. Oyuncak ev gibi. Duvarlar nikotin rengiydi.

“Otur” dedi kadın iki kişilik bir kanepeyi göstererek. Kanepenin yarısında bir şey vardı; Jackson’ın önce minder, sonra bir kedi tahniti sandığı ve tam aklından *İnsan niye kediye doldurtur ki?* sorusu geçtikten sonra canlı bir kedi olduğu ortaya çıkan bir şey. Jackson’ı görünce hayvan kanepeden kalkıp abartılı hareketlerle gerindi, sırtını tırtıl gibi esnetti. İnsanı garip bir biçimde tedirgin eden bir hareketti bu, ringe çıkmaya hazırlanan bir dövüşçü gibi. Pençelerini kınından çıkarıp oynattı, kanepeyi kaplayan kumaşın derinliklerine sapladı. Jackson köpeği bahçe çitine bağladığına sevinmişti şimdi.

Marilyn Nettles, zihnini okumuş gibi “Köpek mi vardı yanında?” diye sordu. Başka bir kadınla beraber olup olmadığını soran kıskanç bir eş gibi sormuştu aynı. “Köpeklerden nefret eder, yüz adım öteden alır kokusunu.” Jackson dikkatle kedinin yanına oturdu, kedi somurarak minder taklidine geri döndü. Hayvan pasif sigara içiciliğinden mustarip miydi acaba?

Şöminenin üstündeki küçük masa saati hafifçe çınlayarak saat başını bildirdi ve Marilyn Nettles en son ta ne zaman içtiğini fark eden bir kadın gibi irkildi.

“Kahve, Bay Jackson?”

“Brodie, aslında. Jackson Brodie.”

Pek ihtimal vermezmiş gibi, “Hımm” dedi kadın ve sendeleyerek odanın arka tarafına geçti, duvar boyunca gayet eski mutfak aletleri sıralanmıştı. Elektrikli su ısıtıcının düğmesine bastı, fincanlardan birine bir yudum cin eklemekten önce iki fincana birer kaşık neskafe koydu. Jackson bu beklenmedik misafirperverliği cine bağladı.

Ev pejmürde durumdaydı, her yer kedi tüyü içindeydi ve güneş ışığında tozlar uçuşuyordu. Çok uzun zamandır hiçbir şey kaplanmamış, boyanmamış ve hatta yıkanmamıştı. Sırtını yasladığı minderin arkasındaki rahatsızlık veren sertliğin boş bir Beefeater şişesi olduğu anlaşıldı sonradan. Kanepenin üstüne giysiler atılmıştı. Marilyn Nettles’in iç çamaşırlarıdır diye düşünüp dikkatli bakmak istemedi. Kadının bu odada uyuduğunu, yediğini ve çalıştığını tahmin ediyordu.

Pencerenin yanındaki masada, kâğıt yığınlarıyla çevrelenmiş

eski bir Olivetti Lettera duruyordu. Jackson kanepeden kalkıp yazılanlara baktı. Daktilodaki bitmemiş kâğıdı okumaya başladı—

Minyon sarışın Debbie Mathers'ın en ufak bir fikri yoktu ama evlendiği o nazik adam, kılık değiştirmiş bir canavardı ve sessiz sakın geçirecekleri o balayını sigortadan para alabilmek için gelini öldürme fırsatı olarak kullanacaktı—

“Bay Jackson?”

“Affedersiniz” dedi Jackson irkilerek. Kadının bisküvi kırıntısı kaplı haliya basarak geldiğini duymamıştı. “Son eserinize bir göz atmaktan kendimi alamadım. Adım ‘Brodie’ bu arada.”

Ruhsuz bir tonda, “Saçmalığın daniskası” dedi başıyla Olivetti’yi göstererek. “Ama faturaları ödüyor.”

Kadın kafasıyla sırtlarından isimleri görünen bir sıra kitabı işaret etti —*Zehirlenen Postacı Kadın, Aldatan Nişanlı*. Kızıl Kan Yayınevi basmıştı; logosu ucundan kan damlayan dolmakalemdi. Marilyn Nettles sıradaki kitaplardan birini çekip Jackson’a verdi. Başlığı *Parçalanmış Terzi*’ydi, kapağın üzerine metalik kırmızıyla kabartılı yazılmıştı, kapakta dehşet veren bir sahne, ön planda yarı çıplak, gözleri dışarı uğramış bir kadın, ağzı çığlık atmak üzere açık, elinde koca bir bıçak tutan gölgeli bir erkek silüetinden kaçmaya çalışıyor. Arka kapakta “Stephanie Dawson”un buğulu bir fotoğrafı var, onlarca yıl önce çekilmiş olsa gerek. O fotoğraftaki kadınla şimdi Jackson’ın karşısında duran kadın arasındaki yola bol miktarda sigara ve alkol dizilmişti.

“Doğranmış Gelin. ‘True Noir’ diyorlar bunlara” dedi Marilyn Nettles. “Okuma yazması olmayanlar için yazılıyor tam olarak.” Kapaktaki kadın resmine bakıp düşünceli bir ifadeyle “Tehlikedeki kadınlar” dedi Jackson’a kahve fincanını verirken. “Çok revaçta. İnsan neden diye merak ediyor.”

“Doğru” diye onayladı Jackson. Fincan en son ne zaman bulaşık deterjanıyla buluşmuştu kim bilir. Kendi alkollü Nescafé’siyle çenesi açılan Marilyn Nettles isteksiz de olsa şimdi konuşmaya daha meyyal görünüyordu. Jackson’a ikram etmeden bir sigara yaktı. “Ne istiyorsun bakalım?”

“Bana Carol Braithwaite hakkında ne söyleyebilirsiniz?”

“Pek fazla şey söyleyemem. Gazete haberinde yazdığımdan fazla bir şey yok. Niye ki? Ne işin var onunla?”

“Bir müvekkil için çalışıyorum” dedi Jackson. “Carol Braithwaite’le bağlantısı olabileceğini düşündüğüm biri.”

“Kim?”

“Ne yazık ki gizli bilgi.”

“Gören de Allahın belası papazın teki sanacak. Günah çıkartmanın sırlarını istemedik senden.”

Jackson bastırdı. “O gün gazetede haber yayımlanmış ama sonra sanki dava birdenbire kapanmış gibi. O sıralar kimseyle röportaj yaptınız mı? Carol Braithwaite hakkında hiçbir şey bulabildiniz mi?”

Kadın, cevapları o biliyormuş gibi meraklı meraklı sigarasının ucuna baktı. “Bu kadar eskiden olmuş bir şeyle ilgili ne çok soru” diye mırıldandı.

“Ama hatırlıyorsunuzdur” dedi Jackson.

“Öyle midir?”

“Linda Pallister ya da Tracy Waterhouse isimlerini hiç duydu-nuz mu? Biri sosyal hizmet görevlisi, diğeri polis, 1975’te. Bir şey hatırlatıyor mu?” Marilyn Nettles’in gözlerinde küçük bir pırıltı. “Hope McMaster? Dr. Ian Winfield? Kitty Winfield?” diye ısrar etti Jackson.

“Allah aşkına, bir sürü isim” dedi kadın rahatsız olarak. “Nereden bileceğim? Ben bir şey bilmeyeyim diye teşvik gördüm, senin tabirinle. İhtar aldım.”

“İhtar mı aldınız?”

“Evet, ihtar aldım. Üstelik öylesine yapılmış tehditler de değil-lerdi. Bu konu hakkında tek satır yazmayacaksın, araştırma yap-mayacaksın, unut dediler.”

“Yani biri sizi tehdit mi etti?” diye sordu Jackson. “Kim?”

“Ah, isimler, isimler” dedi Marilyn Nettles geçiştirmek için. “Herkes isim bulma derdinde. Artık ne fark eder? Çoğumuz öldük zaten, hayatta olanlar dahil.” Kafasının içinde bir yerlere sürüklenip gitmiş gibiydi. Bir süre sonra geri döndü, önündeki sehpa-da duran manuskripte dokundu. “Londra’ya gittim, büyük gazeteler-den birinde şansımı deneyeyim dedim ama olmadı. Buraya döndüm, *Whitby Gazette* için yerel haberler hazırladım, kafamı suyun üstünde tutabilmek için de bunları yazıyorum işte.”

“Evet,” dedi Jackson, “hiçbirimiz umduğumuz yere varamıy-ruz.”

“Kadını öldüğü yerde niye rahat bırakmıyorsunuz bilmiyorum, niye herkes deşip çıkarmaya çalışıyor yattığı yerden, anlamadım ki.”

“Herkes mi?”

“Daha önce de bir adam geldi. O da özel dedektifmiş. Bana sorsanız ikiniz de fırça satıcısına benziyorsunuz.”

“Kartını bıraktı mı?”

Marilyn Nettles *Doğranmış Gelin*’in sayfalarını karıştırıp içinden ucuz bir kart çıkarıp uzattı. “Brian Jackson” diye içini çekti Jackson. Bütün hafta belli ki birbirlerinin izini sürmüşlerdi. Jackson’ı götürmeyi teklif ettiğinde Whitby’deki işini bitirmişti. Jackson’ın ilk randevusunun yazılı olduğu ajandadaki isim de onundu, değil mi? Jackson yazıyordu, “B. Jackson” ve Linda Pallister’in kendi adını tersten not aldığını sanmıştı. Linda Pallister, Brian Jackson’ın soruları yüzünden mi korkup ortadan kaybolmuştu yoksa?

Marilyn Nettles içini çekti, kendini toplamış görünüyordu şimdi. “Ayrıca olan şeylerin birçoğu ‘masumu korumak adına’ sansürden geçirildi zaten. Her şey yasaklama emriyle bağlanmıştı. Carol Braithwaite hakkında çok az şey yazma iznim vardı, çocuk hakkında hiçbir şey.”

“Çocuk mu?” dedi Jackson, kendini tutmasa tozlu kanepeden fırlayacaktı heyecandan. Hope McMaster’dı, değil mi? Çocuktan bahsetmemiştiniz?”

“Sormadın ki. Adı Michael’dı” dedi Marilyn Nettles. “Dört yaşında bir oğlandı.”

Jackson kanepedeki yerine çöktü tekrar, hayal kırıklığı yüzünden havası sönmüştü. “Carol Braithwaite’in bir oğlu mu vardı?”

“Evet. Çocuğu basından ve halkın merakından sakındıklarını söylediler. Sansasyonel cinsten bir hikâyeydi.”

“Neden?”

“Annesinin cesediyle evde kilitli kalmıştı çocuk. Üç hafta diye tahmin ettiler. Ama biliyor musun, bir cinayete şahit oldu... Sonra da ortadan kayboldu.”

“Sizce öldürüldü mü?”

“Pekâlâ olabilir. Sistemin içinde gözden kayboldu, çocuk esirgemedi sefil bir hayat, falan filan” dedi bezgin bir halde. “Bu sorgudan sıkılmaya başladım, işim gücüm var” dedi Marilyn Nettles. “Gitme vaktin geldi.” Aniden ayağa kalktı, biraz sallanıp, destek almak için masaya tutundu. Jackson da gerekirse oturabilmek için

hemen yerinden fırladı. Kadının çalışma masasındaki yeni kitabın sayfaları düştü, *Doğranmış Gelin*'in sayfaları kuş ruhları gibi uçuşup yere kondular. Kedi sıçrayarak uyandı, hain bakışlı bilye şeklindeki gözlerini kısıp, motoru iki saniyede altmışı bulan bir araba gibi fırlayarak Jackson'a tısladı.

Jackson sahnenin sağından çıkar, kedi peşinden gider.

Kıl payı kurtulmuştu. Minik kemiği havaya fırlatarak, köpeğe bir ödül maması ikram etti. Köpek havaya fırlayıp bir güzel yakaladı.

Belki de, fotoğraftaki kız Hope McMaster değildi. Ama o zaman soru şuydu: Bu Brian Jackson denen herif madem kendisiyle aynı gizemli izleri takip ediyordu (Linda Pallister, Marilyn Nettles, Tracy Waterhouse) o zaman o neyi –ya da kimi arıyordu?

Barry arabasını Linda Pallister'ın evinin oraya park edince etraftaki dantel perdelerin kıpırdandığını gördü. Meraklı komşular polisin can dostuydu. Arabadan indi ve evin zilini çaldı. Ama evde birileri varmış gibi görünmüyordu. Perdeler kapalıydı ve ev terk edilmiş gibiydi. Kapiya güm güm vurup, posta deliğinden içeri seslendi: “Linda!”

Hyacinth Bucket⁹⁸ tipinde bir kadın, tek kişilik Komşu Gözetleme Servisi, çalıların arkasında bekliyormuş da fırlayıvermiş gibi aniden beliriverdi.

“Janice Potter” dedi. “Yan tarafta oturuyorum. Yardım edebilir miyim?”

“Bilmiyorum” dedi Barry. “Lingfield Park'ta üç buçukta koşacak atınız var mı?” Yetki belgesini çıkardı. “Bayan Pallister'ı arıyorum. Linda Pallister'ı tanıyor musunuz?”

“Dün de biri sordu. Özel dedektifmiş.”

“Linda'yı en son ne zaman gördünüz?” diye sordu Barry.

“Dün gece” diye atıldı kadın. “*Collier* biter bitmez. Bir arabaya biniyordu. Geri gelmedi.”

“Nasıl bir arabaydı?” Böyle meraklı komşular olduktan sonra, güvenlik kamerasını kim ne yapsın?

“Dört kapılı büyük bir araba” dedi kadın. “Gri.”

“Bütün arabalar gece gri görünür” dedi Barry.

98 BBC'de yayınlanan *Keeping Up Appearances* adlı dizinin başkahramanı. (ç. n.)

Bu Jackson denen herif al yanak Scarlet Pimpernell⁹⁹ gibi çıkmıştı, çat burada çat kapı arkasında, ama mutlaka Barry'den bir adım önce. Üstelik nereye gitse kadınlar sırta kadem basıyordu.

“Tamam” dedi Barry kendi kendine tekrar arabasına binerken. Bu aralar arabasıyla çok sık konuşur olmuştu. Arabanın cevap verdiği de, Barry'den bir şey beklediği de yoktu. “Laf olsun diye, diyelim ki, Jackson denen bu karakteri Carol Braithwaite'in oğlu tutmuş olsun, şimdi yetişkin olmuştur, oho –otuzlarının sonunda filandır, değil mi?” Hepsi insanların bu ara kafayı taktığı “kendi hakkımda daha çok şey bilmek istiyorum” tantanası yüzünden oluyordu. Barry değil, Barry keşke kendi hakkımda daha az şey bilsem diyenlerdendi. “Böylece, Michael Braithwaite adına Linda Pallister'la bağlantı kurmuş olsun.” Kadın çarşamba günü aradığında *Biri sorular soruyor* demişti. “Bu Jackson denen herif, Tracy'yi de aynı sebeple, yani Carol Braithwaite konusunda arıyor olsun. Ama sonra Linda da Tracy de ortadan kayboluyor. Bu iyi bir şey değil, değil mi?”

Michael Braithwaite annesini sonsuz uykusundan uyandırmıştı. Kadın şimdi doğruluyordu, bir kum fırtınası gibi adalet peşinde, intikam peşinde koşuyordu. İntikam konusunu işleyen bir tragedya.

Jackson ve köpek mendirek boyunca yürüdüler, deniz kenarında bir çift aylak. Jackson kafasında güneşin sıcaklığını hissediyordu. Whitby'ye çocukken gelmişti. Parayı nereden bulup da gelmişlerdi bilmiyordu; dondurmaları, pandomim gösterilerini bir tarafa bırak, doğru dürüst üst-baş ve yemek için bile asla yeteri kadar para olmazdı, hele de tatil mevsiminde. Buraya geldiklerinde Jackson herhalde beş-altı yaşlarındaydı, ablasının yarı yaşındaydı ve onun oyuncağı olabilecek kadar da küçüktü. Ağabeyleri Francis çoktan ergen olmuştu, akşamları kamburunu çıkartıp somurtarak çarşıda dolanıyordu. Hiçbirinin fotoğraf makinesi olmadığı için bu tatile dair fotoğrafik kanıt yoktu ellerinde. Zenginler portrelerini yaptırırlar, yoksullarsa tarihten görünmeden gelip geçerler.

99 Emma Orczy'nin romanına gönderme. (ç. n.)

Jackson böyle ilkel bir geçmişi kızına nasıl anlatacaktı ki, hele ki nefes aldığı her saniye genellikle metroseksüel Jonathan Carr tarafından dijital olarak kayıt altına alınan, bilim-kurgu geleceğe doğmuş oğluna, asla. (Jonathan konusunda Julia kaypak davranıyordu, Julia için bile garip bir durumdu bu. İlişkileri bitmiş miydi yoksa?)

Uzak geçmişte burada ailece geçirdikleri tatile dair çok şey hatırlamıyordu, daha çok sesler, kokular gibi hisler kalmıştı hafızasında. Akşam, yemek vakti gelince gong alınan bir misafir evinde kalmışlardı, yemekler evdeki patates-ekmek rutininden epey farklı olduğu için çok şaşırmıştı; bugün bile o zamana dair en renkli hatırası haşlanmış tavuk ve limonlu pudingdi. Annesi her ikisine de burun kıvrımış, “Aman, pek güzel” demişti, sanki yemek tadını çıkarsın diye değil, eleştirmesi için verilmiş gibi.

Yatmadan önce çocuklara süt ve arorot bisküvileri ikram ediliyordu –evdeyken bilmediği zevkler; evdeyken annesi sabun bezini kapıp yüzünü bastıra bastıra silince anlardı uyku vaktinin geldiğini.

Beynini işleten küçük adamların çok uzak bir kēeye sıkıştırdığı bir şeyi hatırlayıverdi aniden. Annesi, bir kutu kâğıt kumdan kale flaması almıştı ona –sarı zemin üzerindeki kırmızı aslanı görür gibiydi hâlâ. Babası, ucuz takım elbisesiyle kumsalda oturmuş, pantolonunun paçalarını kıvrımış, kıllı, solgun İskoç baldırları ortaya çıkmış. Fakir bir çocukluğu olmuştu, her anlamda. Mzelik.

Sahildeki Filika Müzesi gibi ilginç bir müzeden bahsetmiyordu tabii, o müzede insanın yutkunmasını zorlaştıran kahramanlık ve felaket öyküleri belgelenmişti. *Gitmek zorundayız, ama geri döneme-yebiliriz*, Amerikan Sahil Koruma’nın sloganı buydu; her kurtarma görevlisinin parolası. Jackson kapıdaki minyatür filika şeklindeki bağış kutusuna bir yirmi sterlin itti.

Devam etti, deniz kabukları satan dkknları geçti, vampir temalı ürünlerle dolu (nereye kasan kurtulamıyordun bunlardan) dkknları geçti, oltu taşından eşyaların sıralandığı dkknları, insanı kusturacak kadar yoğun kokulu mumlar satılan dkknları, ucuz ve çirkin sonsuz sayıda hediyelik eşyanın bulunabileceği dkknları geçti. Açılır kapanır köprüden tarih kasabaya doğru yürüdü, büyük denizciye bizzat saygılarını sunabilmek için Kaptan Cook Hatıra Müzesi’ne gitti.

Daha sonra helva yemek için Justin'in Helva Dükkânı'na girdi ve Henriatta Sokak'ta satılık bir ev gördü. Ama sokaktaki bütün evlerin hasarlı olduğunu ve sokağın sonundaki fûme balık fabrikasının da atmosfere pek olumlu sayılmayacak bir katkıda bulunduğunu fark etti.

Turist kaynıyordu her yer. Mayıs resmi tatili,¹⁰⁰ hamsin yortusunda¹⁰¹ böyle olmaz mıydı eskiden, ne ara değişmişti? Manastırın 199 basamağını koşarak çıktı ve ne kadar idmanlı olduğunu görüp sevindi. Millet merdivenleri çıkacağız diye öfleyip pöflüyordu ortalıkta. Bu kadar çok şişman insanı bir arada görmemişti daha önce. Geçmişten bir ziyaretçi şimdi burada olsa ne anlam çıkarırdı bundan acaba? Eskiden fakirler zayıf, zenginler şişman olurdu, şimdi tam tersi anlaşılan.

St Mary's Kilisesi'ne girmeden önce köpeği sundurmada bıraktı. Üzerinde eski harflerle *Yabancılar İçin* yazılı kapalı sıralardan birine oturdu. Öylesi daha uygun gelmişti. Bu aralar nereye gitse kasabadaki yabancı oluyordu. Kilisenin içini inceledi, çok eskiden tersane işçileri yapmıştı. Ondan başka sadece genç ama çok genç, gotik bir çift vardı içeride; siyah kıyafetler, siyah rujlar, her yerlerinde halkalar, sıraların arasında geziniyorlardı. Oğlan bir şey söyledi, kız kişnedi. Vampir manyakları.

St Mary's kabristanındaki bir bankta oturdu biraz. Mezar taşlarının hepsi rüzgârdaki ağaçlar gibi yatmıştı, havadaki tuzdan üstlerindeki isimler silinmişti. *Mermer Odalarında Huzur İçinde*,¹⁰² diye mırıldandı köpeğe dönüp. Köpek ne dediğini anlamaya çalışır gibi merakla başını yana eğdi. Tepelerinde martılar edepsizce birbirlerine bağırıp çağırıyordu. Güneş, denizin üstünde pırlantalar gibi göz kırptı. Klişeleri kullanmaya başladığında bulunduğu yerden ayrılması gerektiğini anlayacak kadar görmüş geçirmişti Jackson. Ayağa kalkıp yüksek sesle "Gitme vakti" dedi ayağının altındaki ölümlere, ama yeniden dirilişin uysal üyeleri kıllarını kıpırdatmadı, emrine bir tek köpek itaat etti.

Bu kez kasabaya dönmek için 199 basamağı değil, Arnavut kaldırımlı yolu seçti, yürürken Justin's'ten aldığı helvayı bitirdi.

100 *May Bank Holiday*. İngiltere'de Mayıs'ın ilk Pazartesi günü resmî tatildir. (ç. n.)

101 Paskalya yortusundan sonraki yedinci Pazar günü. (ç. n.)

102 Emily Dickinson şiiri (ç. n.)

“Hadi,” dedi köpeğe, “yarışalım.”

Koşarak sahile indi. Jackson en son ne zaman sahilde koştuğunu hatırlamıyordu.

Sandsend’e vardıklarında köpek kayaların üstündeki su birikintilerini araştırmaya başladı, sönmüş kondoma benzeyen ölü bir mürekkepbalığı buldu, parçalayana kadar uğraştı. Tuzlu koca bir yosun parçası köpeği birkaç dakika daha oyaladı. Jackson bir kayanın üstüne oturup ufku seyretti. Şurada neresi vardı? Hollanda mı? Almanya mı? Dünyanın sonu mu? Niye birileri Carol Braithwaite cinayetinin üstünü örtmeye çalışıyordu? Hem bunun, eğer bir alakası varsa tabii, Hope McMaster’la nasıl bir bağlantısı vardı? Cevaplarını bilmediği başka sorular da vardı tabii, aslında soru sordukça, sorular misliyle artıyordu. Hepsisi tek bir soruyla başlamıştı: *Biyolojik ailem hakkında bir şeyler bulabilir misiniz?* Ve sorular o dakikadan itibaren katlanarak çoğalmıştı.

Yeni askerini eğiterek sahilde biraz vakit geçirdi –*otur, dur, peşimden gel, gel*. Köpek gayet iyiydi. Otur deyince bacaklarını altından alivermişler gibi poposunu yere yapıştırıyordu. Jackson *dur* deyip kendisi yürüyünce köpeğin bütün vücudu Jackson’ın peşinden fırlamak için kıpır kıpır olsa da, zamkla yapıştırılmış gibi kumların üstünde duruyordu. Jackson denizin sahile sürüklediği bir sopayı alıp köpeğin başı üstünde tutunca, köpek arka ayakları üstüne kalkmakla kalmayıp birkaç adım bile attı. Şimdi ne yapacaktı acaba? Konuşur muydu ki?

Köpek kadar yaşlı bir Labrador’la yaşlı bir adam geçti yanlarından ağır ağır. Adam kasketine dokunarak Jackson’a, “Sirkte çalıştır bunu” dedi. Jackson’a mı demişti, köpeğe mi, emin olamadı Jackson bir an. Belki ikisine de demişti. Jackson ve Konuşan Muhteşem Köpeği.

Köpek ve Jackson bir süre at-getir oynadılar, sonra köpek mide bulandırıcı kahverengi çelenklerinden birini kaygısızca kumların üstüne bırakıverdi ne yazık ki; kendini suçlu hisseden Jackson da gömebilmek için elindeki sopayı kürek gibi kullanmak zorunda kaldı. Naylon poşetler, arabayla birlikte çalınmıştı.

İki yaramaz oğlanın kaçması için uygun bir zamandı galiba.

Balık-patates aldı (kuzeyin köle mutfağı), mendirekte bir banka oturup suların yükselmesini izledi. Balığını köpekle paylaştı, bir

zamanlar Marlee için yaptığı gibi balık parçalarını köpeğe vermeden önce soğusun diye rüzgâra tutuyordu. Medcezir başlamıştı, deniz şimdi kumsala sokuluyordu. Dalgalar gitgide güçlendi, mendireğin kolonlarına *bam* diye çarpışlarını izledi Jackson.

Hava kararıyordu, karanlıkla beraber soğuk da bastırmaya başlamıştı; akşamüstünün ılık havasını düşününce insan hafızasına güvenemiyordu. Kuzey Denizi'ni aşıp gelen rüzgâr, buzdan bir bıçak olup adamı kemiğine kadar kesiyordu, balık-patates paketini çöpe atıp geçen gece yer ayırttığı pansiyona doğru yola koyuldu. “Ücretsiz kozmetik ürünleri, ikram tepsisi ve serpmeye Yorkshire kahvaltısı”na gecesi yirmi beş sterlin. Jackson Yorkshire kahvaltısının diğer kahvaltılardan farkını merak etti.

“Bella Vista” –tabii, başka ne olacak? Birbirine benzeyen evlerden oluşan bir sokağın ortasındaydı, bodrum kattan çatıya beş katlı evler. Bella Vista'nın çoğu komşusu da pansiyondu –Yunus, Deniz Manzarası, Liman. Çocukluğunda bu pansiyonlar burada mıydı acaba; belki de akşam yemeğini haber veren gong Deniz Manzarası'nın ya da Liman'ın koridorunda çalıyordu, hatta hâlâ çalınıyor bile olabilirdi.

Bella Vista'nın adını yanlış koymuşlardı, zerre kadar deniz görmüyordu.¹⁰³ Belki çatı katına çıkıp bir sandalyeye tırmanırsan. Kapının girişindeki sütunlardan birinin üstünde bir duyuru vardı: Köpek Giremez, Sigara İçilmez, Grup Rezervasyonu Yoktur. Altında da daha küçük el yazısıyla *Bayan B. Reid, Mülk Sahibi* yazıyordu.

“Geç oldu” dedi Bayan Reid selam niyetine. Jackson saatine baktı, sekiz olmuştu. Geç miydi bu?

“Hiç gelmemekten iyidir” dedi Jackson tatlı tatlı. Bella Vista'nın müşterileri sık sık rezervasyonlarını iptal mi ediyordu acaba? Bayan Reid, belli bir yaşa gelmiş, yıpranmış bir sarışındı, Jackson'ın bu aralar rastladığı diğer bütün kadınlar gibi. Kadın, Jackson'ı kare şeklinde geniş bir odaya aldı; odadaki bir masanın üstünde yerel turistik mekânlara ait broşürler ve telefonu kullananlar için küçük, eski model kırmızı telefon şeklinde bir bağış kutusu duruyordu. Oda, müşterilerin dinlenebileceği bir salona ve kahvaltı salonuna açılıyordu, salonların işlevi kapılarına iliştirilmiş seramik plakalarla belirtiliyordu.

103 İt. Güzel manzara. (ç. n.)

Kahvaltı salonunda masalar ertesi sabah için hazırlanmıştı, küçük kâselerde reçeller, folyoya sarılı minik tereyağı tabletleri. Kaçınılan masraflar, her şeyin minyatürleştirilmesi tuhaf geliyordu ona. Jackson kendisinin bir pansiyon işlettiğini varsayacak olsa (hayal gücünde muazzam bir sıçrama gerektiriyordu), porsiyonları büyük tutardı –koca kâselerde reçeller, içinde kocaman bir tereyağı olan büyük bir tabak, dev fincanlarda kahveler.

Üç kat merdiven çıkıp, çatı katının arka tarafında kalan, muhtemelen bir zamanlar hizmetkârların balık istifi dizildiği bir odaya girdiler.

“İkram tepsisi” şifonyerin üstünde duruyordu –elektrikli su ısıtıcı, paslanmaz çelikten küçük bir çaydanlık, çay poşetleri, kahve, şeker, minik UHT süt tüpleri, selofana sarılı iki yulaflı bisküvi, her şey yine mümkün olan en az ve en küçük halde hazırlanmış. Oda tamamen gereksiz türlü çeşit eşyayla doluydu –örgü paspaslar, küçük kâselerde potporiler, gardırobun üzerine oturtulmuş bir alay porselen suratlı, lüleli bebek. Küçük, demirdöküm şöminede bir vazo dolusu kuru çiçek –ki Jackson’a sorarsan basbayağı çiçek ölüsü de denebilirdi. Jackson, Bayan Reid evli mi acaba, diye merak etti. Eve uzun zamandır aklı başında, zapturapt altına alıcı bir erkek eli değmemiş gibiydi. Boşanmış mıydı, dul muydu? Dul olduğunu tahmin etti Jackson, kadın idman arkadaşından uzun yaşamayı başarabilmiş bir tipe benziyordu. Bazı kadınlar adeta dulluk için yaratılmıştı. Evlilik, yollarına çıkan basit bir engeldi sadece.

Oda kapısının dışındaki plakette *Valerie* yazıyordu. Diğer odaların kapılarında da isimler olduğunu fark etmişti Jackson –*Eleanor, Lucy, Anna, Charlotte*. Porselen bebeklerin isimleriydi herhalde. Jackson odaların isimlerinin nasıl verildiğini merak etti. Ya da oyuncak bir bebeğin isminin. Ya da aslında bir çocuğun. Köpek ismi bulmak daha da zor bir işti.

Bayan Reid içeri girdiklerinde odaya tereddütle baktı. Jackson’ın böyle bir odaya ait bir tip olmadığı gayet açıktı. Belli ki girişe astığı nota eklemeler yapması gerekecekti: Köpek Giremez, Sigara İçilmez, Grup Rezervasyonu Yoktur, burada olma amacı belli olmayan, asker botu giymiş pejmürde adamlar giremez. *Valerie*’de hava iğrenç bir şekilde kimyasal kokuyordu, az önce biri gelip odayı spreye boğmuştu sanki.

“İş için mi, eğlence için mi Bay Brodie?”

“Pardon?”

“Buraya iş için mi geldiniz, eğlence için mi?”

Jackson ikisi için de gerekenden daha uzun bir cevap bulmaya çalıştı. “Biraz biraz ikisi de aslında” dedi sonunda. Çantasından hafif bir inilti geldi.

Jackson, Bayan Reid’e “Teşekkürler” dedi ve kapıyı kapadı.

Sürgülü pencereyi yukarı itti ki içeri biraz gerçek hava girsin, pencerenin hemen önüne sabitlenmiş bir yangın merdiveni gördü. Valerie’den acilen çıkması gerekirse bunu kullanabileceğini bilmek hoşuna gitti.

Hope McMaster’dan hiç de kedisine uymayan kısa bir e-posta havada süzülüp Jackson’a ulaştı. *Havadis var mı?* diye soruyordu. *Yok,* diye cevap verdi. *Seni bulduğumu sanmıştım, ama meğer Michael adında bir oğlanmışsın.*

Hep arıyordu, kayıp kuzuları bulan bir çoban köpeği gibi. Londra’da Mitch diye bir adamla tanışmıştı; Güney Afrikalı’ydı, Bauer tipli sert bir adamdı, eğer böyle bir şey mümkünse Thatcher’ın daha da sağında, siyasetin içindeydi, ama varlığının orta yerinde yüreği paramparçaydı. Jackson bütün hikâyeyi bilmiyordu, tek bildiği seneler önce Mitch’in bir oğlu olduğu, kaçırıldığı ve çocuğa ait tek bir ize rastlanmadığıydı. Defalarca boşanmış olduğu ve etrafında da her zaman işe yarar birileri olduğu için, dünyada kaybolan çocukları arayan bir takımı yönetiyordu. Kendini duyuran bir kuruluş değildi. Dünyanın her yerinde her gün yüzlerce çocuk ortadan kayboluyordu, demin buradayken, iki dakika sonra yok oluyordu çocuklar. Geride kalan kişilerden bazıları Mitch’e ulaşmayı başarıyordu.

Mitch’in bir portföyü vardı; sayısıyla insanı depresyona sürükleyecek kadar çok dosya vardı içinde, evden kaçanlar ve kaçırılanlarla dolu. O portföydeki bazı çocuklar hakkında Interpol’den daha çok şey biliyordu. Bütün o fotoğraflar Jackson’ın yüreğini parçalamıştı. Tatilde, doğum günlerinde, yılbaşlarında çekilmiş fotoğraflar, aile hayatının en parlak anları. Fotoğraf makinelerinin içinde koca bir yalan vardı, geçmişin somut bir şey olduğunu ima ederdi, halbuki tam tersiydi.

Jackson kendisi de her sene Marlee’nin başının ve omuzlarının görüldüğü, objektife baktığı doğru dürüst bir fotoğrafını çekme-

ye itina gösterirdi. Genellikle Josie'ye gösterdiğinde, "Kendisi gibi çıkmış" dediği fotoğraflar olurdu bunlar. Jackson ona söylemezdi ama bu fotoğrafları kızı bir gün kaybolursa diye çekiyordu. Çocuklar günbegün değişirdi, uzun süre gözünü ayırmadan bakarsan büyüdüklerini gözünle görebilirdin. Teşkilattayken öyle kötü çekilmiş (tatillerde, doğum günlerinde, yılbaşlarında) fotoğraflar görmüştü ki ("Şimdiki haline pek benzemiyor ama..."). İşte polis olunca başına bunlar geliyordu, güneşli bir günde Seine nehrinde gezinti teknesinde eğlenirken ya da Cornish koyunda piknik yaparken bile olan bitene aynı mercekten bakıyordun. *Et in Arcadia ego*. Üstelik istatistikleri de biliyordu, kaçırılan çocukların yüzde doksan dokuzu yirmi dört saat içinde ölüyordu. Bunun yarısı ilk bir saat içinde ölüyordu. Böyle bir durumda, ne kadar iyi çekilmiş olursa olsun, fotoğraf işe yaramıyordu.

Kayıp bir çocuk dünyada olabilecek en kötü şeydi. Öldükten sonra dirilenlerse, yani Nataschalar, Jaycee Leeler, istatistikte yüzdenin virgülden sonraki kısmını oluşturunuyordu, boş umut.

Mitch'in portfolyosunda boy, göz rengi, saç rengi kayıtlıydı. Ayırt edici işaretler, beş yaşındayken kırılan kol, sol dizde küçük bir yara izi, ön kolda Afrika şeklinde bir doğum lekesi, kırık serçe parmağı, eksik iki diş, alerjiler, hastalıklar, alınmış apandisitler, geniz etleri ve bademcikler, röntgenler, hilal şeklinde bir yara izi, DNA. Çaresizlik hissi veren küçücük işaretler. O kayıp çocuklar asla bulunamayacaktı, bu gerçektir. Çoğu artık ölmüş ya da mahvolmuştu.

Başka tür kayıp çocuklar da vardı elbet. Radara yakalanmayanlar. Anne-babaların kaçırdığı. Gizli operasyonlar. Tabii ki çocuğu kaçıranın, paylaşmayı sevmeyen, kafası atmış eski eş olması, aynı sahiplenmeyi sevmeyen, kafası atmış eski eşin çocukları arabaya tıkip egzoz dumanını arabanın içine vermesinden ya da çocuklar onda kaldıklarında uyurlarken bıçaklamasından iyiydi; ama bu, velayet kurallarını hiçe sayıp, çocukları iade edilmeyecekleri bir yere kaçırabileceği anlamına gelmiyordu. Ya da önemsenmeyecekleri bir yere. Ya da bir çocuğun annesinden alınmasında bir sakınca görmeyen bir yere. Birinin o çocukları geri getirmesi gerekiyordu; o kişi pekâlâ Jackson olabilirdi. Paralı asker olmaktan iyiydi; Irak'ta çalışmasını teklif eden onca özel güvenlik şirketi olmuştu; Sierra Leone'deki elmas madenlerinden birinin güvenliğini üstlenmesi de

önerilmişti, kapıdan dışarı adımını her attığında kelle koltukta yaşayacağı, sınırdaki bir hayat.

Japonya’da, Singapur’da, Dubai’de çocuk aramışlığı vardı. Şaşırtıcı bir şeydi. Jennifer’ın, yani Münih’teki kızın erkek kardeşini akrabaları alıp başka bir yere götürmüştü. Jackson çocuğun bulunup bulunmadığını merak ediyordu. Mısırlı babaları gelip mahkemenin ayarladığı o tatile götürene kadar, iki çocuk da annelerinden hiç ayrılmamıştı. Adam Almanya’da yaşıyor ve çalışıyordu, kızın adını değiştirmiş, okula kaydettirmiş, annesinin öldüğünü söylemişti. Kız Almanca öğrenip de durumunu birilerine anlatabilecek hale gelene kadar muhtemelen annesini unutmuştu. Çocuklar çabuk unutuyordu, öyle korunuyorlardı. Jackson, Alman bürokrasisinin ağır dönen çarklarının asla beceremeyeceği kadar çabuk bulmuştu onları. Steve’le birlikte kızı Tring’deki evine, annesinin yanına götürmek üzere zencefilli çöreğe benzeyen evden aldıklarında daha altı saat geçmişti. Anneyle evladının kavuşması.

Bir şey onu rahatsız ediyordu ama ne? Linda Pallister’ın ofisinden aşırıldığı fotoğrafı cüzdanından çıkardı. Sahilde küçük bir kız. Baş ve omuzların görüldüğü doğru düzgün bir fotoğraf. İçin için bu çocuğun Hope McMaster olduğundan emindi. İçini çekip fotoğrafı yeniden kaldırdı.

Yattığında saat anca dokuz buçuk olmuştu. Tek kişilik bir yataktı ve köpek yatağa çoktan kurulmuş, büyük bir kısmını kaplamıştı bile. Jackson iki ince çarşafın arasına girince köpek kıpırdandı, başını kaldırdı ve boş boş baktı, uyurgezer gibi, sonra yine yerine yerleşti. Jackson ölü gözlü bebeklerin sabit bakışlarını üzerinde hissederek yattı uzun süre.

Golf kulübündeki danslı yemeğin davetiyesini ofiste, çekmecenin gerisinde buldu. Barry “Abiye kıyafet - Siyah kravat” emrine dudak büktü. İşte bahsedilen davetiye, gece yarısına kadar canlı müzik, daha sonra yetmişlerin disko müzikleri, “fantastik ikramiyeler” için bir çekiliş – Isle of Wight’ta iki kişilik bir kaçamak (feribot ücretleri dahil), imzalı bir *Gavin and Stacey* dizisinin DVD seti, Yorkshire CCTV’nin ilk onbiri tarafından imzalanmış kriket sopasını say-

miyoruz bile. Eskiden olsa Barbara'nın seveceği türden bir şeydi –oyuncak bebek gibi gösterişli, korkunç bir kılığa girmek ve diğer kadınlara Amy'nin hepsi A olan notlarıyla, üniversite diplomasıyla, nişanıyla, bebeğiyle hava atmak için güzel bir bahane. Şimdi böbürlenecek pek bir şey kalmamıştı.

“Abiye kıyafet diyor Barry” diye güldü Len Lomax onu görünce. Barry'nin aksine kendisi smokin giymişti, puro içiyordu, coşkulu ve gösterişliydi. Henüz yaştan ötürü çökmemiş, iri yarı bir herifti, Barry'ye göre daha kerli ferliydi. Kaç yaşındaydı ki –yetmiş mi, yetmiş iki mi? Emekliler artık emekli gibi yaşlanmıyordu, hepsi kanlı canlı birer Sean Connery'ye dönüşmüştü.

“Sana bir tabak filan hazırlayıp getireyim mi?” diye sordu Strickland'ın karısı. Margaret. İskoç. Barbara, kanser demişti, bir çeşit kadın hastalığı, ama her zamanki gibi görünüyor, sırf kemik, hiç et yok. Dışı gibi içi de sert. Barbara, Margaret Strickland'i hiç sevememişti –gerçi bu bir şey ifade etmiyordu, Barbara'nın sevmediği bir sürü insan vardı, Barry de dahil. “Herhalde mutfakta yemek kalmıştır” dedi Margaret. Masada dikine duran bir menü vardı, *Agneau rôti et purée de pommes de terre*.

“Patates püresiyle kuzu rosto demek, porsiyonlar bu kadar” dedi Ray Strickland. Strickland, Len Lomax kadar dinç değildi ama damarlarında hâlâ aynı sağı-solu-belli-olmayan güç dolaşıyordu. Barry eskiden hep merak ederdi, Strickland'ın o gün sağından mı yoksa solundan mı kalktığını. Biraz dengesiz biriydi. Barry geçmişe gidebilmek isterdi, gençlik haliyle cesaret edip Strickland'le Lomax'e defolup gitmelerini söylerdi, rahat bırakın beni derdi.

“Tatlı alır mısın?” diye sordu Margaret. “Tiramisu var.”

Tabaklarına bok gibi bulaşanlara bakılırsa kalantorların hepsi tiramisularını bitirmişti.

“Aç değilim” dedi Barry. “Yine de sağ ol.”

“Hiç göremiyoruz seni buralarda Barry?” dedi Margaret Strickland.

“Çünkü golf oynamıyorum” dedi Barry.

“İçiyorsun ama” dedi Lomax bardağına viski koyarken. Grup, çalgıların akordunu yapıyordu. Len'in karısı Alma “Dans edecek misin, Barry?” diye sordu. Çok kötü yaşlanmıştı, ucuz yurtdışı tatillerde çok fazla güneşe maruz kalmıştı. Yetmişini geçmişti ama

hâlâ pür makyajdı, ayağında da ince topuklular. Alma'yla Barbara'yı yapan neyse ki sonradan kırmıştı kalıbı. Çok şükür.

Ray Strickland başıyla şöyle bir işaret ederek Barry'ye dışarı gelmesini söyledi. Barry, Alma'nın omzuna dokunup "Belki sonra tatlım" dedi. Cehennem buz tutunca. Ray Strickland'ın peşinden dışarı çıktı. Serin gece havası ilaç gibi gelmişti.

"Yarın Rex'in cenazesinde konuşma fırsatımız olmaz diye düşündüm" dedi Strickland.

"Ya?" dedi Barry.

"Tam olarak nasıl diyeceğimi bilemiyorum" dedi Strickland. Cı-lalı ayakkabılarına bakıp kaşlarını çatı.

"Yoksa biri ortalıkta dolaşıp Carol Braithwaite meselesine bur-nunu mu sokuyor?" diye tahmin yürüttü Barry.

"Evet" dedi. Rahatladığı her halinden belli oluyordu.

"Bir şeyler yapmamı mı istiyorsun?" dedi Barry.

"Yapar mısın?" diye sordu Ray Strickland tereddütle.

"Ah, tabii," dedi Barry, "bir şeyler yaparım."

Yorgun argın arabasına binerken, acaba kalantorlar gece bitme-den Rex Marshall anısına bir kadeh kaldıracak mı, diye merak etti Barry. "Yetmişlerin disko"suna geçmeden önce mesela.

O yılbaşında hepsi Metropole'deki partiye gitmişlerdi, Eastman gayet şık, Rex Marshall, Len ve Alma Lomax, Ray Strickland ve ufak tefek, tuhaf karısı Margaret, Winfield'lar.

Ian Winfield hâlâ hayatta olabilirdi. Yeni Zelanda'ya sıvıştıktan sonra onlardan haber alan kimse olmuş muydu, bilmiyordu. Uzun zamandır Winfield'ları düşünmemişti. Kitty Winfield. Ian Winfield. Kendini uzun, karanlık bir tünelde buldu. Tünel geçmişe açılı-yordu. *Bir şey alır mıydınız memur bey? Barry'ydi, değil mi?*

Carol Braithwaite kıyam etmişti. Miraca çıkıyordu.

1975: 21 Mart

Barry bir sigara yaktı. Winfield'ların evinin önünde arabasında oturuyordu. Çok güzel ev. Barry böyle bir evde yaşamak nasıl bir şeydir, onu bile tahayyül edemiyordu; Harrogate'te yaşamak, kuzey sosyetesinin başkentinde. Barbara'yı Harrogate'e getirme-si lazımdı. Cesaretini toplayıp bir çıkma teklif edebilse. Beraber

sinemaya gitmeyi teklif edecekti. Barbara çok daha kültürlüydü, tanıdığı diğer kızların foyası hemen meydana çıkıyordu; annesi o kızlar için “Bütün paranı harcayacaksın, hem de böyle bir kız uğruna” derdi.

Strickland ne işler çeviriyordu kim bilir. Arabası muayenedeymiş de, o yüzden yaya kalmış da, Barry gelip onu alabilir miymiş de. Barry acaba neden bir taksi tutmadı, diye merak ediyordu. Barry’nin o gün görevi yoktu, annesinin hazırladığı kahvaltının başına yeni oturmuştu. Keşke Ray Strickland’e telefonunu vermeseydi. “Devriye arabası olmasın” demişti Strickland.

Barry eski Ford Cortina’sıyla geldiğinde, Strickland, Lovell Park evlerinin dışında bekliyordu. Mark 2. Barry’nin otuz yıl sonra bile hâlâ sevgiyle hatırladığı bir araba.

Strickland kucığında battaniyeye sarılmış, uyuyan bir çocuk taşıyordu. Adam çok sarsılmış görünüyordu, çok. Kafası adama-kıllı iyiydi belli ki. Alkol, diye tahmin etti Barry. Strickland’e alkol dokunurdu, herkes bilirdi. Barry, Cortina’nın arka kapısını açtı, “Amirim?” dedi, bir açıklama bekleyerek.

“Sür sen sür, Crawford” dedi bitkin bir halde. “Harrogate, Winfield’ların evi.” Barry, Winfield denen çifti biliyordu. Kadın şahaneydi, eski model. Barry olsa her an her yerde kadını altına alırdı.

Winfield’ların sokağına girdiklerinde Strickland yerinde doğruldu. “Bu yaptığın iyi bir şey” dedi, evin önünde durduklarında. “Aramızda kalırsa çok sevinirim.”

“Sırrın bende saklı amirim” dedi Barry. Sır neydi ki, affedersin ama?

Barry’ye “Göründüğü gibi değil” dedi Strickland arabadan inerken, çocuk hâlâ kucagındaydı. Yine, Barry neyin nasıl göründüğünü anlamış değildi. Barry arkasından baktı, eve giden yolda yürüyüşüne, zili çalışına.

On dakika, on beş dakika bekledi. Ön kapı açıldı ve Ian Winfield dışarı çıktı. Barry Cortina’nın camını indirdi. Winfield, “Bir şey alır mısınız memur bey? Barry’ydi, değil mi? diye sordu. Yumuşak, hastasıyla konuşur gibi.

Nasıl bir şey ikram etmeyi düşündüğünü merak etti Barry. “Hayır, sağ olun” dedi.

“Dedektif Strickland birazdan çıkar” dedi Winfield, bir çocuğu sakinleştirmek için konuşurcasına bir ses tonuyla.

Beş dakika sonra Strickland arabaya döndü. Öncekinden daha da sarsılmış görünüyordu. “Beni eve götür Crawford” dedi. “Karım merak etmeye başlamıştır.”

Carol Braithwaite’in cesedini Lovell Park’ta bulmalarından üç hafta önceydi. Cesedin üç haftadır evde öylece durduğunu söylüyorlardı. Barry bile hesabı yapabiliyordu. Strickland kadını öldürüp çocuğu almıştı.

(*Marjorie Collier’in salonu/İç Mekân/Gece*)

Marjorie Collier

Kimsiniz? Burada ne yapıyorsunuz?

Birinci Gangster

Vincent’ı arıyoruz, nerede?

Marjorie Collier

Bilmiyorum, nerede olduğunu bilmiyorum.

İkinci Gangster

Bizi aptal mı sanıyorsun hayatım?

Marjorie Collier

İçeri bu şekilde giremezsiniz. Çıkın!

Birinci Gangster

Vince’i görene kadar olmaz sevgilim.
Çakır gözlüye bir telefon çakıp, ayağını
çabuk tutmazsa annesinin tahtalı köyü
boylayacağını söyle bence.

Marjorie Collier

Yapmam öyle bir şey. Sizin gibi okul
çeteleri uğruna savaşmadım ben
Hitler’le.

(*Kadın etrafına bakınır, şöminenin yanındaki uzun çatala gözü ilişir.*)

Birinci Gangster (İkinci Gangstere)
Pek de kıpır kıpır bir şey, değil mi?

İkinci Gangster (Birinci Gangstere)
Zır salak desen daha doğru. (Marjorie'ye)
Kahramanlık yapmaya kalkışma güzelim.

Marjorie Collier (uzun çatalı kavrayarak)
Sizden korkmuyorum.

(Mücadele ederler. Birinci Gangster Marjorie'yi yere fırlatır. Kadın kafasını şöminenin önündeki parmaklığa vurur.)

Bam diye değil, inleyerek. Yönetmen senaryosunu kendi getirmişti, gönül alacak bir düzenleme. İdam fermanı. Zavallı Marjorie Collier'in sonu kötüydü.

"Dikkat Till" dedi Julia adam yaklaşıırken. "Anlaşılan, senin ölüm gemisine biniş biletini getiriyor."

"Bu kadarmış Till, hayatım" dedi yönetmen. "Son."

Şimdi de Saskia ona sakatmış gibi davranıyordu. Bir fincan ballı ılık süt getirmişti, yanında atıştıracak bir şeyler. Kendi paşminasını da Tilly'nin omuzlarına sarmıştı.

"Şok geçirdin, değil mi?" dedi. "Biliyorum, çünkü ben de *Hollywood*'ta o feci araba kazasında ölmüştüm –erkek arkadaşım cenazemde kiliseye bomba koymayı planlayan takipçi bir sapıktı– hatırlıyor musun? Nasıl unutulur? Senaryoyu ilk okuduğumda çok keyfim kaçmıştı ama dizilerde en iyi aktris ödülüne aday gösterildim, yani her şey yoluna girmiş oldu sonunda. Göreceksin, her şey düzelecek. Hem ayrıca biraz dinlenmek sana da iyi gelir, değil mi? Ebedi istirahatgâhındakini kast etmiyorum tabii, uzat ayaklarını biraz, gündüzleri televizyon izle, kaplıcalara git, keyfine bak."

Çok şükür Saskia'nın istimi bu kadarına yetti, minderlere yaslanmış Tilly'ye doğru tuhaf bir hamle yaptı, "Tamam, iyi geceler o zaman," dedi.

"İyi geceler" dedi Tilly sonunda peruğunu çıkarabileceği için rahatlatarak.

Saskia Tilly'nin gideceğini düşündükçe sevincini saklayamıyordu. Şimdiden prodüksiyon personeliyle anlaşmıştı, artık kaldığı yeri hiç kimseyle paylaşması gerekmeyecekti. Hoş, onun da yakında ayrılacağına dair dedikodular dolaşıyordu. Belli ki yakında "LA'ye"¹⁰⁴ gidecekti" şansını denemeye. "Küçük balık, büyük havuz" dedi Julia. "Boğulacak."

"Boğulmaz umarım" dedi Tilly. "Çaresizlik içinde biraz çırpınsın yeter."

Tabii ki Saskia ertesi gün erkek arkadaşı geleceği için bu kadar neşeliydi. Ragbi oyuncusu olan değil, belli ki o önceki günün haberi olmuştu (kelimenin tam anlamıyla). Yenisi "bir formasız" ki bu saçma, zira adam tam olarak bir ordu mensubu, Muhafız Alayı'nda"¹⁰⁵ bir teğmen.

"Üniformalı adamları sevmez misin?" diye sordu Saskia Tilly'ye.

Tilly'nin üniformalı bir adama en yakın olduğu an *HMS Pinafore* prodüksiyonu sırasında idi, o yıllarda epey güzel şarkı söylerdi. Tuhaf, o prodüksiyon hakkında hiçbir şey hatırlamıyordu. Acaba yüksek notalara hâlâ çıkabilir miydi ki? Saskia'nın teğmeninin adı Rupert'tı ve anlaşılan gayet geleneksel bir geçmişi vardı. Saskia bu yüzden epey tedirgin oluyordu görünüşe göre. "E, doğal olarak," dedi Julia, "Saskia tam bir eroinman. Kendini tutamayacaktır. Çocuğun ana babasının çiftliğine gidecekler, malikâneye girdiklerinde kız Tara Palmer-Tomkinson aksanıyla konuşmaya başlayacak, bir çift inci küpe takacak, sonra kızı klozet kapağından –bir sürü klozet vardır evlerinde, eminim– burnuna kokain çekerken yakalayacaklar." Tilly bazen Julia'nın söylediklerini takip edemiyordu. Kendi küçülen beyni yüzünden mi, Julia yüzünden mi, bilemiyordu.

İçini çekip gözlüklerini taktı, senaryoyu okumaya devam etti. Marjorie Collier, "boşuna savaşmadım Hitler'le" derken ne kastetmişlerdi acaba? Kadının altmış sekiz yaşında olması gerekiyordu –daha genç bir izleyici kitlesi hedeflemekten başka derdi olmayan, ergen bir senaryo editörü değilsen çok da yaşlı sayılmazdı. Joanna Lumley altmışlarının ortasında idi, Allah aşkına, kimse onun potluk terlikler giyip, ateşin başında örgü örmesini beklemiyordu. Tilly onunla bir kermeste tanışmıştı. "Benimle gel," demişti Phoe-

104 Los Angeles, California. (ç. n.)

105 "The Coldstream Guards" İngiltere Kraliçesi'nin emrindeki yedi ayrı alaydan "Muhafız Alayı" olarak bilinendir. (ç. n.)

be, “bana lazımsın orada.” Phoebe yürümekte zorlanıyordu, dizlerinde protez vardı, kalçalarında protez vardı, başparmaklarının eklemlerinde bile protez vardı. Sırada omuzları var diyorlardı. Tilly omuz protezi diye bir şey olduğunu bilmiyordu hiç. Kalbine protez takılamıyor olması ne fenaydı. Yine de Joanna Lumley çok nazikti, deniz ürünlü kanepeler Tilly’nin midesini bozmuştu gerçi. “Midesini bozmak” ne tuhaf laftı, “Mısırlı”dan¹⁰⁶ geliyordu değil mi, ırkçı bir laf değil miydi bu? Paddy’nin yanında söylememek lazımdı, ya da adı her neyse.

(Marjorie’nin yüzü, yakın plan.)

(Fısıldar.) Vince. Oğlum. (Ölür.)

Açık söylemek gerekirse çok saçmalamışlardı. Ölüm sahnesini uzatabildiği kadar uzatması gerekecekti. Öyle kolay gitmek yoktu. Biraz duygu katacaktı, ölümüne gözyaşı dökceklerdi.

En iyisi rolünü ezberlemektir, ama ilk satırı ancak bitirmişti ki uyuyakaldı. Saskia sonradan gelip gözlüklerini çıkarıp ışığı kapamış olmalıydı; çünkü karmakarışık rüyalarından sonra gecenin bir yarısı uyandığında her yer karanlıktı ve hiçbir şey göremiyordu. Gerçeğinden önce biraz prova.

Başucundaki radyolu saat doğruysa saat sabahın dördüydü. Ölülerin vakti. Bir şey onu uyandırmıştı ama ne olduğunu bilmiyordu. Köpek de uyanmıştı.

Jackson yataktan çıkıp karanlık odada sessizce yürüyerek küçük pencereye gitti. Aşağıdaki boş bahçeye ve ondan sonra başlayan dar sokağa baktı. Pek de *bella vista* sayılmazdı. Sokakta biri gizleniyordu, karanlıkla aynı renk giysiler giymiş iri yarı biri. Yaratık kendini gölgelerden kopardı ve çöke çöke sokağın aşağı tarafına gitti, Jackson’ın hatlarını net bir şekilde göremeyeceği bir yere.

Sağduyusu bırak gitsin, dedi. Bırak, sıcacık yatağına gir, Nod Diyarı’nda¹⁰⁷ zararsız maceralara gömül. Üstüne bir şeyler geçirip pencereden tırman, yangın merdiveninden inip yaşayanların dünyasındaki kâbusa karış demedi.

106 Yazar, *gippy* ve *Egyptian* kelimelerinin benzerliğiyle oynuyor. (ç. n.)

107 Tevrat’ın “Yaratılış” bölümünde Kabil’in sürüldüğü topraklar. (ç. n.)

“Allez oup!” dedi köpeğe. Köpek merakla bakıp kafasını bir yana eğdi. Jackson pencereden içeri girip, tekrar dışarı çıkarak anlattı. Bir anlık tereddütten sonra –galiba Jackson’a güvenip güvenemeyeceğini tartmıştı– köpek güzelce yangın merdivenine atlayarak, Jackson’ın peşinden, tırnakları metal merdivenlere çarpa çarpa indi.

Jackson abartılı bir dikkatle bahçe kapısını açtı. Ev sahibini güzellik uykusundan uyandırıp gazabına uğramak istemiyordu. O uykuya çok ihtiyacı vardı kadının.

Sokağa çıktığında kimsecikler yoktu. Asi otostopçusunu ve çantasındaki o kullanışlı Maglite’i düşündü, keşke onda da öyle bir şey olsaydı şimdi. İsviçre çakısı elindeki silaha benzer tek şeydi, o da zaten odasındaki sırt çantasındaydı.

Sokak boyunca yürüdü, başka bir sokağa vardı, orada da bütün evler Bella Vista’ya benziyordu. Köpek temkinli davranıp yanından ayrılmıyordu, belli ki bu kaçamaktan pek hoşlanmamıştı.

İleride birini gördü. Ay ışında pek uğursuz görünüyordu. Land Cruiser’daki adamlardan biri. Ceketinden belli. Jackson’ın ense-sindeki tüyler diken diken oldu ve arkasında ne olduğunu görmek için hızla döndü. Evet, çift olarak gelmişlerdi, deri ceketler, deri eldivenler, kocaman deri botlar; Jackson ise inek derisi sandvicin içindeki malzemeydi. Arkadaki eklemlerini çatırdattı, bu hareket Jackson’a Marilyn Nettles’in pençelerini geçirmeye hazırlanan kedisini hatırlattı.

Köpeğin ensesindeki tüyler kabardı ve hırladı, şu kadarcık şey-den çıkan ne tehditkâr bir ses. Evet, diye düşündü Jackson, hadi o zaman, geçin karşıma, minik köpeğimin karşısına geçin bakalım, hazırız biz. Kaldırıma çıktı, böylece ikisini de görebilecekti. Tweedledum ile Tweedledee.¹⁰⁸

“Biz de sana geliyorduk” dedi biri. “Güzel odaymış, değil mi? Ben sahilde olmayı tercih ediyorum ama.” Konuşması, şaşırtıcı bir biçimde ağabeyini hatırlatıyordu, aynı kaba aksan, aynı alaycı tonlama. Jackson’ın aksanı seneler geçtikçe törpülenmişti; bazen düşünüyordu, kendi gençlik konuşmasını duysa tanır mıydı acaba?

“Kimsiniz siz?” diye sordu Jackson. “Ne istiyorsunuz? Buraya

108 Tweedledum and Tweedledee, bir İngiliz ninnisinde adı geçen ve Lewis Carroll’un *Through the Looking-Glass, and What Alice Found There* anlatısında yer alan iki karakter. (ç. n.)

beni dövmeye geldiyseniz, ortada benim bildiğim bir sebep yok. Yoksa ne?"

"O sondaki 'ne.' Biz onun için geldik işte" dedi diğeri. "Ama dövme kısmını da yapacağız herhalde." Şakacılar, en kötü tipler bunlardı işte.

"Beyler, bence burada bir yanlış anlama var" dedi Jackson. "Siz o kadını arıyorsunuz, benzinlikte peşinde olduğunuz kadın. Nerede olduğunu bilmiyorum."

"Bizi aptal mı sanıyorsun?" dedi ağabeyi gibi konuşan.

"E..."

"Biz senin peşindeyiz."

"Benim mi? Ne yaptım?"

"Burnunu gereksiz işlere sokuyorsun" dedi Tweedledee. "Her yerde sorular sorup duruyorsun."

"Biri sana bir mesaj gönderdi" dedi Tweedledum.

"Şimdi de kutlama kumpanyası mı oldunuz?" dedi Jackson. Bazı insanlar, işler ters gitmeye başladığında, düşmanın suratını koca bir sopayla dürtmek yerine oradan uzaklaşmanın yolunu bulmak gerektiğini düşünüyor olabilirdi. Jackson koca sopasını çıkardı. "Yoksa kiralık striptizci misiniz?" diye sordu dizlerini büküp savaşa hazırlanan Tweedledum'a. Tweedledee yine eklemlerini esnetme numarasını yaptı. Hücum, diye düşündü Jackson.

Tweedledum bütün ağırlığıyla Jackson'ın üzerine atladı, Jackson ağaç gibi devrildi; bu ani çarpışa karşılık veremeden Tweedledee kafasının yan tarafını yumrukladı. Jackson sersemlemişti ama en azından Tweedledum'un burnuna bir yumruk oturtmayı başarmıştı. "Hey!" diyebilirdi ama o sırada Tweedledee karnını yumruklamaya başladı.

Jackson kendini yerde buldu, duyduğu tek şey köpeğin hırsla havlayışıydı. Başına bir iş gelmeden susmasını söylemek istiyordu, bu herifler hayvanı bir tekmeyle taca göndermekte tereddüt etmezdi muhtemelen.

Sonra ağabeyi gibi konuşan, insanın ödünü patlatacak kadar kulağına yaklaşarak, "Mesaj şu, seni güneyli ukala, Carol Braithwaite'i rahat bırak. Bırakmazsan, başına habire bu gelecek." Jackson itiraz etmek istedi, yumruklanarak yere devrilmekten daha kötüsü, kendi hemşehrisinin onlardan olduğunu anlayamamış olmasıydı. Ne yazık ki ağzını açamadan hemşehrilerinden biri

kafasını tekmeledi; o gece karanlık ikinci kez Jackson'ın üzerine çöktü.

Pu-huu. Tam öyle değil. Daha çok şöyle gibiydi... *puik-huu*. Dişi sesleniyor, erkek cevap veriyor. Kendi bölgelerine çok düşkün kuşlar bu baykuşlar. Tracy biliyordu çünkü kütüphanesinde Britanya kuşlarıyla ilgili bir kitap vardı. "Kulübe"nin adını yanlış koymuşlardı, burası kocamandı. Yerini ayırtırken bunu gözden kaçırmıştı. "Burges tarafından tasarlandı" diyordu, tıpkı birkaç yüz metre ilerideki kilise gibi.¹⁰⁹ Victoria tarzı gotik. Ev, ortaçağdan kalma bir geyik parkının orta yerindeydi. Olağanüstü.

Tam bir hafta boyunca koca bir tencerede kaynayan iki bezelye-cik gibi olacaktı. O yüzden o geceliğine salonda kamp yapacaklardı. Tracy yatak odalarında kısıtılmak istemiyordu, Maglite'ıyla birtakım adamları yere sermek istemiyordu. Zemin kat, arka kapıdan kolay çıkış. Saab evin arka tarafında, gözlerden uzak olacak şekilde güzelce park edilmişti. Arabayı burada aramak kimsenin aklına gelmezdi.

Akşamüstü, buraya ilk vardıklarında evden çıkıp yokuş aşağı inerek suni bir gölete ulaşmışlardı. Suyun kenarında bir kaleterya vardı, dışarda oturup dondurma yemişler, kornetlerinin sonunu aç kazlara vermişlerdi. Tracy çocukken Ladybird'den çıkmış bir kitabı vardı, *Aç Kaz*. Kim baksa, gezmeye çıkmış normal insanlar olduklarını sanırdı. Anneyle kızı. Imogen ile Lucy.

Dondurmaları bitince su bahçelerinden geçerek Fountains Manastırı'na kadar yürüdüler. On sekizinci yüzyıl peyzajı, şelaleler ve göletler ve ne işe yaradığı belli olmayan tuhaf yapılar... Tracy'ye göre, gelişmekte bir sakınca yoktu. Göletlerin köşelerinde iribaş çeteleri toplanmış, orada burada bir balığın kıpırtısı görünüyor. Tracy, Harry Reynolds'un kolilerini düşündü. Büyük, pahalı balıklar. Yemedikten sonra niye balık alırdı insan, Tracy bir türlü anlamıyordu.

Çocuk iyi yürüyüşçüydü. Önce bir ayak, sonra öbür ayak. Pratik. Fountains'a vardıklarında ortaçağ panayırı gibi bir şey yapıldığını gördüler. Ya da, artık, ortaçağda panayıra ne deniyorsa. Kostümleri içerisinde eski insanları canlandıranlar –dışarda yakılmış

109 William Burgess.

ateş üstünde yemek piriyorlar, nasıl keten kumaş dokunacağını öğretiyorlar, hedefe ok atıyorlar. Bütün bir domuz ateşte pişiyor.

Dans başlamadan oradan ayrıldılar. “Daima ne zaman ayrılman gerektiğini bileceksin” dedi Tracy.

Ekmek üzerine fasulye ve peynir koyup uyduruk bir akşam yemeği yediler, sonra yine yürüyüşe çıktılar; mis gibi akşam havasında gezindiler. Böyle yerler insanda böyle, “mis gibi” gibi laflar kullanma isteği uyandırıyor. Alacakaranlık, cadıların vakti. Mayıs, büyü ay. Müşterilerin hepsi bir yerlere gitmişti, meydan onlara kalmıştı, sadece Tracy ile çocuk, geyikler ile ağaçlar. Köylerde duymaya alışık olunan hayvan seslerinin hiçbirisi burada yok, mölemeler, melemeler, ü-ürüüler, mezbahayı ve boğazlanmayı düşündüren seslerin hiçbirisi. Burada sadece kuş cıvıltıları, çimlerin uzama ve yenme sesi, santim santim göğe uzanan ağaçlar.

Parkta yüzlerce geyik vardı. Bir sürü ceylan. “Bambiler” dedi Courtney. Canlılar neyse ki, hepsi de. Tracy içlerinden birini yakın zamanda katlettiğini anlayabilseler ne olurdu diye merak etti. Ciddi ciddi vejetaryen olmayı düşünmeye başlamıştı.

Bu geyikler evcilleşmiş sayılırdı. Çok yaklaştığında burunlarını havaya kaldırıp kuyruklarını hafifçe titretiyor, birkaç metre uzaklaşıyor, otlamaya devam ediyordu. Çocuk şaşkınlık içindeydi, kuduz bir köpek dışında hiçbir hayvanı bu kadar yakından görmemişti muhtemelen. Kıza gösterilmesi gereken şeyler listesine çiftlikleri ve hayvanat bahçelerini de ekledi Tracy.

Sonra birden, mucize gibi, akşam karanlığı çökerken beyaz bir erkek geyik alacakaranlığın içerisinden çıktı, ortaçağdan gelir gibi. Kostüm giyip eski bir geyiği canlandırıyor değildi, gerçektir. Bir erkek karaca. Kıpırdamadan durup Tracy'ye baktı. Bu kadar yakışıklı görünen bir erkek bulmak mümkün değildi. Hayvan buraların ona ait olduğunu biliyordu, o yüzden her şekilde Tracy'den üstün durumdaydı. Sıradan erkekler arasında bir prens.

Hayret bir şey, diye düşündü, bu çok özel bir durum. İyi bir işaret olsa gerek. Değil mi?

Asırlık ağaçlarla doluydu burası, Shakespeare zamanını görmüş meşeler. Üç yüzyıl büyüyorlar, üç yüz yıl yaşıyorlar, üç yüzyıl ölüyorlar. Bunu da köşkteki kütüphanenin rafında duran bir ki-

tap söylüyordu. Geceyi geçirmek için ne bulursa okuyordu. Kömür ateşte, Courtney uykuda, koca kanepelerden birinde battaniyeye sarılı. Gece nöbeti tutuyordu, Maglite elinde, meşe ormanlarına, geyik parklarına, ortaçağ manastırlarına çalışıyordu. İnsanın eğitim almasının bir yolu da buydu –manyak pezevenkler merhaba demeye uğrarlar diye bütün gece uyanık kalmak.

Önce Avensis'i kullanan adam, sonra deri ceketliler, bugüne kadar Tracy'nin peşinden hiç bu kadar çok adam koşmamıştı. Niyetlerinin kötü olması ne fenaydı. Carol Braithwaite'i sormak için peşine düşen "özel dedektif" de cabası. Kimdi bunların hepsi Allah aşkına? Çocuğu alsınlar diye mi gönderilmişlerdi, yoksa çocuğu aldı diye Tracy'den intikam almaya mı? İkisi birden, muhtemelen. Kelly Cross'un ölümünden sorumlu olan, onlardan biri miydi? Herhalde. Courtney, uğruna bu kadar zahmete katlanacak kadar önemli miydi?

Evde bir telefon vardı. Barry'yi aramaya karar verdi; bakalım Kelly Cross'u kimin öldürdüğü hakkında bir şey biliyor muydu, daha doğrusu herhangi bir şey hakkında herhangi bir şey biliyor muydu. Her zamankinden de huysuzdu bu sefer. İçi yordu herhalde.

"Barry? Sorular soran o dedektif var ya. Gri bir Avensis mi kullanıyordu?"

"Ne bileyim?"

"Carol Braithwaite'i mi soruyordu?"

"Her türlü insan hakkında her türlü soruyu soruyordu. Sen, Linda, Winfield ailesi. Sisteme giren pis virüsün teki gibiydi herif."

"Dur bi!" dedi Tracy. "Winfield'lar mı? Herif doktor değil miydi, şu modelle evli olan?"

"Carol Braithwaite'in cinayetinden kısa zaman sonra bir çocuk evlat edindi bunlar, sonra da jet hızıyla Yeni Zelanda'ya göç ettiler."

"Aman Allahım" diye mırıldandı Tracy. Michael bu yüzden ortadan kaybolmuştu, Winfield'lar almıştı. Hastanede karşılaştığı Ian Winfield'ın halini hatırladı, Michael'ı nasıl da sahiplenmişti.

"Çok fazla konuştum" dedi Barry.

"Yeteri kadar değil."

"Her şey zamanla ortaya çıkacak."

"Ne ortaya çıkacak Barry? Neler oluyor?"

Barry derin derin iç çekti. İç çekişin ardından uzun bir sessizlik geldi.

“Orada mısın Barry?”

“Bir yere gitmedim. Tracy? Seni kayıtlarda Kelly Cross’la birlikte gördüm, Merrion Alışveriş Merkezi’nde.”

“Siktir.”

“Evet, siktir. Tam olarak. Kelly’nin evinde de parmak izini buldular. Neler oluyor?”

“Onu öldürmedim.”

“Hiç öyle düşünmedim zaten” dedi Barry.

“Çocuğu ondan satın aldım” dedi Tracy.

“Siktir.”

Dışarısı karanlık. Bugüne kadar bildiği karanlıklardan daha karanlık. Şimdi dışarı çıksa, hemen hemen her saat başı sigara içmek için yaptığı gibi bahçe kapısına giden o kısa yolu geçse, siyah göklerin uçsuz bucaksızlığını, sis yeniden çökerken ortadan kaybolan karmakarışık yıldız topluluğunu hissedebilirdi. Tracy dışarıda bir yerlerde geyiğin nefes alışını duyabildiğini hayal etti.

1975: Temmuz

Tracy nihayet bekâretin rahatsız edici yüküden kurtulmayı başarmıştı. Sürücülük kursuna gitmeye başlamıştı, polis sürücülük eğitiminde sırasının gelmesini beklemekten usanmıştı. Direksiyon hocası Dennis, serbest çalışıyordu; karısından ayrılmış, kırklı yaşlarda bir adamdı.

İlk dersten sonra Tracy’ye bir şeyler içmeyi teklif etmiş, Harrogate Yolu’nun orada bir yere götürmüş, ne içmek istediğini sormadan kanyak ve Babycham¹¹⁰ ısmarlamıştı. Hanımlara uygun bir “sert içki”ydi anlaşılan. Theakston’s’a gittiklerinde önüne yine küt diye koca bir bardak bira koyduğunda Arkwright’a söylese ne derdi acaba? Bir sonraki derste de aynı şey oldu (“Yoldaki konumunu hissetme konusunda iyisin Tracy”). Üçüncü dersten sonra (“Hız kadranını kontrol etmen lazım Tracy”) arabayı Heptonstall’a sürdüler ve orman yollarından birinde arabanın arkasında işi pişirdiler. Hayırlı kısmet denecek tiplerden değildi ama olsun, Tracy de zaten adamla kalıcı bir şey düşünmüyordu.

110 Özellikle kadın müşterileri hedefleyen ilk alkollü içeceklerden. Yavru geyik logosu hem içkinin alametifarikası olmuş hem de şampanyayla alakasını vurgulamaya yaramıştır. (ç. n.)

Kaçamağından dönünce annesi “Neredeydin?” diye sordu. An-tenleri kıpır kıpırdı; Dorothy Waterhouse pekâlâ savaşta kullanılabilecek bir yetenektir. Şifre çözücüler yanında halt etmiş. “Değişik görünüyorsun” dedi suçlayan bir tavrıla.

“Değiştim” dedi Tracy cesaretle. “Artık bir kadınıdır.”

Olayın duygusuzca yaşanmasından ötürü Dennis’e müteşekkirdi, ama Tracy’nin yirmi yaşında ve tombik olması nedeniyle adam daha da müteşekkirdi, dolayısıyla dengeli bir alışveriş olmuştur. Kız sonraki dersi iptal etti, adama şehirden taşınacağını söyledi. BSM’ye¹¹¹ kaydını yaptıırıp sekiz ders sonra sınavı geçti. Pek dostça bir davranış olmayabilirdi, ama adam da daha fazlasını ummuyordu zaten. Bir keresinde evi aradı ve aksilik bu ya, annesi açtı. “Dennis diye biri seni aradı” dedi Tracy işten dönünce. “Şimdi hangi limana yanaştığını sordu senin. Ben de terbiyesizleşmemesini söyledim.”

Tracy için işler yolunda gidiyordu. Sürücülük sınavını verdikten sonra çok geçmeden bir ev kiraladı. *She’s Leaving Home*.¹¹² Her yıl Bridlington’a gitmek üzere evi boşalttıkları seferler dışında, bebeklerine (keşke oğlan olsa) devlet hastanesi koğuşundan daha iyi bir başlangıç fırsatı sunabilmek için gittikleri özel doğum hastanesinden eve getirildiğinden beri yattığı tek kişilik yatağını ailesinin evinde bırakmıştı. Özel doğum hastanesi o kadar soğuktu ki eve döndüklerinde Dorothy Waterhouse’un her tarafı kıpkırmızıydı, Tracy de kuş palazı olmuştur. Yine de daha üst sınıf anne ve bebeklerle aynı yerde kalmışlardı, önemli olan da buydu.

Tracy’nin yeni evi, halıları pis, şofbeni Ascot marka, kutu gibi bir bekâr odasıydı. Koktuğu için tehlikeli olduğu hissi veren bir elektrikli ısıtıcısı ve çekyatında geceleri sarılarak yattığı bir de termaforu vardı. Bekâr odası mobilyalı değildi ve Tracy her şeyi ikinci el almıştı, bekâr yaşamaya başlayacağı güne kadar toparladığı eşyaları babasının alet edevat kulübesinde biriktirmişti. Anahtarını aldığıında Arkwright ve Barry hepsini taşımasına yardım ettiler. İşleri bitince çekyatın üzerine oturup, çay içmiş bisküvi yemişlerdi. “Burada çok uzun kalmazsın çocuğum” demişti Arkwright. “Yakın-

111 İngiltere’nin en ünlü sürücülük okulu. (ç. n.)

112 “Evden ayrılıyor” anlamına gelen bir *The Beatles* şarkısı. (ç. n.)

da herifin biri gelir, seni buradan alıp gider.” Gelecekteki evlenme teklifinin yerini gösterircesine, çekyata pat pat vurdu.

Barry zoraki gülümsedi, az kalsın Blue Riband’ı¹¹³ boğazına kaçacaktı.

“Ne oldu çocuğum?” diye sordu Arkwright.

“Hiç” dedi Barry.

Kendi evinde yaşamak Tracy’nin pek de başa çıkamadığı bir sürü soru getirmişti beraberinde. Mesela, dört tane mi tabak alması gerekirdi, iki tane mi? Pazarda ikinci el Wedgwood satan bir tezgâh vardı da. Çok saçma bir soruydu, aslında tam olarak tek bir tabağa ihtiyacı vardı; zira her akşam tek başına yemek yiyordu. Findus Donmuş Çıtır Gözleme, Vesta körili, Smash patates. Yemek pişirmeye en yaklaştığı günler, bir paket patates köftesini kızarttığı zamanlardı.

Sıcak bir ev hayatı hayal etmişti başta; iş arkadaşlarını akşam “bir şeyler atıştırmak için” eve çağıracaktı; bir de bakacaklardı ki, atıştırılacak şey balıklı börek ya da bir tabak spagettiymiş, yanında bir şişe ucuz şarap ve üstüne bir kalıp Wall’s Cornish dondurma. İnsanlar birbirine *Tracy iyidir, sen de bilirsin gerçi* diyecekti. Tabii hiç böyle olmadı. Bu öyle bir hayat değildi. O tip insanlar yoktu.

Operasyondan kısa süre sonra bir gün karakoldan ayrılırken Marilyn Nettles aniden karşısına çıkiverince Tracy’nin az kalsın aklı çıkıyordu. Bu kadının karanlık kişilerle ilişkisi vardı kesin.

“Biraz konuşabilir miyiz?” diye sordu Nettles. Hikâye peşindey-diye yanlışı kapıya gelmişti. “Belki bir yerde bir kahve içeriz. Bilgi almak için gelmedim” diye de ekledi. “Tam tersi aslında. Ben sana bir şey söylemek istiyorum.”

Buğu içinde bir kafede iğrenç birer sütlü kahve içtiler. Dışarıda yağmur serpiştiriyordu, sefil bir yaz yağmuru. Tracy, sık sık yaptığı gibi, başka bir yerde yaşamak nasıl olurdu acaba, diye düşünüyordu. Marilyn Nettles çantasından bir paket sigara çıkardı ve Tracy’ye, “Tabutuna bir çivi ister misin?” diye sordu.

“Hayır, sağ ol. Hayır –dur, hadi o zaman.”

113 Nestlé’nin bisküvi markalarından biri. (ç. n.)

“Evet?” dedi Tracy sigarayı içine çekerek. Eğer sigara içerse birkaç kilo verirdi belki. Kahvesindeki köpüğü karıştırdı da karıştırdı. “Bana söylemek istediğin şey nedir?”

“Oğlan” dedi Marilyn Nettles.

Tracy karıştırmayı bıraktı. “Ne oğlanı?”

“Braithwaite. Michael. Nerde olduğunu biliyor musun?”

“Koruyucu ailede. Sen başka bir şey bilmiyorsan.”

“Başka bir şey biliyorum. Esirgeme kurumuna gönderildi. Rahibeler.” Marilyn Nettles ürperdi. “Rahibelerden nefret ederim.”

“Esirgeme kurumu mu?” dedi Tracy. Michael Braithwaite’i deneyimli bir koruyucu aileyle birlikte hayal etmişti, her pazar kiliseye giden, zor durumda pek çok çocukla ilgilenmiş, onları nasıl rahatlatıp iyileştirebileceğini bilen bir aile. Ama esirgeme kurumu? Adı bile melankolikti. Terk edilmeyi çağırıyordu.

“Adını değiştirdiler. Yasaklama emri var” dedi Marilyn Nettles. “Hukuki ne kadar terim varsa hepsini kullandılar. Güya, onu korumak için. Bana da uyarı geldi. Yukarıdan.”

Tracy kulaklarında yine Linda Pallister’in sesini duydu, *Ziyaretçi yok. Yukarıdan gelen talimat böyle.*

“Çocuk bir cinayete tanık oldu” dedi Marilyn Nettles sesini alçaltıp fısıldayarak. “Sonra da ortadan kayboldu. Puf diye! Ben buna şüpheli durum derim. Aslında bakarsan biri çocuğu *ortadan kaldırdı* derim.”

Barry, Tracy’ye, Len Lomax’ın “aralarında kalmak şartıyla”, “birinin”, Michael’ın babası olduğunu iddia eden birinin, cinayeti itiraf ettiğini, sonra da hapishanede öldüğünü söylediğini anlatmıştı. Bu Marilyn Nettles’a söyleyebileceği bir şey değildi; kadın hemen üstüne atlardı, ne olduğunu anlayamadan hikâye gazetede çıkardı. “Bana bunları neden söylüyorsun?” diye sordu.

Marilyn saçına konan bir böcekten kurtulmak içinmiş gibi kafasını salladı. “Zaten çok fazla şey söyledim.” Gergin gergin oturdukları kafeye göz gezdirdi. “Sadece birine söylemek istedim. Küçük çocuklara bayıldığımdan değil, ama insan o çocuk için üzülmeden edemiyor. Hiç şansı yok.”

“Hangi kuruma gönderdiler?”

“O önemli değil, yerini sürekli değiştiriyorlar.” Kadın aniden kalktı ve masaya bir avuç bozuk para bıraktı. “Kahve için” dedi; sanki Tracy paranın başka bir şey için olduğunu sanacaktı.

Tracy kahvelerin parasını ödedi ve saatine baktı. İçinden inledi, belki dışından da. Bir partiye gitmesi gerekiyordu.

Tracy'nin ailesi bilinmeze doğru bir adım atıyordu; o güne dek Waterhouse ailesinde asla yapılmamış bir şey yapacaklardı. Bir parti veriyorlardı. Bramley'deki bungalovun içinde gerginlik vızıltı gibi duyulabilecek hale gelmişti.

Babası emekliliğine sadece birkaç yıl kala "önemli bir terfi" almıştı. Anne-babası hiç âdetleri olmadığı üzere, bunu halka açık bir şekilde kutlamaya karar vermişti. Konuk listesi bir sorundu, zira arkadaşları yoktu. Sadece tanıdıklar, komşular ve babasının işyerindeki meslektaşları vardı. Bir şekilde yeterli sayıyı bir araya getirmeyi başardılar.

Sonraki ikilem, elde yazdıkları davetiyelerde konukların vakti geldiğinde ayrılmalarını sağlayabilmek için nasıl bir ifade kullanmaları gerektiği idi. En sonunda *İçki ve çerez, 18.00'den 20.00'ye* ifadesinde karar kılındı. "Konuklar" dedi annesi, sanki tehlikeli bir hayvan türüymüş gibi. Tracy'yi de gelmesi için sıkıştırdılar. Annesi, "İstersen birkaç arkadaşını da davet edebilirsin" demişti. "Sorum değil," diye cevap vermişti Tracy, "tek başıma geleceğim."

Erken gitmişti. Ucuna ananas ve küp şeklinde peynir geçirilmiş kürdanları uçuk yeşil bir lahananın kafatasına yerleştirdi. Konuklar geldi. Tracy bütün akşam garson gibi annesinin içine karides ve dilmiş tavuk eti doldurduğu *voul-au-vent*¹¹⁴ tabaklarını gezdirdi durdu. İkramlar yetmedi; hepsi bitince annesi "Git mutfaktan parmak peynirleri getir. Çabuk!" diye tısladı. Sanki silah takviyesi istiyordu.

Dorothy Waterhouse bütün bunları dışarda yapmayı ummuştu, verandaya yeni döşenmiş beton tabletlerin üzerinde. Tracy'nin annesi, önceden efendi bildikleri tanıdıklarının, Tracy'nin babasının hazırladığı romlu punç yüzünden –ki içinde yoğun olarak bulunan malzeme rom değil portakal suyuydu– ne idüğü belirsiz bir kalabalığa dönüşeceğinden korkuyordu.

Ama tabii annesi bu ihtimalden ne kadar nefret ederse etsin, yağmur yağdığı için herkes dirseğini kıvrıp yeni genişletilmiş (ama yeteri kadar değil) salona yığıldı. Partinin sıradanlığı insanı bunalıma sokuyordu (*İyi o zaman, ustalar sizi soymaya çalışmamış... Benim zamanımda yanından cenaze arabası geçerse ayağa kalkardın...*

114 Çeşitli iç malzemesiyle doldurularak servis edilen bir çeşit hamur işi. (ç. n.)

21 numarayı Pakistanlılara satmışlar.) Tracy bir avuç parmak peynir aşırıp tuvalete kaçtı. Artık burada yaşamadığı için hemen dua edip şükranlarını sundu.

Klozet kapağını kapatıp oturdu, bir taraftan parmak peynirlerini yiyip bir taraftan yağmur damlası desenli tuvalet penceresinden süzülen yağmur damlalarını seyretti, yeteri kadar yağmur alan bir memlekette, yağmur damlası desenli pencere üzerindeki yağmur damlaları biraz fazla olmuyor muydu? O kof sözü duydu kafasının içinde: “Esirgeme kurumu.” O çocuğa bir yuva verebilirdi. Hastane yatağından kaptığı gibi kaçırsaydı keşke! İhtiyaç duyacağı sevgi ne kadar olursa olsun, verirdi.

İçini çekti ve elindeki son peynirli çubuğu ağzına tıktı, üstündeki kırıntıları silkeledi ve ellerini yıkadı. Birden Lovell Park’taki daracık soğuk banyo geldi gözünün önüne. Rafta duran makyaj malzemeleri darmadağındı. Pis küvette karaya oturmuş, plastik bir denizaltı vardı. Carol’in aklından geçen son şey oğlu mu olmuştu? Onun da öldürüleceğinden korkmuştu herhalde. *Hiç şansı yok* demişti Marilyn Nettles.

Annesi mutfakta inatçı kremalı pastayı kalıbından çıkarmaya çalışıyordu. “Çıkmam lazım anne” diye seslendi Tracy koridorun ucundan. Yazlık hafif yağmurluğunu portmantodan aldı, alelacele evden çıktı. Annesinin uzaklaşan itirazları bahçe kapısına kadar peşinden geldi.

Rehberde ne kadar esirgeme kurumu ve bakımevi varsa yağmurda tek tek hepsini dolaştı. Hiçbiri Michael Braithwaite’i duymamıştı ya da tabii ki bilemeyeceklerdi; çünkü Marilyn Nettles’a göre çocuğun adı değiştirilmişti. Tarif etmeye çalıştı (*Küçük bir oğlan, dört yaşında, annesi öldürüldü*), ama gittiği her yerde insanlar başlarını salladı, kapılar kapandı. Polis kimliği de işe yaramıyordu, dahası engel oluyordu aslına bakılırsa. Sonunda kendi evine gittiğinde saat gecenin onuydu, iliklerine kadar ıslanmıştı. Parti çoktan bitmiş olmalıydı, annesi dökülen kırıntıların hepsini makineyle süpürmüştü çoktan.

Linda Pallister artık Hillman Imp marka bir araba kullanıyordu görünüşe göre, ama yoluna devam edemiyordu; çünkü Tracy tam önünde duruyordu.

“Nereye gittiğini söyle bana Linda. Bana adını söyle.”

Linda arabasının camını indirdi ve “Git buradan, beni de rahat bırak, yoksa polis çağıracağım” diye bağırdı.

“Polis benim” dedi Tracy. “Bu üniformayı güzel görünüyor diye giymedim.”

Yumruğu patlatması lazımdı. Tırnaklarını teker teker sökmesi lazımdı konuşana kadar. Ama o zamanlar böyle şeyler düşünecek biri değildi.

Fedakârlık

Cumartesi

Darbeden sonra bilebildiği tek şey “hiçbir şey” olarak tanımlanabilirdi ancak. Jackson zifiri karanlığın içindeydi, felce uğramıştı ve etrafındaki hava cehennem gibi zehirliydi. Daha önce bir kez ölmüştü, ama bunun yanında solda sıfır kalırdı o deneyim. İlkinde, tren kazasından sonra, bilindik beyaz koridor senaryosu gerçekleşmişti; ölmüş ablasıyla buluşma ve müthiş bir mutlulukla tamamlanıyordu resim. Kısa bir süreliğine cennete gitmişti, şüphesiz oksijenin beynine ulaşamaması nedeniyle ortaya çıkmış bir cennetti. Ama bu kez anlaşılan aşağıya inen merdivenleri seçmişti.

Sürüklendi, bir kez daha kendine geldi ve o zaman felce uğramadığını anladı; sımsıkı bağlanmıştı, hindi gibi değil de Mısır’daki mumyalar gibi. Ayak bilekleri sımsıkı bağlanmıştı, elleri arkasından bağlıydı, ağzına bant yapıştırılmıştı. Başta canı pek yanmıyordu; ama zaman geçtikçe acı dayanılmaz bir hal almaya başladı ve daha sonra acı, yerini uyuşmaya bıraktı ki bir şekilde bu daha da kötüydü. Baş ağrıyordu, ama kafana tekmeyi yumruğu yiyince bekleyeceğin kadar değil, yani çok ama çok daha fazla. Beyin sarımsı geçirmeden bunu atlatabilsem ne ala, diye düşündü.

Belki de kurtulursa kendini şanslı sayması gerekecekti. Yete-neksiz bir solucan gibi acemi acemi kıvrandı, başı sert bir şeye değdi sonra. Ağır ağır, etrafında neler olduğunu hissetmeye çalışınca, insanı rahatsız edecek kadar klostrofobik, daracık bir yerde olduğunu anladı, tabuttan hallice bir yer. İğrenç kokan bir şeyle dolu, şekli tuhaf, lahit gibi bir yer.

Kıvranırken, soluduğu havayı yemek artıklarıyla paylaştığının ayırtına vardı; *chop suey*¹¹⁵ aroması ve patates-balığın yapışkan kokusu. Yağlı yemekler servis eden civar lokantaların yemek artıklarıyla birlikte koca bir çöp konteynerine defnedilmişti. *Öldüğümde– Karasinek vızıltısı duyдум.*¹¹⁶ Zira kendisiyle birlikte bir de

115 Sıcak servis edilen Çin usulü sebzeli et veya balık. (ç. n.)

116 Emily Dickinson’ın bir şiiri. “I heard a Fly buzz– when I died.” (ç. n.)

karasinek vardı, o da dışarı çıkamayacağını bildiğinden herhalde, asabi bir halde vızıldayıp duruyordu.

Ne olduğunu anlamak onu epey rahatlatmıştı. En azından, aklını kaçırmadığını ya da cehenneme gidip dev bir solucana dönüşmediğini anlamıştı. İki koca herif kafasına vurup çöpe atmıştı, o kadar.

Rahatlık pek de uzun sürmedi. Yardım istemek için seslenemiyordu, kıpırdıyamıyordu (kıvrınması işe yaramıyordu); ayrıca, kaçmasının bir yolu da yoktu. Hem köpek neredeydi, burada onunla birlikte değildi anlaşılan. Yaralı ya da sakatlanmış halde bir yerlerde mi yatıyordu? Köpek tehlikede.

Sonra daha da kötü bir şey oldu. Çok daha kötü bir şey. Sanayi tipi bir aracın güçlü motoru duyuldu. Yavaş yavaş dönen dişlilerin hırlaması, inip kalkan hidrolik kollar, gelişigüzel tangirtılar ve sabahın erken saatinde çöpleri toplamaya gelen kamyonu müjdeleyen selamlaşmalar. Var gücüyle konteyneri sallamak için uğraştı, ama çabası sonuçsuz kaldı. Bağlı ayaklarıyla tekme atmaya çalıştı ama bir etkisi olmadı. Ağzına yapışık bandın kenarlarından kaçan hafif ve çaresiz inilti dışında eline hiçbir şey geçmedi.

Civarda başka konteynerler de vardı, tekerlekleri üzerinde kamyonla itildiklerini duyuyordu, havaya kaldırıldıklarını, boşaltıldıklarını, geri götürüldüklerini. İkisi tamam. Herhalde kendisinininki üçüncü olacaktı. Çöpçülerden birinin diğerine, “Dün gece Top Gear’ı seyrettin mi?” diye sorduğunu duydu. Diğeri “Hayır, karım Collier’i seyretti. Kendime SkyPlus almam lazım. Collier çok saçma” diye cevap verdi.

Jackson onları açık seçik duyabiliyordu. Birkaç santim ötelerindeydi ama dikkatlerini çekebilecek bir şey yapabilecek durumda değildi. Körfez’de hayatta kalabilmişti, Kuzey İrlanda’dan kurtulabilmişti, o korkunç tren kazasını atlattı ve şimdi burada çöpe atılırcasına (aslında kelimenin tam anlamıyla), çöp kamyonunda ezilerek ölecekti.

Tekerlekli konteyner birden yerinden oynadı, oradan oraya çarpa çarpa, sallana yuvarlana kaderine doğru ilerlemeye başladı. Jackson tehlikede.

Demek bu kadardı.

Son.

Jackson bir köpeğin havladığını duydu. Sadece havlamıyor, canhıraş haykırıyordu. Bir süre sonra kesilmezse insanı deli eden türden bir bağırış çağırış. Kesilmiyordu. Köpek havladı da havladı. Hav hav hav. Tanıdık geliyordu sesi.

“Ne oluyor?” dedi çöpçülerden biri. “Ne söylemeye çalışıyorsun, ha?”

“Ne olmuş Zıpzıp?” dedi diğeri feci bir Avustralya aksanıyla. “Birinin başı deritte mi, ha, öyle mi?”

“Benim!” diye bağırıldı Jackson içinden.

Biri güldü ve “Zıpzıp bir kanguru bence, köpek değil. Adı Lassie olsun.”

“Laddie galiba.”¹¹⁷

Bu insanlar köpeğin cinsinden bahsederken kendisi ölüp gidecekti.

Güneş ışığı birdenbire içeri doldu. Öyle anıydı ki gözünü aldı. Tertemiz deniz kokusu. Işık ve hava, insanın yegâne ihtiyacı. Bir de sadık bir dost, ortalığı ayağa kaldırmadan seni gökyüzündeki büyük kemik bahçesine göndermeyecek biri.

Köpeğe “Cephede kimseyi bırakmıyorsun, ha?” dedi Jackson sen-deleyerek Bella Vista’ya doğru giderken.

Tilly kendine bir sabah çayı demledi. Hava bozmuştu, yağmur mutfakın küçük penceresine kırbaç gibi vuruyordu. Saatler beşi on geçeyi gösteriyordu, ama Tilly artık pek güvenmiyordu; sabah olduğundan emin sayılırdı, çünkü Saskia diğer odada horluyordu. Saskia horladığını kabul etmiyor, her zaman Tilly’nin çok ses çıkardığından dem vuruyordu. “Allahım, Tilly, dün gece tünele girmiş hızlı tren gibiydin” ya da (Padma’ya söylerken duymuştu –işte, Padma, adını hatırladı, sorun yok) “Dayanamıyorum artık, hiç uyuyamıyorum, anlıyor musun? Sanki evde dev gibi bir domuz yaşıyor.” Padma, “Kulak tıkacı kullanmayı denediniz mi Bayan Bligh?” diye sormuştu.

Kaptan Bligh, emredersin amirim. Ya da “Emretme amirim” diye düşündü Tilly isyankarlığı da hesaba katarak. Denizdeki kaptana

117 Köpeğin erkek olduğunu vurgulamak için söyleniyor. (ç. n.)

da “amir” denir mi? Ya da “general” mi denir?¹¹⁸ *HMS Pinafore*¹¹⁹ bu konuda insanı pek aydınlatmıyordu. Saskia’nın Muhafız Teğmeni bilir miydi ki? O da ordu, o da ordu ne de olsa. Adı neydi çocuğun? Saskia teğmenin kadınıydı.¹²⁰ Tilly o filmde küçük bir rol oynamıştı, hizmetçilerden biri falan. Lyme Regis, harika bir yerdi, gençlerin hepsi Lyme’i görmek için yanıp tutuşuyor.¹²¹ En beğendiği Austen romanı. *İkna*. Beyni dantel gibi olmuştı, narin ve delik deşik. Ya da vaftiz törenlerinde sarındığın o şallar gibi. Siyah ten üstüne beyaz yünlü kumaş. Üstüne titrercesine.

Rupert, adı Rupert’tı! Rupert Bear’daki gibi.¹²² Senede bir Noel zamanı çıkan o kitaplardan almak çok hoşuna giderdi. Rupert ve arkadaşları. Porsuk Bill, Pekin Köpeği Ping-Pong (bu da bir şekilde ırkçı bir ifade miydi?) Diğerlerini hatırlayamıyordu. Bir yıl Noel’den sonra babasını çok kızdıran bir şey (kim bilir ne, öyle çok ufak tefek şeye kızardı ki) yapmıştı; o da yeni *Rupert* kitabını alıp sayfalarını tek tek yırtmıştı. Ah güzel Allah’ım, ne olur biri durdursun şu adamı! Hatıralar, kelimeler. Ne çok vardı hepsinden.

Teğmen bu akşam geliyordu, değil mi? Mutfak masasının orta yerinde duran etli böreğin sebebi şimdi anlaşıldı.

Sanki biri kovayla camlara su atıyor gibi duyuluyordu yağmurun sesi. Film efekti gibi bir gök gürültüsü çınladı sonra. *Denizde bir gemi: Çakan şimşekler ve şiddetli bir gök gürültüsü duyulur.*¹²³ Açık havada sahnelenen bir yapımda Miranda’yı oynamıştı. Güneydoğuda bir yerlerdeydiler, o kadarını hatırlayamıyordu; kendini pek veremiyordu rolüne, çünkü Douglas’a âşıktı. Douglas Londra’da bir oyun yönetiyorken, o, Berkshire ya da Buckinghamshire ya da güneydoğudaki herhangi bir ücra –*shire*da kısılıp kalmıştı. Douglas, Tilly’den on beş yaş büyüktü. Tilly daha yirmi yaşındaydı, ne güzel bir rolü vardı (o ne masumiyet), aynı rolü bir daha oynama fırsatı bulamayacağını tahmin edemiyordu. Şimdi artık Prospero

118 Tilly burada İngilizcede farklı anlamlara gelen *captain* sözcüğüyle oynuyor. (ç. n.)

119 *H.M.S. Pinafore; or, The Lass That Loved a Sailor* Arthur Sullivan’ın bestelediği, librettosunu W. S. Gilbert’in yazdığı bir operadır. (ç. n.)

120 John Fowles’un *Fransız Teğmenin Kadını* romanına gönderme. (ç. n.)

121 Jane Austen’in Türkçeye *İkna* başlığıyla çevrilen *Persuasion*’ından alıntı. (ç. n.)

122 İngiliz sanatçı Mary Tourtel’in çocuklar için yarattığı bir çizgi roman karakteri. (ç. n.)

123 Shakespeare, *Fırtına*, I. Sahne, I. Perde. (ç. n.)

olmuştu, zavallı ihtiyar Tilly, esasını kırıp her şeyi geride bırakmak üzereydi. Cümbüş sona eriyordu. Kötü son.

Tabii ya, Phoebe'nin Douglas'ı elinden aldığı yaz, o yazdı. Douglas'ın yönettiği *Major Barbara*'da oynuyordu, anlarsınız ya? Londra sahnelerinde o rolü oynayan gelmiş geçmiş en genç oyuncuydu. Eleştirmenler, *yeni neslin en parlak yeni yıldızı* diye yazmışlardı. Parıldayan kariyerine doğru bir sıçrama tahtası. Tilly, Douglas'ın o rolü niye kendisine vermediğini hiç anlayamıyordu. O da en az Phoebe kadar iyi bir oyuncuydu, daha kötü olmadığı kesindi. Sormak için çok geç artık. Phoebe, ondan sonra bütün yağlı rolleri kapmıştı tabii: Kleopatra, Malfi Düşesi, Nora Helmer.

Tilly tekrar baktığında artık yağmur yağmıyordu, dışarısı ıslak bile değildi. Yağmur *kafasının içinde miydi?* Beyninin içinde bir fırtına.¹²⁴ Ah o acı çeken insanları gördükçe/Ben de acı çektim onlarla birlikte.¹²⁵

Boğucu streç filmin altındaki kıymalı patates buzu çözölsün diye konmuştu masanın üstüne. Minyatür brokoli ağaçları güzelce yıkanmış, süzgeçte bırakılmıştı. Bu akşamın yemeği sabah saat altıda sofradaydı. Tabii, Muhafız Teğmen bu akşam geliyordu. Saskia ev hanımı rolü oynuyordu. Kıymalı patatesi kendisi yapmamıştı, yemek şirketinin nazik aşçısı yapıp getirmişti. "Otantik olsun" demişti Saskia, "Ev yemeği. İyi yemek yapıyormuşum gibi gözüksün, ama şef aşçı kadar da iyi görünmeyeyim." Aptal kız.

Douglas'la bir kafede. *British Museum*'un yakınlarında. Douglas ona bir *rum baba*¹²⁶ ısmarlamıştı, en sevdiği tatlı; sonra elini elinin üstüne koyup, "Özür dilerim Matilda, hayatım" demişti; böyle konuşurdu, yetişme çağında film yıldızlarını örnek almıştı. Annesi onu doğurmadan önce Bluebell Kızları'ndandı.¹²⁷ (Şimdi de Tilly, Bluebell Köyev'i'nde kalıyordu. Tuhaf şey.) Douglas babasını tanımamıştı; annesi ateşli tiplerdendi. Böyle bir geçmiş, bir oğlanın aklını başından almıştı elbette. Çocuk, doğduğu andan itibaren sahne makyajının kokusunu çekmişti içine. Douglas'ın minicik bir bebekkenki halini düşününce çok üzölüyordu insan. Sonunda

124 "Fırtına"; burada yine o anlama gelen *Tempest*'e gönderme. (ç. n.)

125 *Fırtına*, I. Perde, II. Sahne. (ç. n.)

126 Romlu bir tatlı. (ç. n.)

127 Revü dans grubu! (ç. n.)

o kadar çok acı çekmişti ki, bir deri bir kemik kalmıştı. Aids, tabii ki. O zavallı oğlanlardan çok fazlasıyla birlikte olmuştu. Tilly'nin bebeği de oğlandı. İçinden vakumlayıp almışlardı. Siyah. Gece gibi siyah. Bir *Habeş'in kulağındaki pırlanta gibi / Asılmış gecenin yavaşına sanki*.¹²⁸ Juliet'i ilk oynadığında öğrenciydi. Kız okulu. Romeo'sunun adı Eileen'di. Kim bilir ne olmuştu Eileen'e. Ölmüştü belki de.

Masanın üstünde kıymalı patates duruyordu. Garip geldi. Fırına atması lazımdı. Vince'le arkadaşları bu akşam yemeğe geleceklerdi, "onu neşelendirmeye". Gelirken yiyecek getireceklerini söylemişlerdi –bunu mu getirmişlerdi yoksa? Gelmişler miydi çoktan? Neredelerdi? Beyni yine o tuhaf şeyi yapıyordu bak, arızalı televizyon gibi. Belki de küçük küçük krizler geçiriyordu arka arkaya, hava durumu nasıl olup da içine kaçacaktı başka türlü?

Okuldayken, "ev işi" dersinde kıymalı patates yapmışlardı. Ev işi dersleri, ev idare etmek için ne lazımsa öğretmek içindi, iyi bir eş olmak için–

"Allah cezanı versin, Tilly! Ne yapıyorsun? Kıymalı patatesi mi pişiriyorsun? Saat sabahın altısı daha, Allahın cezası. Siktiğimin bunak orospusu!"

Tilly ellerini çaresizce, kanat çırpır gibi sallıyordu. "Bana bağırma" demek istiyordu, çünkü bağırılmasından o kadar nefret ederdi ki, içine kapanırdı. Babasının koca ağzı, tenine sinmiş ölü balık kokusu. Bir şey diyemedi, kelimeler ağızından doğru dürüst çıkamadı. *Ar-av-oo-ar-ay-ee-ar-av-oo-ar-ay-ee-ar-av-oo-ar-ay-ee-ar*.

Fare Adam Robert Thompson'ın¹²⁹ yaptığı meşe yemek masasında oturup kızarmış ekmek ve Marmite'la kahvaltı ettiler. Tracy bir broşürde okumuştı, Fare Adam'ın alametifarikasını gösterdi Courtney'e, masanın bacağına tırmanır gibi tahtaya oyulmuş minik bir fare. Masanın etrafında birbirinin aynı on tane sandalye vardı. Courtney yerde emekleyerek dolaşp, sandalyelerin bacaklarındaki fareleri saydı tek tek.

128 *Romeo ve Juliet*, I. Perde, V. Sahne. (ç. n.)

129 Robert (Mouseman) Thompson, İngiliz mobilya ustasıdır. Ürettiği her mobilyanın bir kenarına oyduğu fare, alamet ifarikasıdır. (ç. n)

Viktoryen Gotik evinde her sabah meşe masanda kahvaltı edip pencereden baktığında bir geyik sürüsü gördüğün bir hayat düşün. Sihirli değnek, Marmite kavanozunun yanında duruyordu. Kırılmıştı; Courtney ucunda yıldız olan parçayı atmamıştı, değnekten çok savaş baltası gibi görünüyordu artık. Ekmeği bitince Courtney sadık pembe sırt çantasını getirip, ganimetlerini Fare Adam'ın masasına yerleştirmeye başladı. Üç gündür tanık olduğu bu ritüel yüzünden Tracy kataloğu ezbere bildiğini sanıyordu ama Courtney her seferinde yeni bir şey ekliyordu galiba. Şimdiki envanter şöyleydi:

küflenmiş, gümüş bir yüksük
ortası delik bir Çin parası
üzerinde gülümseyen bir maymun olan cüzdan
parlamento binalarının plastikten uyduruk modeli olan bir kar
küresi
dondurma külahına benzeyen bir deniz kabuğu
Çinli şapkasına benzeyen bir deniz kabuğu
bir çam kozalağı
Dorothy Waterhouse'un nişan yüzüğü
ormanda bulduğu yaprak iskeleti
ayarı düşük altın bir zincirin birkaç halkası

Altın zincir yeniydi. Bu çocuk bir saksağandı. Bulmak, toplamak ve düzenlemekle ilgili bir takıntısı vardı. Kendine yetiyordu. Veri toplayan bir biliminsanının ya da kendini yaratmaya adanmış bir sanatçının habercisi miydi bunlar, yoksa otizmle ilgili bir şeyin mi?

Tracy tabakları alıp yemek odasının yanındaki mutfığa götürdü. Bir-iki dakika sonra yan odadan bir ses geldi. Öyle beklenmedik bir şeydi ki Courtney'in şarkı söylediğini anlayamadı bir süre. "Twinkle, twinkle, Little Star." İlk dize. Tracy çaktırmadan odaya baktı. Courtney ilk dizeyi tekrar söyledi (İkinci dizeyi kim biliyordu ki? Hiç kimse.) *Star* dediğinde yumruklarını sıkıyor sonra ellerini yine denizyıldızı gibi açıyordu. Zarar görmüş bir çocuk hâlâ şarkı söyleyebilirse kurtarmak mümkün demektir, değil mi? Pantomim gösterilerine, sirklere, hayvanat bahçelerine, küçük çiftliklere ve Disneyland'e götürülürdü. Sweet Street West'te müşteri aramaya çıkmayacaktı. Chevaunne. Bir zamanlar onun da kurtarılma şansı vardı. Hepsi kurtarılabilirdi, bütün Chevaunneler, bütün Michael

Braithwaiteler, aç kalan, dövülen ve ihmal edilen çocukların hepsi. Keşke onları kurtaracak kadar çok insan olsaydı.

“Ne yazık ki,” dedi Courtney’e, “bu güzel yerden gitmemiz gerekiyor.”

Harry Reynolds’ı aradı. Bardakta tıngırdayan buz küplerinin sesini duyabiliyordu. Alkol için biraz erken gibi geldi. Belki de her sabah portakal suyu içenlerdendi. Pahalı evinde pahalı terlikleri ayağında, pahalı balıklarına bakarak telefonun yanında dururken hayal etti adamı. Buzlar, aklına elmasları getirdi. Elmasları ve hamamböceklerini. Dünyanın sonunu. Adam temkinli bir şekilde cevap verdi. “Evet?”

“Geliyorum” dedi. Soğuk Savaş dönemi casusları gibi konuşuyordu.

Uzun yolda düz gidince giriş kapısına ulaşıyordun, Ripon yoluna çıkıyordun. Cennetten kovulup Eden bahçelerinin güneyine doğru çalıntı arabalarıyla yola koyuldular. Çalıntı çocuk da cabası.

Onlar giriş kapısına varmadan, karşı istikametten gelen bir araba belirdi. Gri, markası anlaşılmayan araba yavaş yavaş yaklaştı onlara. Arabanın yaydığı kasvetli hava Tracy’nin içini daralttı. Şoför flaşörleri yakıp trafik polisi gibi elini havaya kaldırdı. Avensis.

Tracy kaderiyle karşı karşıyaydı, iliklerine kadar hissediyordu. Zaten er ya da geç ne olduğunu öğrenecekti, herhalde.

Avensis Saab’ın yanına geldi ve şoför Tracy’yi, eski reklamlardaki AA¹³⁰ çalışanları gibi, şöyle bir selamladı, camını indirdi. Tracy de camını indirdi.

“Ne var?” dedi nezaketi boşverip.

“Tracy, sana adınla hitap edebilir miyim?” dedi. Fazla samimi. Kimdi bu Allahın cezası? Adam, “Seni arıyordum,” dedi.

“Şu sıralar çok popülerim” dedi Tracy. “Özellikle erkekler arasında, istersen moronlar arasında da diyebilirsin. Beni niye takip ediyorsun?”

“Nereden baktığına bağlı, değil mi? Öyle düşünürsen aslında sen beni takip ediyorsun.”

“Zırva!”

Adam gülüp, “Âlemsin Tracy” dedi.

“Âlemsin mi?” Tracy şaşırıldı. Nereden çıkmıştı bu soytarı? Essex’li Moruk, yaklaşık 1943 diye mi yazıyordu etiketinde bunun? Adam arabasından inip Saab’ın önünden geçti. Tracy bir an ezip geçmeyi düşündü. Geyik gibi, turistler leşini yolda bulsun diye. Burada güvenlik kamerası yoktu. Var mıydı yoksa? Çevre koruma muhtemelen kuş yuvalarına saklamıştı kameraları. Tracy adamı dümdüz etse mi etmese mi karar veremeden, adam gelip yolcu koltuğuna oturdu. Tracy Maglite’a uzandı.

“Ona gerek yok” dedi adam tatlılıkla. “Endişelenmeni gerektiren kişi ben değilim.” Yolcu koltuğunda oturup içini çekti, sanki küvetteki ılık suya gömülmüş gibi. “Adım Brian Jackson bu arada” dedi. Cebinden ince bir kart çıkarıp Tracy’ye verdi. *Özel Dedektif* yazıyordu, bir de cep telefonu numarası vardı. Tren istasyonlarındaki makinelerde böyle kartlar basılıyordu. *Merkeze bir herif geldi, seni soruyor, demişti Barry. Adı ‘Jackson birşey’miş. Özel dedektif olduğunu iddia ediyor.*

“Çok güzel bir yer burası, değil mi?” dedi sohbet etmek ister gibi. “Sanki zaman durmuş. Manastıra gitme fırsatı buldunuz mu? Çevre Koruma sahası, biliyorsun.”

Adam elini uzatıp, “Sadece sohbet etmeye çalışıyorum. Bütün hafta seni aradım. Senden başka herkesi buldum, ama seni bulmak kolay değil” diyene kadar Tracy dik dik baktı.

“Benden başka herkes derken?”

“Ne zaman seni buldum zannetsem sıvışıyorsun. O geyiğe çarpıtığında az kalsın kalp krizi geçirecektim. Çok kötü olabilirdi. Geyik için öyle de oldu zaten belli ki.”

“Peşimdeki sen miydin?”

“Takip eden bendim, peşinde değildim” dedi incinmiş gibi. “Niye öyle ormana kaçtın, anlayamadım.” Torpido gözünü açtı, karıştırıp küçük elektronik bir cihaz çıkardı. “Bu olmasa seni hayatta bulamazdım” dedi. “Takip cihazı.” Baksın diye gösterdi. “Arkadaşın için yerleştirmiştım, takip edebileyim diye. İkimiz de aynı şeyin peşindeyiz, takım oyunu gibi bir şeye döndü bu iş zaten. Hoş bir tesadüf, yine de tesadüflerin bir açıklaması olduğunu düşünmüşümdür daima.”

“Neden bahsediyorsun sen?”

“Seni bulmamı sağlaması çok işime yaradı. Bu arada arkadaşın, arabası konusunda çok kızgın.”

“Arkadaşım falan değil” dedi Tracy.

“Olabilirdi.”

Tracy’nin üstüne bir yılgınlık çöktü, kurşundan bir pelerin. Ne faydası vardı ki? Kaçamazdı, saklanamazdı, birileri her zaman onları arıyor olacaktı. Birileri üzerlerine takip cihazı yapıştıracaktı. Stratosferdeki uydular her hareketlerini haber verecekti. Kameralar onlara bakacaktı. Göklerdeki gözler ve *I-Spy* oynayan, kameralı pilotsuz uçaklar –adı “T”yle başlayan biri. Pentagon ve Kremlin de mutlaka gözlerini üzerlerine dikecekti. Uzaylılar görünmez bir ışınlı onları havaya kaldıracaktı. Çıkış yoktu, kapana kısılmışlardı. Acaba başını direksiyona dayayıp uyusa, uyandığında her şey bambaşka olur muydu? Belki de ormandaki bitkiler etraflarını sarar, dikenler ve fundalıklar birer kafes gibi saklardı onları. Bunu keşke daha önce düşünseydi, çocuğun eline çıkırık makinesinin iği batardı ve tamamen güvende olurlardı. Uykuda ama güvende, Amy Crawford gibi.

Adam hâlâ torpido gözünü karıştırıyordu. Bu sefer *humbug* denen siyah-beyaz nane şekerlerine benzer bir şey çıkardı. “Everton nanesi” dedi. “Çok uzun zamandır görmemiştim bunlardan.” Bir mendil çıkarıp şekeri temizledi azıcık, sonra Courtney’e uzattı, kız aşai rabbani ayininde ekmeği kabul eder gibi büyük bir ciddiyetle aldı şekeri.

Şeker, çizgi filmlerdeki gibi, çocuğun yanağını şişirdi. Tracy yanlışlıkla yutup boğulabileceğini hayal etti. “Çiğne,” diye uyardı, “emme sakın.” Hâlâ torpido gözünü talan eden Brian Jackson’a döndü ve “Ne arıyorsun?” diye sordu.

“Hiç. Ne var diye merak ettim. Elimde değil, meraklıyım, adam –şık bir laf vardı, neydi– alter-ego gibi, evet, bu moruk sanki benim alter-egom.”

“Neden bahsediyorsun sen?”

Eski bir kartpostal bulup, “*Burası güzel, sevgiler, N.*” diye okudu yüksek sesle. “Güzel yerdir, Cheltenham” dedi. “Hiç gittin mi?” CD’leri karıştırdı. “Country” dedi. “Güzel Rabbim, kimin aklına gelir?”

“Çocuk için buradasın” dedi Tracy.

“Evet,” dedi adam, “tam isabet. Çocuk için buradayım. Ama, her ne kadar bunu da ilginç bulsam da, bu çocuk değil.” Arkasını dönüp Courtney’e baktı. Kız da ona baktı.

“Uğraşma” dedi Tracy. “Gözünü kaçırmaz. Onunla ilgilenmediğini söylerken ne demek istiyorsun?” Umutlanmıştı. İnanılmaz derecede mutlu olmuştu. “Yani onu geri götürmek için gelmedin mi?”
“Yo. Ben başka bir çocuk için geldim.”

“Başka çocuk mu?” diye sordu Tracy.

“Artık çocuk değil. Eskiden çocuktu.”

“Hepimiz eskiden çocuktuk.”

“Beni sayma.”

Yolun karşı tarafına bir grup karaca topladı, geziniyorlardı.

“Bak” dedi Courtney.

“Gördüm tatlım” dedi Tracy gözünü Brian Jackson’dan ayırmadan.

“Neden hepimiz benim arabama binmiyoruz Tracy?” diye sordu Brian Jackson. “Senin için bundan çok daha güvenli. Bunun çalındığı bildirildi. Benimki çalıntı değil –hırsız sözü. Gittiğiniz yere bırakayım –Leeds, değil mi? Yol boyunca da biraz sohbet ederiz.”

“Bunların ne anlama geldiğini söylemeden olmaz.” Birden son derece rahatsız olmuştu; yılgınlığın demir pelerini metafordan ibaret artık ve çoktan omzundan atmıştı. Tracy sihirli güçlerine yeniden kavuşmuştu. “Şu anda gayet meşgulüm, seninle kaybedecek vaktim yok; o yüzden konuşmaya başlasan iyi olur.”

“Tamam, tamam” dedi Brian Jackson. “Tepenin taşı atmasın hemen.” Courtney şaşırıldığını belli eden bir ses çıkardı; Tracy “Gerçek anlamda değil” dedi arkasını dönmeden.

“Bekliyorum” dedi Tracy.

“Michael Braithwaite” dedi. “Bu isim senin için bir şey ifade ediyor mu?”

“Michael Braithwaite mi?”

“Evet, Tahmin etmiştim. Birkaç sorum var. Bazı boşlukları doldurmam gerekiyor. Sizin tabirinizle, en önemli tanık sensin. Ne dersin –gidelim mi?”

“Endişelenmemi gerektiren kişinin sen olmadığını söyledin” dedi Tracy. “Kimden kaçınmam gerekiyor?”

Sanki gece gözünü yummasıyla bu sabah açması arasında tek yaptığı Valerie’nin çiçekli odasında mışıl mışıl uyumakmış gibi, Bella

Vista'nın kahvaltı salonunda oturup "serpme Yorkshire kahvaltısı"nı yalayıp yuttu.

Şaşkına dönen çöpçü ("şok geçiren" de denebilir) hemen her türlü acil servisi ayağa kaldırmak istemişti, ama Jackson adamı bir şekilde arkadaşlarının ona tehlikeli bir eşek şakası yaptığına ikna etmeyi başarmıştı. "Boku çıkan bir şaka."

"Ne şaka!" demişti biri.

Konteyneri eğmişlerdi, bacaksız bir böcek gibi çöplerle birlikte yere yuvarlanmıştı. Bir tanesi neresinden çıkardıysa bir Stanley bıçağı çıkarmış, ayak ve el bileklerini bağlayan bantı kesmişti. Kollarıyla bacaklarının hissetmeye başlaması için biraz beklemesi gerekmişti, ama ağzını kapatan bantı kendi sökmeyi ve tökezleyerek yola koyulmayı başarabilmişti; arkasından garip garip baktıklarının farkındaydı. Vitrini saatlerle dolu bir dükkânın önünden geçmişti. Saatlerinin hepsinin kolları dikine uzanmıştı. Saat altı. Saatlerdir konteynerin içinde sanıyordu kendisini, ama iki saatten az olmuştu. Tekerlekli konteyner değil, Tardis sanki.¹³¹

Köpek yanı başında Bella Vista'ya kadar koşturmuştu, heyecandan çıldırmak üzere gibi görünüyordu. İki yıl önce tren kazası geçirdiği yerde Jackson'ın hayatını kalp masajı yapan bir kız kurtarmıştı. Şimdi de bir köpeğin sadakati sayesinde kurtulmuştu. Kendisi masumiyetini kaybettikçe, kurtarıcıları daha da masumlar arasından çıkıyordu. Evrende anlayamadığı türden bir becayiş vardı belli ki.

Dışarı çıktıkları yoldan Valerie'ye dönmüşlerdi, yangın merdiveninden. Domuz pastırması kokusu kapının altından içeri sızmaya başlamıştı bile, mobilyaların minderlerine sinen oda spreyinin kokusuyla mücadele ediyordu.

Valerie'nin küçücük banyosuna zar zor sığdı, hayatında almadığı kadar güzel bir duş aldı. Gerçi havlular posta pulu kadardı ve sabun gofret gibi incecik olduğundan, anında eriyip gitti ama olsun. Ölümle burun buruna getiren deneyimlerin insanı acıktırdığı kanıtlanmış bir gerçektir; o yüzden insan içine çıkacak hale gelince köpeği bırakıp (bu nankörce terk edişi karşısında yıkılmıştı) Ba-

131 İngiliz bilimkurgu televizyon programı *Doctor Who*'daki zaman makinesi ve uzay aracının adı; açılımı "uzayda zaman ve göreceli boyut"tur. (ç. n.)

yan Reid'in "serpme Yorkshire kahvaltısı"nı incelemek üzere bu kez Valerie'nin kapısından çıktı.

Kahvaltının Yorkshire'a özgü hiçbir tarafı yoktu doğrusu. Jackson ne ummuştu, bilemiyordu (Yorkshire lokması, oyulmuş ekmekten yapılmış bir beyaz gül¹³² belki de), ama kahvaltı yumuşak pastırma dilimlerinden, açık renkli az pişmiş yumurtadan, salyangoz gibi mantarlardan ve aklına ister istemez köpek kakasını getiren bir sosisten ibaretti. En kötüsü de (tahmin etmesi gerekirdi aslında) kahvenin yol açtığı hayal kırıklığıydı; kahvesi azdı, ekşiydi ve Jackson'ın midesini bulandırdı.

Salonda dolu olan tek bir masa vardı, orada da orta yaşlı bir çift oturuyordu. Arada bir duyulur duyulmaz "Tuzu versene" türünden sözlerle, düşmanlığın sınırında, kasvetli bir sessizlik içinde yenen iki kişilik bir kahvaltı.

Evliliğin getirdiği türden bir sohbet zorunluluğu olmadığı için, Jackson gece olanları şimdi rahat rahat hazmedebiliyordu. Sabahın erken saatinde aldığı "mesaj" (*Carol Braithwaite'i rahat bırak*. Ne demekti bu) sakıncalı bir bilgiye fazla yaklaştığı anlamına mı geliyordu? Halbuki kendisi Carol Braithwaite'in ölümü hakkında hiçbir şey bulamadığına inanıyordu. Tam tersi yani. Onu kim, neden vazgeçirmeye çalışıyordu? Dün Marilyn Nettles'ın söylediği bir şey yüzünden mi? Bir şey söylemiş miydi? Belki de kadının söylemediği bir şey yüzündendi? Kadının ağzından dirhemle laf çıkıyordu.

Dün gece uykuya dalmadan önce bir şeyler kafasını kurcalamıştı, Tweedledum ve Tweedledee'yle karşılaşmadan hemen önce. Jennifer'ı düşünüyordu, Steve'le birlikte Münih'te kaçırdıkları kız; ağabeyinin ismini hatırlamaya çalışıyordu ve o sırada (Jackson birden anlayıvermişti) Marilyn Nettles'a asıl sorması gerekeni sormamıştı.

Kahvaltı servisini genç bir kız yapıyordu. Kız tanıdık gelmişti, ancak kahvesini tazelediğinde, kötü de olsa sonuçta kafein kafeindir, kızın önceki gün St Mary's Kilisesi'nde gördüğü Gotik çiftin bir yarısı olduğunu fark etti. Kız şimdi saçlarını atkuyruğu yapmıştı, yüzünde makyaj yoktu. Pirsinglerinin hepsi, en azından görünen-

132 "York'un Beyaz Gülü" anlamına gelen *The White Rose of York*, Yorkshire'in sembolüdür. (ç. n.)

ler, çıkmıştı. Artık hevesli bir vampir adayından çok, haşın bir ergene benziyordu.

“Ne güzel bir sabah” dedi Jackson iyi niyetle; karşılığında eline geçen ters bir bakış oldu.

“Zorla çalıştırmıyorlarsa” dedi kız.

“Seni zorla mı çalıştırıyorlar?” diye sordu. Zorla bir şey yaptıramayacak bir tipe benziyordu.

“Beyaz köle ticareti.”

Vaki değildi. Whitby’de.

Kız demlikteki kahveyi damlata damlata, ayaklarını sürüyerek kahvaltı salonundan çıktı. Mutfak kapısının sertçe itildiğini, bir şeylerin çarpıp kırıldığını duydu Jackson. Bayan Reid’in öfkeli sesine kızın mızızızlanan sesi cevap verdi. “Ay, anne!” Marlee’nin son zamanlarda pek benimsediği o huysuz tonlamanın aynısı.

Kız paldır küldür mutfaktan fırlayıp ayaklarını vura vura üst kata çıktı.

Jackson neşeyle “Bu aralar doğru düzgün eleman bulmak zor, değil mi?” dedi salonda kahvaltı eden kasvetli dostlarına; ikisi de esprili bir karşılık vermeye falan kalkmadı, aslında karşılık verme ihtiyacı bile hissetmedi.

Köpeğe ödül olarak, Yorkshire kahvaltısından yürüttüğü kakaya benzeyen sosisi verdi; tek sorun, ağzından besledin mi öbür taraftan çıkacak olmasıydı.

Jackson yatağın çarşafını sıyırdı, bohçalayarak döşegin üstüne koydu. Çarşafın üstüne konaklama bedeli olan yirmi sterlinu koydu, bahşiş eklemedi; çünkü fevkalade bir hizmet yoktu ortada. Bayan Reid’in kolay kazancı. Pansiyondan normal yolla da ayrılabilirdi tabii ama böylesi daha iyi gelmişti. Bir sürü gereksiz muhabbetten kurtulmuştu.

“Birazdan gelirim” deyip, köpeği Marilyn Nettles’in bahçe çitine bağladı.

Kulübede yaşam emaresi yoktu. Şaşırdı, kadın erken kalkıp evden çıkacak bir tipe benzemiyordu. Ev Linda Pallister’inkine benzemişti böyle. Bütün bu kadınlar nereye kayboluyordu Allah aşkına? Orta yaşlı kadınları yutan özel bir kara delik mi vardı bir yerlerde –Tracy Waterhouse, Linda Pallister ve şimdi de Marilyn Nettles. Hepsi de bir şekilde Hope McMaster’la ilişkiliydi.

Yoksa bir çeşit komplo muydu bu; Brian Jackson, Tracy Waterhouse, Marilyn Nettles, Linda Pallister, hepsi işin içinde miydi? Jackson bu “iş”in ne olduğunu bilmiyordu, ama mesele de buydu zaten, değil mi? Bir şeyi çözmek böyleydi işte, o “iş”in peşine düşer, yakalar, kollarını başının üstünde kenetler ve baklayı ağzından çıkarmaya zorlardın. Oyun oynamak gibiydi; kurallarını bilmediğin, diğer oyuncuların kim olduğunu bilmediğin, amacı hakkında da pek fikir sahibi olmadığın bir oyun. Kendisi piyon muydu, oyuncu mu? Paranoyaklaşmaya mı başlamıştı? (Başlamak mı? dediğini duydu Julia’nın.)

Emekler gibi yere çöküp kedi kapısından içeriyi görmeye çalıştı. Yayın yok. “Hayatta o kapıdan sığamazsın” dedi bir ses.

Marilyn Nettles, ayaklarını sürüyerek bahçeyi geçti; eli kolu *Somerfield* poşetleriyle doluydu. Jackson camın cama çarptığını duydu. Kara delik yoktu o zaman, tehlikede filan da değildi; canından bezmiş yaşlı bir alkolik günlük alışverişini yapmaya gitmişti sadece.

“Şimdi ne var?”

“Carol Braithwaite’in kaç çocuğu vardı?”

Whitby’den ayrıldılar. Otobüsle.

Jackson üst katta oturup manzaranın tadını çıkardı. Köpek ayaklarının dibinde yattı. Leeds’e dönüyorlardı. Her şeyin başladığı yere. Her şeyin sonuçlanacağı yere, tabii Jackson işini güzelce yapabilirse. Scarborough’da otobüsten inip trene bindiler. Jackson trenleri sevmiyordu doğal olarak. Kaza hâlâ zırt pırt aklına geliyordu; hoş olmayan duysal halüsinasyonlar yaşıyordu –yanan yağın ve kıvılcımların kokusu, metalin metale sürtünürken çıkarttığı ses. O zamandan beri ilk kez trene biniyordu.

Bir kadın arabasının kontrolünü kaybetmişti, araba köprüden uçup rayların üstüne devrilmiş, trenin raylardan çıkmasına sebep olmuştu. On beş kişi ölmüştü. Kadının felç geçirmesine sebep olanın beyin tümörü olduğu anlaşılmıştı. Tek bir kişiye ait bir grup yaramaz hücre. Katliam için bu kadarı yetmişti. Bir çivi yüzünden.

Jackson treni “gerçekten” sevmiyordu.

Kahvaltısını evde yapmıştı. Barry’nin epeydir yapmadığı bir şeydi bu; genellikle alelacele bir kahve içer, Millgarth’a giderdi. Eskiden

Barbara'nın içine dert olurdu. *Kahvaltı yapman lazım ama, en önemli öğün, vıdı vıdı.* Artık dert etmiyordu.

“Canım pastırmalı omlet istedi” demişti.

Karısı istediğini önüne koyunca, “Sen yemeyecek misin?” diye sormuştu; o da, “Aç değilim” demiş ama karşısına oturmuş ve her zamanki gibi kahvaltı niyetine bir Valium’la çay içmişti. Şık bir iki parçalı takım giymişti, saçlarını krepeleyip arkaya taramıştı.

Tabağını bir lokma ekmekle iyice sıyırdıktan sonra, “Eline sağlık sevgilim” demişti. Ayağa kalkıp kahvesini kafaya diktikten sonra “Gidiyorum o zaman” demişti.

“Bugün çıkıyor” demişti karısı duygusuz bir sesle.

“Biliyorum” demişti. Vedalaşmak için Barbara’yı öpmek istemişti, yine uzun zamandır yapmadığı bir şeydi bu; fakat kadın başarılı bir çalımla onu atlatmış, o da kadının omzunu okşamakla yetinmek durumunda kalmıştı. “Hoşça kal o zaman” demişti.

Barbara, Amy’yle Ivan’ı yemeğe davet edeli iki sene oluyordu; bütün günü Delia’dan aldığı karışık yemek tarifleriyle uğraşarak geçirmişti. Barry de bütün akşam Ivan’a ne müsrif olduğunu söyleyip durmuştu. İşini kaybedecekti, iflasını ilan edecekti, kızını koruyup iyi bakacağına söz veren adam.

“Barry? Nasıl gidiyor?” demişti, Barry kapıyı açınca. Ivan’ın kendisine “Barry” demesine sinir oluyordu; sanki kulüpten arkadaşydı, sanki dengiydi. “Sana Bay Crawford diye hitap etmesini bekleyemezsin” diyordu Barbara. “O senin damadın, Allah aşkına.” Aslında Barry, Komiserim demesini tercih ederdi tabii.

“Bir şeyler içmek ister misiniz?” diye sormuştu Barbara mantolarını alırken; Sam’i üst kattaki portatif karyolaya yerleştirmişlerdi. Barbara her şeyden kendine de almıştı (bebek karyolası, araba koltuğu, mama sandalyesi, çocuk arabası) kendi evlerinde de dursun diye; hayat boyu bebek bakacaklardı ya.

“Harika olur, Barbara” demişti Ivan ellerini birbirine sürterek. “Ben beyaz şarap alırım.” Barry içince gerilmeye başladığını biliyordu ama boşverdi. Daha Barbara buzdolabından Chardonnay’i çıkarmadan Barry dişlerinin arasından alaycı alaycı konuşmaya başlamıştı bile. Amy, “Babacığım, yapma” diye koluna dokunmuştu.

Ivan, Delia'nın tariflerinden alınma çikolatalı lor peynirli pastayı yerken kaygıyla Amy'ye bakmıştı. Gözlerinde uçurumdan atlamak üzere olan bir adamın bakışları vardı. ksrp, "Amy'le konuştuk da– acaba biraz, on bin sterlin kadar borç isteyebilir miyiz sizden, belimizi doğrultuncaya kadar?" diye sormuştu.

Barry oracıkta yumruğu patlatmak istemişti. "Hayatım boyunca çok çalıştım ben" dedi, her türlü ataerkil zart zurt işte. "şimdi paramı sana vermemi mi istiyorsun, senin gibi ahmağın tekine? Sana vereceğime kubura atarım, aynı şey nasıl olsa" demişti.

Amy masadan fırlamış, "Kocamın bu şekilde aşağılandığını duymak istemiyorum baba" demiş, st kata koşup Sam'i karyolasından almıştı.

Barry ne olduğunu anlamadan kızı dışarı çıkmıştı, torununun emniyet kemerini takıyordu. "Gerçekten baba, bazen öyle pis bir insan oluyorsun ki."

Barbara merdivenlerin başında duruyordu, yüzü beton gibi, arabanın arkasından bakakalmıştı. "Hız yapıyor" demişti. "Direksiyona geçmemesi gerekirdi. Senin yüzünden Barry, her zamanki gibi."

Kızı için her şeyini feda ederdi, kıcı kırık bir on bin sterlin yüzünden huysuzluk etmişti. Evet diyebilirlerdi, kutlamak için bir şişe köpüklü bir şey açarlardı, çikolatalı peynirli pastayı yerlerdi. Barbara "Böyle araba kullanma, yataklar hazır zaten, bu gece burada kalsanız daha iyi olur" derdi. Barry st kata çıkar, uyuyan torununu perdi yatmadan önce. Öyle olmamıştı, değil mi?

Millgarth'a girince az kalsın telaş içindeki Chloe Pallister'ın üstüne düşecekti. "Annem kayıp" dedi kız.

"Kayıp mı?" diye sordu Barry.

"arşamba gecesinden beri yok. Evine de gidip baktım, hiçbir iz yok, işe de gitmemiş, kimse görmemiş."

Barry, Amy'nin elindeki buketi nasıl doğrudan en yakın arkadaşına fırlattığını hatırladı, ama Chloe kendi turuncu renkli saten ayaklarına dolanıp düşmeyi becermiş, buketi aıkgoz bir kız kapmıştı.

"Evde eksik bir şeyler var mı, baktın mı?" diye sordu.

"Pasaportu yok."

"Pasaportu" dedi Barry. "Pasaportunu aldıysa büyük ihtimalle kaıyordur."

“Kaçıyor mudur? Annem mi?”

Linda pek kaçacak bir tip olmadığı için muhtemel görünmüyordu, ama yine de bu basit açıklamayla yetindi. “Bu boktan hayatı bırakıp Yunanistan sahillerinde yaşamaya gitmiştir” dedi. “Şu anda bir tavernada oturmuş, garsona göz süzüp Shirley Valentine olmayı hayal ediyordur.”

“Benim annem yapmaz” dedi kesin bir ifadeyle.

“Hayatım, hepimiz kendi kendimizi şaşırtırız bazen” dedi Barry. Kafası karmakarışık. Bunu yapacak halde değildi. İşi gücü vardı. Esir almak yok, ortada ceset bırakma. Chloe Pallister’ı bir sorgu odasına götürdü, birinin gelip ifadesini alacağını söyledi. Kızı orada bıraktı ve birini göndermeyi de unuttu.

Gemma Holroyd ofisinin kapısından başını uzatıp, “Laboratuvar Kelly Cross cinayetindeki DNA ile Mabgate orospusunun oradaki birbiri tuttuğunu haber verdi; bilgilerinize, amirim.” Bilginize, diye düşündü Barry; böyle laflara nasıl da sinir oluyordu. Laf da laf olsa. “Üçüncüsü?” diye sordu. “Cottage Road Sineması’ndaki?”

“Sonuçlar gelmedi daha.”

“Barry masasına oturdu, bilgisayarını açtı, vasiyetini yazmaya başladı.

Kapı çalındığında son rötuşları yapıyordu. “Gel” demeye fırsat bulamadan açıldı kapı.

“Sen,” dedi Barry, “oyunun neymiş, öğrenelim bakalım. Tam olarak ne istiyorsun?”

“Gerçeği, desem?” diye cevap verdi Jackson Brodie.

“Komiserim. Girin içeri.”

Harry Reynolds elinde bir çay tepsisiyle kapıyı konukları için tuttu; halinden memnun, evcimen bir insanın kusursuz tablosu.

Evdeki sera sıcaklığı kapıdan içeri girdiğin anda yüzüne çarpıyordu. Elma ve şeker kokusuyla taçlanmış bir kahve aroması da. “Yarınki Pazar yemeği için elmalı tart yapıyorum” dedi Harry Reynolds. “Yüzüne ne oldu?” diye sordu Tracy’ye.

“Hava yastığıyla kapıştık.”

Pejmürde peri Courtney'e bakarak, "Merhaba bebeğim, sen de perişan olmuşsun. Sihir pek işe yaramadı galiba, ha? 'Annen'in sana yeni bir değnek alması lazım, değil mi annesi?" dedi tek kaşını alaycı bir ifadeyle kaldırarak. Sonra ses tonunu değiştirerek Tracy'ye, "Bu halde yolculuk yapamazsınız. Halinizi görünce insanın aklına 'fırça' ve 'tarak' geliyor sadece. Çirkin ördek yavrusuyla senin doğru dürüst kıyafetlere ihtiyacınız var. Dikkat çekmek istemezsin, değil mi?" Harry Reynolds'la ters düşsem ne olur, diye merak etti Tracy. Korkutucu. Tracy artık korkunun çok ötesindeydi.

Çirkin ördek yavrusu, ha? Ne cüretle? Oracıkta tepelemesi لازمdı herifi, tıkış tıkış doldurulmuş, fazla sıcak salonunun orta yerinde. Pahalı koi havuzuna atmak لازمdı; bırakın, balıklarıyla birlikte yüzün efendim. Halbuki "Tabii, tavsiyen için sağ ol Harry. Ne yazık ki Louis Vuitton valizimi bırakmak zorunda kaldım, bütün Gucci kıyafetlerim içindeydi" dedi.

"Başın dertte mi komiserim? Geçen günkünden daha mı çok? Eğer mümkünse tabii. Kapımda bela istemiyorum, bana bulaştırmayacağından emin misin?" dedi.

"Tehdit mi bu?"

"Dostça bir öneri sadece." Duvarda asılı güneş şeklindeki çirkin saate baktı ve "Susan birazdan Brett ve Ashley'le birlikte burada olur. Gelirken yolda Alton Kuleleri'ne uğrayacaklardı." Durum bildirir gibi söylemişti, ama bir uyardı. Bu kez çörek ikramı yoktu. Doğrudan iş. "Ayrıca bir de cenazeye gitmem gerekiyor."

Altmışlı yıllardan kalma büfeden kocaman, kalın kartondan bir zarf çıkardı. "Hepsi burada. Yeni pasaportlar, doğum belgeleri. İlkley'de bir adres -Yorkshire'lı değilmişsin gibi yapmanın manası yok, ağzını açtığın anda anlaşılır- o adres için düzenlenmiş elektrik faturaları; gittiğin yerde yeni bir banka hesabı açabilirsin. Fransa'ydı değil mi? Suçluları iade etmeyen bir yere gitmen gerekiyor. Yeni bir sigorta numarası da ayarladım, hatta fazlasını da yaptım, bir Facebook hesabın var, şimdiden on yedi arkadaşın olduğuna sevinirsin herhalde. Yeni cesur dünyaya hoş geldin Imogen Brown."

Tracy içinden kâğıt paralar taşan bir zarf uzattı. "Çok pahalı" dedi. Bu haftaki ikinci zarf, bunun içinde ilkinden daha fazla para vardı. Doğrudan nakit ekonomisine girmişti.

"Pazarlık yapabilecek durumda değilsin, komiserim."

“Söyleyeyim de.”

“Avukatına haber verdin mi evin satışı için?”

“Evet.”

Adam kendisinden faydalanılmış girişimci gibi iç çekti. “Ev alıp satmak vakit alan iş, araştırmasıydı, soruşturmasıydı. Saçma sapan bir sürü bürokratik işlem. Adamın parası ve sözü yetmeli. Kara para aklama düzenlemelerinden bahsetmeye falan kalkma. O eski günler geride kaldı, cebindeki nakit parayla gider gayrimenkulünü alırdın mis gibi.”

“Öyle, eski günler” dedi Tracy. “Herkes özlüyor. Özellikle suçlular.”

“Taş atacak durumda değilsin, komiserim. Hem, dert etme, ben bir şekilde çaresine bakarım. Anahtar kelime ‘hızlandırılmış’. Güzel kelime. Avukatınla bağlantıda ol. Avukatın evi bana satsın, ben komisyonumu alayım, geri kalanını da açacağın hesaba yatırayım.”

“Telefonumu attım.”

“İyi yapmışsın. Telefonun varsa, nereye gidersen git izini kaybettiremiyorsun. Bekle” deyip odadan çıktı. Tracy adamın üst kata çıktığını duydu. Courtney balık havuzunu seyredebilmek için yüzünü bahçe kapısının camına yapıştırmıştı. Tracy balıklardan birini gördü, mavi-beyaz alacalı, yola çıkmış bir denizaltı gibi suda kaydı.

Harry Reynolds bir poşet kıyafetle geri döndü. “Burada Ashley’le karımın eşyalarından bir şeyler var. İri bir kadındı, olur herhalde. Çoktan eşyalarını ayıklamam lazımdı zaten, hayır kurumlarına filan vermek lazım. Susan da başımın etini yiyor. Geldiğinde annesinin eşyalarını orada burada görmek istemiyor.” Adamın boynu büküldü, birden karısını kaybetmiş bir adama dönüştü. Bahçe kapısının camında Courtney’in yüzünün bıraktığı izi gördü, gayri ihtiyari mendilini çıkarıp sildi.

“İşte” dedi ve elbise poşetinin içine elini sokarak iki tane cep telefonu çıkarıp Tracy’ye verdi. “Bir kez kullanıp at bunları da. Hazır kart var içlerinde.”

“Tabii ya” dedi Tracy. Gardırobu kullan-at telefonla dolu, emekli bir amca, bunda şaşırarak ne vardı?

Kapı çaldı, Harry Reynolds açmak için koştu.

“Brett’le Ashley geldi herhalde” dedi Tracy, Courtney’e, tek kaşını kaldırarak. O da tek kaşını kaldırdı, gizemli bir karşılık.

Harry Reynolds'ın torunları eve hücum ettiler, Courtney'i görünce oldukları yerde kalakaldılar, kendi yuvalarında pejmürde bir guguk kuşu. Rahat şeyler giymişlerdi, Brett'in üstünde Leeds United futbolcu forması, Ashley'in üstünde kot pantolon ve Lise Müzikali yazılı yünlü kadifeden kapüşonlu bir eşofman üstü. Courtney, buluş çağına özgü böylesi bir şıklığa ağzı açık bakakalmıştı.

Peşlerinden anneleri içeri daldı, "Neler oluyor bakalım?" dedi.

"Bir şey yok, Susan" dedi Harry Reynolds biraz sinerek ve kızını yatıştırmaya çalışarak. "Eski bir arkadaşım, geçerken uğramış." Harry Reynolds'ın ne tür "eski arkadaşları" olduğunu kızı biliyor mu acaba, diye merak etti Tracy. Yoksa bütün bunların (rozbifler, okul ücretleri, koi balıkları) temiz bir yaşam tarzı ile çok çalışmanın ürünü olduğunu mu sanıyordu? "Merak etmeyin, biz de çıkıyorduk" dedi Tracy.

"Kapiya kadar geçireyim sizi, olur mu?" dedi Harry, polis gibi konuşmuştu.

Avensis dışarıdaydı. Brian Jackson kaputa yaslanmış sigara içiyordu. Onları görünce sessiz bir selam gibi sigarasını havaya kaldırdı.

"Bu da kim?" diye homurdandı Harry Reynolds onu görünce.

"Hiç kimse" dedi Tracy.

"Sana güzel bir hayat dilerim o zaman komiserim" dedi Harry Reynolds.

"Elimden geleni yaparım" dedi Tracy.

1975: 21 Mart

Yeni yürümeye başlamış bir bebek! Kirli, eski bir battaniyeye sarılmış, üstünde pijamaları var, derin derin uyuyor, ne tatlı şey! Ray Strickland bembeyazdı, az önce korkunç bir şeye tanık olmuş gibi görünüyordu.

"İçeri gir, dışarısı buz gibi" dedi Ian. Ray'i salona aldı, oturttu, koca bir kadeh viski koydu. Ray'in elleri o kadar titriyordu ki, kadehi dudaklarına götüremedi.

"Ne oldu Strickland?" diye sordu Ian. Yanında diz çökmüştü, bir yerine bir şey olmuş mu diye kızı muayene ediyordu. Kitty kocasının profesyonelliğinden müthiş gurur duydu bir anda. "Kim bu kız, Ray?" diye sordu Ian, ama Ray sadece başını iki yana sallayabildi.

“İyi mi?” diye sordu Ray. İlan başını sallayarak “Görebildiğim kadarıyla öyle” diye cevap verdi. Kitty, küçük kızı Ray’dan aldı, temiz bir battaniyeye sardı. “İşte, rahat mısın şimdi?” dedi kızı kucaklayarak. Kız kıpırdamadı. Bir çocuğun ağırlığı öyle güzeldi ki. Senin olduğunu bir düşün, her gün böyle sarılır insan. Kitty Winfield, uyuyan kızının saçlarını parmaklarıyla usulca arkaya taradı.

“Kalsın mı sizde?” diye sordu Ray.

“Kalsın mı?” diye tekrarladı Kitty. “Bu gece mi?”

“Hep.”

“Benim mi? Hep mi? Her zaman mı?” dedi Kitty.

“Bizim” dedi İlan.

Birkaç hafta sonra, evde, mum ışığında güzel bir akşam yemeği yerlerken, İlan bir kadeh şarap koydu ve “Yeni Zelanda’da bir iş teklif ettiler, herhalde kabul etmek en doğrusu olacak” dedi.

“Ah Allahım, evet sevgilim” dedi Kitty. “Mükemmel. Her şeyi geride bırakabiliriz, hakkımızda kimsenin hiçbir şey bilmediği bir yerde sıfırdan başlarız. Çok akıllısın.”

*Allah kahretsin, amma bağırıldılar!*¹³³ Zıvanasından çıkmış sular kafasının içinde çağılıyordu. Tilly Bluebell Köyevi’nden kaçmıştı, Saskia’nın hakaretleri kulaklarında çınlıyordu. Arabasına binip sürmeye başladı. Eve gitmek istiyordu. Trene binmesi lazımdı, trenler istasyonda olurdu, istasyon Leeds’teydi. Leeds’te Tilly’nin başına korkunç bir şey gelmişti ama ne olduğunu pek hatırlayamıyordu şimdi. Bir çocukla ilgili bir şey. Bir çocuk, zavallı, zavallı bir çocuk. Karların içinde kara bir nokta. Küçük siyah bebeciği.

Leicester Meydanı metro istasyonunda o güzel Nijeryalı adamı öptüğünde, “Seni bu gece arayayım mı, belki sinemaya gitmek istersin, sonra belki akşam yemeği yeriz” demişti adam.

“Harika olur” demişti Tilly.

“Seni ararım” demişti adam. “Yedi gibi.”

Bütün günü onu düşünerek geçirmişti, ne giyseydi acaba, saçlarını nasıl toplasaydı? Provalarda bir türlü kafasını toparlayamamıştı, umurunda değildi, yüreği küt küt atıyordu. Saat altı gibi eve

133 Shakespeare, *Fırtına*, I. Perde, I. Sahne. Bülent Bozkurt çevirisinden alıntı. (ç. n.)

gitmişti, deli gibi alelacele hazırlanmıştı, sonra pencerede durup sokağa bakarak beklemeye başlamıştı, o yakışıklı adamı görecek diye.

Saat sekizde hâlâ bekliyordu, dokuzda da. Saat on olduğunda gelmeyeceğini anlamıştı. Hiç gelmeyecekti.

Neden sonra öğrenecekti ki adam kaybolmuştu. Adresini almamıştı, yolu kolayca bulacağını sanmıştı, ama Soho'ya gelir gelmez yarıldığını anlamıştı. Bir gece öncesinden tanıdık bir şey görebilmek için sokakları tek tek dolaşmıştı, bütün evlerin çevresini dolaşmıştı. Birkaç kapıyı çalmıştı hatta, ama rengi yüzünden kale alan olmamıştı, kapı zillerinin üzerinde kartviziti olan bazı hanımlar hariç. Gece yarısına doğru vazgeçip eve dönmüştü.

Ertesi gün yine Tilly'yi bulmak için çabalamıştı. Tiyatro salonlarının civarında dolaşmıştı, biri onu Phoebe'ye yönlendirmişti. *Pygmalion*'ı oynadıkları matine için sahneye çıkmak üzereydi. Kızı başkonsolosluktaki partiden tanımıştı. Kız, evet, Tilly'yi tanıyorum demişti, aslına bakarsan Tilly benim en yakın arkadaşımdır, demişti hatta; Tilly'nin geçen geceki "kaçamak"tan da bahsettiğini söylemişti ve "Korkarım kötü haberi ben vereceğim" diye eklemişti, eli samimi bir jestle yüreğinin üzerinde, bir yüreği olsaydı tabii. Phoebe, salim kafayla düşününce Tilly'nin artık onu görmek istemediğine karar verdiğini söylemişti. Bir hata yapmıştı, bir an duygularına kapılmıştı. "Anlıyor musun?" demişti Phoebe. Anlamıştı. "Çok affedersin" demişti Phoebe, "Sahneye çağırıyorlar. Gitmem lazım."

"Senin iyiliğini düşündüğüm için" demişti Phoebe, Tilly bebeğini kaybettikten sonra hastane yatağında yatarken. "Sen bazen çok saf olabiliyorsun." *Deli Tilly*. "Senin için felaketten başka bir şey olmayacaktı Tilly."

Ama her şey felakete dönüşmüştü neticede.

Gücü kuvveti biraz yerine gelince Nijerya Başkonsolosluğu'na gitmişti; ondan özür dilemesi, kalles arkadaşının yaptıklarını anlatması gerekiyordu. Danışma masasında bir adam vardı, ama ona ne diyecekti? "Adı John olan biri çalışıyor mu burada?" Danışma masasındaki adam aşağılayarak bakmıştı ona, kadın doğumdaki hemşirelerin baktığı gibi. "Adı John olan bir sürü insan çalışıyor burada. Soyadını da söylemeniz gerekiyor" demişti.

Ne yapabilirdi? Ah, her ılık / Gelip şu yüreğime çarpıyordu!¹³⁴ Yağmurun altında güçbela eve kadar yürümüştü, yenik. Belki ikisi de çok çabuk vazgeçmişti. Hep aklına Prenses Margaret ile General Townsend geliyordu. Görev aşktan önce gelir. Ne saçma. Aşkın her zaman öncelikli olması gerekirdi. Prenses Margaret memlekete la-zım değilmiş gibi. Tam tersi.

Belki bebeğin babasını kaybetmemiş olsa bebeğini de kaybet-mezdi. Belki de içinde bulunduğu gerginlik yüzünden olmuştu. Eşyalar almaya başlamıştı, mini mini eldivenler, patikler. Eldiven-lerden birini senelerce saklamıştı, çantasının dibinde eskiyip parçalanana kadar. Saflıktı hakikaten.

Leeds istasyonu insanın dn patlatıyordu, bir sürü insan bir o tarafa bir bu tarafa koşturup duruyordu, suratları asık, herkes bir trene yetişmeye çalışıyordu; ne birbirlerine tahammülleri vardı, ne kendilerine. Bir itişip kakışmadır gidiyordu. Adap görgü sıfır!

Başı bulutla kaplı kuleler, muhteşem saraylar. Hepsi sahteydi, değil mi? Gerçeğin kendisi hiçbir şey değildi. Kelimeler, her şey kelimelerden ibaretti, kelimeler yoksa, dünya yoktu. Her tarafta uğuldayan bir fırtına. şiddetli rüzgârda denizin ortasında. Trol teknelerindeki adamlar, kahraman tekneleri torpidoyu yiyince buz gibi sularda anaforlar çize çize batıyorlar. Dibe, dibe, dibe, deniz dibine ulaşana kadar. *Bir ift inci artık gözlerinde duran.*¹³⁵ Denizin dibindeki hazine.

Yine o tuhaf karanlık hissi gelmeye başlamıştı üstüne, gözle-rinin önünde Kuzey Işıkları'ndan bir perde. Karanlık sularda yol almaya çalışan bir gemiydi şimdi. Tepeden tırnağa aresizlikti. Seren direkleri kırılıyordu, grandi direği atırdıyordu, yelken-ler lime limeydi. Gemi başlığı rüzgârda uluyarak ağlayan çıplak bir bebektir. Her yer bebek kaynıyordu, hayatta kalabilmek için halatlara sımsıkı tutunuyorlardı, gemi yağ gibi, buz gibi denize gömülürken, bebekler geminin iki yanından sarkıyordu. Tilly'nin onları kurtarması lazım, hepsini kurtarması lazım, ama yapa-maz, gemiyle birlikte o da batacak. *Acı bize Tanrım! Paralanıyoruz, paralanıyoruz!*¹³⁶

134 Shakespeare, *Fırtına*, I. Perde, II. Sahne. (. n.)

135 Shakespeare, *Fırtına*, I. Perde, II. Sahne, Ariel'in şarkısından. (. n.)

136 Shakespeare, *Fırtına*, I. Perde, I. Sahne. (. n.)

Sonra, o da ne? İşte orada, gün ışığı gibi, fırtınada bir liman –o küçük “Twinkle, twinkle” kız. Peronda duruyor. Kanatları ezilmiş, zavallı küçük bir kelebek, pejmürde bir peri. Peronların üstündeki yaya yolunda kalabalığın arasında uçuyor. Onu kurtarabilmek için Tilly’ye bir fırsat daha verilmişti. Biri bir şey yapmalı. Tilly bir şey yapmalı. Cesaret, Tilly! Cesur bir kız ol!

Courtney. İsim kendiliğinden geliverdi. (*Başlatma çenene Courtney, sinir ettin beni!*) “Courtney” diye fısıldadı Tilly, sesi kısık çıkmıştı. Kız başını çevirip ona baktı. Tilly, bu sefer biraz daha kendinden emin, “Courtney” dedi. Kıza gülümsedi ve elini uzattı. Courtney ona doğru yürüdü, görünmez talimatlara uyarılmış gibi küçük elini Tilly’nin yaşlı avucuna koydu. Tilly gördüğü rüyayı hatırladı, avucundaki kadife gibi tavşan patisini, ikisi birlikte uçarken. “Gel benimle tatlım” dedi Tilly.

Tracy, Harry Reynolds’ın ölü karısının kıyafetlerine bürünmüştü. Lastik belli Marks & Spencer pantolonu ve isterse yağmur ormanlarına girip kamufle olabileceği orman desenli bir tunik. Leeds’te yağmur ormanı yok. Courtney yanında tıpış tıpış yürüyordu. Onun şansı birazcık daha yaver gitmişti, sadece birazcık –Ashley’nin paçaları kesilip kapri yapılmış kot pantolonu ve Peppa Pig desenli bir tişört. Onların üstüne de lime lime olmuş peri kıyafetini giymişti inat edip. Harry Reynolds’ın “doğru dürüst kıyafet”ten anladığı buydu işte; evsizlere dönmüşlerdi, ama sorun yoktu, kimse evsiz insanlarla ilgilenmezdi.

“Transit tren”le ilgili bir anons yapılıyordu, peronun kenarından çekilmeleri için yolcular uyarılıyordu. Peron arı kovanı gibiydi. Mayıs tatili olduğunu tahmin etti Tracy. Çocuk Kansas’a sürüklenmesin istercesine sımsıkı tuttu Courtney’in elini.¹³⁷ Tracy bir keresinde bir vakaya gitmişti; kalabalıktan biri, önündeki adamı gelen trenin önüne itmişti. İten herif (sıradan bir herifti, biraz Les Dennis’e benziyordu) kendini tutamadığını söylemişti. Önünde duran adamı itmemesi gerektiğini kendi kendine söyledikçe, itme isteğinin önüne geçemez olmuştu. Bunun geçerli bir neden sayıla-

137 1939 yapımı *Oz Büyücüsü* filmine gönderme. (ç. n.)

bileceğine inanır gibiydi, geçici delilik gerekçesiyle cezada indirim istemek bile gelmiyordu aklına. Kameraya yakalanmıştı, müebbet aldı; beş sene sonra çıkardı. “Kenara yaklaşma” dedi Courtney’e.

Nasil olduğunu anlayamadı. Kalabalık dalgalandı birden; belki trenin istasyonda duracağını düşünmüşlerdi, bir yere doğru sürüklenmiyordu ama bir an çocuğun eli elindeydi, bir saniye sonra elinden kaçıvermişti. Yaşadığı telaş yüzünden Tracy’nin göğsü sıkıştı, hızla etrafında dönerek Courtney’i aramaya başlamıştı ki Len Lomax’le burun buruna geldi.

Yıllar olmuştu adamı görmeyeli. Yelekli ipek takım, siyah cenaze kirası, genç işi bir gözlük. En azından yetmişine yaklaşmıştı, ama hayatının en güzel yıllarını içki ve sigarayla heba etmesine rağmen iyi görünüyordu, daha ne olsundu.

“Tracy, uzun zamandır görünmüyorsun” dedi sanki bir partide karşılaşmışlar gibi.

“Dur şimdi amirim” dedi Tracy, kalabalık peronu gözleriyle tarayarak çocuğu ararken. Amirlik meselesi biteli on beş yıl olmuştu, ama ast-üst ilişkisi kendiliğinden devam ediyordu.

Courtney’i peronun ilerisinde gördü; yaşlı bir kadın elinden tutmuş götürüyordu. Çocuk kim elinden tutsa beraber gidiyordu. Bir köpek bile daha dikkatli davranırdı. Yaşlı bir kadının elinde güvende sayılırdı, değil mi? Yaşlı kadınlar kayıp çocuk bulduklarında Kayıp Eşyalar bürosuna götürüp, çocuğun avucuna da biraz bozuk para sıkıştırırlardı. (Tracy çocukken York istasyonunda kaybolunca başından böyle bir olay geçmişti. Aslında yaşlı kadın alıp onu evine götürsün istemişti.) Tabii kötü bir cadı değilse. O durumda çocuğu evine götürür, fırına vermeden önce iyice şişmanlatırdı.

Kalabalıkta kadını gözden kaybedince nefesi tıkanmaya başladı. Sakin ol. Kontrolünü kaybetme. Yaşlı kadını yeniden gördü; kalabalığı yarararak ilerlemeye çalışırken bir şeyin kolunu çekiştirip onu tuttuğunu fark etti. Bir şey değil, biri. Yine Len Lomax. Ne yapmaya çalışıyordu bu? Adam uzanıp kolunu dirseğinin üstünden kavradı, pazusunu kavrayan şaşırtıcı kuvveti fark etti Tracy. Bırakmayacaktı, çıpa gibiydi, onu çocuktan uzağa sürüklüyordu. “Ele avuca sığmıyorsun Tracy. Seninle biraz konuşmamız lazım.” Kimden kaçınmam gerekiyor? diye sormuştu Brian Jackson’a. “Strickland ile yordakçısı Lomax’ten” demişti. Tuhaf ama Tracy hep Strickland’i Lomax’in yordakçısı sanmıştı, meğer tam tersiymiş. “Geçmiş mese-

lelerin açılmasını engellemeye çalışıyorlar” demişti Brian Jackson. “Ama gerçek her zaman ortaya çıkar.”

“Siktir git, bırak beni.” Kolunu büküp kurtulmaya çalıştı, ama Lomax sımsıkı yapışmıştı. “Kusura bakma amirim” deyip dizini adamın kasığına indirdi.

Hızla yanından ayrılırken adamın arkasından “Orospu!” diye bağırdığını duydu. Çocukla arasında bir adım kalmıştı ki Land Cruiser’daki heriflerden biri duvar gibi karşısına dikiliverdi. Tabii ya, daha önce nasıl anlayamamıştı? Deri ceketliler Lomax’ın adamlarıydı. Lomax’ın yolunun bir şekilde kesiştiği eski mahkûmlardı bunlar. Fountains’tan Leeds’e giderlerken, “En önemli tanık sensin” demişti Brian Jackson. “Kapı kırıldığında oradaydın.” Hiçbir şeye tanık olmamıştı ki, önemli tanık olmasına yol açacak hiçbir şey görmemişti.

Tracy durmadı, Land Cruiser’daki herifin suratına bir yumruk patlatıp çocuğa doğru ilerlemeye çalıştı. Gözucuyla deri ceketli diğer lenduhayı fark etti –şaşılacak bir şey yoktu bunda– adam kalabalığı aşip yaklaştırmaya çalışıyordu. Kurtlar her yandaydı, çemberi daraltıyorlardı. Bu adam, Tracy’nin kendisinden kaçacağını hesaplamıştı, ama boğa burcu Tracy adama bodoslama dalıp tek hamlede kenara fırlattı.

Tracy’den uzaklaşmaya çalışan kalabalık kenara çekildi. Kalabalığı dağıtmak için zıvanadan çıkmış bir deli dana gibisi var mıydı ya? Courtney onu görünce yaşlı kadının elini bırakıp Tracy’ye doğru koştu. Tracy kucaklayıp sımsıkı sarıldı kıza. Bir çocuk kurtarmak, dünyayı kurtarmaya bedeldi. Çocuk dünyaydı. Dünya, bütün dünya, dünyanın ta kendisi. “Nefes alamıyorum” diye homurdandı Courtney.

“Affedersin” dedi Tracy kollarını gevşetip, yürüyen merdivenin yerini bulmaya çalıştı. Çıkış yok, çok insan var. Üstelik Allahın cezası Len Lomax hâlâ peşindeydi, derdi neydi bu ihtiyar piç kurusunun? Sinirinden kudurmuş gibiydi, hayatında kimse ona engel olmaya kalkışmamıştı, hele bir kadın. “Seninle konuşmak istiyorum Allahın cezası, tamam mı?” dedi.

Adam uzanıp çocuğu kapmaya çalıştı, kızı Tracy’nin kucağından kendine çekiyordu. Tracy’ye koala yavrusu gibi yapışan Courtney avazı çıktığı kadar bağırırmaya başladı, bir taraftan da elindeki değnekle adama vurup duruyordu. Otlar fil döver gibi.

Yaşlı kadın, peruğu kaykılmış halde, aniden Lomax'ın üstüne atıldı, daha ziyade üstüne düşmüş gibiydi aslında. Adamın beline sımsıkı yapıştı. Lomax dönüp kadınla yüz yüze gelmeye çalıştı. Bir an, akşam çayının üstüne, dans etmek için birbirine sımsıkı tutunmuş emekli bir çift gibi tuhaf bir görüntü sergilediler.

Yaşlı kadın Len Lomax'ın dengesini bozmuştu, ayakta kalabilmeye çalışırken ikisi birden tehlikeli bir biçimde sendelediler. O sırada transit geçecek trenle ilgili anons bir kez daha tekrarlanmıştı; rüzgâr ve gürültü de trenin yaklaştığını haber veriyordu. Beceriksiz ihtiyar valsçiye nispeten yakın olan kalabalık, dansın tehlikeli bir hal aldığını görüp, hep bir ağızdan, dehşetle içini çekti. İnsanlar bağırıp çağırmaya başladı, iki adam fırlayıp onları geri çekmeye çalıştı, başaramadı.

Kuantum saniyelik bir sessizlik oldu, bir boyutta hiç, başka bir boyutta sonsuza uzanan. Zaferle facianın orta yerinde duran Tracy, olacakları hissetti; kaçış yoktu.

Tren istasyona hücum eder gibi girince, ses, intikam alır gibi geri geldi. Len Lomax'le yaşlı kadının, birbirlerinin kollarını sımsıkı kavramış vaziyette dengelerini kaybederek motorun acımasız yoluna devrilişlerini, gözlerine inanamayarak izledi Tracy. Elini tokat gibi çocuğun gözlerinin üstüne kapadı, ama her şey bir saniyede olmuştu. Trenin haykıran frenlerinden çıkan ses perondaki insanların çığlıklarını ve seslerini bastırdı. Transit tren değildi artık, istasyonda durmuştu.

Tracy dönüp deri ceketlilere baktı, çizgi filmlerin sonunda akılları başlarına gelen kötü karakterler gibi kendilerini yürüyen merdivenlere atmışlardı. Kuklacı gittiğine göre, kuklaların etrafta oyalanmasına gerek yoktu.

“Göremiyorum” dedi Courtney.

“Affedersin” dedi Tracy elini çocuğun gözlerinden çekerken.

İki istasyon polisi diğer yürüyen merdivenden inip perondaki keşmekeşin içine daldı. İki peron ötede, başka bir tren tevekkülle bekliyordu. “Gel hadi” dedi Tracy çocuğa. Kondüktör, kapıların kapanacağını haber vermek için düdüğünü öttürmeye başlamıştı bile. Çenesi tıslayarak kapanmadan trene atlamayı başardılar.

Trenin en uzak köşesine gidip, herhangi birer yolcuymuşlar gibi, sükûnetle yerlerine oturdular. Çocuğun elindeki değnekten kala kala bir gümüş yıldız kalmıştı. Yıldızı sırt çantasının içine koydu.

Tracy çantasının dibinde Maglite'in yanına sokulmuş lekeli bir muz buldu. Çocuk başparmağını kaldırdı. Ellerini pencereden dışarı doğru tutup denizyıldızı işareti yaptı.

Tracy bir an peronda Saab'ın şoförünü gördüğünü sandı, Brian Jackson'la yan yana hem de.

Leeds'e elveda. Uğurlar olsun, diye düşündü Tracy. Bir daha asla dönmeyecekti. Eskiyle hesabı kapatmıştı artık. Yörüngesinin dışına çıkmış bir astronottu o. Tracy için yerküreye dönüş yoktu bundan sonra. Hoş, artık Tracy de değildi. Imogen Brown'du. Facebook'ta on yedi arkadaşı vardı, bankada parası. Bakacak bir de çocuğu vardı. Uyu, ye, koru. Baştan.

Zavallı ihtiyar Tilly, titrek dizlerinin ve çürük kalça kemiğinin üstünde, bir adamın kollarında son valsini yapıyor. Bir istasyon peronunda kısacık bir buluşma. *Hiçbir şey sonsuza kadar sürmüyor aslında. Ne mutluluk, ne umutsuzluk. Hayatın kendisi bile çok uzun değil.*¹³⁸ Bir keresinde Laura Jesson'ı oynamıştı. Korkunç bir repertuar oyunuydu –Ipswich'teki Wolsey'deydi, yoksa Windsor'daki Theatre Royal mıydı? Artık bir önemi yoktu. O zamanlar, fedakârlık denen şey hakkında pek bir şey bilmezdi, sevgi denen şey uğruna neler yapmak gerektiğini de.

Kötü bir adam “Twinkle, Twinkle” çocuğa zarar vermek istemişti. Bir an adamın yüzünde kendi babasını görür gibi olmuştu.

Sonra bir de bakmıştı ki boşlukta yuvarlanıyor, yuvarlanıyor, her şey yoluna girecek, diye düşünmüştü. Peron o kadar da yüksek değildi canım; fakat sonra tren görüldü. Deli Tilly.

Ufacık ömrümüz uykuya sarılı. Peruğunun düşeceğini düşündü. Sonuna vardığı noktada onuru zedelensin istemez insan. *Keşke bu başkasının öyküsü olsaydı, benim değil.*¹³⁹ Bir halat gibi soğuk suya düşünce, büyük gümüş balıklar çevresini sardı, ona eşlik ettiler, onu korudular, yavaş yavaş dibe gömülürken. Korkma. Kemikleri mercan oldu bile. Gözleri inciler kadar kör. Gerisi sessizlik.

138 1945 yapımı *Brief Encounter* isimli David Lean filminden alıntı. (ç. n.)

139 *Brief Encounter*'dan bir başka alıntı. (ç. n.)

*Yaralı bir Geyik –en yükseğe sıçrar.*¹⁴⁰ Rayların üstünden geçen cam tüpten, kopan kıyameti izledi. Tuhaf oyuncu kadrosunu tek tek çıkarabilmişti (Vince Collier'in annesi, Saab'ını çalan kadın, küçük kız, Tweedledum ve Tweedledee), hepsi bu doğaçlama performans- ta rol alıyordu. Tanımadığı tek aktör, Vince Collier'in annesiyle birlikte trenin altında kalan yaşlı adamdı. Buradan, yukarıdan bakınca, kadın onu itmiş gibi görünmüştü. Mary Gauthier'in o şarkısının adı neydi? "Biraz Merhamet Artık" mıydı?

Jackson trenleri gerçekten sevmiyordu. Gerçekten.

Aşağı inmesi lazımdı, olan bitene el koymalı, bir şey yapmalıydı, yardım etmeliydi. Köpeği kucakladı. Bu kargaşada ayaklar altında ezildiğini, yürüyen merdivenlerden aşağı kaçıp perondaki velvelenin ortasında kalakaldığını hayal etmek çok zor değildi. Hırsız otostopçuyu gördü, peşinde küçük kız. Ortalığı karıştırmış, şimdi başka bir trene binmiş gidiyordu. Onlara doğru koştu ama tren çoktan perondan ayrılmıştı. Küçük kızı gördü, ellerini yıldız yapmış, ona el sallıyordu, gözden kaybolana kadar el salladı.

Bir el omzunu kavrayınca yerinden sıçradı. Brian Jackson. Sahte Jackson diye düşünmeye başlamıştı onun hakkında. Jackson –asıl Jackson– şaşırmadı nedense.

"İnsanın elinden kayıp gidiyor bu Tracy Waterhouse" dedi.

"Kim dedin?" dedi Jackson, kafasının içinde dişliler dönmeye başlamıştı. "O kadın Tracy Waterhouse muydu?"

"Bir de kendine dedektif diyorsun."

"Anlamıyorum" dedi Jackson. Bu lafı dövmeyle alnına yazdırması lazımdı.

"Galiba ikimiz de aynı kişinin peşindeyiz" dedi Brian Jackson. "Sadece farklı noktalardan yola çıkmışız." Polisler ve sağlık görevlileri olay yerine sükün etmişti. "Şu hale bak" dedi Brian Jackson. "Hadi gidelim."

Jackson tereddütte kaldı. Yardım etmesi gerekmez miydi? En azından gördüklerini anlatabilirdi.

"Masum tanıklar" dedi Brian Jackson, onu yürüyen merdivenlere doğru yönlendirirken, inatçı bir koyunu ağıla sokmaya çalışan çoban köpeğine benziyordu. "Hadi, tanışmak isteyeceğin biri var elimde. Seninle tanışmak isteyecek biri."

140 Emily Dickinson şiiri. (ç. n.)

“Kim?”

“Benim müşterim. Michael Braithwaite diye biri. İkimiz de senin kim için çalıştığını merak ediyoruz.”

“Telefon açtın bana” dedi.

“Açtım” diyerek onayladı Jackson.

“E-posta göndermiyorsun, mesaj yazmıyorsun” dedi Hope McMaster. “Konuşuyorsun. Haberlerin var demek ki. Neler oldu?” Ünlemlerin hepsi soluğu kesilmiş bir beklentinin ağırlığı altında kalmıştı. Umudu belirsizlik içindeydi.

“Evet” dedi Jackson temkinli bir şekilde. “Sırayla gidelim. İyi haber, kötü haber, iyi haber. Tamam mı?”

“Tamam.”

“Her şeyden önce, iyi haber, gerçek annenin kim olduğunu buldum. Kötü haber, kendisi bir sokak kadınıydı ve baban tarafından öldürüldü.”

“Tamam” dedi Hope. “O kısmını sonra hazmederim. Diğer iyi haber nedir?”

“Bir erkek kardeşin var.”

Hope McMaster. Michael Braithwaite. Yap-bozun birbirine cuk oturan iki parçası.

Hope McMaster aslında Nicola Braithwaite’i, Michael’ın kız kardeşi.

(“Neden bunu daha önce söylemediniz?” diye sormuştu Marilyn Nettles’a o sabah.

“Sormadın ki” demişti.)

Nicola Braithwaite, iki yaşındaydı. Ona ilişkin yasaklama emri çıkmamıştı, mahkeme kararı yoktu, onun “korunması” gerekmemişti; çünkü yoktu. Okula gitmemişti, doktora gitmemişti, Carol Braithwaite sağlık görevlilerinden ve bölge hemşirelerinden uzak duruyordu. Sürekli ev değiştiriyordu. Komşulardan da gizliyordu çocuğu.

“Ortadan kayboldu” diye düşünüyordu Marilyn Nettles. “Kapıyı kırdıklarında içeride değildi, o yüzden varlığından haberleri olmadı. Tabii, bazılarının çocuktan haberi vardı... Epey kurcalamam gerekti bulabilmek için, ama kimseye bir şey söylemedim. Hayatı güzel geçmiş mi?”

“Evet” demişti Jackson. “Geçmiş herhalde.”

“Ah, ne güzel bir hikâye” dedi Julia, gözleri yaşlarla dolu.
“Sadece sonu güzel” dedi Jackson. “Hikâyenin kendisi güzel değil.”
“Bir çocuk bulundu” dedi Julia. “Dünyada olabilecek en güzel şey değil mi bu?”
“Kutuda kalan... umut” dedi Jackson.

1975: 21 Mart

Lovell Park'taki eve geldiğinde kadın yine o hallerinden birindeydi. O gün hangi ruh halinde olacağını kestirmek mümkün olmazdı hiç; bazen uçurtma gibi yükseklerde uçar, bazen kendine acımaya başlardı; morali bozulur, en dibe dalarlardı. Bazen ruh hali öyle hızlı değişirdi ki gözünle takip edebilirdin, yüzünün şekli değişirdi resmen. Bu akşam bir de üstüne içtiği için durum daha beterti –kapıdan içeri girdiğinde, selam mahiyetinde, ucuz bir şarabın boş şişesini sallamıştı yüzüne doğru.

“Çocuklar uyudu” dedi.

Sadece Michael yataktaydı –tahminen, çünkü ortalıkta görünmüyordu. Nicola kanepenin üstündeydi, orada uyuyakalmıştı herhalde. Eli yüzü kir pas içindeydi, pijamaları leş gibiydi. Bu çocuk için ne umut olabilirdi ki?

“Parayı getirdim” dedi. Kadına bir beşlik verdi. Müşterisi gibi. İki senedir yatmıyordu kadınla, ama insan bazı hatalarının bedelini hayat boyu ödemek zorunda kalıyordu. Kadın, oğlanın babasının kim olduğunu bilmiyordu. Ama kızın kimden olduğu belliydi. Herkes olabilir kızın babası, diyordu adam, ama yüreği biliyordu, kız onundu. Üstelik reddederse kadın gidip karısına anlatacaktı. Sürekli tehdit ediyordu.

Kadın bir sigara yakıp, “Konuşmamız lazım” dedi.

“Öyle mi?” dedi adam.

Uyduruk cam sehpanın üzerine fotoğraflar saçılmıştı.

“Şuna bak” dedi dördünün birden olduğu bir fotoğrafı göstererek. “Gerçek bir aile gibi.”

“Pek sayılmaz” dedi adam. Balık-patatesçide çalışan bir oğlanı zorla dışarı çıkarmış, “hepimizin birlikte bir resmini” çekmesini istemişti.

Yılbaşından beri hep beraber bir yerlere çikalım diye tutturmuş-

tu; o yüzden en sonunda, fırtınalı bir havada Scarborough'ya gitmişlerdi. Onlardan başka kimsecikler yoktu. En azından tanıdık birilerine yakalanma riskleri sıfırdı.

Kadın koşa koşa sahile inmiş, ayakkabılarını ve taytını çıkarıp kumlara fırlatmıştı. Taytı, yılanın biri deri değiştirip orada bırakmış gibi duruyordu. Sulara koşup dalgaların arasında dans etmişti. "Allahım, çok pis soğuk!" diye bağırıyordu adama. "Hadi gel, su harika."

"Saçmalama" demişti adam.

"Korkak! Baban korkak tavuğun teki!" demişti oğlana yine denize koşarken.

Sinir olup, "Böyle şeyler söyleme," demişti, "ben babası değilim." Oğlanı kenara çekip, "Bana baba deme. Babiş de deme. Deme. Tamam mı? Ben baban değilim. Baban kim, bilmiyorum. Anan bilmiyorsa, ben nereden bileceğim, değil mi?"

Kadının sağı solu hiç belli olmuyordu, milletin içinde insanı rezil ediyordu. "Hayat bana dar geliyor" diyordu, ama mesele daha alengirliydi. Herhalde bir çeşit ruhsal hastalığı var, diye düşünüyordu artık adam.

Kadın yanında fotoğraf makinesi getirmişti, ucuz, ikinci el bir şey. İlle fotoğraf çekelim diye tutturmuştu. Adam istemiyordu hiç, ama en sonunda, çenesi kapansın diye razı olmuştu.

"Hadi gidip dondurma satan bir yer bulalım." Martin başıydı, mevsimi değildi, ortalık buz gibiydi; kışın deniz kenarında kim dondurma yer? "Ya da balık-patates!" dedi heyecanlanarak. "Hadi hep beraber balık-patates yiyelim!"

Adam kızı kucağına almış, rüzgârdan sakınmaya çalışıyordu. "Hadi, yarışalım!" diye bağırıyor kadın oğlana, ama oğlan ıslak, çamur gibi kumdan kale yapmak istiyordu. Carol, mendireğe doğru koştu. Rüzgârda sürükleniyor gibiydi. Adam bakmış, rüzgâr haki-katen de alıp götürsün istemişti.

"Gerçek bir aile gibi" dedi kadın elini fotoğrafların üzerinde gezdirerek, sigarasının dumanından korumak için gözlerini kısmıştı. Nasıl "gerçek bir aile" olabilecekleri hakkında atıp tutmaya başladı, adamın boşanabileceğini ima ediyordu. Kendini kandırıyordu.

Susmak bilmiyordu. Gidip karısının karşısına çıkacağını söyledi; çocukları da götürecekti, kendi evinde adamı rezil rüsva edecekti.

“Kes sesini, bütün mahalleyi uyandıracaksın” dedi adam. Kadın adama vurmaya başladı, yumruk savurup duruyordu. Adam da bir tane patlattı, avucunun ayasıyla suratına bir tokat. Durdurmaya yeter diye düşünmüştü, ama kadın iyice kontrolünü kaybetti, avazı çıktığı kadar haykırmaya başladı. Rezil olmuşlardı, adam kadının peşinden yatak odasına gitti, gırtlığına sarıldı. Dürüst olmak gerekirse, hoşuna da gitti. Bir kez olsun çenesini kapatabilmek. Durdurmak.

Her şey saniyeler içinde olup bitti. Kadının tabiatı o kadar güçlüydü ki, o kadar çabuk teslim olabileceğini hiç ummamıştı adam. Diz çöküp nabzına baktı, bulamayınca inanamadı. *Öldürmek* istememişti ki. Başını kaldırdı, oğlanın koridorda durduğunu gördü; kendisine bakıyordu, ama onun düşünebildiği tek şey oradan çıkıp gitmekti. Merdivenlerden aşağı koştu, asansörü bekleyememişti. Arabasına bindi, şehir merkezine sürdü, bir kulübe girdi, duble malt yuvarladı bir tane. Elleri titriyordu. Bütün hayatı mahvolmuştu. İşini kaybedecekti; evliliğini, adını.

Orada öyle içip durdu. Sarhoş olana kadar epey içmesi gerekmişti. Ne kadar zaman geçtiğinin farkında değildi.

“Son bir tane, dedektif?” dedi barmen. “Hayır” deyip tuvalete gitti ve kustu.

Köşede bir telefon kulübesi vardı, onun soğuk beyaz ışığına sığındı. Bu pislikten onu çekip çıkarabileceğini düşündüğü tek kişiyi aradı, Eastman’ı. “Efendim?” dedi. “Ben Len Lomax. Başıma bir iş açtım.” Oğlandan behsetmedi.

Ray ertesi gün fotoğrafları verdi ve “Ödeştik. Başka iyilik istemebenden, tamam mı, Len?” dedi.

“Kesinlikle ölmüştü, değil mi?” diye sordu Len. Geceyi Alma’nın yanında bir o yana bir bu yana dönerek geçirmişti. Carol Braithwaite’in kalkıp geleceğini, parmağını sallayarak onu suçlayacağını hayal ediyordu.

“Evet,” dedi Ray, “ölmüştü.” Tiksinmiş gibi görünüyordu. “Kızı Winfield’lara götürdüm. Hiçbir şey sormayacaklar, bana güven.” Ray oğlandan bahsetmedi, çünkü ondan haberi yoktu.

Winfield’lar Eastman’ın aklına gelmişti. “Strickland’i gönderir, çocuğu aldırırım” demişti. “Sen bir şey yapabilecek vaziyette değilsin şimdi. Alma’nın yanına git. Anahtar var mı sende? Kadının evinin?”

Ertesi gün Eastman Len'i golf oynamaya çağırıldı. "Sen kötü biri değilsin Len" demişti; bir yandan da golf sopasını sallayarak atış çalışıyordu. "Başına kötü bir şey geldi, hayatının berbat olması gerekmiyor; ölü bir orospu için değmez. Senin çocuk da harika bir eve gitti, her şeyi olacak, düşünsene." Len hâlâ oğlandan bahsetmiyordu.

Carol'ın bulunacağını düşünmüştü. Böyle olurdu, değil mi? İnsanlar ölürdü, öteki insanlar onları bulurdu. Ama zaman geçti ve hiçbir şey olmadı. Olay gözünde gerçekliğini yitirmeye başladı, öyle bir şey hiç yaşanmamış gibi geliyordu artık. Bir zamanlar Janet adında bir kuzeni vardı, hâlâ vardı ama ailede hiç kimse ondan bahsetmiyordu artık. On dört yaşında evinde, kendi yatağında doğum yapmıştı. Kimsenin hamile olduğundan bile haberi yoktu; biraz kilo aldı sanıyorlardı. Annesi niye diye sorduğunda kız da bir şey dememişti. Eğer görmezden gelirse, geçip gideceğini sandığını söylemişti sonradan. İşte Len de öyle hissediyordu şimdi. Oğlanın sağ mı ölü mü olduğunu hiç düşünmüyordu; hatta oğlanı zihninden silmişti bile.

"Ne düşünüyorsun arpacı kumrusu gibi sen?" diye sordu Alma.

"Hiç" deyip, işteki stresle ilgili biraz atıp tuttu.

Aradıklarında dehşete kapıldı, yumruk yemiş gibi olmuştu, ragbi sahasında hayvanın biri üstüne saldırmışçasına kalakalmıştı. "Lovell Park apartmanında kadın cesedi, polisler olay yerinde." Kimse hâlâ oğlandan bahsetmiyordu. Len çocuğun hakikaten ortadan kaybolup kaybolmadığını merak etmeye başlamıştı. Buhar olup uçmuş muydu?

"Allahım" dedi Strickland. "Bu iş zor olacak. Kadının cesedi dört haftadır öylece duruyormuş."

Onlar arabaya binmeden Eastman yakalamıştı. "Şimdi çocuklar, sakın oluyorsunuz, sakın" dedi. "Kafanızı toplayın."

Len sonunda oğlandan bahsetti.

"Manyak pezevenk" dedi Eastman. "Söylemen lazımdı. Bu pisliği temizlemene çok daha çabuk yardım edebilirdim."

Oğlanın hayatta olabileceği hiç aklına gelmemişti. İki ceset bulacaklar sanıyordu. O kadın polisin kucağında oğlanı görünce gözlerine inanamadı.

Oğlan bir tanıktı tabii. Eastman, sosyal hizmetler görevlisiyle “bir şeyler” konuşacaktı. Len de Ray de ne konuştuklarını bilmiyordu. Kadını, çocuğunun başına bir iş getirmekle tehdit etmişti muhtemelen. Kendi tarafında olduğunda iyi bir adamdı, ama karşına almak isteyeceğin biri değildi kesinlikle. Ray onun söylediklerini yaptı, hastaneden gelirken kadını yakaladı, Mezarlık Taverna’da bir şeyler içmeye götürdü. “Kadında sorun yok” diye rapor verdi Len’e. “Ödö patlamış. Eastman, Narkotikçiler evinde sert uyuşturucular ‘bulurlar’, demiş.”

Eastman “çocuğu korumak adına” bir yasaklama emri ayarlamıştı, ismi değiştirilip Katolik’lere ait bir esirgeme kurumuna yerleştirilmişti. Len bir daha çocuk hakkında hiçbir şey duymamıştı. Winfield’lar Nicola için yeni belgeler hazırlamıştı. Harry Reynolds denen o piçkurusu hazırlamıştı her şeyi; sonra da dosdoğru Yeni Zelanda’ya gitmişlerdi. Her şey bir kâbustu, demişti kendi kendine, korkunç bir kâbus. Burnunun dibinde koca bir çukur açılmış, sonra yeniden kapanmıştı.

Eastman telefonla arayıp talimat vermişti. Lovell Park apartmanından kızı al, çıkınca kapıyı kilitle. Eastman bir anahtarlık vermişti. “İçeride ne gördüyse unut.” Ray’e kızı Winfield’lara götürmesini söylemişti. “Doğru olanı yapıyoruz Ray” demişti Eastman. “Yasada yazmıyor olabilir, ama etik açıdan bunu yapmamız lazım. Çocuğa böyle iyi bir yuva sağlamazsak kim bilir nerede bulacak kendini. lan Winfield’ı aradım, neyle karşılaşacağını biliyor ama şaşırmış gibi yapacak. Karısı için işte; gereğinden fazla heyecanlanabilir.”

Üç hafta sonra Lovell Park apartmanına vardıklarında, Ray, Len’e “Ben oraya tekrar giremem Len” demişti. “Orada bulacağımız şeyi görmek istemiyorum.” Asansöre binmeden önce de tartışmışlardı. “Silah arkadaşım” demişti Len omzuna patlatarak, sevgi gösterisinden ziyade saldırgan bir hal vardı üzerinde. “Hepimiz birimiz, birimiz hepimiz için.” Eastman’ın düsturu.

Len’in haberi vardı. Evdeki çocuktan haberi vardı ve onu orada öylece bırakmıştı.

“Bulunur sandım” demişti Len. “Sonra, ne bileyim, gerçek değilmiş gibi gelmeye başladı.” Ray’e sorarsan, cinayete teşebbüstü. Çocuğun halini görünce sabah yediği ne varsa çıkarmıştı. Bilse, milyon verseler o çocuğu orada öyle bırakır mıydı hiç?

Ray yılbaşında Carol Braithwaite'i görmeye gitmişti. Sarhoştı, Anthea'yla seksi özlüyordu, Margaret'a dönmeyi canı hiç istemiyordu. Ciddi, pamuklu geceliğiyle mürebbiye gibi. Onun için de Lomax'ın orospusunu görmeye gitmişti. Daha önce hiç yapmadığı bir şey, hiç fahişeyle birlikte olmamıştı. "Doğrudan işini görüyorsun" deyişini düşündü Len'in.

Carol Braithwaite kapıyı açıp duygusuz bir sesle "Bugün çalışmıyorum, başka kapıya" demişti. Yorgun görünüyordu, erken çökmüştü. Kucağında küçük bir kız vardı. Böyle kadınlar istedikleri adama bacaklarını açıp anne olabilirken, kendi karısının ilaç için bir tek bebeği olamaması ne fenaydı. O zaman çocuğun Lomax'ten olduğunu bilmiyordu. Oğlan ortalıkta yoktu.

"Siktirip gitsene" demişti Carol.

Barry Crawford'u eve göndermişti tabii. 1975'te sabahın o saatinde taksi bulmaksa mümkün değildi. Kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp ta eve kadar yürümüş, yatakta Margaret'ın yanına kıvrılıvermişti. Onu sevdiğini söylemişti.

En kötüsü oğlanın başına gelenler, ya da Len'in Carol Braithwaite'i öldürmesi, ya da Eastman'ın olayın kapatılmasına yardım etmesi değildi. En kötüsü Ray'in küçük kızı alıp kaçırmasıydı (tam anlamıyla, çalması) ve Crawford'un Cortina'sının arkasında otururken kendi evinin önünden geçmeleri idi. Alt katta ışık yanıyordu. Margaret muhtemelen yatmamıştı, onu bekliyordu, örgü örüp radyo dinliyordu. Televizyon yerine radyoyu tercih ederdi. Kendi evinin önüne park edebilir, kendi evinin zilini çalabilir, dünyanın en güzel hediyesini karısına verebilirdi. Ama yapmamıştı, küçük kızı Kitty Winfield'a vermişti. Bir de o oğlan. O küçük oğlanı kurtarabilirdi, kendi çocuğu gibi büyütebilirdi. İki fırsatın ikisini de kaçırmıştı.

Barry eve girdiğinde kusacak gibi olmuştu. Birinin orada gerçekten öldüğünü hiç düşünmemişti. Strickland sadece çocuğu aldı sanmıştı. Ama küçük oğlanı duyunca, o gece çocuğun orada bırakıldığını anlamıştı. Kendi annesi böyle bir durumda ne derdi acaba? Çocukları çok severdi, Barry'nin evlenip çoluk çocuğa karışması için sabırsızlanıyordu. Eastman onu aramıştı. Ortalığı kimin karıştırdığını söylememişti, ama Barry emindi, Ray Strickland'di.

Huzur içinde uyuyordu. Göğsünün inip kalkışını izledi. Bir daha asla uyanmayacaktı, asla yeniden Amy olamayacaktı. Burada böyle kalmaktan nefret ederdi kesin, buna bir son versin diye Barry'ye yalvarırdı, bilincini yitirmemiş olsa. Çocuğun için isteyebileceğin son şey, bir de bakıyordun yapman gereken şey olmuş. Başının altından yastığı alıp kızın yüzüne koydu. "Seni seviyorum tatlım" dedi Barry. Başka bir şeyler düşündü söylemek için, daha cafcacalı, daha önemli şeyler, ama yoktu. En önemlisini söylemişti işte. Mücadele eder sanmıştı, ama etmedi. Yastığı çektiğinde tek fark, göğsünün artık inip kalkmamasıydı.

İçi tamamen boşalmıştı. İyi bir histi. Saatine baktı. On iki. Ivan, Armley Hapishanesi'nden saat birde çıkacaktı. Yola koyulsa iyi olurdu. Barry cebindeki silahın ağırlığını hissediyordu. O hissi seviyordu, kontrolün onda olduğu hissi veriyordu. Bir Baikal.¹⁴¹ Yeraltı dünyasının tercih ettiği silah. Litvanya'da modifiye edilmiş; burada aynısına yirmi kat fazla para veriyordun. Bunu Harry Reynolds sayesinde düşürebilmişti. Tahtını kaptırmaya niyeti olmayan ihtiyar herifler. Strickland, Lomax, Harry Reynolds.

Gelirken almıştı bunu. Harry Reynolds siyah kravatıyla boğuşuyordu. "Başparmaklarımda artrit var" demişti. "Ne derler bilirsin –ihtiyarlık tek başına gelmiyor." Ev elmalı tart kokuyordu. Harry ona Baikal'ı vermişti, Barry de zarfı. "Bunu Tracy'ye ver, olur mu?" demişti.

"Biraz daha erkengelsen kendin de verebilirdin. Ama uçtu gitti."

"İyi. Silah için ne vereceğim sana?"

"Hediyem olsun, başkomiser Crawford. Senelerdir yaptıklarına gözünü yumduğun için şükranımın bir nişanesi kabul et."

Amy'nin odasından çıktı, arkasına bakmadı. Nasıl baksın ki? Bakamazdı. Bir kafaya, bir kalbe. Dan dan.

"Ivan" dedi. Ivan baktı; farlara yakalanmış bir geyik. Barry bir an arkasını dönüp kaçmaya başlayacağını sandı. Ya da hapishanenin kapısını yumruklayıp gardiyanlara içeri girmek için yalvaracağını.

"Barry" dedi Ivan.

141 Bir silah markası. (ç. n.)

Bak yine, diye düşündü Barry. Cebindeki silahı hissetti. Barry elini cebinden çıkardı, ileriye uzattı, ağır ağır, tereddütlü. Ivan eli tuttu. Tokalaştılar.

“Kusura bakma” dedi Barry. “Sert davrandım. Kızım seni seviyordu, bunu daha sık hatırlamam gerekirdi.”

“Özür mü diliyorsun?” dedi Ivan inanmayarak.

“O kaybettiğin flaş bellek vardı ya? Bir Pazar günü Amy’yle sen bize öğle yemeğine geldikten sonra Barbara kanepenin minderinin arkasında bulmuş. Ne olduğunu anlayamamış tabii, bilgisayarlar hakkında hiçbir şey bilmez ki. Ben senin olduğunu biliyordum, şöminenin üstündeki vazanın içine attım. Düşündüm... Ne düşündüm ben de bilmiyorum, herhalde seninle uğraşmak istedim biraz. Müşterilerinin bilgileri olduğunu bilmiyordum, o kadar önemli olduğunu bilmiyordum.”

“Barbara bana ne olduğunu anlatmadı” diye devam etti. “İşlerin kötüledi sandım. Neden olduğunu söylemedi; yetersiz malın teki olduğunu sanırım diye çekindi de söylemedi galiba, halbuki zaten öyle düşünüyordum. Çünkü sen yetersiz malın *tekisin*” diye de ekledi. Bedelini ödetmeden alttan alacak bir tip değildi Barry. “Ama,” dedi, “bu olanları hak etmemiştin.”

“Hiçbirimiz hak etmedik” dedi Ivan.

Barry arabasına binip uzaklaştı. Sohbet etmek istemiyordu. Ivan’a Amy’nin temelli gittiğini söylememişti. Ivan yeniden başlayabilirdi. Barry başlayamazdı. Ama önce bir cenazeye gitmesi gerekiyordu.

Rex Marshall’ın cenazesi krematoryumdaydı. Bina ağzına kadar kodaman doluydu, hepsi adama veda etmeye gelmişti. Tabut ortada duruyordu, üzerinde parıldayan polis madalyaları. Şapelin girişine çelenkler ve buketler dizilmişti. Barry’nin burnuna frizya kokusu gelince bir an tuhaf oldu. Ray Strickland kürsüde konuşuyordu –“... üst düzey bir polis olup, nereden geldiğini hiçbir zaman unutmamıştır, her zaman insanlarla birlikte...” Vıdı, vıdı, vıdı. Her zamanki boktan laflar. Ray kapıda duran Barry’yi görünce duraksamıştı.

Pahalı takım elbiselerin içinde fazla kilolu adamlar, Barbara’nın para verip alabilmeyi isteyeceği türden elbiseler giymiş aşırı kilolu kadınlar, hepsi dönüp, Ray’in cümle ortasında duraksamasına neden olan şeyin ne olduğuna baktı. Barry arka sırada Harry

Reynolds'ı gördü. Son görevini yerine getiriyordu. Barry şapelden içeri dalıp dosdoğru tabuta giderek tabuta kapı çalar gibi vurduğunda gözlerini kaçırdı. “*Tak tak,*” dedi Barry, “kimse yok mu?” Enişeli bir homurtu yükseldi tabuta yakın duran kalabalıktan.

Törenin fotokopiyle çoğaltılmış programını sımsıkı tutan bir kadına dönüp, “Bir bakayım” dedi. Kadına sıırıttı, kadın dehşet içinde uzaklaştı. Barry kadınla mücadele ederek elinden programı aldı. Etkinlik sırası. Ucuza getirilmiş, uyduruk bir şeydi, amatör tiyatro kumpanyalarının bastığı şeylerden. Kapakta Rex Marshall'ın en iyi zamanlarında çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Barry fotoğrafa eliyle vurup şişman kadınla sohbet eder gibi, “Tam bir piçkurusuydu. Ama tencere dibin kara, seninki benden kara derler adama, değil mi ya?”

Etraftaki kodamanlar itiraz etmeye başladılar, ama seslerini yükseltmeden; meczubun tekiyle başı derde girsin istemiyordu hiçbiri. Göz ucuyla Harry Reynolds'ın şapelden dışarı sıvışmaya kalktığını gördü Barry. Len Lomax ortalarda yoktu. Barry şu ana kadar birilerinin gelip paçasını aşağı almadığına şaşıyordu. Herhangi bir müdahale hamlesini savuşturmasına gerek kalmadan, sıraların arasında yürümeye devam etti. Yaşlı dul, yaklaştığında irkildi ve rahibin –fazlasıyla genç– yüzü seğirdi; herhalde Barry'nin karşısına nasıl çıkması gerektiğini hesaplıyordu. “Aklından bile geçirme evlat” diye hırladı Barry.

Kürsüye geldi ve Ray, gayet samimi, alttan alan bir tavırla “Hadi Barry, topla kendini, şuraya bir yere geç, biraz saygı göster” dedi. Barry başını yana eğdi, böyle bir seçeneği var mı diye düşünür gibiydi; sonra dönüp kodamanlar deryasına göz gezdirdi, toplanan kalabalıkla birlikte şerefe kadeh kaldırmaya hazırlanıyormuş gibi boğazını temizledi. “Raymond James Strickland, seni Carol Anne Braithwaite cinayetinden, Michael Braithwaite'in yaşamını düşüncesizce tehlikeye atmaktan ve Nicola Jane Braithwaite'in kaçırılması suçlarından ötürü tutukluyorum. Sessiz kalma hakkına sahipsin, söyleyeceğin her şey mahkemede aleyhine delil olarak kullanılabilir.”

Ray kıpırdamadı bile, orada öylece durdu. Barry onun şok geçirip itaatkâr bir köpek gibi yere çökeceğini ummuştu galiba, ama Ray gözleri fal taşı gibi açık, olduğu yerde kaldı, “Ben değildim” dedi.

Barry güldü. “Hep öyle söylerler. Sen de bilirsin Ray.”

Barry bundan sonrasını planlamamıştı pek. Yine de kelepçeleri yanında getirmişti –zaten onlarsız gezmezdi–; bir tanesini Ray’ın bileğine geçirdi, diğerini kürsünün önündeki tırabzana geçirdi. Sonra cebinden telefonunu çıkarıp merkezi aradı ve ekip göndermelerini istedi.

Krematoryumdaki herkesin ölüm hevesi kaçmıştı. Barry moda-cı elinden çıkma siyah elbiseler giymiş iki kadının, yanlışlıkla aslanın inine girdiklerini anlayan iki ceylan gibi kendilerini şapelden dışarı atmaya çalıştığını fark etti. Sonra herkes tek tek tüymeye başladı. Kodamanların hepsi.

Rahip gergin bir garson gibi koşturup geldi, Barry’nin bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sordu. “Yok evlat,” dedi Barry, “ama sordüğün için sağ ol.”

“Ayakta kalan son adam” dedi Barry, Ray’e dönüp.

“Otuz beş yıl oldu Barry” dedi Ray. “Tarih oldu, köprünün altında çok sular aktı.”

“Anlamıyorum” dedi yumuşak bir ses. Margaret, Ray’in karısı. Daha nazik bir gününde olsa Barry, “Kocana sor anlatsın” derdi, ama o günlerden biri değildi bugün. O yüzden Barry, “Carol Braithwaite diye bir fahişe kocandan çocuk yaptı, sonra kocan kadını öldürüp çocuğu –kızını– alıp can dostun Kitty Winfield’a verdi.” Barry söylese de söylemese de, gerçek nasıl olsa ortaya çıkacaktı. *Otoriteye karşı gerçekleri savunmak.* Quaker’ların dediği de buydu işte, seksenlerde birkaç tanesini tutuklamak zorunda kalmıştı. Pasif direnişçiler, “doğrudan eylem” ve Cruise füzeleri hakkında car car konuşup duruyorlardı. İbadette sessizliği düstur edinmiş bir topluluk için biraz fazla çenebaz değiller miydi?

“Ray?” dedi Margaret.

“Ben değildim” dedi Ray yine, bu kez Margaret’a. “Gerçekten değildim.” Barry’ye dönüp, “Sen hikâyenin sadece yarısını biliyorsun Barry.”

“Hâkime anlat Ray.”

Bir polis memuru geldi; otuz beş sene önce bu gelen Barry olabilirdi mesela. Üst düzey bir memur sana ne derse yapardın. Görmezden gel derse? Emredersin amirim. Ağzını kapalı tut. Emredersin amirim. Üç çuval doldu amirim. Ayakçının teki.

“Amirim?”

“Bu beyefendiyi nezarethaneye al memur. Cinayetle suçlandı. Ben gelmiyorum. Merkeze gittiğinizde benim ofise gir. Masamda bir mektup var. Onu dedektif Gemma Holroyd’a ver, sonrasını o halleder.”

“Emredersiniz.”

“Aferin sana.”

Ilkley’in yukarısındaki fundalıklara sürdü arabasını, Barden Barajı’nın üst tarafına kadar. Tek bir Allahın kulu yoktu. Gökyüzünde bulutlar ebru gibiydi, mavimtırak süt rengi bulutlar. Resim gibi, ne güzel. Carol Braithwaite’in yükseldiğini hayal etti Barry. Hazreti Meryem’in göğşe kabulü. Carol Braithwaite ile Amy el ele. Carol ve Amy, bir kafaya, bir kalbe.

Bir çift şahin döneniyordu yukarıda, onu bekliyorlardı.

1975: Ekim

Wilma McCann’ın cesedi Cadılar Bayramı arifesinde, tipik sisli Leeds sabahlarından birinde Chapeltown’daki Prens Phillip Oyun Parkı’nda bulunmuştu. Başında iki yara, on beş bıçak darbesi. Sarhoşluk, uygunsuz davranış ve hırsızlık sabıkaları var. Dört çocuğu pis bir evde yalnız kalmış. Bir sokak kadını daha.

Wilma McCann cinayeti o güne kadar karşılaştıkları birkaç tatsız cinayetten biriydi, üzerinde durmaya o kadar da değmez gibi geliyordu. Yine de üç ay içinde 137 polis memuru toplam 53.000 saat boyunca uğraşmış, 538 rapor tutmuş, 3.300 adet endeks kartı hazırlamıştı. Hiçbiri de bir yere ulaşmalarını sağlamamıştı. Sutcliffe’in ilk resmî cinayetiyle karşı karşıya oldukları bilgisi dünyalarını kirletmemişti henüz. Sonraki yılın Ocak ayına kadar başka bir cinayetle karşılaşmayacaklardı. Öte yandan, Carol Braithwaite için polislerin pek fazla mesai harcaması gerekmemişti.

Tracy, Wilma McCann cinayeti soruşturmasında yer almamıştı. O zamanlar üniforma giyiyordu, o da sokaklarda çalışan başka türlü bir kızdı işte.

“Yine de başka türlü” dedi Barry. “Senin kadın—”

“Benim kadın derken?”

“Braithwaite denen kadın evinde öldürüldü. Kafasına vurulup bıçaklanmadı, boğazlandı.”

“Çoktan suç soruşturma bürosunda çalışmaya başlamış gibi konuşuyorsun Barry. Yağcılık işe yaradı anlaşılan, ha?”

“Bi’ siktir git”

Leeds, Manchester, Huddersfield, Bradford. Ertesi yılın Ocak ayında Emily Jackson. Liste uzayıp gitmeye başlamıştı. Listede artık sadece fahişeler yoktu, herhangi bir kadın hedef olabilirdi. Son ikisi 1980’de eklendi. Doğru zamanda yanlış yerdelerdi. Marilyn Moore’un ifadesiyle hazırlanan robot resim ellerindeki en sağlam ipucuydu. Jason King sakalı, hain küçük gözler. Beş milyonun üzerinde araç ihbar edilmişti. Adam şeytanın tekiydi ve yakalanmıyordu.

Geçmiş karanlık bir yerdi, erkeklerin dünyasıydı. O sıralar, erkek polis memurları, kadın polis memurlarını arabalarına kadar bırakır olmuştu. İçlerinden bir herifin “Tracy Waterhouse’a bir şey olmaz. Karindeşen, kendine yazık eder” dediğini duymuştu.

Sutcliffe’in dehşet bölgesi cadı kazanı gibi kaynıyorken Carol Braithwaite’le kimsenin ilgilenecek hali yoktu tabii. Carol Braithwaite, kurban tanımına tam olarak uyuyordu. Ama o zamanlar kurban profili diye bir şeyden kimsenin haberi yoktu. Tracy sonradan yıllarca merak edecekti, acaba Carol Braithwaite Sutcliffe’in ilk kurbanlarından biri olabilir miydi?

Tracy, beş yaşında bir Datsun Sunny almış, böylece 1975 senesine şık bir hareketle veda etmişti. O sene sonunda Kirkgate Pazarı yanmış, Tracy polis kimliğini kullanarak güvenlik bariyerlerini geçmiş, yangından kalan enkaza yakından bakabilmişti. Bir seneyi geride bırakmak için iyi bir fırsat gibi gelmişti, her şey alevler içinde.

1977 Karindeşen’in epey meşgul olduğu bir seneydi. Barry sürekli kıdem alıyor, yükseliyordu. 1980’de sivil göreve terfi etmişti artık. Tracy’nin yeni bir erkek arkadaşı vardı. Yirmi sekiz yaşında, iki dirhem bir çekirdek, diplomalı, medikal gereçler pazarlayan bir adam. Diploma ahım şahım bir bölümden değildi, uyduruk bir üniversitenin “işletme” bölümünden. Ama zaten Tracy’de o da yoktu.

Manyak bir test sürüş pilotu gibi kullandığı limon yeşili Ford Capri’siyle ta Durham’a ve Flamborough Burnu’na kadar götürmüştü. Tracy yolcu koltuğunda sıkış tepiş otururken bu sefer sağ kurtulamayacağını düşünüyordu. Muhtemelen, cazip gelen kısmı da buydu.

Kuzeydoğunun birahanelerinde içiyorlardı; adama Timothy Taylor's Landlord'lar, cila niyetine Wood's Old Navy'ler, Tracy'ye bardak bardak "yılan ısırığı".¹⁴² Sonra onun evine gidip hazır Hint yemeği yerlerdi, o bir cigara yakıp "Kelepçeyi takacak mısın bana memur hanım?" diye sorardı. Her seferinde aynı "espri". Tracy ona eşlik etmezdi, alkolle güzelleşmeyi tercih ediyordu, uyuşturucuyla değil. Seks gayet iyiydi, her ne kadar karşılaştırılabileceği tek kişi sürücülük öğretmeni Dennis olsa da. Ama itiraf etmek gerekirse Tracy'nin ilişkiye devam etme sebebi de seksti; yoksa adam pisliğin tekiydi. Kendisini hoş bir model için terk ettiğinde Tracy adını vermeden narkotiğe ihbar etmişti. Sonra ne olduğunu bilmiyordu. 1985'te araba kazası geçirip ölmüştü; TVR kupesini hain bir ağaca toslamıştı.

Limon yeşili Capri –Karındaşen'in '75'te kullandığı arabanın aynısı. Bunun için de ihbar etseydi keşke. Tracy'nin gerçekten hiç aklına gelmemişti. Başka birini öldürme zahmetine katlanamayacak kadar kendine takmış bir adamdı. Hâlâ ilk kalp ağrısını düşünmeden edemiyordu işte. Ağır ağır ama aksatmadan hayatının bütün dönüm noktalarını tek tek gözden geçiriyordu.

Linda Pallister, İşçi Partisi'nden bir herifle beraberdi, Roundhay yakınlarında bir eve çıkmışlardı beraber. İki savaş arası dönemde yapılan geleneksel ikiz villalardan birinde oturuyorlardı. Linda'lık bir ev değildi. Barry'nin Amy'sinin doğduğu sene, Linda Chloe'yi doğurmuştu. Barry ile Barbara, vaftiz töreni yerine bebeğe küçük bir hoşgeldin partisi düzenlemişlerdi. Sosisli börekler, etli tart, Barbara'nın annesinin yaptığı pasta ve bir kasa Asti Spumante. Tracy davetli değildi.

Linda da kendi bebeği için bir parti vermişti. Tracy ona da davet edilmemişti. Linda etli tart hazırlamamıştı. Bebeğin plasentasını ikram etti demişlerdi kadının arkasından. Çiğ mi, pişmiş mi? Tracy merak etmişti.

Ray Strickland'in gelebildiği en yüksek rütbe, dedektif memurluk olmuştu. Ben gayet memnunum diyordu, bütün ömrünü masa başında geçirmek istemiyordu. Halbuki Lomax ağacın en tepesine çıkmıştı, şan ve şöhret sahibi olmuştu.

Ömür geçmişti. Nasıl olduğunu anlamadan, otuz sene su gibi geçmişti. Kendi veda töreninde kafayı buluyordu Tracy.

142 "Snakebite". Çoğunlukla Avustralyalıların içtiği alkollü bir içecek. (ç. n.)

Hazine

Haziran

“Gördün mü yani? Zavallı ihtiyar Tilly’nin tren altında nasıl kaldığını? Senin ne işin vardı orada Allah aşkına?”

“Benimle bir alakası yoktu” dedi Jackson.

“Tahkikatlara göre kazaymış” dedi Julia. “Buna sevindim; çünkü Tilly’nin intihara meyilli bir tip olduğunu düşünmek hoşuma gitmiyor. Bunamaya başlamıştı ama, zavallı şey. Yani aklından neler geçtiğini bilemezsin, değil mi? St Paul’deki Covent Garden’da cenazesi vardı. Çok güzel bir törendi aslında. Zavallı ihtiyar Tilly hakkında bir sürü insan güzel şeyler söyledi. Arkadaşı Dam Phoebe March övgü konuşmasını yaptı, tabii abarttı da abarttı, ama iyi de oldu, herkes etkilendi –Tilly’nin gençliğinden bir sürü anekdot.”

Julia’yı kurmak yetiyordu, sonra bırak konuşsun.

Jackson onu *Collier*’in setinden almış havaalanına götürüyordu. Birkaç hafta boşluğu vardı. Oynadığı patolog karakter Beatrice Butler kafayı yemiş bir şeyin saldırısına uğradıktan sonra komaya girmişti de –aman, sanki Jackson da onu dinliyordu.

Julia yere çömelmiş, masöz gibi köpeğin omurgasını okşayarak eğleniyordu. “Yere yatıp kraliçe ve vatan için öl hemen” dedi. Köpek sırtüstü yatıp bacaklarını havaya dikti.

İnsan bakınca köpeğin Julia’ya âşık olduğunu düşünüyordu. Julia’nın kendisi tabii ki yeryüzündeki bütün köpeklerle âşıktı. Ne yazık ki yeryüzündeki her köpek onu hapsiştiriyordu.

“Bu köpeğin sahibi kadınmış” dedi.

“Şimdiki sahibi erkek” dedi Jackson savunmaya geçip.

Nihayet Nathan için arabaya yüseltici koltuk almıştı, onu takıyordu. (“Nihayet” demişti Julia.) Jackson bu minnettar Saab’cağızı (nasıl olduysa lambalı Bakire Meryem ortadan kaybolmuştu) açık artırmaya gönderilmek üzereyken polis otoparkında bulmuştu, Brian Jackson’ın takip cihazı sağ olsun. Fountains Manastırı tarafında terk edilmiş vaziyette bulunmuştu, Jackson arabanın orada bulunmasına şaşmış kalmıştı. Sanki Jane nereye gitmesi gerektiğini biliyormuş da, Jackson’dan önce oraya ulaşmaya çalışmış gibi. “Çok komik” dedi Julia.

Nathan peşinden koşturup adını zar zor söyleyebildiği dinazorlardan bahsedip duruyordu: “Velosiraptor, Avaseratops, Diplodokus.” Acaba oğlu dinazorların soyunun tükendiğini biliyor muydu, ama işin büyüsunü bozmak istemediği için sormıyordu da, Noel Baba ve Diş Perisi gibi yani. Jackson, dört yaşındaki çocukların “Avaseratops” gibi kelimeleri telaffuz edebildiklerini bilmiyordu. Marlee’nin o yaştaki halini pek hatırlayamıyordu, şimdiki asık suratlı enkarnasyonu kızının daha önceki sıcacık halini hâkimiyeti altına alalı çok oluyordu. Tabii Jackson’ın dört yaşındaki çocuklar hakkında bilmediği daha bir sürü şey vardı. Oğlunun bir bebek olduğunu sanıyordu, ama adam olma yolunda ne kadar mesafe kattığını görünce üzülüyordu. Bu çocuk bir gün bayrak yarışında onu geçecek, onun yerini alacaktı. Güneş soğuyana kadar, ya da göktaşı çarpana kadar ya da Yellowstone’un altındaki o koca volkan hayata dönmenin bir yolunu bulana kadar da bayrak yarışı devam edecekti.

“Her şey ölür” dedi Julia, köpeğin karnını pürdikkat kaşırken hapşırığını bastırmaya çalışarak. “İşin kuralı bu. *Omnia mors aequat.*¹⁴³ İlahi bir tesviye aleti.”

“Karanlıktan geldik karanlığa gideceğiz” dedi Jackson. En karanlık haliyle.

“Toprak olmasın o dediğin, karanlık değil” dedi Julia. “Ayrıca ben ışıktan gelip, ışığa gideceğimizi düşünmeyi tercih ediyorum.”

“Amma bardağın-yarısı-dolucu bir insansın sen.”

“İkimizden birinin öyle olması lazım” dedi Julia. “Yoksa bardak hepten boş kalacak.” *İkimizden biri*, sanki çiftmişler gibi. Ama tatilde İtalya’ya gidiyordu, “bir arkadaşıyla”.

“Kim?” diye sormuştu Jackson, o da omzunu silkmiş, “Bir arkadaş” demişti.

“Daha da üstü kapalı söylemeyi dene.”

Üstelik bunu, Jackson üçü birlikte tatile çıkabileceklerini ima ettikten sonra söylemişti. Uzlaşmaya hatta yeniden bir araya gelmeye doğru bir adım.

“Ailecek tatile gider gibi mi?” diye sormuştu; Jackson da düşünmüş ve “Evet, galiba öyle demek istiyorum” demişti. Julia burnunu kırıstırıp, “Yok tatlım,” demişti, “bence olmaz.”

143 Claudian’dan alıntı. “Ölüm karşısında herkes eşittir.” (ç. n.)

Uğradığı hayal kırıklığına şaşırmıştı. Ama kadınlar sürprizlerle doluydu. Her biri, mümkün olan her şekilde, her gün.

“Sahiden, Jonathan nerede?”

Julia trafikte dev bir tırı durdurur gibi elini kaldırmıştı. “Jonathan hakkında konuşmuyorum, tamam mı?”

“Adını bir daha anmayacağıma sevindim doğrusu, kesinlikle.”

“O zavallı çocuk” diye kolunu korumak istercesine oğluna dola-mıştı kadın. Oğullarına.

“Michael mı?”

“Neler geçirmiş?”

“Şimdi iyi.”

“Seninle benim gibi” dedi Julia. “Çocukken bizim başımıza da neler geldi.”

“Evet. Aynen.”

Onlar bunu konuşurken Michael Yeni Zelanda’ya gidiyordu. Ağabey kardeş buluşması. Tatlı bir adamdı, tepeden tırnağa kot giymişti, kilolu, sağlıksız, neşeli. Evin arkasındaki yüzme havuzunun kenarında karısı ve çocuklarıyla mangal yapmak kadar sevdiği bir şey daha yoktu. Sıfırdan başlayıp zengin olmuştu. Bazı insanlar her şeye rağmen yaşamayı başarıyordu.

“Sen ve ben de tatlım” dedi Julia elini okşayarak.

Linda Pallister Leeds’e dönmüştü. Mahkemeye çıkacak ve yaptıklarının hesabını verecekti. (“Ah, gün olur, devran döner” demişti Julia.) Dört yaşında bir tanığın ortadan kaybolmasına yataklık etmişti. Onu Roundhay’de rahibelerin yönettiği bir esirgeme kurumuna yerleştirmiş, adını değiştirmişti. Kız kardeşinden de hiç kimseye bahsetmemişti. Rahibelere çocuğun yalancı olduğunu, her zaman yalanlar söylediğini anlatmıştı; bir kız kardeşi olduğu, babasının annesini öldürdüğü gibi şeyler. Michael on sekiz yaşına basınca doğum belgesini vermişlerdi de, gerçek ismini öyle öğrenmişti. Ama Linda Pallister asla geri gelip annesiyle ya da kız kardeşiyle ilgili gerçekleri ona anlatmamıştı. “Kadını tehdit etmişler” demişti Michael Braithwaite. “Kendi çocuğu tehlikeyeymiş.”

“Bu bir bahane değil” demişti her iki Jackson aynı anda. Brian Jackson, Michael Braithwaite ve Jackson 42 The Calls’ta bir bistroda oturmuş öğle yemeği yiyorlardı. Jackson hâlâ Leeds istasyonunda olanlar yüzünden kendine gelememiş, yemek niyetine double malt viski içiyordu.

Geçmişe sünger çekilmişti ve Michael Braithwaite'in anıları canlılığını yitirmişti, ama onu yavaş yavaş yok edecek bir boşluk vardı. "Alkol tedavisi gördüm" dedi, omzunu silkti. "Benim adım Michael Braithwaite, ben bir alkoliğim, falan filan." Jackson suçluluk içinde viskisini masaya koydu. "Sonra da araştırmaya karar verdim" dedi Michael Braithwaite.

"Sonra beni buldu" dedi Brian Jackson, gülümserken yüzü aydınlandı. "Yirmi yıllık Met¹⁴⁴ geçmişim var. Yeter ki biri iş versin, kemik bulmuş köpek gibi olurum." Jackson, Brian Jackson'ın *doppelgänger*'i olduğunu düşünmüştü önceden; –kim bilir neden– şimdi tam da zıt kutuplar olduklarını görebiliyordu. "Linda Pallister'la randevu ayarladım, peşine düştüm" dedi Brian Jackson. "Köpek, kemik, vesaire. Ağzından baklayı çıkardı, çoğunu en azından. O da içini dökmeye can atıyormuş aslında. Sonra fikrini değiştirdi, ürktü tabii."

Brian Jackson'ın telefonu çaldı –Beethoven'ın Beşinci Senfoni-si'nin ilk notaları, Da-da-da-daa. Kötü bir telefon melodisi olmuştu. Cevap vermedi. "Habire çalışıyor" dedi Jackson'a.

Linda Pallister'ı Brian Jackson saklamamıştı. Kızı Chloe'nin itirazlarına rağmen kadın kendisi kaçmıştı. "Tüydü" dedi Brian Jackson. "Ceremesini çekmek işine gelmedi." Hemen Malaga'ya bir *EasyJet* uçuşu bulmuş, Costa Del Sol'da ucuz bir binada haydutlar gibi saklanmıştı.

"Ne kadar sıradan, değil mi?" dedi Julia. "İnsanlar işlerini kaybetmekten, isimlerini kaybetmekten, evliliklerini kaybetmekten korkuyor. Trajedilerin *operaya* çok daha uygun olduğunu anlıyor insan."

Jackson, refleksi gereği Julia'yla aynı fikirde olmak istemedi, ama sonra düşününce Julia'nın haklı olabileceğine karar verdi. Kendi ablası, o güzelliğiyle, hatırlayabildiğinden çok daha güzel o haliyle, olabilecek en sıradan hayatı hayal eder, başka bir şey istemezdi ve olabilecek en sıradan cinayetle yetinmek zorunda kalmıştı. Rastgele bir şiddet eylemi. Yanlış kutuyu açan bir kız. Katili açısından bakınca Niamh herhangi biriydi –kendinden önceki kız da olabilirdi, sonraki kız da. Otobüs durağında bekleyen şerefsizin tekinin elinden öleceğine, bir kazığa bağlanıp yakılsa, uçurumdan atlasa ya da kurtlar parçalasa daha iyi değil miydi?

“Sefir, göbeğinin gıdıklanmasına bayılıyor” dedi Julia.

Jackson köpeğe kesinlikle başka bir isim bulacaktı. Edinburgh’daki Louise ona verdiği köpek yavrusunun adını ne koymuştu acaba? Muhtemelen birine vermişti.

Manchester havaalanının güvenliğinde vedalaşırlarken, “Nereye gideceksin şimdi?” diye sordu Julia.

“Seyahat sona erdi” dedi.

“Sevdalıların buluşmasıyla mı?”¹⁴⁵

“Sanmam.”

Hâlâ yeni bir ev arıyordu. Geceleri başını yastığa koyacağı bir yer lazımdı. Galiba hırsız karısını da hâlâ arıyordu ama avlanma hevesi küllenmişti. Herhalde bu kadar seyahat yeterdi. Nathan’a sarıldı ve vedalaşmak için öptü. İşte buradaydı.

Şaşırtıcı bir biçimde, dehşet veren bir biçimde –yüreği kabartan, o kırılması imkânsız, kurban olunacak bağ buradaydı. Sevgi. Kim olduğunu biliyordu, bu çocuğun babasıydı o.

İspatı buydu işte, hissettiğin ana kadar ne hissedeceğini bilemezsin! Bardağın dolu tarafı, Julia Hanım “harika” derdi mutlaka, ama korkunçtu.

“Benim yerime konuşmayı bırak” dedi Julia.

Merrion Alışveriş Merkezi’nin güvenlik odasında Grant ayaklarını kaldırmış, ekranlara bakacağına gazete okuyordu. Leslie gazetenin manşetini görebiliyordu, “Leeds fahişe cinayetleri –bir kişi sorgulanmak üzere gözaltına alındı”, sonra “yeni Karindeşen” hakkında başka bir haber daha.

“Sonu gelmek bilmedi” dedi Leslie.

“Orospular işte, başka ne bekliyorsun?” dedi Grant, Monster Munch kraker paketine uzandı.

“İnsanların daha doğru dürüst davranmasını.”

“Daha çok beklersin. Ne var orada?” diye sordu Grant.

“Cüzdan.” Biri otoparkta bulup getirmişti. Şişkin bir cüzdandı, türlü çeşit şey tıkıştırılmıştı içine. Kredi kartları, mağaza kartları, diş doktoruyla, kuaförle randevu kartları, bazılarının tarihi çoktan

145 Shakespeare, *Onikinci Gece*, I. Perde, II. Sahne (ç. n.)

geçmiş. Cüzdan sahibinin kendi için aldığı “Unutma” türünden notlar. *Bayan Matilda Squires*. Leslie hatırlamış, nasıl üzölmüşü. Cüzdanın arka tarafına sıkıştırılmış, üstünde isim ve adres yazan bir kâğıt buldu. “Benim adresim” diye not almıştı, yararlı bir şey; tabii biri senin kimliğine bürünmek istiyorsa ya da birinin kapına bıçakla dayanıp seni soyup soğana çevirmesini istiyorsan. “Matilda Squires” dedi Leslie. “Trenin altında kalan aktrisin ismi değil mi bu?”

“Bilmem” dedi Grant. Sayfayı çevirip üçüncü sayfadaki yarı çıplak kıza mal mal bakmaya başladı. Leslie, Tracy’yi özledi. Böyle bayağı gazetelerle abur cubura izin vermezdi o. Tracy’nin niye bir türlü tatilden dönmediğini merak ediyordu Leslie.

“Belki ölmüştür” dedi Grant bu fikirle epey canlanarak. Ölmemişti. Leslie’ye bir kartpostal göndermişti, Londra’nın Gözü’nün¹⁴⁶ fotoğrafı, arkasına “Geri dönmeyeceğim, seni tanıdığımı sevindim, güzel bir hayat dilerim, en iyi dileklerle, Tracy” yazmıştı. Grant’e söylememişti. Mesaj ona gönderilmemişti.

Leslie de taşı tarağı topluyordu. Kimseye söylememişti ama Kanada’ya uçağı birkaç gün sonra kalkıyordu. Tracy’yi örnek almıştı, öylece ortadan kaybolacaktı. Yaz için kendine bir iş bulacak, ailesinin, kardeşinin, köpeğinin yanına göle gidecek, ondan sonra da güzel bir hayata başlayacaktı. Buraları geride bırakacaktı.

Evin en iyi odası. “Uyuyan Güzel Süiti.” Daha büyük bir aile düşünülerek yapılmıştı tabii, ama Tracy çocuk için büyük ve en iyi olan şeyleri istiyordu. Süiti ayarlayabilmesi büyük şans olmuştu, son anda biri iptal ettiğı için bunu tutabilmişlerdi. Tracy’nin eski dostları, dünya ve karısı ya da bu durumda Avrupa ve karısı, hepsi tatillerini aynı anda Disneyland’de yapmaya karar vermişti anlaşılan.

Parkta sadece çocuğı olanlar vardır sanıyordu, ama her türlü permütasyonu bulmak mümkündü –delikanlı grupları, kıkırdayan kız çeteleri, yaşlı çiftler ve balayına çıkanlar. İnsan niye romantik bir kaçamağı kapitalizmin karanlık yüreğinin attığı yerde geçirmek istesin, anlamıyordu Tracy.

Arada bir tek başına dolaşan erkeklere de rastlıyorlardı. “Dikkat” diyordu Tracy çocuğı.

146 Londra’da bulunan, dünyanın en büyük dönme dolabı. (ç. n.)

Bir hayattan çıkıp diğerine adım atmanın bu kadar kolay olması ne garipti. Londra'da birkaç hafta dolaşmışlardı, ne onları tanıyan vardı ne de kimsenin umurundaydı. Doktorlara, diş hekimlerine ve göz doktorlarına giderek yeni kimliklerini denemiş oldular. Çocuğun kulakları yıkandı, gözleri muayene edildi; artık gözlük takıyordu. Tam olmuştu şimdi. Tracy, daha doğrusu Imogen Brown, yeni bir banka hesabı açtırmıştı. Harry Reynolds, gelen paraları oraya yatırıyor. Hepsine güvenilir bir hikâye uydurulmuştu. Şaşırmıştı; doğrusu adamın parayı yatıracağına ihtimal vermiyordu; evi satıp parasını cebe indirir gibi gelmişti.

St Pancras'da pasaport kontrolden geçerken sorular sorulacak diye beklemişti, şüphayle incelenecekler sanmıştı. Yüzü ifadesiz bir memurun onları kenara çekip "Benimle şöyle gelir misiniz hanımefendi?" diyeceğini sanmıştı, ama Eurostar trenine hemencecik bindiler ve ne olduğunu anlayamadan kendilerini Büyülü Krallık'ta buluverdiler.

Çocuğun öncelikleri vardı. Tracy ona otelin mağazasından yeni bir peri kıyafeti aldı –Tinker Bell'in yeşil elbisesi. Kıyafetle takım sihirli değneğin üzerinde uçan bir kelebek vardı. Oteldeki çocukların yarısı kılık değiştirmişti, düzinelerce periyle Peter Pan dolaşıyordu ortalıkta, birkaç da korsan. Goofy ya da Mary Poppins kılığına girmiş bir yetişkine çarpmadan otel koridorlarında dolaşmak mümkün değildi. Gerçeküstüydü ve biraz da ürkütücü. Çocuğa her şey normal gelmişti.

"Ayna ayna, söyle bana," dedi Tracy otel süitine geri döndüklerinde, "en güzel peri kim bu dünyada?"

"Ben" dedi Courtney aynada kendi aksini görünce. Küçük eller yıldız olmuştu. "Twinkle, twinkle."

"Çok güzel görünüyorsun" dedi Tracy.

"Evet" diyerek onayladı Courtney.

Ana Cadde'den, Uyuyan Güzel'in şatosunun içi boş duvarlarına doğru yürümüşlerdi. *Le Château de la Belle au Bois Dormant*. "Fransızca" demişti Tracy Courtney'e. Her şey Fransızcaydı, çünkü diğer ülkelerden farklı olarak Fransa bu konuda taviz vermeyi reddediyordu. O toplantılar nasıl oluyordu acaba? Bütün Disney yöneticileri, Fare'nin adamları, hiçbir çeviri yapılmayacağı konusunda ısrar

eden (Non) Fransız bürokratlarla masa başında kahve içip kruvasan yiyor, Amerikalılar'a da bunun hayal mühendisliği düşünüyor.

Disneyland Paris acaba Amerikan toprağı mı sayılıyordu? Tracy kendini Mickey'nin merhametine teslim etse ve sığınma istese ne olurdu acaba? Birleşik Devletler'e taşınırlardı, sakın bir yere, kalabalıktan uzak bir yere, Oregon, New Mexico, Orta Batı'da küçük bir kasaba, onları kimsenin aramayacağı bir yere.

Bütün o parlak, ısıtılı yerler. Yıldızların ısıltısından ve ateşin parlaklığından çok uzak. Çok ama çok uzak. Sıraya girdiler. Sonra yine sıraya girdiler. Ondan sonra da sıraya girip başka yerlerde de sıraya girdiler. Uyuyan Güzel'in şatosunu görmek için sıraya girdiler, Pamuk Prenses'in kulübesini görmek için sıraya girdiler, doğrusunu söylemek gerekirse, her ikisi de insanı ciddi ciddi hayal kırıklığına uğrattıyordu. Peter Pan'le birlikte Varolmayan Ülke'ye uçmak için sıraya girdiler, bak o ikisinin de hoşuna gitti. Deli Şapkacı'nın çay fincanlarıyla ve Jumbo'nun sırtında gezinmek için sıraya girdiler. Pinokyo'nun saçma sapan Seyahatler'i için sıraya girdiler, Karayip Korsanları için sıraya girdiler, o iyiydi de ikisine de biraz korkutucu geldi. Ağılardaki çitlere benzeyen tırabzanların tombul bir yılan gibi kıvrıla kıvrıla uzadığı yerde sonsuza kadar sıralarının gelmesini beklediler ve yapay, sığ bir derede onları gezdirecek botlara doluşup, el mahkûm, çaresizce "Dünya Küçük"ün o korkunç efektlerle dolu gösterisine dahil oldular. Sonunda büyük dünyaya kaçıp kendilerini kurtarabilmişlerdi ki, Disneyland Demiryolları'nda seyahat edebilmek için pitonvari bir sıranın daha pençesine düşüp bir ömür boyu da orada sıra beklediler.

Çocuk sıra bekleme konusunda gerçek bir kahramandı.

Ana Cadde'de durup geçit törenini izlerken dondurma yediler. Günün sonunda Courtney'in yüzüne yine istismara uğramış çocukların o şaşkın ifadesi yerleşmişti. Tracy aynaya baksa kendi yüzünde de aynı ifadeyi görebileceğini tahmin ediyordu. "Dünya Küçük"ün müziği Tracy'nin beynine kazınmış gibiydi. Hayatta kurtulamam bundan, diyordu.

"Yarın hepsini yeniden yapabiliriz" dedi otelin arka kapısından içeri sendeleyerek girerlerken.

Ölümcül bir hastalığın varsa böyle yapardın, değil mi? Günleri

tıka basa doldururdun, helikoptere atlayıp Victoria Şelalesi'ne giderdin, Nil'de tekneyle dolaşırdın, Venedik trenine atlardın, Empire State'in tepesine çıkan asansöre binerdin, Afrika'da safariye çıkardın ve Vegas'da slot oynardın; çünkü birdenbire, kaybedeceğini bildiğin o dünyayı yaşama hevesin artardı. Ya da dev çay fincanlarına binip döner, sana bakıp başparmağını kaldıran bir çocuğun sayısız fotoğrafını çekerdin. Bunun daha ne kadar sürebileceğini tahmin etmeye çalışarak.

Uyuyan Güzel sütine döndüklerinde, kapının altından atılmış, üzerinde *Mme Imogen Brown* yazan Disneyland logolu bir zarf buldular. Tracy, parktaki etkinliklerle ilgili bir şey olduğunu sandı, ama zarfın içinde bir zarf daha vardı ve onun üzerinde de el yazısıyla tek bir kelime yazıyordu: "Tracy." Bulunmuştu. Zarfı açarken elleri titriyordu. Bir zarf daha. Ne saçmaydı! Onun üstünde de, yine kendi adı yazıyordu, bu kez yazıyı tanıdı, Barry'nin yazısıydı. Kulaktan kulağa oynar gibiydi, küçüldükçe küçülen zarfları açma neye varacaktı? En son mesajı mı bulacaktı? *Yakaladım!* Ya da *Burada hazine sensin mi?* Üçüncü zarfı açınca bir defter sayfasına yazılmış bir not çıktı. Harry Reynolds'tan. Onun bulduğuna şaşırmaması gerekiyordu herhalde.

Tracy – Barry bunu sana göndermemi istedi. Ona vefa borcum var. Duydun mu bilmiyorum ama Barry öldü. Önce kızını öldürdü sonra da intihar etti. Her şeyi karman çorman edip gitti. Len Lomax bir trenin altında kaldı ve Ray Strickland'i, seneler önce bir orospuyu öldürdü diye içeri tıktılar. Bilmek istersin diye düşündüm– sevgiler, Harry.

İki dakika arkanı dönüyordun, dünyanın eksenini değişiyordu. Harry bir de not eklemişti –*Parayı, dediğin gibi, borcun olan Polonyalı'ya verdim.*

Çocuk için televizyonda bir çizgi film açtı ve Barry'nin mektubunu okudu, böylece nihayet Michael Braithwaite hakkındaki gerçeğin ne olduğunu öğrendi. Bir kız kardeşi vardı. Tracy'nin yüreği onuncu kattan yere düştü. Çocuğun Tracy'ye söylediği ilk şey: *Kız kardeşim nerede?*

Restorana girmek için sıra beklerken, "En çok neyi sevdin?" diye sordu Tracy Courtney'e.

“Kıyafetimi” dedi çocuk hiç duraksamadan.

Garson onları, Uyuyan Güzel’in aydınlatılmış şatosunu tam olarak görebildikleri cam kenarında bir masaya götürdü. Şarap ve Coca-Cola’yla şerefe kadeh kaldırdılar. Tracy bir koca bağbozumunun tamamını götürebilecekken, sakın sakın yarım şişe kırmızı şarap içti. Varolmayan Dünya’ya uçarlarken çocuğun nasıl yanında oturduğunu düşündü. Küçük ve yardıma muhtaç birini bağrına basmanın verdiği hissi. Michael Braithwaite’i düşünmeden edemiyordu, onca sene kimse ona neler olduğunu umursamamıştı. Kayıp Bir Oğlan. Barry mutlu sonu ona haber verdiği için minnettardı. Zavallı ihtiyar Barry, emeklilik partisini göremeden gitmişti. Sessizce şerefine kadeh kaldırdı.

Mickey masaları dolaşıyordu. Goofy ve Pluto da. Çocuk en çok Pluto’yu sevdi. Başparmak hep havadaydı. Tracy fotoğraf üstüne fotoğraf çekti. Ölümcül hastalık.

Akşam yemeği bitince Courtney oteldeki mağazadan aldıkları yeni Minnie pijamasını giydi, oda servisini arayıp sıcak çikolata ısmarladılar, yattıkları yerden bir DVD izlediler. Tabii bir Disney filmi.

Çocuk menkul kıymetlerini yatağın üstüne dizdi:

küflenmiş, gümüş bir yüksük
ortası delik bir Çin parası
üzerinde gülümseyen bir maymun olan cüzdan
parlamento binalarının plastikten uyduruk modeli olan kar küresi
dondurma külahına benzeyen bir deniz kabuğu
Çinli şapkasına benzeyen bir deniz kabuğu
bir çam kozalağı
Dorothy Waterhouse’un nişan yüzüğü
ormanda bulduğu yaprak iskeleti
ayarı düşük altın bir zincirin birkaç halkası
Saab’dan aldığı, lambalı Bakire Meryem
Eski sihirli değneğin gümüş yıldızı

Birkaç yıl sonra çocuğun kargosunu oradan oraya gezdirmek için bir kamyon almaları gerekecekti. *Birkaç yıl sonra*. Tracy böyle bir gelecek hayaline umut bağlayamıyordu; çünkü bu bir başlangıç da olsa, sonmuş gibi geliyordu. Hep öyleydi. Hep de öyle olacaktı.

Bundan böyle Tracy hep ardında biri var mı diye endişelenecekti, hep kapıda biri var sanacaktı. Kameralar hep onları takip edecekti, biri onları ararsa bulacaktı. Harry Reynolds bulmuştu. Kötülere yakalanmazlarsa iyilere yakalanacaklardı.

Çocuğu satın aldığında şeytanla bir sözleşme imzalamıştı. Seveceği biri olacaktı, ama sevmek her şeyine malolacaktı. Küçük Denizkızı'nı düşündü, her adım işkence, keskin kılıçlarla deşilmiş gibi bir acı. İnsan olmak buydu, sevmek buydu.

Çocuk değneğiyle Tracy'ye dokundu. Ya bir dilekte bulunmuş ya da bir büyü yapmıştı; kestirmek zor. Courtney kendini Tracy'nin ruhuna nakşetmişti. Söküp alırlarsa ne olurdu?

Bunun adı sevgiydi. Bedavaya vermiyorlardı, bedelini ıstırapla ödüyordun. Kendi ıstırabınla. Ama zaten kimse sevmek kolay dememişti. Diyenler vardı da, onların hepsi salaktı.

Telefonu çaldı. Yeni telefon, yeni isim, yeni numara. Bu numara kimsede yoktu. Belki telefon şirketi nezaketen arıyordu. Belki yine bir telefon sapığı olmuştu, hatta belki aynı telefon sapığı arıyordu. Belki de daha uğursuz bir şeydi. Telefonu kapadı, DVD'yi izledi. Tinker Bell kayıp hazineyi arıyordu. Herkes aramıyor muydu zaten?

1975: 22 Mart

Uyanır uyanmaz yastığının altından en sevdiği arabayı aldı, ma-vi-beyaz panda polis arabası. Bir elinde sımsıkı tuttuğu araba, kız kardeşiyle beraber yattığı yataktan kalktı. Başını kardeşinin ayakucuna koyardı, iyice sokulup uyurlardı. "Sardalye konservesi gibi" derdi annesi. Kız kardeşi yatakta yoktu. Gece kalkıp annemin yatağına gitmiştir, diye düşündü.

Annesi ona maymun derdi. *Fıkır fıkır kaynıyor*. Bazen annesi gülüp sımsıkı sarılırdı ve *minicik* olduğunu söylerdi. Dört yaşındaydı. Bazen de, kızgınsa, *Allah seni bildiği gibi yapsın Michael, koca çocuk oldun artık, niye hâlâ bebek gibi davranıyorsun?* derdi. Bazen mutfakta onunla dans ederdi, o annesinin ayaklarına basardı, annesi de onu döndürdükçe döndürürdü, güldükçe gülerdi, yeter anne diye bağırana kadar. Bazen de ortadan kaybol derdi, karışma derdi. Neyin nasıl olacağını bir türlü anlayamazdı.

Acıkmıştı, biraz mısır gevreği yemek için mutfaka gitti. Mutfak-

ta oturacak yer yoktu, onun için kâsesini alıp salona gitti. Annesini aramadan önce gevreğini yedi. Annesi yatak odasında yerde yatıyordu. Uyandırmaya çalıştı. Gidip su ısıtıcısını çalıştırdı, annesi yaparken seyrettiği için biliyordu, ona çay demledi. Çoğunu döktü, içine sütle şeker koymayı da unuttu. Çaysız sigarasız güne başlamak derdi annesi. Gidip annesinin sigaralarını aradı. Çay fincanıyla sigaralarını annesinin başının yanına koydu, ama annesi yine uyanmadı. Dudaklarına bir sigara yerleştirmeye çalıştı.

“Anne?” deyip sarstı. Uyanmayınca yanına yatıp sarılmaya çalıştı (*Hani benim canım oğlum, bir sarıl bakayım*). Bir süre sonra sıkıldı, yerden kalkıp öbür arabalarını bulmaya gitti.

Daha sonra annesi hâlâ kalkmayınca evin kapısına bir sandalye sürükleyip, kilidi açmaya çalıştı. Daha önce açmıştı, ama bu sefer kilitte anahtar yoktu, açılmıyordu.

O gece yatağından battaniyesini alıp, yerde annesinin yanında yattı. İki üç gece annesiyle yattı ama sonra annesiyle yatamaz oldu. Annesi bir tuhaf kokmaya başlamıştı. Yatak odasının kapısını kapadı, bir daha da içeri girip bakmadı.

Sandalyeyi bu sefer pencereye sürükledi, arada bir sandalyeye çıkıp aşağıdan geçen birileri görsün diye uğraştı, cama vurdu, el salladı, ama kimse onu görmedi. İnsanlar karınca gibi görünüyordu. Bir süre sonra uğraşmaktan vazgeçti.

Evin her tarafında kız kardeşini aramıştı, saklambaç oynamaya kalkıp dolapta ya da yatağın altında sıkışıp kaldı diye korkmuştu ama hiçbir yerde yoktu. Seslenmeye devam etti: *Nicky? Ya da bazen, Nicola! Buraya gel! Annelerinin kızınca seslendiği gibi. Kız kardeşi komikti, saçma saçma şeyler yapardı. Annesi, Ah, ne ciddisin sen Michael, yaşlanınca aksi bir ihtiyar olacaksın. Kız kardeşin benim gibi olacak, Nicky eğlenmeyi biliyor derdi. Kız kardeşini, annesinden daha çok özlemişti. Nasıl olsa biri gelir, diye düşünüyordu. Ama kimse gelmedi.*

9 Nisan

Kapı zilinin sesine uyandı. Biri kapıya güm güm vuruyor, polis olduğunu söylüyordu. Babası polisti. Baba denmesinden hoşlanmazdı. Sendeleterek koridora gitti, posta deliğinin açık olduğunu gördü. Bir ağız görünüyordu delikte, ağız hareket ediyordu, bir şey diyordu.

Tamam, tamam, geçti artık. Annen içinde mi? Baban? Şimdi sana yardım edeceğiz. Tamam.

Kocaman polis kadın onu sımsıkı kucaklamıştı. *Kız kardeşim nerede?* diye fısıldadı, o da fısıldayarak sordu: *Efendim, tatlım?* O zaman diğer kadın, sonradan adının Linda olduğunu öğrendiği kadın, “Kız kardeşi yok, sayıklıyor” dedi. Sonra onu ambulansa bindirip götürdüler. Ambulansta yine sordu: “Kız kardeşim nerede?” Kadın, “Şşşt, senin kız kardeşin yok Michael. Ondan bahsetmeyi bırakman lazım.” O da bıraktı. İnsan en kıymetli şeylerini nereye saklıyorsa o da kız kardeşini oraya sakladı, otuz yılı aşkın zaman da oradan hiç çıkarmadı.

Fountains. Nihayet.

Geyikler, asırlık ağaçlar ve yaz dönümü akşamının uzun gölgeleri. Ağaçlar yeni filizlenmiş yapraklarla doluydu. Simya, yeşili altına dönüştürüyordu. Tatlı kuşlar cıvıldaşıyordu. Julia olsa buraya bayılırdı.

Kapılar kapandıktan sonra gelmişti. Bu yüzden içeri girmenin başka, biraz da yasal olmayan bir yolunu bulmak zorunda kalmıştı.

Geyikler sakindi; adamla köpekten ürkmemişlerdi bile. Köpek tasmalıydı. Büyük bir evi ve bir kiliseyi geçtiler; her ikisi de “Burges tarafından” tasarlanmıştı, her kimse artık. Jackson izinsiz dolaşabiliyordu ama hiç değilse, aydın biriydi. Burası insanlar olmadan daha güzeldi. Birçok şey öyleydi zaten, Jackson’a bakarsan. “Bir tek senle ben” dedi köpeğe.

Jackson, Jervaulx’taki gösterişsiz kalıntıları daha çok beğeniyordu, ama buradaki manastır da insanı hayal kırıklığına uğratmıyordu doğrusu. Köpeğin tasmaını çözdü, yukarıdaki patikaya doğru yürüdü, Fountains’ı içine alan vadinin yamaçlarına tırmanan patikaya. Anne Boleyn mevkiinde durup uzaktaki manastıra uzanan çimenlerin ve suyun muhteşem görüntüsüne daldı. Kafası kopuk bir kadın yoktu ortalıkta. Alacakaranlık. İskoçya’da, Louise’in olduğu yerde, akşam karanlığı deniyordu buna.

Yeniden aşağı doğru yürüyüp harabelerin arasında gezindi. Köpek koşturmaya başladı. Çita gibi, bir tavşanı kovalıyordu. Eski bir duvarın temel kalıntısına oturdu. Kemeraltının bir parçası sanmış-

tı önce ama tabelalara bakınca tuvaletlere dahil olduğunu anladı. Gözlükler için paraya kıyma zamanı gelmişti galiba.

Köpek, tavşansız geri dönünce ona bakıp, “Dünya’ya mektubumdur,”¹⁴⁷ dedi. “O Bana hiç yazmaz.” Köpek başını yana eğdi. “Ben de anlamıyorum” dedi Jackson. “Şiir dediğin şeyin amacı da o zaten.”

Bir an ablasının gördü gibi geldi, beyazlar giymiş, koşuyor, gülüyor, saçlarından bahar çiçeklerinin yaprakları dökülüyor. Ama o da şiirdi. Ya da ışık öyle düşünce öyle görünüyordu.¹⁴⁸

Çünkü bunca zaman, gezdiği her yerde, boş tapınak yıkıntılarının arasında dururken, seslerin yankılandığı lokomotif ambarlarında, çayevlerinde ve Golden Fleece birahanelerinde otururken, ablası hep oralarda bir yerlerde gölgeler arasındaydı. Gülüyor, elbisesinin üstündeki, saçlarındaki bahar tomurcuklarını silkeliyor, bir gelinin kara duvağı gibi görünen saçlarındaki parmakizlerine benzer çiçek yaprakları yerlere yağıyordu.

Ablası yüreğinin yankı odasında tamamen güvendeydi, bir Mayıs kraliçesi, bir kutsal bakire. (“Sonsuza dek” dedi Julia sert bir ifadeyle, kendi göğsüne vurarak, sonra kollarını göğsünde kavuşturdu, sadakat yemini eden bir savaşçı gibi.) Kendisinden çok önce gitmişti ablası, hiçbir zaman yetişemeyecekti ona. Bu fikre alışmak zorundaydı, öyle karar verdi. Zaten başka ne yapabiliirdi ki?

“Yine yoldayız” dedi Jackson Saab’a binerken. “Kilometrelerce yol var önümüzde, vesaire vesaire.”

Ayak boşluğundaki yerinde yatan uysal yardımcı pilotu, cesaret vermek için kısaca havladı. Jane talimatları bekledi.

Hâlâ kafasını kurcalayan bir şey vardı. Michael ya da Hope değil, Jennifer da değil, Münih’teki küçük kız da değil –onun kayıp erkek kardeşini düşünürken, Marilyn Nettles’a doğru soruyu sormayı akıl edebilmişti.

Başka bir şey. Bir yara izi, bir işaret, Afrika şeklinde bir doğum lekesi. Son zamanlarda gördüğü bir şey. Beynindeki küçük adamlar bulurlardı nasıl olsa bir ara.

147 Emily Dickinson’ın şiiri. (ç. n.)

148 Emily Dickinson’ın “There’s a certain Slant of light” dizesiyle başlayan şiirine gönderme. (ç. n.)

Tam arabayı çalıştıracaktı ki telefonu çaldı. Telefonun ekranında *Louise* yazıyordu. Jackson düşündü, cevap vermezse ne olur, diye tahmin etmeye çalıştı.

Peki, cevap verirse ne olurdu?

“Umut” kuş gibi tüylü bir şey–
Ruh dalına tünedi mi–
O ezgiyi şakımaya başlar, sözleri olmayan–
Hiç susmaz ama– hiç–

Fırtına bastırdı mı –o ses– bir başka güzel gelir
Rûzgâr hayli serttir belli ki
Yürek ısıtan o küçük Kuş’u
Perişan da edebilir–

En soğuk diyarlarda duydum ben onu–
En yaban Deniz’lerde de–
Ama hiçbir zaman, Ben’dan,
İstemedi tek bir kırıntı.

Emily Dickinson